ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\S\Susta, R\Susta_Richard_Narka.PDB

PDB Name: Susta_Richard_Narka
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 31.1.2003
Modification Date: 31.1.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

_____
Scaned by NzPerX
non© 2003
version 1.0
ebookz@sign.sk
http://ebookz.sign.sk
_____

Elektronická verze knihy
Titul: Narka (1999)
Autor: ŠUSTA Richard, r@susta.cz, http://susta.cz/
Vydal: POUTNÍK - Klub Julese Verna + NETOPEJR
ISBN: 8085892391, 487 str.
Obálka: JENKINS Kevin Ilustrace: Monika Dvořáková
?1999 Richard Šusta

Předmluva k elektronické publikaci Narku jsem tvořil v letech 1993 až 1998 jako svoji prvotinu, pokud nepočítám dva romány napsané na ZŠ. Její vznik podnítily díla Kadlečkové, zejména "Stavitelé věží", v nichž popisuje setkání velmi odlišných kultur ve stylu "my vyspělí si hrajeme s vámi nedokonalými jako s šachovými figurkami".
V dějinách lidstva probíhaly podobné události úplně jinak, a proto jsem se rozhodl vytvořit vlastní scénář kontaktu s velmi vyspělou a kulturní civilizací. Neuvažoval jsem o vydání žádného románu. Chtěl jsem si napsat krátkou povídku, jen tak sám pro sebe.
Ze zamýšlených několika stránek se postupně vyklubal barvitý svět Narky, jehož první popis měl skoro tisíc stránek. Jiří Pavlovský, ze sci-fi knihkupectví v Čáslavké ulici, mě umluvil, abych román trochu zkrátil a zkusil ho přihlásit do soutěže "O cenu Karla Čapka 1997". Soutěžní Narka, dále jen Narka-S, zahrnovala skoro 800 knižních stran a získala druhé místo. Porotci oceňovali její velmi napínavý příběh, ale vytýkali jí značný rozsah.
Vydavatel Egon Čierný mě přesvědčil, abych Narku ještě víc zkrátil. Kvůli tomu jsem ji ztenčil na 487 knižních stran, čehož jsem dosáhl hlavně změnami v ději. Například, v Narce-S se hlavní hrdina schovával dva měsíce v líhni slizáků, události kolem majlekenu probíhaly zcela jinak a vedly k odlišnému, horšímu konci. Knižní podoba Narky není proto okleštěný příběh, ale alternativní realita. Nechybí v ní děj, pouze probíhá po jiné lince.
Přehled odlišností obou verzí je uvedený u kapitol Narky-S, též zveřejněné jako PDF dokument na stejné domácí stránce. Nicméně všem případným zájemcům o Narku-S radím, aby si napřed přečetli knižní verzi Narky, uveřejněnou v tomto souboru, která je lepší než Narka-S, nejen dle mého soudu, ale i mínění jiných. Snad s výjimkou závěru. Čtenářům se víc líbilo drsnější zakončení Narky-S, které kvůli krácení nešlo bohužel zachovat.
Čtenáři se mě často ptali, jestli napíši pokračování Narky. Spíš ne. Když jsem ji tvořil, měl jsem sice vymyšlené ještě dva další díly, jenže hlavní konflikty se už vyřešily v první knize a pokračování by vyžadovalo uvést nové zápletky. Nějaký padouch se sice vždy najde, ale osobně nemiluji vícedílné ságy.
Mezitím mě také napadly jiné náměty, jejichž ztvárnění mě lákalo víc než nastavení Narky. Místo pokračování jsem raději vytvořil zbrusu nový příběh Dotek nulačasu (doufám, že vyjde na jaře 2003), dále několik povídek a nyní připravuji další ryze technickou sci-fi.
Elektronická verze Narky je shodná, až na drobné opravy, s knižní podobou románu a obsahuje i stejné ilustrace.
V Praze 5.12.2002
Richard Šusta

Věnováno Dáše Volencové, mojí milované ženě a přítelkyni, s hlubokým poděkováním Nadě a Jindrovi Fukovým, Jiřímu Pavlovskému, Petře Pechové, Jítě a Tomášovi Rutrlovým, bez jejichž rad a kritiky by Narka nikdy nevznikla v dnešní podobě, a Monice Dvořákové za darované ilustrace, jimiž zkrášlila příběh o Narce.

Kapitola 1 - Orlí voliéra

Nit osudu Eli-Singha odměřoval šepot hvězd. On sám o tom ještě nevěděl, i když něčeho podobného se v hloubi duše obával. Zatím doufal ve své štěstí. Zaháněl nejčernější myšlenky a snažil se nevidět v bíle oděném muži, který ho navštívil, svého budoucího kata.
"Máš vše, o cos žádal! Kdy se dočkáme výsledků?"
Hluboký hlas příchozího studil. Eli-Singh se před ním choulil v rohu místnosti a očima zarudlýma od nevyspání prosil o čas. Po zádech mu stékaly kapky ledového potu a slova odpovědi z něho vylétala jako vyděšené krysy z hromady odpadků: "Nevím... Záleží na datech... Může to trvat déle... I několik let..."
"Slíbils týden, pokud ti obstaráme Mega-počítač. A ten jsi dostal. Pamatuj si! Budeš štědře obdarován, uspěješ-li. Jinak se připojíš k Oddaným, kteří zbytečně zahynuli pro tvé plané sliby!"
Eli-Singh padl k zemi. Zabořil čelo do koberce u nohou svého chlebodárce a s úlevou, že opět vyvázl, horečně sliboval: "Nejsvětější Proroku, hned znásobím své úsilí!"
Tiskl se k podlaze a napjatě poslouchal pleskot sandálů. Nejsvětější Prorok odcházel. A čtveřice strážců v modrých hábitech také. Když se za posledním návštěvníkem zasunuly dveře, Eli-Singh vyskočil a rozkřičel se na své podřízené: "Slyšeli jste? Zpět k mašinám!"
Několika kopanci povzbudil nejbližší, neboť se mu zdálo, že odlepují své tváře od země příliš pomalu. Práce se opět obnovila a Eli-Singh se vrátil ke studiu křivek na displeji. Silně ho znepokojovaly.
"Týden je holý nesmysl, vyžádá si to nejméně měsíc, možná i rok," zašeptal sám pro sebe.
Mýlil se. Středně.
Zdroj potíží Eli-Singha se v tuto chvíli nacházel několik tisíc kilometrů západněji - v centrální budově MakroBanky, nejvýznamnější finanční společnosti států Euroamu. Klapal zde starodávný skartovač. Muzeální stroj měl prosklené boky a stál na vysokých mosazných nohách uprostřed rozlehlé místnosti bez oken. Blýskaly se v něm ocelové nože a krájely vložené listy papíru na drobné odřezky, z kterých by bylo možné složit původní dokument až po letech trpělivé práce.
Kolem skartovače kroužilo dvanáct tančících postav a opodál zpíval dvanáctičlenný sbor. Všichni účinkující měli modrobílé kostýmy se stejným střihem pro obě pohlaví a podobné účesy. Jinak tomu ani nemohlo být, vždyť hráli Zpěv Sjednocení. Jejich jednotné oblečení vyjadřovalo rovné právní postavení všech občanů států Euroamu, záruku stejných šancí na úspěch pro každého bez ohledu na jeho původ, barvu pleti a pohlaví. Diváky v místnosti zastupovalo obrovské plátno, zavěšené na stěně až u stopu a rozdělené na dvacet osm čtverců. Každý z nich znamenal jednu linku videokonference. Zhruba polovinu polí už zaplnily projekce osob, zbytek dosud zel prázdnotou, ale neustále přibývaly další obrazy.
Dnes klikou skartovače točil výjimečně sám vicedržitel MakroBanky. Právě on nechal před lety složit Zpěv Sjednocení jako reklamu na generační obligace a slavil s ním nečekaný úspěch. Občanům států Euroamu, osamělé oázy demokracie ve světě plném fanatismu, zločinu a chmurných ekologických vyhlídek, se zalíbil klapot řezacích nožů a žertovný text, který s lehkou ironií vypovídal o jejich touhách a nadějích. Vicedržitel byl patřičně hrdý na svůj nápad a sponzoroval jeho tradici. Najal estrádní skupinu, která hrála Zpěv Sjednocení každé pondělí, a záznam vystoupení předával do veřejné počítačové sítě. Jeho obsah se neustále nepatrně měnil a doplňoval o odkazy na aktuální události. Pouze mimořádný znalec dění ve světě porozuměl všem narážkám, o čemž svědčily i mnohahodinové spory expertů.
Všechny čtverce na velkém plátně se již zaplnily a vystoupení se chýlilo ke konci. Sbor zpíval:
"...náš Euroam deprese nepotopí, inflace nerozhází, konflikty nepopálí..."
Během sloky, parafráze na proslavený hinduistický epos Mahábhárata, čili Velký Boj, vicedržitel uchopil reklamní letáčky indického koncernu Ardžuna, postiženého náhlým poklesem na burzách, zamával s nimi a vsunul je do štěrbiny na vršku skartovače. Řezací nože je lehce rozkrájely a v proskleném zásobníku zavířily pestré odstřižky. Cena akcií Ardžuny nevypadala o nic lépe. To naznačoval i projev jednoho tanečníka, který se vydělil z kruhu a předstíral spokojenost křečovitými pohyby.
Jakýmsi nedopatřením se vedle skartovače, mezi papíry připravenými k rozemletí, octl i modrobílý šek Společné banky Euroamu. Zbyl teď na stole jako jediný a vicedržitel ho uchopil zcela mechanicky. Když ho nesl ke štěrbině, na moment zasvítil červený hologram v jeho rohu. Postavy na plátně dávaly najevo hluboké zděšení a gesty se snažily zarazit hrůzné zneuctění jednoho z nejvíce obdivovaných symbolů Euroamu - jeho stabilní měny.
Vicedržitel je však nevnímal. Vypadalo to, že je myšlenkami již někde jinde, a vsunul šek do stroje. Nože divoce zaskřípěly a zastavily se. Vicedržitel se zarazil, na okamžik se zatvářil udiveně a potom zatočil klikou na druhou stranu.
Ve chvíli, kdy zněla závěrečná slova Zpěvu Sjednocení:
"...proto až ke hvězdáám bude stoupat náš Euroáám." vytáhl ze štěrbiny neporušený šek a s úsměvem ho položil vedle stroje. Přitom se ozvalo jemné zapraskání, které prozradilo, že šek je pouhá napodobenina, dovedně vyrobená z ocelové fólie. Obličeje na plátně se usmívaly. Vtip se zalíbil.
Vicedržitel se lehce uklonil, sestoupil z jeviště a zamířil k velkému stolu naproti plátnu.
Ostatní účinkující udělali žertovná pukrlata vzdáleným divákům, uchopili skartovač a vytratili se ze sálu. Za nimi zněly řízné povely. Technici v poklusu naposledy prověřovali zářiče umístěné kolem sálu, schopné zarušit jakékoliv odposlouchávací zařízení, které by snad uniklo pečlivým prohlídkám. Spokojeni s výsledkem kontroly odjeli expresní zdviží do centrály elektronického dohledu. Jakmile opustili chodby, ozbrojené hlídky v celé budově zaujaly palebná postavení. Rozkaz zněl střílet na narušitele bez varování. Ochrana objektu byla výborně vycvičena a stavu nejvyšší pohotovosti dosáhla za dvě minuty.
Vicedržitel usedl za stůl a k němu se přidružila pětice významných akcionářů Makro-Banky. Všichni si nasadili černé videohelmy.
"Vážení obchodní přátelé," pronesl vicedržitel. Jeho pozdrav zachytila čtveřice 3Dprocesorů, rozmístěných ve stropě

sálu, které během každé vteřiny vychrlily dva miliony čísel, popisujících veškeré dění v sále. Vicedržitelova slova a pohyby změnily na posloupnost údajů a ty odeslaly do pancéřované krychle kryptoru, který data zašifroval. Zakódovaný vicedržitelův pozdrav opustil kryptor a putoval pronajatou optolinkou k telekomunikační věži, spojující všech dvacet osm účastníků videoschůzky, roztroušených po celém Euroamu. Podobné konference patřily k běžným zakázkám společnosti, která věž vlastnila. Dnes, kromě této akce, zabezpečovala ještě dvě další; shodou okolností poradu policejních prezidentů a sjezd šéfů kokainového kartelu.
Směr, který trápil Eli-Singha, vedl za oceán. Kopii pozdravu, která tam putovala, odeslala elektronika k nedalekému pobřeží, kde začínal podmořský kabel. Proklouzla jím na druhou stranu moře a přes několik ústředen se dostala do rybářského městečka, odkud ji parabolická anténa na střeše místní pošty vyslala na nedaleký ostrůvek do bílé vilky, v níž pracoval kryptor vybavený stejným šifrovacím klíčem jako jeho protějšek v MakroBance.
Bez problémů odšifroval data a poslal je do 3D-procesorů, od nichž vedly kabely k videohelmám na hlavách tří mužů a dvou žen, zástupců SvětoBanky. Ti uviděli prostorový obrázek připomínající lacinou počítačovou hru. Umělým hlasem je pozdravila animovaná postavička vicedržitele, jejíž pohyby kopírovaly svůj vzor včetně mimiky tváře. Vypadala velmi věrohodně, nicméně byla pouhou simulací a měla jenom křestní jméno a titulek s označením funkce. Kdyby se prozradil šifrovací klíč, nebo někdo z mnoha účastníků schůzky zradil, žádný soud na světě by nepřijal počítačem generovaný obraz za důkaz.
Mohlo padnout pouze tajemství, ale nikoliv ti, kteří o něm rozhodovali.
Osoby ve vilce odpověděly na pozdrav lehkou úklonou a usmály se. Data popisující jejich pohyby odcestovala zpět do MakroBanky opačnou cestou a jejich gesta zopakovaly, ve videohelmách všech účastníků konference, animované figurky, které seděly s mnoha podobnými v kruhovém jednacím sále.
Úsměvy zástupců SvětoBanky by určitě nevypadaly tak klidně, kdyby tito věděli, že v místní ústředně pracuje oddaný služebník Nejsvětějšího Proroka, který pomocí malé propojky zařídil, že údaje, jdoucí do vily a zpět, proudily také do blízké pobočky firmy z nepříliš demokratické země. Odtud běžely k nejbližší telekomunikační věži a přes spojovací družici odlétly na jiný kontinent. Tam vklouzly do sálu ukrytého v podzemním bunkru uprostřed hor, kde šuměla záznamová zařízení a ukládala přicházející zašifrovaná data. Na jednom stole ležel i kryptor, jaký používali účastníci schůzky, a vedle něho čekaly 3Dprocesory a videohelmy. Oddaní Nejsvětějšího Proroka nešetřili penězi a svými životy a odvedli dobrou práci. Pouze šifrovací klíč stále chyběl. Klávesnice kryptoru čekala na výsledky od Eli-Singha a Eli-Singh zas upíral své naděje ke Zpěvu Sjednocení.
"Dovolte mi, abych zahájil v pořadí již třetí naše rokování o nejvýznamnějším obchodu v dějinách lidstva. Pevně věřím, že dnes společně nalezneme řešení všech sporných otázek a dospějeme k rozhodnutí," pokračoval vicedržitel v sále MakroBanky. Když jeho animovaný obraz dořekl poslední slovo, vystřídal ho obrázek dvou dokumentů. Všichni účastníci je znali.
První spis specifikoval seznam zboží a způsob platby za něj. Jeho podpisem by se lidstvu otevřely dveře do vesmíru. Dostalo by tisíc hypermotorů, umožňujících skoky hyperprostorem, spolu s detailními plány na stavbu kosmických lodí a dále mnoho poznatků, potřebných pro osídlení cizích světů. Dohoda pamatovala i na mapy cest k pěti hvězdám, kolem nichž obíhaly planety s podmínkami vhodnými pro život člověka. Nechyběla v ní ani pojistka platby - komorové rezonátory, nutné ke stanovení navigačních vektorů hyperskoku, jim protistrana pouze zapůjčí. Lidstvo se stane jejich vlastníkem až po zaplacení a současně s nimi obdrží i tajemství hyperprostorové navigace a přesné postupy výroby darovaných hypermotorů. Lhůta k vyrovnání závazků za dodávku činila šedesát let.
Nabídku předložili MakroBance jednatelé neznámé organizace, a protože smlouva svým rozsahem převyšovala její možnosti, rozhodlo se její vedení přizvat i další silné skupiny Euroamu. Dvacet osm společností, které se tu dnes sešly, kontrolovalo dohromady přes čtyřicet procent akcií firem Euroamu a polovinu politiků jeho států.
Součinnost všech zúčastněných při plnění smlouvy s Neznámými vymezoval druhý zobrazený dokument, definující poměry dělení zakoupeného zboží a spolupráci zúčastněných při splácení dluhu za dodávku. V ostatních oblastech se mezi nimi předpokládala tvrdá konkurence. Soutěživost byla neochvějným základem prosperity, hlavního hesla Euroamu.
"Na programu máme seznámení s výsledky práce jednotlivých komisí ustanovených během poslední schůzky," dokončil vicedržitel zahajovací projev. Jako první se přihlásila skupinka nedočkavých techniků, kteří navštívili kosmický koráb Neznámých a absolvovali v něm mezihvězdný let. Mluvili v superlativech a své projevy prokládali snímky kosmické lodi a cizí hvězdné soustavy.
Referát techniků uzavřel vedoucí komise. Titulek ho dokonce ohlásil celým jménem - prof. Stephan Trekins, dvojnásobný nositel Nobelovy ceny za fyziku. Učenec horečně vykládal:
"Měli jsme za úkol odhadnout, kolik roků dělí naše vědce od objevu mezihvězdných skoků. Neznámí nám dovolili prostudovat jejich hypermotory. Nevím, jak bych to lépe vyjádřil, ale připadali jsme si vedle nich jako neandrtálci v raketoplánu. Technika Neznámých je prostě něco jiného, než co známe. Nechápali jsme ani nejzákladnější principy. Na první pohled připomíná rezavý šrot vyhrabaný na smetišti, a přesto funguje dokonale. Ze všech sil se přimlouvám za přijetí smlouvy. Troufám si říct, že lidstvo dostalo šanci provést skok vpřed o celá tisíciletí!"
Po vystoupení vědců se objevil zamračený muž ve vojenské uniformě. Titulek ho představil jako Johna, generálního zpravodajského důstojníka SvětoBanky. Sdělil stručně: "Naším úkolem bylo ověřit, jsme-li jediní, s kým Neznámí jednají. Soudíme, že ano."
"Johne, co vás k tomu vede?" zeptal se ho vicedržitel.
"Platba, kterou žádají za své zboží," zašklebil se John. "Tu jim zajistí pouze velmi silné vlády či organizace a těch je na světě pár. Kdyby totéž nabídli i dalším, ti by svolali podobné schůzky jako my. Takové akce rozvířují špionážní sítě. Dá se utajit obsah našeho setkání, ale nikoliv fakt, že k němu došlo. A v současné době je na světě jediný mumraj. Kolem

nás. Tisíce agentů přímo šílejí. Hlavně sekta těch nejsvětějších padavek. Jejich přičmoudlý prorok prý osobně přislíbil padesát milionů tomu, kdo na nás vyzraje."
Lidé často přehánějí a prodavači informací skoro pokaždé. Odměna vypsaná Nejsvětějším Prorokem činila pouhých dvacet milionů, ale nemusela by se uvádět v daňovém přiznání, což výrazně zvyšovalo její hodnotu. Čekala na Eli-Singha, společně se zašifrovanými záznamy konferencí mocných, této i obou předešlých, a dále s Mega-počítačem, obsahujícím milion procesorů.
Eli-Singh až do nedávna pracoval pro firmu, která vyráběla 3D-procesory a kryptory pro šifrování jejich výstupů. Znal je dokonale. Nechránily údaje pomocí tajných postupů kódování - ty se popisovaly v manuálech. Přenášené informace střežil výhradně čas a ten prudce stoupal s délkou použitého šifrovacího klíče. Každý jeho další znak prodlužoval průměrnou dobu nutnou k rozlousknutí šifry téměř stokrát. Už pouhých dvanáct znaků si žádalo dvě stě milionů roků výpočtů a třináct znaků dvacet miliard let. Doba se dala zkrátit nasazením více počítačů najednou. Mega-počítač jich obsahoval milion a milionkrát urychloval hledání klíče. Klíč o třinácti znacích by nalezl za pouhých dvacet tisíc let.
Eli-Singh byl v podstatě bez šance a pátral naslepo. Zkoušel jako heslo použít různé obraty z vydaných knih, jména občanů Země, ulic, měst, firem, krajin. Marně. Neúspěch ho nepřekvapil, očekával ho. Snadné klíče volili jedině diletanti a on stál proti profesionálům.
Ale i ti někdy chybují. Vicedržitel MakroBanky neodolal a zahájil začátek třetího setkání svojí libůstkou - Zpěvem Sjednocení. Udělal tím radost nejen sobě, ale i Eli-Singhovi, který před lety objevil v programu kryptoru drobnou nedokonalost. Pokud znal přibližný obsah minuty přenosu, dokázal v krátké době rozšifrovat i jeho zbytek, neboť uměl snížit nárůst doby dešifrování na pouhý dvojnásobek s každými deseti znaky šifrovacího klíče. Na Megapočítači mu stačilo devět minut výpočtů, aby nalezl desetiznakový klíč, osmnáct minut na dvacetiznakový, třicet šest minut na třicetiznakový a šest a půl dne na stoznakový klíč.
Bohužel, předběžné analýzy naznačovaly, že je mnohem delší.
Eli-Singh vyštěkl několik povelů na své podřízené a okamžitě se otočil zpět k displeji.
Ignoroval zděšení, které svými příkazy vyvolal. Seděl, hryzal se do rtů a čekal na první odezvy Mega-počítače, na kterém začínal nový běh programu, tentokrát přestavěný na hledání šifrovacího klíče o maximální délce dvě stě znaků.
Na videokonferenci mezitím vystoupila komise sociologů a antropologů. Diskusi zahájila starší paní s titulkem Judith, profesorka sociologie: "Dámy a pánové, rozebírali jsme otázku platby a nedokážeme vám o ní sdělit víc, než obsahuje text smlouvy."
Neznámí chtěli za své zboží neobvyklou věc. Přáli si, aby jimi vybraná pustá planeta, specifikovaná v dohodě, byla obydlena lidmi, v počtu nejméně sto milionů, a potom předána pod jejich správu. Smlouva pečlivě rozebírala podrobnosti tohoto osídlení a kladla na něj řadu omezujících podmínek. Například zakazovala dovážet trestance a požadovala výhradně dobrovolné kolonisty, kteří měli žít na nízké technické úrovni a používat minimum moderních zbraní. Neznámí rozhodně odmítli sdělit své úmysly. Prohlásili jenom, že neusilují o životy obyvatel. Nic víc. Projevili ochotu jednat o tom, co za to dodají, ale nikoliv o způsobu placení.
"HAP! HAP!" vykřikl Kilián, doktor antropologie, zaklonil hlavu, zvedl ruce vzhůru a divoce poskočil na jedné noze. Vzápětí s úsměvem vykládal: "Tak volali Hamatsové z kmene Kwakiutlů, když žádali svou oblíbenou pochoutku - kousek sušené mrtvoly člověka. Bouří se vám z toho zajisté žaludek, avšak vězte, že oni by dopadli u řady našich pokrmů stejně.
Zpívá se o tom i ve staré námořnické písničce - v Číně jedli v medu švábý, v Ohňozemi starý bábý a v Africe zas tlustý žábý ..."
"Doktore, vy soudíte, že kolonisty snědí?" přerušil jeho výklad zděšený výkřik z pléna.
"Ne, ne!" odvětil doktor, "Hamatsy jsem použil jenom jako názorný příklad, který ilustruje pestrost zvyků jednotlivých národů. Jejich mravy se liší právě tak jako jejich jídelníčky.
Vymyslete si cokoliv a já vám pro to najdu vzor někde v historii lidstva. V jeho dějinách se přihodilo skoro vše. Z těchto důvodů můžeme úmysly Neznámých leda hádat."
"A právě váš odhad by nás zajímal především," připomněl mu vicedržitel netrpělivě.
"Mohu pouze odhadnout to, co neudělají," odvětil antropolog. "Zakoupené osoby pravděpodobně nesnědí a ani neztýrají. Kdyby chtěli povečeřet nebo vlastnit otroky, nepotřebovali by k tomu naši spolupráci. Podmínky uvedené ve smlouvě povedou k vytvoření soběstačné kolonie, která bude zcela nezávislá na dodávkách techniky z jiných světů. Neznámí zamítli dovoz trestanců, což znamená, že si přejí nízký počet sociálně problematických jedinců.
Nechtějí tam moderní zbraně a techniku a žádají primitivní úroveň hospodářství.
Takovou planetu bude možné snadno ovládat, a to mnoha způsoby. Který z nich si ale Neznámí zvolí, je v tomto případě doslova ve hvězdách."
"Doktore, lze očekávat, že tam nastolí tyranii?" zeptal se zamračeně Bill, ultraprezident softwarových koncernů.
"Hrůzovláda se nedá vyloučit, ale osobně na ni nevěřím. Neznámí postupují jako mírumilovné národy. Chtějí s námi obchodovat. Nabízejí nám půdu, které máme na Zemi málo, a za ni žádají od nás to, čeho máme přebytek - lidi. Ve všech směrech je to pro nás velmi výhodné, což považuji za dobré znamení jejich přátelských úmyslů."
"Ale co s těmi objednanými lidmi udělají?" ozvala se Debora, tisková magnátka.
"To opravdu nevím," pokrčil doktor antropologie rameny, "jak jsem už uvedl, z dostupných faktů nelze podobnou věc odvodit."
Eli-Singh právě upíral oči na displej svého Mega-počítače a lehce se chvěl. Pozoroval mírně zvlněné křivky, první zkušební výsledky, ale jejich tvary nenasvědčovaly tomu, že šifrovací klíč je kratší než dvě stě znaků.
"Nikdo přece nepoužívá šifry takové složitosti! O chybě v kryptoru vím přece jen já!
Nemají žádný důvod pro takové šílené délky šifrovacích klíčů!" zasténal tiše. Zatmělo se mu před očima. Vzpomněl si

na voliéru s hladovými orly, miláčky Nejsvětějšího Proroka.
Na konferenci padaly poslední příspěvky. Jednání končilo, závěrečné slovo si vzal vicedržitel MakroBanky: "Vážení obchodní přátelé. Podpisem dohody odstartujeme fenomenální epochu lidstva. Získáme tím i novou spojovací techniku, kterou nikdo na Zemi nedokáže odposlouchávat. Považuji proto další existenci našich šifrovacích klíčů za zbytečnou a riskantní.
Navrhuji jejich okamžité zničení."
Nikdo neprotestoval. Vicedržitel stiskl několik kláves na panelu před sebou. Čtverce na velkém projekčním plátně v sále MakroBanky se postupně barvily do ruda, jak kryptory hlásily, že přijaly povel. O několik vteřin později se spojení přerušilo a z rohu místnosti se ozvalo slabé rachocení. Vycházelo z ocelové krabičky na boku kryptoru, v níž se destička obsahující záznam šifrovacího klíče drtila na prášek.
Eli-Singh upíral zoufalý pohled na svůj kryptor. Ocelová krabička na něm nebyla. Opatrný kryptošéf utajovací služby MakroBanky prosadil pro tuto schůzku použití dodatečné úpravy kryptorů, jeho vlastního vynálezu, který nazval drtiklíčem. Pravda, podařilo se mu to až po řadě nepříjemných hádek s vedením, které nakonec ustoupilo před jeho argumentem, že šifra musí odolat rozluštění nejen dnes, ale i za tisíciletí. Drtiklíč stál MakroBanku hodně peněz, ale vyplatil se. Sestavil ho automatický stroj ze záznamů radiových šumů mnoha různých hvězd, který vyrobil pouze jeho dvacet osm kopií určených jednotlivým účastníkům schůzky. Ty všechny pevně uzavřel do ocelových krabiček obsahujících spolehlivý autodestrukční mechanismus a nakonec vymazal veškeré záznamy. Drtiklíč měl milion znaků a byl vytvořený bez přítomnosti lidí. Nikdo ho neznal.
Eli-Singh snížil nárůst času, ale nezastavil ho - zdvojnásoboval se s každými deseti znaky šifrovacího klíče. Jestliže Mega-počítač potřeboval šest a půl dne k nalezení sta znaků, pak dvě stě znaků by hledal osmnáct let, nebo opět šest a půl dne, ale při použití 1024 Megapočítačů. Čas nutný pro odhalení drtiklíče s délkou milion znaků překračoval všechny meze. I kdyby Eli-Singhovi pomáhal fantastický počítač obsahující tolik procesorů, kolik existuje atomů v celém vesmíru, neměl by šanci objevit ho dříve, než vyhasnou všechny hvězdy. Trpělivost Nejsvětějšího Proroka byla podstatně kratší.
Zbytek Eli-Singhova života je smutným příběhem. Za měsíc vystoupí profesor Stephan Trekins, seznámí veřejnost s výsledky dlouholeté práce svého vědeckého týmu a šokuje lidstvo rovnicemi hyperprostoru a plánem na sestrojení hyperlodě. Veřejnost přijme profesorovo vystoupení chladně a bude ho považovat za fantastu, ale profesor přesto získá tučnou finanční podporu od dvaceti osmi významných organizací, které kvůli projektu založí akciovou společnost KosmoFlotila. Ta za necelý rok postaví na oběžné dráze kolem Země pokusnou hyperloď, která při zkušebním letu doskočí hyperprostorem k cizí hvězdě a zpět.
V té době bude Eli-Singh usilovně vymýšlet nové a nové výmluvy a jeho mozek se postupně změní v chuchvalec nepřetržitého děsu. Časem rozluští jiné šifry, ale nikdy neodhalí tu, k níž se neprozřetelně zavázal svým životem hnán vidinou závratného zisku. Právě na ní však bude jeho chlebodárcům záležet čím dál tím víc.
Čtyři roky po zveřejnění objevu teorie hyperprostoru zahyne profesor Trekins se všemi svými spolupracovníky při havárii hyperlodi a celá Země uctí jeho památku čtvrthodinou ticha. Rok poté se z průzkumné cesty vrátí hyperloď La Encajera a její kapitán Ravenang Chi Montesques oznámí, že na základě Trekinsových výpočtů vytyčil cesty ke čtyřem obyvatelným planetám. KosmoFlotila je zprvu prohlásí za svůj majetek, ale pod nátlakem masových demonstrací svěří jejich správu OSN a ponechá si jen tajemství hypermotorů. V tom nikdy neustoupí.
Následující rok zmizí La Encajera při pokusu o novou výzkumnou cestu. Eli-Singh ji přežije o deset měsíců. Bude hozený do orlí voliéry toho dne, kdy se od Země odpoutá dopravní hyperloď Stephan Trekins a zamíří do hvězdné soustavy Ravenang s prvními sto pěti kolonisty, předvojem budoucích milionů. Zatímco svět bude šílet nadšením, Nejsvětější Prorok bude poslouchat poslední Eli-Singhův nářek, hluboce zarmoucený, že takového zbabělce pokládal za oddaného Velkému Boji.
Eli-Singh měl smůlu. Vydal se na cestu, která skončila jinak, než snil. V nejbližších letech potká podobný osud mnoho pozemšťanů. Mezi nimi se shodou okolností ocitne i část Oddaných Nejsvětějšího Proroka a rovněž mnoho občanů Euroamu. Dvacet devět let po smrti Eli-Singha pocestuje jeden takový na obrovském kosmickém korábu jménem Gilgameš.
V té době mu budou tři roky.

Kapitola 2 - Upalte stejnozvrhlíka!
Soud zasedal ve středu velké stodoly, ve které bylo mnohem menší dusno, než jaké panovalo v domech. Ochlazoval ji mírný vánek, který proudil široce otevřenými vraty a četnými průduchy ve stěnách, a její dvojitá střecha, pokrytá novými šindeli z dřeva bělavců, dobře chránila před pálivými paprsky Chara. Zatím přišlo asi dvacet diváků, většinou starců.
Víc se ani nečekalo. Ostatní dorazí až na zítřejší popravu, aby se kromě podívané zúčastnili i trhu a tancovačky, které se tradičně konaly při takových příležitostech.
Dovnitř se vbelhal Agelon, kmet z Podhorské državy, a nevrle si prohlédl ceduli, která visela nad dosud prázdným stolem soudce. Rudá písmena hlásala: "Samosprávný soud Držav Norwicku na Novém Edenu."
"Ráj! To tak!" utrousil mezi zuby a nacpal si hned ve dveřích dýmku hrstí stébel Toniky.
Zapálil si, potáhl omamný dým a plivl. Ceduli minul sotva o šířku dlaně, k velké lítosti ostatních, kteří k něčemu podobnému neměli dost kuráže.
Pod názvem Nový Eden znaly zdejší planetu pouze stroje. Tvrdošíjně odmítaly rozumět vhodnějším názvům, které kolovaly vesmírem, jako Feťárna, Hrobka, Otrava, Šmajchl koule, Žebrota. Místní ji většinou nazývali Narka. Možná, že kdysi dávno dostala i malebnější jméno, ale nikdo ho neznal.

Vyspělá civilizace, která zde žila, zmizela odhadem padesát až sto tisíc let před příchodem lidí. Musela mít fantastické technologie, zejména důlní. Vytěžila veškeré nerostné zdroje, které ležely do hloubek čtyřiceti kilometrů, a zanechala po sobě půdu nasycenou podivnými látkami, pár nezvyklých kamenů a silně zredukovaný počet rostlinných a živočišných druhů. Jako na potvoru, žádné podzemní sály naplněné super technikou se nedochovaly.
Když sem přišel člověk, našel jenom vybrakovanou a opuštěnou planetu přeplněnou jedy, z nichž některé účinkovaly jako velmi pozoruhodná narkotika.
Kromě drog nabízela planeta pět velkých pevnin, ale jenom dvě, Norwick a Jiarland, které ležely v mírných klimatických pásmech, poskytovaly vhodné podmínky pro život.
Jižní a Severní polární kontinent pokrývaly ledovce a Ghorbyho zemi na rovníku vládly pouště.
Jiarland, ležící na jižní polokouli, měl téměř kruhový tvar a mírně zvlněný reliéf s rozlehlými a málo zalesněnými rovinami. Chyběla mu přirozená ochrana proti studeným větrům z jižního pólu, které citelně ochlazovaly jeho podnebí. Přesto ale lákal většinu přistěhovalců mnohem víc než Norwick, protáhlá a drsná země na severní polokouli; tedy pravý opak Jiarlandu.
Kdysi dávno, ještě v dobách, kdy povrch planety teprve dostával svůj tvar, plula pevninská kra Norwicku po chladnoucím jádře nebezpečně vysokou rychlostí přes dva milimetry za rok a narazila na obrovský Severní polární kontinent. Čelní srážka zdeformovala její povrch a vyvrásnila ho do tvaru, který připomínal rozbitou kostru gigantického zvířete.
Páteř kostry představovalo pohoří zvané Dýmající hory, mohutný val plný sopek podél celého severního okraje Norwicku, nepřekročitelný horský masiv dlouhý tisíce kilometrů, kterému ani miliony let trvající eroze neubrala na velkoleposti. Žebra kostry tvořila nižší horská pásma, jež se rozbíhala jižně od hlavního hřebene na všechny strany a dělila krajinu společně se sítí vodních toků na řadu rozsáhlých údolí, v nichž se ukrývalo množství planin, které ohraničovaly husté lesy, klikaté horské hřebeny a úzké kaňony plné hřmící vody.
Planetě se mezi lidmi říkalo Nový Eden naposledy v počátcích kolonizace vesmíru. Nacházela se v poslední objevené soustavě, nalezené po smrti profesora Trekinse díky jeho výpočtům, stejně jako jiné vnější světy. V porovnání s nimi ale připomínala opravdový ráj.
První výzkumné expedice ji popisovaly jako svět pozemského typu, s příznivými klimatickými podmínkami, na němž se nevyskytují nebezpečná zvířata a vražedné mikroorganismy a nemusejí se užívat protivné bioblokační léky. Mít možnost opustit přelidněnou Zemi, ztrápenou ekologickými katastrofami, a získat půdu na Novém Edenu se tehdy považovalo za terno. V té době, spolu s osmdesáti miliony dalších přistěhovalců, sem přišla i velká skupina farmářů a zabrala si několik údolí v nejúrodnější oblasti Norwicku, v jeho severozápadní části pod pásmem Dýmajících hor. Vybudovali si tam třicet opevněných zemědělských usedlostí zvaných državy, které ležely ve vzdálenostech několika kilometrů od sebe a vytvářely jakési obdoby pozemských tvrzí. Jejich kolonie čítala dohromady přes tisíc osob.
Těžko spočítat, kolikrát prokleli svůj ukvapený odchod ze Země. Zemědělství se na Narce nedařilo. Veškerá zdejší vegetace byla jedovatá. Z načervenalé země vyrůstaly tisíce rostlin, které způsobovaly všemožné otravy a různé halucinace, anebo aspoň potrápily nevolností.
Podobně účinkovalo na lidi i maso místních zvířat. Plodiny, které genetičtí inženýři upravili do poživatelné podoby, dávaly nepatrné výnosy. Podobně dopadla i zmutovaná chovná zvířata. Mohla sice spásat místní rostliny a jejich maso zůstávalo jedlé, ale dorůstala jateční váhy příliš pomalu. Farmáři zde chovali vepřouny, ale pouze jako pochoutku, kromě nich ještě buvoly a ponie, kteří sloužili především k práci.
K dovršení všech běd se před deseti lety zjistilo, že hyperprostorový kanál do sousední kolonie Ravenang, jediná známá spojnice Narky s ostatními hvězdami, má poruchy a hrozí jeho zhroucení. Nešťastné planetě hrozila trvalá izolace od civilizace. Vystěhování na ni se ironicky přirovnávalo k cestě bez návratu a jejímu slunci se začalo říkat Charónova hvězda, neboli zkráceně Charo.
Když podivuhodné nedostatky vešly v obecnou známost, přistěhovalci ze Země zařadili Narku, svým zájmem o život na ní, na čestné předposlední místo, těsně před kolonii s poetickou přezdívkou Katovna, na kterou se vozili hlavně trestanci. Ta ale překypovala vzácnými surovinami a stály na ní největší loděnice ve vesmíru. Za měsíc jste tam vydělali víc peněz než mnozí na Narce za celý život, pokud jste se ovšem konce toho měsíce dočkali.
Katovna si nezasloužila svoje jméno nadarmo.
Do soudní stodoly právě vešel Ilbrahim, protáhlý stařec oděný v černém taláru. V pravé ruce držel malé soudcovské kladívko. Jeho kufřík za ním uctivě nesl Ditrich, šéf Zlaté državy, kterému mnozí přezdívali zlomyslně Ditr, neboť Ditrich považovali za příliš dlouhé jméno pro jeho krátkou a obtloustlou postavu.
"Kterej omámenec psal tu přiblblou ceduli," zahřímal Ilbrahim a odplivl si, avšak pro zachování vážnosti svého úřadu jenom na zem.
"Nedávno jsi sjel Přímořskou za to, že neužili oficiální název," pokrčil rameny Ditr.
"Pod jejich cedulí Soud jedovaté Narky se mi dřepět nechtělo."
"Nechám to hned přepsat," navrhl úslužně Ditr a pohnul se k tabuli.
"Vykašli se na to! Doufám, že tvá Zlatá država vyrábí kvašák líp než cedule."
"Nejlepší v okolí; pro tebe zvlášť chlazený."
Ilbrahim zasedl a dlouze se napil z připraveného džbánu. Otřel si pot z čela a posteskl si:
"Prdel mám od sedla zapařenou do ruda. Ten mizernej lump mi to určitě udělal naschvál, abych se sem v tomhle pekelným vedru musel trmácet. Kde ten šmejd je?"
"Už ho tahaj z díry," odvětil Ditr uctivě. Za chvíli se objevili dva jeho lidé, ramenatý hromotluk přezdívaný Brut a vytáhlý Alfonso. Přivlekli nahého mladíka a srazili ho na kolena.
Zajatec měl spoutané ruce za zády, v puse roubík a pokrývaly ho vrstvy bláta, smíšené s výkaly. Tři dny stál svázaný v

úzké jámě a smrděl ještě víc než Brut, vyhlášený nepřítel mycího prášku. Ditr ihned zapálil voňavou lampu a postavil ji na stůl tak, aby její kouř šel na soudce.
"Roubík mu nechte," rozkázal Ilbrahim, "lumpové pořád kecaj to samý. Jsem nevinen!
Milost! Ušili to na mě! Za ta léta je mi z těch jejich žvástů na blití," opět se napil a říhnul.
"To ses vytáhnul, Ditrichu, Zlatá država má kvašák fakt zlaťoučký," utřel si rty. "Psals mi, že žádáš stětí hlavičky."
"Bodnul mě nožem," pokýval Ditr hlavou a ukázal na srdce.
"Nevypadáš jako mrtvola. A na ducha taky ne."
Ditr si vyhrnul košili a ukázal krvavý obvaz na hrudníku: "Rána mi sjela po žebrech.
Nechám si sundat fáč, uvidíš sám."
"Ser na to, spíš mi řekni, není to náhodou ten tvůj chovanec?"
"Máš dobrýho pamatováka. Říkáme mu Tarmin. Jeho pravý jméno už ani neznáme. Přišel k nám se ségrou. Rodiče jim zemřeli při cestě na Narku na ozáření. Holce bylo tehdy šestnáct a jemu tři. Po její smrti jsem se ho ujal. To mu bylo šest. A takhle se mi odvděčil."
"Už půl roku na Zlaté nebydlí, proč by tě bodal?" ozval se hlas z obecenstva. Ilbrahim znechuceně pohlédl na šestnáctiletou dívku s bohatými černými vlasy, které jí sahaly až k pasu, a ostře na ni houknul: "Proč rušíš zasedání? Kdo jsi?"
"Filoména, z Andulčí državy. Říkaj mi Ilka. Budem se s Tarminem brát."
"Tak poslouchej starší a drž hubu, nebo tě nechám zmrskat!" napomenul ji soudce. Ilka nazlobeně couvla ke stěně stodoly.
"Mládež už dneska nemá žádnou kázeň," zamračil se Ilbrahim a otočil se k Ditrovi. "Ale to, proč tě napadl, to by mě taky zajímalo."
"Šlo o úpis po jeho sestře Aile."
"Aha, vzpomínám si, hlava mi ještě slouží. Tehdy jsi za ní pálil, ty proutníku, a povídalo se, žes ji otrávil, Ditře," zvedl Ilbrahim obočí. Zločinec Tarmin se pokusil něco říct, ale z roubíku vyšlo jenom zavytí, které jeho hlídač Brut ihned umlčel kopancem do zadku. Ditr si hlasitě povzdechl a rozhodil rukama: "Jsme Zlatá država, nejbohatší ze všech. Lidé závidějí a pomlouvají."
"Ukaž mi ten úpis," vyzval Ilbrahim Ditra a vzal si od něho papír.
"Tohle jsi vymámil z jeho sestry na smrtelné posteli?" zavrtěl Ilbrahim hlavou. "Půjčka dva tisíce džífů na jejího bratra s úrokem třicet procent. Kolik to činí k dnešnímu dni?"
"Dvě stě devadesát tisíc džífů," odvětil bezvýrazným hlasem Ditr. Ilbrahim papír roztrhal na drobné kousky a přísně pronesl: "DLUH ZRUŠEN! Je nesmyslný. Tvoje Zlatá država utržila za celý loňský rok dvacet tři tisíc džífů, jak ses při minulý Noci Plodnosti vytahoval.
Ten úpis připomíná prodej otroků a ten na Zemi zakázali už v devatenáctém století!"
"Neoháněj se Ilbrahime Zemí, nezajímá nás!" ozval se znenadání Agelon, už značně omámený dýmem Toniky. "Když jsem se sem stěhoval, můj taťka prodal všechno. Vzali si od něho sto dvacet pět tisíc džífů; za přepravu rodiny a dobytka. A před padesáti lety to byl pěknej majlant!"
"Agelone, už zase! Rušíš každý můj soud řečmi, které všichni stokrát slyšeli," pokoušel se ho zarazit Ilbrahim.
"Možná, že slyšeli. Uslyší zas!" hřímal Agelon se zvednutou holí. "A ty taky, protože právě tobě, jak tě poslouchám, to z makovice už vypadlo. Narce tenkrát říkali Nový Eden.
Prej je tu ráj, báječná půda a fajn rostliny. Nazývali nás průkopníky a spasiteli lidstva. Takových lží nažvanili, když od nás brali poslední prachy za letenky. Pak nám všechen dobytek uhynul. Nikdo nemohl jíst nic zdejšího. Omlouvali se. Prý omyl ve výzkumu! S kvéry v pazourech nám hodili pár konzerv. Těšili jsme se na novou úrodu. Ta zašla taky!"
"Agelone, nadávky nám nepomůžou!" zkusil ho soudce opět zarazit, ale ten se nedal a křičel dál: "Zapomínání taky ne! Víš, co tehdy udělala matička Země, když její spasitelé prosili o přestěhování na jinou planetu! Nakřížili nám fofrem ty genetický šunty, co tady teď pěstujem. Prej za pár let udělaj lepší. A půl století pryč a my tu máme pořád stejný zmetky. A nikdy odsud nevypadneme! Na celý týdle planetě není nic, čím by šlo platit, žádný suroviny, a proto nás Země nechala bez pomoci! Takže sem netahej její zákony! Tady na ně kašlem stejně tak, jako ona na nás!"
Agelon si odplivl směrem k Ilbrahimovi. Poté zavrávoral a upadl. Dlouhá řeč ho vyčerpala.
Pár lidí ho zvedlo a posadilo na sedačku. Ilbrahim pokýval spokojeně hlavou a vrátil se k případu: "Hele, Ditrichu, tahals mě sem zbytečně. Z popravy nic nebude. Kluk bodl, budiž, udělal bych to taky, kdybys mně to lejstro ukázal. Dej mu deset na prdel, mně bečku kvašáku za zbytečnou cestu a tím celý incident vyřídíme."
Vzadu radostně výskla Ilka a popoběhla dopředu k Tarminovi. Zarazila ji však Brutova chlupatá ruka.
"Soudek ti samozřejmě dáme, třeba i dva. Víme, co se sluší," pokýval hlavou Ditr.
"Kdyby šlo jenom o nůž, zbijeme ho a vyhodíme, ale tím vše pouze začalo."
"Ukázals mu další papír?" zašklebil se Ilbrahim posměšně.
"Po ráně jsem upadl do bezvědomí. Nevím, co se dělo, ale jiní to viděli," sdělil Ditr a pokynul menší, asi čtyřicetileté rusovlásce. Ta nejistě přistoupila ke stolu.
"Jsem Tavina, zvaná Skleněnka," pronesla váhavě. "To kvůli levému oku, které mi vyteklo při zánětu rudolice. Víte, já místo něj nosím protézu. Ta je z plastu, ale na dotek připomíná sklo, a proto..."
"Skleněnko, cos viděla svým osiřelým očkem?" přerušil ji Ilbrahim.
"No, ozval se výkřik. Byla jsem v sousední místnosti, a tak jsem se běžela podívat. Na chodbě jsem narazila na Alfonse. Připojil se ke mně. V seknici jsme našli Ditricha. Ležel na břiše, v krvi. Gatě měl dole a...," zarazila se a hledala vhodná slova.
"A Tarmin mu metlou maloval čárky na prdeli," napověděl jí Ilbrahim.

"Ne, pane! Tarmin měl taky kalhoty dole a byl na Ditrovi. A...a... on-on... s ní-ním...," zakoktala se Skleněnka a celá zrudla.
"Tak se už vymáčkni, nemám čas do noci!" zamračil se Ilbrahim.
"Tarmin křičel, ty zmetku, tím myslel Ditricha, když jsi pohořel u mý ségry, udělám ti to místo ní," soukala ze sebe Skleněnka.
"NÉ!" vykřikla Ilka a vrhla se ke Skleněnce, ale Brut ji pevně chytil a opět kopl do zadku Tarmina, který se snažil vstát a něco říci.
"Tarmin by něco podobného nikdy neudělal!" ječela hystericky Ilka. "Ty prolhaná mrcho, považoval tě za nejlepší kamarádku!"
"Ještě slovo a máš prdel na hadry!" zařval Ilbrahim na Ilku a třísknul soudcovským kladívkem do stolu. Když zmlkla, vyzval Skleněnku: "Znáš Tarmina. Měl tyhle sklony?"
"Nikdy, pane!" vyhrkla Skleněnka, "vztek mu zatemnil rozum. Nevěděl, co dělá!"
"Zlost neobhajuje porušení božích zákonů," vypískla hubená stařena Agáta a drala se vpřed. Ilbrahim upřel oči na stropní trámy. Udělal útrpný obličej a sepnul ruce.
Stará Agáta vedla Svaté Panny, fanatické mravokárkyně. Ctností Narka opravdu nevynikala a někdy se zdálo, jako kdyby sama zdejší jedovatá příroda vkládala do myslí osadníků urputnou touhu po rozmnožování, jako jediné obraně proti zániku, kterou ovládala. Většina Narčanek přicházela do jiného stavu každý druhý rok, a to nejen se svými manžely. Na mnoha usedlostech správná odpověď na otázku kdo s kým zněla každá s každým a málokteré dítě znalo svého otce s jistotou. Přesto planetě nehrozilo přelidnění. Dnes ani později. Polovina dětí umírala a dospělé zubatá také nešetřila. Zabíjel je nejen místní jedovatý život, ale projevovaly se na nich i následky ozáření při cestě sem. Avšak o něm se mluvilo jenom mezi lidmi. Oficiální zprávy považovaly dopravu vesmírem za bezpečnou.
Svaté Panny nekázaly o zdrženlivosti; věděly, že by s ní na Narce neuspěly. Snažily se především vtěsnat lidské radosti do svých božích zákonů. Zveličovaly význam panenství jako daru pro manžela. Tím si získaly největší podporu. Některé dívky vítaly jejich argumenty, protože jim poskytovaly důvody pro oddálení prvního porodu a tím i řetězce mnoha dalších, který často končíval až v rakvi.
Smrt navštěvovala na Narce pravidelně každý dům, a proto Svaté Panny marně kázaly proti skupinovým rodinám, spáse pro vdovy a vdovce, a bezúspěšně brojily proti nevěře a nevázanému životu mládeže. Tady jim nepomohla ani zanícenost, s jakou prosazovaly svoje názory. Ta jim přinesla jedině nepřátele. Většího pochopení se dočkaly pouze u činů ohrožujících posedlost Narčanů po dětech.
"ON, VŠEMOCNÝ," hřímala Agáta chraplavým hlasem s křížem ve zvednutých rukách, "zničil Sodomu a Gomoru pro hřích odporného stejnozvrhlictví, které plýtvá plodivou silou na místo, odkud se nic dobrého nerodí. A jeho hněv usmíří pouze plameny!" namířila kříž na Tarminův roubík. "Svatá Panna žádá upálení téhle zrůdy!"
Soudce si změřil stařenu rozzlobeným pohledem. Dlouze se napil a utřel si rty. Agáta se postavila těsně před něj, křížem udeřila do stolu a něco velmi tiše zasyčela. Slyšel ji pouze Ilbrahim a zatvářil se, jako by v kvašáku spolknul klubko červů. Po chvíli zamyšleně prohodil:
"Pálení u kůlu je nudné. Chce to rošt, aby na něm odsouzený mohl tancovat mezi plameny, upoutaný na řetězu. Lidi se tak víc pobaví. Máš na to dost dřeva, Ditrichu?"
"Udělal to ze vzteku. Setnem ho," odmítl Ditr. Na Zlaté nemilovali Svaté Panny a rádi se chlubili tím, že se u nich užívá života, a ne ctnosti.
"PŘIVOLÁVÁŠ NA NÁS TREST BOŽÍ!" zaječela Agáta a namířila kříž hrotem na Ditrovy oči.
"Hele Agáto, ten kluk ztratil rodiče, ségru a zejtra ho ještě připravíme vo kebuli. To nasere, ne? Nemusíme ho ještě opejkat! Ostatně, nic proti tvý panenský církvi, ale neříká taky náhodou něco o milosrdenství?"
"ON, Všemocný, slíbil ráj poslušným a věčné zatracení vzpurným!"
"Tak, Agáto," pokýval Ditr hlavou. "A proto tu smaženici necháme peklu. Budou tam mít aspoň co dělat a nebudou lézt ven a votravovat slušný lidi!"
"Jsi bezbožná stvůra! ON TĚ ZTRESTÁ!" vybuchla Agáta. Prudce se otočila a uraženě odešla ze stodoly. Ilbrahim se spokojeně zašklebil na Ditra, vytáhl dokumentátor a připojil ho k Pedce, jak se tady říkalo malým přenosným počítačům se solárním dobíjením, které vláda zdarma rozdávala přistěhovalcům. Ti je vděčně brali a intenzivně využívali ve svém středověkém hospodářství. Pedky bavily jejich děti výukovými hrami, daly se pověsit na zeď jako svítící obrázky či kalendáře, nebo z nich šel vypáčit solární akumulátor a použít ho pro svítilnu, z displeje pak udělat ozdobnou okenní tabulku, z obalu vyrobit pouzdro na šroubky a z ovladačů žetony do eruly, zdejší oblíbené hazardní hry.
Ilbrahim spustil na Pedce svůj program pro tisk rozsudků, zadal pár údajů a zeptal se:
"Ditrichu, co s tím zmetkem uděláte před popravou? Vypálíte mu cejch?"
"U nás takový věci nemilujem," zamračil se Ditr.
"Dobře, ale měli byste ho aspoň trochu zbičovat. Bude se pěkně kroutit a lidi jeho taneček pobaví. Jinak si tady moc srandy neužijí."
"Hele, Ilbrahime, toho kluka jsem vychovával. Sice se mi nepovedl, ale i tak mi přirostl k srdci. Brut ho vezme sekerou. Dobře ji nabrousil. Lidi se pobavěj na tancovačce."
Soudce pokrčil rameny, nadiktoval Pedce poslední příkazy a vytáhl z dokumentátoru dvě pestré fólie popsané rozsudkem. V rohu měly velké hologramy samosprávného soudu. Jednu si nechal a druhou dal Ditrovi se slovy:
"Tuhle založ do knihy Zlaté državy."
"Vím, před osmi lety jsme tady už trhali jednoho zmetka."
"Jó, vzpomínám si, toho starého přičmoudlíka. Říkali mu Táta poniů."
"Tak, byl moc velký kámoš s Tarminem. Je to sranda. Oba skončí na popravišti."

Ilbrahim si nalil zbytek kvašáku do poháru a zeptal se: "Ditrichu, řekni mi ještě, jaks dopadl ve městě u těch genetiků z Ravenangu? Koupili jste ty jejich mutanty, podle reklamy zázračné, ale jinak drahé jak lístek na hyperloď?"
"K tobě se to ještě nedoneslo?" rozhodil Ditr rukama. "Jsou to pěkní podvodníci; stejní jako ti šmejdi před pěti lety. Na Jiarlandu je prý už pár lidí žaluje."
"Zbytečně ztrácej další džífy. Proti spolku z KosmoFlotily našinci nic nevysouděj. Škoda, zrovna tihle genetici vypadali solidně," zavrtěl Ilbrahim hlavou. Spolku firem KosmoFlotily patřily všechny hyperlodě, které létaly vesmírem, a soudit se s takovým gigantem se pokládalo za šílenství. Ditr se pobaveně zazubil: "Všichni obchodníci vypadaj solidně, když z tebe tahaj peníze."
Odsouzenec si mezitím nějakým zázrakem uvolnil ruce. Vyskočil a kopl Bruta do rozkroku.
Hromotluk těžce heknul a chytil se za bolavé místo. Vzápětí dostal kopanec do břicha i druhý hlídač a nahý zločinec vyrazil k vratům, kde viděl přivázané ponie. Zběsile běžel o život a za bosými patami mu odletovaly dlouhé pruhy prachu. Tři metry před východem mu na záda dopadl zelený šlahoun jedovatého erjitu, popínavé rostliny, která se na Narce používala jako vrhací zbraň. Zločinec spadl na zem a kutálel se dál setrvačností jako uvolněný sud. Zastavil se až o stěnu stodoly a pokusil se u ní zvednout, ale uspěl jenom do kleku, předzvěsti jeho zítřejší chvíle u špalku.
Brut nad hlavou už roztáčel další erjit. Vzduch proťalo zaječení Ilky, která na něho skočila.
Pozdě. Když mu zaryla zuby do paže, erjit už opustil Brutovu dlaň a ježura na jeho konci se řítila vpřed plná jedovatých ostnů přímo jejímu Tarminovi do břicha. Ten padl na zem a trhaně sebou škubal v křečích a s pěnou u úst, jakoby postižený divokým záchvatem epilepsie.
Brut si levou rukou držel bolavý rozkrok, svoji velkou chloubu, ale i sídlo rozumu. Rudý vzteky popadl z trámu bič a rozpřáhl se jím po Ilce. Udeřit ji nestačil. Ditr mu ho vyrval z ruky a vyťal mu facku tak mohutnou, až Brutova brada bouchla prudce do ramene jako dvířka od chlívku, rozražená vichrem.
"KROŤ SE, TY HOVADO!" zařval. Dalším úderem z druhé strany mu hlavu narovnal do správného směru a zlostně mrštil bičem přes celou stodolu.
"Tarminovi ufikneme kebuli a jeho holce rozsekáme prdel! Bude skvěle kvičet. Dá tím varovný příklad vzpurné mládeži a pobaví dospělé," zvolal Ilbrahim do bzukotu vyplašených típáků.
"Nech ji, je to nána pitomá. Brut se na ní nezlobí, viď?" prohodil Ditr směrem Brutovi, nateklému od facek i od zlosti.
"Je to nána pitomá, nezlobím se na ni," opakoval Brut pomalu Ditrova slova, jak to ostatně dělal po celý svůj život.
"Jak myslíš! Koukej tedy zmizet, ty náno pitomá," pokynul Ilbrahim Ilce, která v slzách vyběhla ze stodoly, a dodal: "A ať se lidi zejtra pobaví!"
"Spolehni se, sundáme mu hlavičku s parádou," ujistil ho Ditr.

Kapitola 3 - Na břehu jezera
Zdálo se mu, že ho obalilo šedé bláto. Odporná a mazlavá hmota mu lezla do úst a zvedal se mu z ní žaludek. Údy ho pálily jako v jedovatém trní a odmítaly se pohnout.
"Peklo? Jsem snad už mrtvý?" napadlo ho, ale vzápětí si uvědomil, že má ještě hlavu na krku, a vzpomněl si na červené ostny erjitu, které ho zasáhly do břicha.
"Proč mi to Ditr udělal?" zasténal v duchu, ale palčivá otázka zůstala bez odpovědi. Nebyl tu nikdo, kdo by ji znal. Věděl jenom, že přišel na Zlatou državu, svou domovskou farmu, aby Ditrovi odvedl práci, kterou mu ze zákona jako chovanec dlužil. Přijal od Ditra nabízený pohár kvašáku a usnul. Probral se až svázaný na dně úzké jámy. Nechali ho v ní tři dny bez jakéhokoliv vysvětlení, lili na něho vodu, aby se mohl napít, a házeli mu jídlo.
Připadal si tam jako prašivý vepřoun, který je živený pouze ze setrvačnosti, protože se ho lidé štítí tak silně, že se nikomu nechce ho podříznout.
Společnost mu tvořili pouze taramíci, drobní hlodavci vypadající jako neforemné černé kapky; odtud pocházel i jejich název, který vznikl ze slov tar mice, čili dehtové myši. Když Tarmin spal, taramíci vylézali z děr ve stěnách, táhli za sebou dlouhé hadovité ocásky a hodovali na zbytcích potravy. Lidé s ním nemluvili a teprve u soudu zjistil, co na něho Ditr uchystal. Nechápal proč. Zradila ho i Tavina Skleněnka, kterou jako dítě bláznivě miloval.
Napřed v ní našel náhradu za svou ztracenou sestru a matku a když dospěl, stala se jeho první milenkou. Tak to na Zlaté chodilo. Žilo se tam. Nyní se Tavina změnila v pijavici.
Proč? Ukrutná nevědomost ho svírala.
Ve tmě, která ho obklopovala, se objevily vzpomínky. Ječící Ilka, která hryzala Bruta do ruky. Ditrův úlisný hlas. Soudcův talár. Tarmin plul bezmocně proudem svých myšlenek a cítil se jako ohlodaná kost, jako odpadek odhozený do řeky. Náhle zaslechl jemný hlas.
Znal ho. Často ho navštěvoval ve snech. Už celý rok. A s ním byla spojená i naděje na vlastní rodinu. Naděje pohřbená v temném blátě zrady.
Uviděl sám sebe, jak sedí na břehu jezera, opřený o strom. Na klíně mu odpočívala hlava jeho dívky. Rozpuštěné vlasy jí volně padaly do trávy a jejich temný proud se leskl v matném světle obou měsíců. Upamatoval se; byly to jeho vzpomínky na večer s Ilkou u vody, před pěti týdny. Usmál se. Ve snu sledoval svoje ruce, které právě rozepínaly knoflíčky Ilčiných šatů a sunuly se do vzniklé mezery v látce. Ilka se pohnula. Podívala se na něj a zeptala se: "Tarmine, zabil bys mne?"
Trhl sebou. Pohyb jeho paže se zastavil. Smysl otázky mu unikal. Občas Ilce nerozuměl.
A nebyl sám. Ne nadarmo jí na Andulčí přezdívali Filoména filozofie.
"Nechci ti ublížit, záleží mi na tobě!"
"Jo, dokonce víc než na Chlupáčovi, jaks mi jednou objasnil," odsekla.
"Ilko, Chlupáč je můj přítel. První ponio, kterému jsem sám pomáhal na svět. Narodil se při popravě Calvadéra, Táty

poniů."
"Vážím si toho, že si mě ceníš víc než svého oblíbeného ponie. Ti se však podřezávají, když si zlomí nohu. Uděláš to i pro mě?" dotázala se ho ironicky. Vytřeštil na ni oči. Nechápal:
"Jsem dost silný. Donesl bych tě na zádech až k ranhojiči!"
"A co kdybych zapadla mezi kusadláky?" prohodila. Šokovala ho. Kusadláci, postrach Narky, vypadali jako kříženci obřích pavouků a termitů a ostrými bodci na kusadlech snadno prosekli i silnou botu. Jejich jed, který místním tvorům působil pouze pronikavou bolest, vyvolával u lidí okamžité ochrnutí končetin. Neopatrný narušitel jejich teritoria zůstal po prvním uštknutí bezmocně ležet a kusadláci rozzuření tím, že vetřelec stále neodchází, ho roztrhali zaživa, aniž se mohl bránit. Naštěstí jejich hnízda na sebe upozorňovala již z dálky jasně červenou barvou a slabým šumem tisíce nohou a při trošce pozornosti se jim dalo lehce vyhnout. Území kusadláků vymezoval porost vyhryzaný až na holou zem a za jeho hranicemi na lidi většinou neútočili.
"Šel bych ti na pomoc!" vyhrkl Tarmin zděšený představou, že Ilku pojídají kusadláci.
"To bys tomu dal. Ochromili by tě také a ukousali by nás oba dva. Kdyby se mi to stalo, dokázal bys mě zastřelit?" zabodla oči do jeho tváře. Sklopil zrak a přikývl. Nevěřil tomu, ale čekala to od něho.
"Vidíš, s tím, co po mně chceš, je to stejné," pohodila hlavou.
"To tě tak hryže, když na tebe sáhnu?" vybuchl vztekle, až se mu udělaly mžitky před očima. Stále totéž! Krásná Ilka, kterou mu všichni záviděli, měla pro něj jen polibky.
"Tarmine, do naší svatby chybí jenom měsíc. Proč nechceš počkat?" zeptala se rozzlobeně.
Konečně první rozumná otázka, jenomže právě na tu neznal odpověď.
"Divná předtucha, viď?" pronesla výsměšně.
"Cítím se na Zlaté nesvůj," připustil váhavě. Tušil, co uslyší.
"S tímhle jsi přišel už před půl rokem! A stálo mě to tenkrát velké úsilí, abych ti vymohla bydlení u nás na Andulčí državě v ložnici svobodných. Poslouchám kvůli tomu jenom řeči. Těšila jsem se aspoň, že se uklidníš, ale ty trojčíš ještě víc. Nejsou v tom náhodou ti tvoji přízraci?"
Litoval už mnohokrát, že jí o nich řekl. Rozpačitě se pokusil ji zarazit: "Klukovina. Víš přece, jak to tenkrát bylo."
"Říkáš klukovina? Dostals tehdy svoje první Děsy. Tím ses stal dospělým..."
"Ilko, nech toho!" skočil jí do řeči.
"Proč?" ušklíbla se. "Každý dospělý Narčan přece dostává Děsy. Na tebe přicházejí deprese jednou za tři neděle, na mě každý týden. Josefa z Kamenné trápí dokonce denně a má z nich ošklivou vyrážku na zádech. PŘESTO NEVYVÁDÍ JAKO TY!" vykřikla nahněvaně.
"Přízraci mě tenkrát vyděsili," prohodil smířlivým tónem. Záchvaty Děsů patřily k místní záhadě. Tarmin při svém prvním Děsu uviděl kolem sebe bílé přízraky a vyhlásil jim válku. Bláznivá klukovina, stejná jako ta hloupost, že o nich vyprávěl ostatním.
"Chudáčku, přízraci tě vystrašili, viď?" zeptala se Ilka ironicky a jízlivě dodala: "No a co má být? Já při Děsech vidím hady, kteří mi lezou po páteři. Moje Děsy za pár minut skončí a hadi opět zmizí. Prostě přijdou a odejdou."
"Bylo mi tehdy dvanáct, Ilko."
"Zato dnes je ti pětadvacet! A tak se podle toho chovej a přestaň vyvádět! Řeknu ti, proč se Zlatá k tobě chová divně. Sám seš divný. Občas mě mrzí, že jsem se rozešla s Gerdem z Podhorské. Byl sice malý a nelíbil se mi, ale v hlavě to měl v pořádku!"
Naštvala ho. Dostal obrovskou chuť pohádat se s ní. Vyštěkl: "A ty nejseš vadná? Žádná s blbou ctností nenadělá tolik cavyků co ty! S Alžbětou jsme se svlékli hned na prvním rande!
Jenom ty blbneš!"
"CTNOST NENÍ BLBOST!" vykřikla Ilka a zvedla hlavu z jeho klína. Postavila se proti němu rozkročená a soptící hněvem: "Nevyválím se s tebou jenom kvůli tomu, že nedokážeš počkat pitomej měsíc! A pokud ti to vadí, TÁHNI SI ZA TOU SVOU MATRACÍ!"
Těžce vzdychl. Alžběta se do něho zamilovala a uháněla ho, ale byla to taková nijaká nakrátko ostříhaná holka a moc stará. Bylo jí už přes třiadvacet. Nechal ji minulé léto a od té doby se motal kolem šestnáctileté Ilky. A dokonce jí poctivě zůstával věrný. Celý rok mučivé samoty.
Někdy nedokázal myšlenkami na Ilku ani usnout, ale ona stále vedla svou. Vše až po svatbě, před tím leda malý polibek. Taková hloupost. Určitě to pochytila od Agáty a od těch jejích idiotských Svatých Panen. Nelíbily se jim vztahy na državách. Budiž, místy opravdu připomínaly propletený hlavolam, ale čím jiným se pobavit? Narka moc možností nenabízela a rozmnožování bylo lepší než narkotika nebo hazard. Poskytovalo zábavu i užitek.
Ostatně, stvořilo život ve vesmíru.
Ilka ho připravila o náladu. Sklopil pohled a u svých nohou zahlédl červený list erosníku, který vyvolával erotické halucinace. Musel se žvýkat pomalu a vyplivnout dříve, než vyvolané vize příliš narostly. Právě kvůli němu zahynul jeho přítel snědý Calvadér, Táta poniů. Přebral erosník před osmi lety u nich na Zlaté. Načapali ho ve stáji, nahého a přímo při činu. Objímal kobylu ponia a vzdychal touhou v domnění, že je to krásná žena. Obvykle se za předávkování drogami bičovalo do bezvědomí, ale jeho nechali roztrhat buvoly na kusy, aby si lidé užili podívané, jak tehdy pravil Ilbrahim. Tarmin se na to nedíval. Pomáhal rodit Chlupáče a když Calvadér křičel, byl malý ponio už na světě. Tarmin ho hladil po růžkách a brečel.
Erosníku se vždy vyhýbal, ale teď měl šílenou chuť, Ilce naschvál si trošku cucnout drogy a blaženě usnout pod stromem. Utrhl lupen a promnul ho mezi prsty.
"Promiň, ujelo mi to. Víš, rok je dlouhá doba. Mám z toho mizerné spaní," prohodil smutným tónem a vzápětí v duchu zaúpěl. Dnes dělá samé pitomosti. Ilka to však vzala smrtelně vážně a zaječela: "OKAMŽITĚ ZAHOĎ TO SVINSTVO!"

"Proč? Tvou poctivost přece neohrožuje a mně pomůže," prohodil teskným tónem. Předklonila se a vztekle mu vyrvala lupen z prstů. Pokrčil rameny a pohledem ukázal na bujný trs erosníku, který rostl opodál.
"Tarmine, štveš mě!" zasyčela zlostně. Sepnul ruce na zátylku, zaklonil hlavu a mlčky se díval na menší měsíc, který právě stál v zenitu.
"Ilko, přeju si založit s tebou rodinu a vychovat kupu dětí. To věčné čekání na kalendář mě ničí. Mám divný pocit a nevím proč. Moc tě miluju. Možná je to tím," mluvil s očima stále upřenýma na oblohu.
"Proč jsi mi to neřekl hned?" zeptala se pátravě. Pokrčil jen rameny, nevěděl. Svět se pro něho měnil v záhadu.
"Tarmínku, pro zkrácení utrpení toho druhého vykonáme i to, co bychom jinak neučinili.
Je to jako s kusadláky. Zabijeme i milovanou osobu, pokud uvízne v jejich území," prohodila teskně a odmlčela se.
Slyšel, jak šustí její oblečení. Opět mu položila hlavu do klína a pohladila ho po tváři. Nikdy se na ni nedokázal dlouho zlobit. Sklonil zrak a zatajil dech.
Všechny knoflíčky měla povolené a šaty se jí volně rozevíraly. Sklouzl pohledem dolů až k jejím nohám a zatočila se mu hlava. Nic nestálo v cestě jeho touhám.
"Miláčku, uděláme si svoji svatební noc už dnes, jestli opravdu TAK TRPÍŠ," nabídla.
V jejím hlase zněl smutný podtón a poslední slovo se mu ostře zarylo do uší. Možná, že právě proto jeho ruce nevyrazily směrem k lákavému obrysu těla otevřeného před ním dokořán, ale spočinuly bezvládně v trávě.
Díval se sám na sebe a duši mu mučilo zoufalství. Toužil radovat se z darů života, které se před ním rozprostřely, ale paže ho neposlouchaly. Navíc sama Ilka se mu začala vzdalovat, až se změnila v bělavý přelud a nakonec po ní zůstala jen malá jiskřička. Slyšel svůj hlas, jak kdesi v dálce, přes jeho zoufalý odpor, pronáší: "Ilko, já přece netrpím, mám tě rád."
Ano, tak to bylo, tenkrát před měsícem u jezera, pamatoval si to. Seděli beze slov. Vůbec nevnímal padlou bariéru šatů a nechal se zcela pohltit omamnou září Ilčiných zorniček.
Zcela ztratil pojem o čase.
"PITOMČE, IDIOTE!" zazněl výkřik tmou.
"Máš pravdu, byla to hloupost," odpověděl mu Tarmin.
"DEBILE! Chápeš vůbec, cos provedl?" zaduněl silný hlas.
"Ano," povzdechl si bolestně Tarmin. "Ilko, zůstaň tady ještě. Porušíme všechny hloupé zvyky. Nač zotročovat lásku kalendářem; kdo ví, co nám přinese zítřek."
"TAK SEBOU HEJBNI, ty hovado, a neflákej se!" zařval kdosi a něco udeřilo Tarmina do zad až jeho tělo poskočilo na tvrdém podkladu. Slyšel jakýsi neurčitý hlomoz. Těžký balvan se kutálel po svahu.
"Dávej pozor, ty troubo!"
"Pozor! To se ti řekne. Vždyť je tma jak v díře!"
"Nebejt tvý vychlastaný palice, mohli jsme mít stoupák za sebou, předtím než zapadly oba měsíce!"
Tarmin pootevřel oči, ale uviděl jen obrysy stromů, které se míhaly kolem něho. Cítil provazy, poutající ho k podlaze jakéhosi vozu. Pod ním sténala kola a s lomozem nadskakovala na výmolech. Kopyta buvola klapala o kameny a kolem funěli muži, kteří zvířeti pomáhali v prudkém kopci.
"Zfackoval mě! A veřejně přede všema! Taková vostuda!" naříkal Brut nešťastně.
"TY ZMETKU! Byl na tebe moc hodnej! Měl tě zkopat do bezvědomí, rozšlapat ti koule a zpřerážet pazoury! Co tě to, ty buvolí palice, napadlo, házet erjity po tom klukovi?" hlas se zajíkal zlostí a nedal se rozeznat. Snad Alfonso? Tarmin si nebyl jistý.
"Dyť by utek!"
"KRETÉNE! A kam asi? Všude kolem stáli naši kluci. Čapli by ho. Ty vyblitý střevo, pročs po něm házel ten druhej erjit, když se už svíjel bezmocně na zemi?"
"Za tu pecku, co mi dal. Ještě teď mám ptáka celýho nateklýho. Pálí mě jak čert a nemůžu se ani vymočit!" hlas Bruta se chvěl žalem, že jeho chlouba utrpěla úraz.
"Ty napuchlý vemeno! Taky si to zasloužíš! Málems ho zabil!"
Vůz nadskočil na kamenech a Tarmina zabolelo celé tělo.
"Kam to vejráš, slepoune! Opři se do toho pořádně!"
"Jó, to se ti řekne!" zavzdychal Brut. "Ta jeho mrcha mně prokousla ruku až na kost.
Nemůžu s ní pořádně hejbat."
"Dobře ti tak, měla ti taky rozškrábat tvůj vepřounskej rypák. Díky tvý tuposti jsme museli čekat, až ho ošetří babka jedovka."
"Mohli jsme jet. Křeče by mu zmizely samy. I bez té její pitomé masáže a injekcí."
"A KDYBY NE, TAK CO?" zařval vztekle Alfonso. "Máš šišku nacpanou leda hovnama!
Zavři klapačku a radši zaber. Koukej hejbnout zadkem nebo ti ho rozkopu na maděru! Máme zpoždění. Budeme tam nejdřív v poledne."
Kola zasténala a oddechování mužů kolem zesílilo. Vůz se nebezpečně naklonil a jeho spoje zlověstně zapraštěly, ale pak s rachotem zdolal překážku a narovnal se.
"Proč Ditrich chce, abychom ho táhli tak daleko a ještě touhle blbou cestou? Taky si mohli pro něho přiletět někam blíž," zajímal se další mluvčí, který s námahou lapal po dechu.
Vypadal na Jonáše.
"A až by si toho někdo všim," zasténal Alfonso, "tak vyvěsíme na državě plakát, že jsme ho střelili Vampům. To by Agáta a její přiblblé Panny teprve řádily! Ježíšikriste! Panenko skákavá! To je k nasrání! Proč zrovna já musím mít takovou smůlu a dostat do party takový magory a hovada s vylízanejma makovicema, jako jste vy dva?"

Vampům - to Tarminovi něco připomínalo. Někde to už slyšel, ale myšlenky se mu pletly. Zeptám se, napadlo ho a otevřel rty. Byly podivně ztuhlé; uvědomoval si jazyk, jak se pohybuje po suchém patře a naráží do zubů. Najednou zatoužil po Ilce. Mohl by od ní vyzvědět, kdo jsou to Vampové. U nich na državě mají spoustu záznamů. Šumění v jeho hlavě stále sílilo a měl dojem, že noří do hlubokého jezera. Klesal stále hlouběji, až ho pohltila tma

Kapitola 4 - Kola jedou tmou

Probudil se celý rozlámaný a roztřesený zimou. Něco mu svíralo zápěstí. Pomalu se mu vracely vzpomínky. Oblékli ho a dokonce i umyli, ale vysvětlení stále chybělo. Zoufalství ho tlačilo na duši stejně jako tvrdá prkna, na kterých ležel pevně svázaný. Cesta byla teď rovná a bez hrbolů a svítily hvězdy. Nacházeli se někde na otevřené planině. Cítil se zralý na zahození do strže. Otočil hlavou a uviděl dvě postavy, které šly vedle vozu; třetí vepředu jela na poniovi.
"Myslím, že už se probral. Hej, Brute, zastav. Tarmine, jak se cítíš?" řekla postava po jeho levé straně. Hloupá otázka.
"Kam mě vezete?" zeptal se, ale nikdo mu neodpověděl. Po chvíli dodal: "Je mi zima a mám žízeň."
Dali mu napít vody a hlt kořalky pro zahřátí. Přikryli ho pláštěm a pak se vůz dal opět do pohybu. Postava vlevo vypadala jako Alfonso. Vzpomněl si na řeči o Vampech. Stále sice nevěděl, co jsou zač, ale zkusil to: "Alfonsi, kolik vám Vampové za mě dali?"
Alfonso sebou viditelně škubnul a jeho hlava se otočila směrem k Tarminovi. Váhavě mu odpověděl: "Zdálo se mi, že ses v tom kopci na chvíli probral. Co všechno jsi slyšel?"
"Spoustu věcí; jaks řval na Bruta a o tom vrtulníku taky. Jenom nevím, kolik vám za mě zaplatí," řekl Tarmin sebejistě.
"Jo, tos už zase spal. Klidně ti to zopakuju. Tři sta tisíc džífů," prohodil suše Alfonso.
Suma byla uvedená v džífech, lidovém názvu pro GFU, což v mezinárodní spenglish znamenalo General Finanzas Unit, čili Všeobecná finanční jednotka. Džífy se používaly jako společná měna na všech světech a tři sta tisíc představovalo na Narce zisk z početné usedlosti za patnáct až dvacet let dřiny.
"To mám takovou cenu?" vydechl šokovaný Tarmin.
"Máš skvělý geny. Vyměníme geny za geny. Ty tvoje za nový mutanty."
"Vy chcete něco koupit od těch genetiků?"
"Už se stalo. Loni. Dali jsme jim zálohu. Letos doplatíme zbytek."
"Vždyť sám Ditr všude rozhlašuje, že jsou to podvodníci!"
"Ale kdež, v tom je právě ten fór," řekl Alfonso pobaveně, "Ditrich je pečlivě prověřoval.
Jejich mutanti rostou stejně tak rychle jako plemena, která se chovají na Zemi."
"Tak proč ostatním lžete? Lidé by se na ně mohli složit!" podivil se Tarmin. Alfonso se divoce rozesmál nad jeho údivem. Jonáš s Brutem se k němu přidali.
"Jsi naivní hlupák, Tarmine," pronesl Alfonso po chvíli. "Pátráš po neexistujících přízracích a nevidíš nebezpečí u nosu. Na Narce je středověk. Jiarlandané už zavedli otrokářství a časem budou jezdit na Norwick na lovy lidí. Jen silní se jim ubrání. A to si piš, že državy sjednotí Zlatá."
Tarmin pozoroval hvězdné nebe nad hlavou. O nových mutacích rostlin a zvířat snila každá država. Lidé tady dřeli od rána do večera jenom proto, aby nezemřeli hlady. Nezbýval jim čas věnovat se něčemu jinému. Pokud by Zlatá država vlastnila nové mutanty jako jediná v širokém okolí, snadno by dostala ostatní pod svůj vliv. Penězi nebo silou. Už léta kupovala zbraně. Až příliš mnoho kvérů. A Ditr měl dost světovládné touhy.
"Ditrich I., z Boží vůle král Zlaté říše," prohodil znechuceně Tarmin.
"Jó, proč ne. Ten název se nabízí sám," ušklíbl se ironicky Alfonso. "Já vím, že ho nemáš zrovna v lásce. Má svý mouchy, ale o lidi se umí postarat."
"Koukám. Vezete mě na trh jako dobytče," odsekl Tarmin nakvašeně.
"Potřebujem prachy. Chybí nám sto devadesát tisíc."
"Ach tak, tím se vše omlouvá," zasyčel Tarmin vztekle.
"Chápu tě, ale poděkuj jen svý smůle," objasnil mu to Alfonso. "Věděli jsme, že se někdo z nás bude muset prodat. Už jsme vylosovali i pořadník. Bez tebe. Nikdy jsi mezi nás nepatřil. Klidně bysme tě pustili. Odcházels ze Zlaté, budoucí vládkyně, a mířils mezi kmány.
Stal by ses rabem, kterej by nám za pár let platil mastný daně," hlasitě si odkašlal.
"Pamatuješ na toho felčara, co byl na Zlaté před půl rokem? Dělal jakoby běžnou prohlídku, ale bral hlavně vzorky tkáně. Špatný. Žádný prachy za nás. Sotva třicet tisíc za kus.
Sedm lidí by se muselo obětovat. Jenom nad tebou jásal. Takové úžasný geny, téměř bez chyb, prý ještě neviděl. Hned nabídl sto tisíc. Za pár týdnů zvýšil na sto padesát. Před měsícem volal opět a navrhl tři sta tisíc. Neodolali jsme."
Před měsícem. Tarminovi to něco připomínalo. Nejistě se zeptal: "Alfonso, kdy volal? Nepamatuješ si?"
"To ti řeknu přesně. Felčar se ozval večer. Radili jsme se vo tobě celou noc. Druhý den jsi u nás pomáhal kopat drenáž. Vypadals nevyspale; stejně jako my. Takys ponocoval.
Byls někde u vody s Ilkou."
"O druhých se jedná dobře," vyštěkl Tarmin. Dělalo se mu zle. Zatímco seděl s Ilkou na břehu u jezera, država ho prodávala. Alfonso si hluboce povzdechl a omluvně pronesl: "Asi si myslíš, jaký jsme pacholci, ale nevěřil bys, kolik lidí tě má u nás rádo. Kdyžs k nám to ráno přišel, s tvářičkou jako měsíček, hotovej zamilovanej blázen, ženský probrečely celej den v kuchyni, ale tys nic nevnímal. Chodils po baráku jak mátoha, hlavu plnou citů. Nikdo se na tebe nemohl koukat a každej se ti radši vyhejbal. Jenomže to máš těžký. Buď ty sám, nebo sedm jinejch."
Tarmin zaúpěl. Už chápal, proč se k němu Zlatá chovala divně. Vyštěkl zlostně na Alfonsa:
"Falešně jste svědčili. A Skleněnka taky."
"Nezlob se. Jinak to nešlo. Vampům koukají na prsty mraky inspektorů a lidumilnejch spolků. Směj brát jen odsouzence

nebo dobrovolníky. Ale ty a vobětovat se pro Zlatou?"
Celý žhavý, ušklíbl se v duchu Tarmin. Ailo, proč sis ze všech míst na Narce musela vybrat právě tyhle zmetky?
Zlostně vykřikl: "Ale k čemu ten falešný úpis?"
"Nehrál velkou roli. Zvýšil jen věrohodnost naší historky."
"Ilbrahim na to přijde! Ráno zjistí, že jste mě odvezli pryč!"
"Mrzí tě, že zmeškáš vlastní popravu?" zasmál se Alfonso. "Ráno Ilbrahimovi řeknem, žes v noci zdrhnul. Budem tě hledat a hned tak tě nenajdem. A na podzim, až se uzavře dopravní kanál a zmizej rejpalové ze Země, se tady hodně věcí změní."
"Kecy, kanál ještě vydrží," namítl Tarmin. O zhroucení jediného hyperprostorového kanálu, který spojoval Narku s civilizací, se mluvilo už deset let. Stále se strašilo izolací planety, ale nikdy z toho nic nebylo.
"Zatím se to tají," vycenil Alfonso vítězoslavně zuby, "ale kosmáci už rozebíraj orbitální stanici a družice, aby nám v budoucnu nespadly ty tuny železa na kebule. Ditrich má kámoše, co na tom dělá."
PRCHNOUT! Tarmin nadzvedl hlavu a s hrozným podezřením se podíval na ponia, na kterém jel Brut vedle buvola. Poznal v něm Chlupáče, svého oblíbeného. Posmutněl. Ti prevíti mysleli na všechno. Mají to spočítané oba. Jeho předhodí Vampům a nebohé zvíře bažinám, aby to vypadalo, že jsou spolu na útěku. Přišlo mu Chlupáče líto; chudák, nezaslouží si takovou odměnu za ty desítky jezdců, které odnosil.
"Víte aspoň, co se mnou budou Vampové dělat?" zeptal se Tarmin opatrně. Uvědomil si, že stále neví, kdo jsou to Vampové. Tentokrát se ozval z druhé strany Jonáš: "Jó, nějaký letáky nám dali. Pár týdnů tě budou připravovat k transplantaci. Čekají tě během tý doby samý fajnový věci. Potěší tě tam i nóbl ženský."
Jsem to ale pitomec, zaklel Tarmin. Vampové se přece říkalo těm zmetkům ze společnosti Transplan. Udělají z něho mrzáka. Seberou-li mu ruku, už nikdy neobejme Ilku.
"A které moje části chcete prodat?" držel s vypětím vůle klidný hlas. Ticho, které následovalo, ho dusilo snad minutu nebo dvě. Přerušovalo ho jen občasné zavrzání kol a kroky mužů kolem něj.
"Myslel jsem si, že to víš," řekl posléze Alfonso zklamaně. "Celou dobu jsem tě vobdivoval, jakej seš frajer, že si s náma kecáš jakoby nic. A tys čekal, že prodáme tvoji ledvinu nebo pařátek. Za to nejsou žádný prachy, pitomče! Dnes se platí jedině, když je to celý komplet. Nějaký zazobaný dědoušek se už třese na nový bezva mlaďoučký masíčko."
"VY FEKÁLOČERVI! VEPŘOUNÍ ĎOURY! KUSADLÁČÍ MRCHOŽROUTI!..." řval Tarmin ze všech sil, až se zajíkal, a cloumal sebou jako lapený had. Kolem něho ryčely salvy smíchu.
Nedokázal odhadnout, jak dlouho křičel. Přestal, teprve když všechny nadávky, které znal, zopakoval aspoň pětkrát. Z počátku mu odpovídali, pak už ani to ne. Nechal toho a pokusil se usnout. Myslel na Ilku, ale vzpomínkám na život se v blízkosti smrti nedařilo. Když zavřel oči, viděl postavy v zelených doktorských kombinézách s podivným náčiním. Tak raději zíral do tmavého nebe a snažil se na nic nemyslet.

Kapitola 5 - Planoucí pochodeň
"HEJ, BRUTE, Alfonso upadl. Asi šlápl na ježuru. Potřebuju světlomet!" zakřičel Jonáš.
Vůz se zastavil. Tarmin apaticky naklonil hlavu, ale viděl jen hvězdy promíšené s černými mraky, které se nad ním rozprostíraly jako staré stanové plátno.
"Ditrich nám nakázal jet po tmě! Zůstaň u vozu. Přinesu ho sem," pronesl panovačně Brut. "Mám super terénní boty. Stály mě dva a půl tisíce džífů! Nic je neprokousne. Dokonce ani kusadláci!" zdůraznil pyšně a sesedl z Chlupáče. Bylo slyšet jeho těžké vzdalující se kroky, pak bolestné zavytí a tlumený pád.
"BRUTE! Co se děje? BRUTÉÉÉ!...", panicky zaječel Jonáš. Náhle utichl. K vozu přiběhlo několik černých siluet.
"Odneste je k vozu. Až se proberou, vyslechnem je," ozvalo se. Vzápětí Tarminova pouta povolila. Tělo měl ztuhlé a končetiny ho brněly, ale dříve než se stihl posadit, popadly ho silné ruce a neurvale ho odvlekly ke stromu vedle cesty. Zkroutily mu paže dozadu a svázaly je za kmenem.
"Kdo jste?" vyrazil ze sebe ustrašeně. Místo odpovědi mu před obličejem zaplála pochodeň, oslepila ho a řezala do očí stejně jako ohnivý hlas Agáty: "Plameny Boží si tě našly, stejnozvrhlíku!"
"Jsem nevinen; navlékli to na mě, aby mě mohli prodat Vampům!" vykřikl vyděšeně a duše se v něm zmenšila na zrnko prachu. Přes ústa ho udeřil kříž. Kovová figurka na něm mu rozsekla rty. Agáta k tomu výhružně dodala: "ON, Všemocný se na tebe dívá a vše ví!
Jediné lživé slovo tě pošle do věčných pekelných muk! Mluv, co se stalo!"
Soška na kříži znázorňovala tělo zkroucené ukrutnou bolestí, jehož detaily se vlnily ve světle pochodně, jako by hrozily stejným utrpením i Tarminovi. Ten ze sebe poplašeně chrlil:
"Nevím. Ditr mě uspal. Dal mi něco do kvašáku. Probral jsem se až v jámě. Nemluvili se mnou. Až teď. Vezli mě prodat Vampům, tedy Transplanu. Mám cenu tři sta tisíc. Soud narafičili, protože Vampové kupují pouze odsouzence. Zlatá shání prachy. Na mutanty.
Tvrdí, že jsou šmejd, ale lžou, aby je měli jediní. Prý se uzavře kanál..."
"Dost! Stačí!" zarazila ho Agáta. Hrozivě zvedla kříž k nebi a počala šeptem odříkávat jakousi dlouhou modlitbu. Teprve po mnoha minutách, odměřených proudy studeného potu na Tarminových zádech, opět promluvila: "Tvoje slova neodporují tomu, co při výslechu přiznala Tavina Skleněnka. Též věrná panna Filoména orodovala za tvou nevinu a slíbila pokání za nápravu tvé duše. Také ON, Všemocný, jemuž sloužíme, přijal."
Panna Filoména, opakoval Tarmin zaraženě v duchu, když mu zakuklené postavy povolovaly pouta na rukou. Zaskočilo ho, že Ilka patří k přívržencům Agáty. Proto tak zuřivě bránila své panenství. Tajila před ním důvod, protože se bála, že by ji nechal. Fanatické ženy, které dodržovaly spoustu podivných zákazů, nepatřily k oblíbeným manželkám. Teď mu tím zachránila život spolu s Tavinou Skleněnkou, ve které se přece jenom hnulo svědomí.

"NA KOLENA!" zařvala Agáta na osvobozeného Tarmina. Když poslušně klesl na zem, strčila mu před ústa kříž. Políbil ho poprvé ve svém životě. Bolely ho přitom rozbité rty.
"Viníky, kteří se pokusili o prodej člověka," pronesla Agáta temně, "zmrskáme do krve, až se proberou. Podobná bezbožná zvěrstva nebudeme trpět! Avšak tebe čeká samota. Ač ON, Všemocný, rozhodl, žes nevinný, tvůj další pobyt na državách je nežádoucí."
"Mám si brát Ilku, tedy pannu Filoménu," vydechl zaskočený Tarmin. Vyhání ho z držav, z jeho jediného domova.
"NE!" řekla ostře Agáta, "máš se ženit se sekerou, jak ti uložil soud. Světské právo neuznává svaté přísahy a jiné důkazy tvé neviny neznáme."
Tarmin smutně svěsil hlavu a dál poslouchal suchý řezavý hlas Agáty, který ho drtil.
"Před léty tvoje sestra žádala u nás o útočiště, aby tě mohla vychovat. Ona i ty jste u nás vyvolali řadu problémů, i když ne vždy zcela vaší vinou. Nicméně Svaté Panny v tom vidí stín Božího hněvu, který na tobě lpí. Odejdi proto, cizinče, neboť na državách už nejsi dále vítán," ukončila řeč, pokynula mu, aby vstal, a vztyčenou dlaní utlumila jakékoliv jeho protesty.
Maskovaní přívrženci Agáty mu poradili, že z kosmodromu nedaleko Kosmocity létají nákladní letadla na Jiarland, a když se zaváže pomáhat při prodeji zboží, bude mít cestu zdarma. Na Jiarlandu právě končila zima a určitě tam sežene zaměstnání na některé farmě.
Darovali mu Chlupáče, ale napřed z jeho sedla odepjali veškeré zbraně. Jeho věrný přítel nevypadal unaveně a mohl ještě pár hodin jet, ale přes den si bude muset odpočinout a napást se.
Požádal své zachránce, aby mu dovolili vyměnit si šaty s Brutem. Zprvu to rezolutně odmítli, ale nakonec je přesvědčil. Uznali, že v tom, co má na sobě, by se daleko nedostal.
Poděkoval jim a Brutovi sebral jeho terénní boty, silnou koženou bundu a parádní rajtky.
Za to mu, s nemalým zadostiučiněním, věnoval svoje sandály, staré triko a plátěňáky.
"Před smrtí jsem zpovídala tvoji sestru," promluvila Agáta, když se převlékl, a pokynula ostatním, aby ustoupili z doslechu. "Tvrdila mi, že původně cestovala ke společenství Azmayů. Litovala toho, že tam nešla," pokřižovala se. "Bůh ji potrestal za to, že toužila po pohodlí na državách a nechtěla se vláčet za chudými Azmayi na nehostinný východ Norwicku," vytáhla mapu. "Slyšela jsem však, že před třinácti lety se Azmayové přestěhovali.
Nevím přesně kam, ale na soutoku Studené řeky a Lagolské bystřiny provozují malou obchodní stanici," zabodla prst do mapy na místo vzdálené skoro tisíc kilometrů. "Jinak neudržují s nikým kontakty," dala mu mapu. "Jsou to divní patroni. Prohlašují se za potomky dávných Aztéků a Mayů, ale zvyklosti, které ve svém společenství dodržují, se neopírají o seriózní historické poznatky a představují jenom podivný odvar nesmyslů ze seriálů. Víc o Azmayech nevím," zamračila se, "vykládám ti to pouze pro úplnost. Nedoporučuji ti k nim jít! Naše kazatelky vyhnali. JSOU TO BEZBOŽNÍCI!"
"Je to daleko a stejně tam nikoho neznám. Odletím na Jiarland," ujistil ji. "Můžeš mi ještě říct, jestli Ditr otrávil Ailu?"
"To jsou jen řeči," zavrtěla Agáta hlavou. "Aila ráda pletla mužům hlavy a Ditrich ji moc miloval. Jenže ona o něj nestála a bavila se jeho trápením. Proto se povídá, že se jí pomstil, ale není to pravda. To ON, Všemocný, ji zavolal k sobě za to, co tropila s chlapy," pokřižovala se. "Byla jsem u toho, když ji ošetřoval doktor a označil její chorobu za jasný následek ozáření při cestě sem. Nezemřela jedem, ale na stejnou nemoc jako tvoji rodiče."
Tarmin se zapotácel a málem z toho omdlel. Co všechno se dnes ještě dozví! V hlavě mu zaburácelo proklaté jméno kosmického korábu GILGAMEŠ. Nikdo na Narce nevěděl, že cestovali právě na něm. Když Aila žádala na državě o přijetí, zatajila to. Dobře si to pamatoval, protože mu tenkrát kladla na srdce, že se nesmí podřeknout. Gilgameš znamenal hrůzu z neznámé infekce, která během letu vesmírem proměnila loď v hřbitov. Léky dávno došly a od nejbližší pomoci je dělil měsíc cesty prázdným prostorem. Epidemie už skosila třetinu cestujících a chystala se zdolat zbytek. Vojáci ji nakonec zarazili tak, že každého nakaženého při prvních příznacích vystřelili do kosmu. Vyhodili i jejich rodiče. Aila událost zamlčela, aby je država neodmítla pro strach z nákazy, a vymyslela si, že zemřeli na následky ozáření. Kupodivu stejnou nemoc u ní našel i doktor, který ji ošetřoval.
Přitom Tarmin, který seděl celou cestu vedle ní, v páchnoucí kóji na turistické palubě, kde brečel a zvracel v jejím náručí během děsivých skoků hyperprostorem, měl geny téměř bez poruch. Bůh ví, kde toho lapiducha vzali. Litoval, že tu není travič Ditr, aby si to s ním vyřídil.
"Nevím, na cos přišel!" vykřikla pronikavě Agáta, když zahlédla jeho zděšení, "ale neopovažuj se vrátit a mstít se Ditrichovi. Zabijeme tě, jakmile se na državách ukážeš!"
Pokynula k odjezdu a vůz se rozjel do tmy. Maskované postavy se bez rozloučení vydaly za ním. Jen ta poslední hodila na zem tlumok se slovy: "Od panny Filomény."
Tarmin dlouho tiše stál, sklesle hladil Chlupáče mezi malými oválnými růžky a smutně poslouchal slábnoucí zvuky kopyt. Mizelo s nimi jeho dětství a domov. Zůstal mu pouze batoh. Uvnitř něho našel trochu jídla, zapalovač, hodinky s buzolou a úplně na dně protáhlý předmět. V něm poznal Ilčinu dlouhou dýku, její vzácný poklad, dědictví po otci. Když si prohlížel pochvu, vypadl z ní malý lístek s roztřeseným písmem. Škrtl zapalovačem a přečetl si ho: "Pošli zprávu, přijedu za tebou. Lásko moje, nenech se chytit. Tvoje Ilka."
"Neboj se, nenechám. Slibuji," řekl nahlas. Vyhoupl se do sedla a překonal silné pokušení vrátit se a podřezat Ditra. S povzdechem odložil vyrovnání svých závazků, i když jeho zlost pěnila hůř než uřícený ponio a třásl se vzteky, že málem spadl ze sedla. Svou ukrutnou bolest zařval do tmy: "DITŘE! PŘÍSAHÁM NA SVOU SMRT..."
Zarazil se a zběsile hledal něco mimořádně odporného. Sevřel hrušku sedla, až mu zbělaly klouby na ruce a zasyčel: "...že si sedlo potáhnu tvou kůží! A stahovat tě budu tak dlouho, dokud nevypustíš dost šťávy na její vydělání! Těš se, ty vepřoune! Budeš škemrat, abych ti usek hlavu!" prudce pobídl patami Chlupáče do kroku.
Teprve nad ránem se jeho hněv zmírnil. Teskně si uvědomil, že dal slib, o němž neví, dokáže-li ho vůbec někdy splnit.

Kapitola 6 - Růžová chapadla

Stál na kopci a opatrně vdechoval puch připomínající něco mezi kusem hnijícího masa, kupkou zapařeného sena a žumpou, kterou právě někdo z nedostatku jiné zábavy důkladně promíchal. To vše přicházelo z mělké a široké pánve zahalené příkrovem mlhy, skrz který probleskovaly zášlehy bahenních plynů, jimiž bažina upozorňovala tvory, aby se jí zdaleka vyhnuli, neboť kromě smrti zde nic není. Ne všichni jí to věřili.

Archeokopové se navzdory zdravému rozumu zavrtávali do hlubin jedovatého bahna a vytahovali z něj holeriány, podivuhodné krystaly s holografickými efekty, které byly považované za památky po dávném osídlení Narky. Jedovatá půda je vydávala nerada, ale lidé ji připravovali o sílu drenážnicí, kterou tvořila síť kanálů, jenž odváděly vodu do široké strouhy protékající středem těžního prostoru. S ubývající vodou docházel bažině dech. Stávala se z ní pouhá mokřina a nakonec kus beztvaré krajiny.

Od Kosmocity, jediného velkého města na Norwicku, dělilo Tarmina odhadem pár hodin jízdy. Kdyby z kosmodromu něco startovalo, dokázal by vzdálenost určit přesněji, ale poslední dobou létal k orbitálnímu hyperpřístavu sotva jeden raketoplán týdně. Ve tmě zahlédl pouze slabá světla, snad z tábora archeokopů vzdáleného pět až sedm kilometrů. V kalném světle měsíců to nedokázal odhadnout přesněji. Zkoumal mapu. Podle ní v širokém okolí nebyla žádná osada, ale ani bažina.

Popošel k obrovské ceduli a ve špatném světle slabikoval nápis:

D R E N Á Ž N I C E J I H / I I .

P r ů c h o d p o v o l e n j e n p o v y z n a č e n é c e s t ě .

P o h y b m i m o n i b u d e s t í h á n .

V S T U P P O U Z E N A V L A S T N Í N E B E Z P E Č Í !

Dole pod nápisem našel ručně dopsaný řádek: "Mýtné 5 GFU plaťte hlídce." Hlídku nikde neviděl a také tam nenašel, že by průchod byl časově omezen. Asi nikdo nepředpokládal, že by se našel takový pitomec, který by bažinou projížděl v noci, ale nedá se nic dělat, bude první. Pohladil Chlupáče po husté hřívě a vydal se dolů po úbočí kopce do drenážnice, ale ponio zůstal stát nahoře a krátce zařehtal. Vrátil se k němu a podrbal ho na hlavě mezi růžky.

"Mně se to také nelíbí. Musíme to risknout. Nemůžeme jet kolem. Trvalo by to moc dlouho. Chytili by nás," mluvil k němu. Chlupáč ho znal, vyrůstali spolu. Narodil se, když Tarminovi bylo sedmnáct let, a vzpomínal si na dobroty, které od něho dostával. Ze všech jezdců, které nosil, s ním tenhle jednal nejlaskavěji. Vnímal jeho únavu a pulzující zoufalství, které ho žene do takových nevlídných míst, odkud vál pronikavý pach blízké smrti.

Jednoduchá Chlupáčova mysl nedokázala uvažovat, ale znala pud soudržnosti stáda a cítila náklonnost k člověku, který ho tak krásně škrabal na hlavě. Nedokázal teď svého lidského přítele opustit, i když mu instinkt napovídal, že je to jediná možnost, jak uniknout zkáze. Jeho prosté vědomí by mu takovou zradu neodpustilo po celé ty tři nebo čtyři roky, které mu ještě zbývaly do konce jeho poniovských sil, do doby, kdy se z něho stane pouhá herka, která již neunese jezdce. Chlupáč se smutným zařehtáním svěsil hlavu a neochotně vykročil za svým vůdcem.

Tarmin kráčel opatrně vpředu a ponio ho těsně následoval. Půda se mírně houpala, ale nebořila se. Zřejmě vysoušení probíhalo už delší čas. Drželi se světélkujících značkovacích kolíků, které je vedly po všelijak pokroucené cestě, místy zpevněné hatěmi, a po dřevěných můstcích překračovali hluboké odvodňovací kanály plné temné zapáchající vody. Brzy urazili čtvrtinu cesty a kdyby to tak pokračovalo dál, přešli by drenážnici během hodiny. Potom by jim do svítání zbývaly ještě dvě hodiny a to znamenalo dost času na nalezení úkrytu, kde se nají a vyspí. Zlepšilo mu to náladu, pokud svůj vztek na Ditra mohl za nějakou náladu považovat.

Přešli s Chlupáčem po můstku další drén, když náhle skončila linie signálních kolíků.

Zastavil se u posledního. Cestu přehrazovala protáhlá vyvýšenina vyhlížející jako dohasínající pohřební hranice. Klikatily se na ní žluté výhonky prudce jedovatého popínavce, promíšené s koláči mdle světélkujícího mechu, jehož mihotající záře připomínala rej duchů.

Přemýšlel, jestli špatně neodbočil, ale asi ne. Značky na cestě se ztratily, zrovna když je potřeboval nejvíc, což býval běžný stav věcí.

"POLICIE! STÁT!" zaduněl nocí pronikavý hlas megafonu a zakvílely roztáčené turbíny cákadla, vznášedla používaného v mokřinách. Vlevo od vyvýšeniny se rozžalo kruhovité světlo a bolestně udeřilo Tarmina do očí jako závan prachu podzimní bouře.

"Ditr, ten vepřoun zatracenej!" klel Tarmin nad svou smůlou a mhouřil víčka. Vyhlásili po něm pátrání! Jak to mohli stihnout tak rychle? Otočil se uklidnit Chlupáče, který trhal hlavou, ale ihned nad ním prolétl žlutý jazyk ohně podobný chvostu rakety, varovný výstřel z plazmové pušky. Ponio zařehtal, vytrhl se mu a poděšeně utíkal zpět k můstku.

"Chlupáči, STŮJ!" vykřikl Tarmin a chtěl ho dohonit, ale před ním vybuchla zem, zasažená novým zášlehem plasmy. Padl vedle vyryté brázdy vroucího bahna, z něhož vylézali popálení červi, lesknoucí se rudě ve světle reflektorů cákadla, stojícího ve vzdálenosti deset metrů. Svistot jeho turbín přehlušilo bolestné ryčení ponia.

"CHLUPÁČI!" zařval zoufale. Vytrhnul z pouzdra dýku od Ilky a přeskočil vroucí bahno, aby pomohl svému příteli. Uviděl ho zkrouceného na zemi a pokrytého bílým potem a z jeho rozevřené tlamy stékala fialová pěna. Zuřivě kopal předními kopyty a snažil se smést růžové chapadlo, které se mu poutalo zadní nohy a vleklo ho do drénu.

"STÁT!" duněl amplión cákadla. Pokyn byl doplněn dávkou plasmy, která Tarmina opět srazila na zem a zasypala ho horkým bahnem. Za ní přilétla žhnoucí záplava vypálená z velkorážního ohňometu, která pokryla pás země a odřízla ho od drénu plamennou stěnou stoupající do výše lidské postavy. Prskala do stran kapky ohně, které ulpívaly na jeho šatech jak neodbytní típáci, věčně hladový zdejší hmyz. Nevšímal si popálenin. Trpěl pro svého přítele, kterému nemohl pomoci, a zoufale volal: "CHLUPÁČI!"

Nízko nad zemí zasvištěla rudá ječící skvrna, která se přiblížila z dálky podél drénu.

V mžiku dosedla těsně vedle plochého cákadla, vybuchla a vymrštila ho do výše jak palačinku.
Kryt kabiny se utrhl a odlétl mezi svítící mechy na vyvýšenině. Zbytek vozidla se ve vzduchu otočil a dopadl na bok. Nárazem se protrhly boční nádrže s alkoholem a okamžitě vzplály. Z modravým plamenů se vypotácel muž v pancéřovaném bojovém obleku, podobný hořící pochodni, a zběsile se válel po zemi.
Když se mu podařilo uhasit se, zůstal ležet rozpláclý v bahně jak přejetá žába a mířil plazmovou pušku na nepřítele, kterého neviděl. Sám se stal osvětleným terčem, připraveným schytat cizí střelu. Ve tmě ozářené plameny zpozoroval jen Tarmina, ležícího vedle ohnivé stěny s dýkou v ruce, a otočil k němu ústí hlavně v domnění, že se stal obětí jeho granátu.
Dřív než stačil vystřelit, další rudá skvrna vyrvala gejzír bahna ze země těsně před ním a mrštila ho zpět do kabiny cákadla. Zaječel bolestí a zoufale se snažil z ní uniknout, ale marně. Bránily mu v tom kosti polámané nárazem na kov. Svíjel se v žáru, podobný pečínce v rozpálené troubě, s níž měl i podobné vyhlídky do budoucna.
"CHLUPÁČI!" zařval Tarmin soustředěný na jedinou myšlenku - pomoc svému příteli.
Vyrazil vpřed podél ohnivé stěny stvořené ohňometem umírajícího útočníka. Doběhl až k místu, kde plameny řídly, zakryl si obličej a proskočil žárem, chráněný silnou kůží bundy a nánosy bahna, ve kterém před chvílí ležel. Na druhé straně se svalil do horké břečky, ale ihned vyskočil. Chlupáče už neviděl; slyšel jen jeho smrtelný ryk, který se tlumeně nesl z drénu a přinášel žalostnou prosbu o pomoc, jež mu už nikdo nemohl poskytnout.
"NÉÉ!" zaječel Tarmin zoufale a instinktivně sekl nožem po tenkém růžovém chapadle, které se k němu plazilo. Couvlo zpět, ale vzápětí z drénu vyrazila dvě další, tlustá dobrých deset centimetrů. Uvnitř jejich rosolovité hmoty probleskovaly dlouhé rudé nitky, zakončené houbovitými výčnělky žahadel, která pleskala o bahno, lačná dalšího zákusku.
"MRCHO!" zařval na bestii ukrývající se v drénu a rozmáchl se, aby chapadla rozsekal nožem na kusy. Nedosáhl na ně. Do ramene se mu zabodla tenká omračující střela, používaná k lovu zvěře. Sesul se bezvládně na zem a neviděl už obojživelníka brodícího se překotně bahnem a dva střelce, kteří chrlili hořlavý aerosol na chapadla, jež se snažila dosáhnout na jeho nohy.

Kapitola 7 - Zvuk kusadel

"Chlupáči," zašeptal teskně, když se opět vzpamatoval. Ležel na zádech, kdesi pod korunami stromů prozářenými paprsky poledního Chara, pevně připoutaný na nosítka. Opodál hořel vařič a u něho stál muž s tváří zakrytou rouškou a zahalený do volně splývající tmavomodré tkaniny. Na zádech mu visel dlouhý meč a v ruce držel granátomet. Když si všiml, že se Tarmin pohnul, odběhl mezi křoviny a vrátil se s tmavovlasou ženou ve vojenském maskovacím oděvu, která měla jen pravou půlku tváře, s ostře řezanými rysy a snad kdysi i krásnou. Zůstala by taková i dnes, nebýt levé části, zakryté zduřelým nádorem, vypadajícím jako zelený koláč posázený fialovými bodláky.
"Klidně si ulev, jsem na to zvyklá," vyzvala blednoucího Tarmina a naklonila nosítka, aby mohl žaludek vyprázdnit do trávy.
"Pomohlo to?" zazubila se na něho jen o málo příjemněji než zubatá. "Ušetřím ti dotazy, je to Jartinsova choroba. Není nakažlivá a pokud se sám nezastřelíš, tak se na ni ani neumírá," položila nosítka a posadila se tak, aby viděl jen její zdravou půlku obličeje. "Zato slizáky nikdo nepřežije! Pitomče, proč jsi lezl k tomu drénu?"
"Slizáci, co to je?" vyprskl, zmatený hrůzostrašnou společnicí.
"Jak se zdá, taramíci ti sežrali výukové kazety s astrozoologií!" prohodila výsměšně.
Tarmin na ni podrážděně zavrčel. Slovo astrozoologie mu nic neříkalo. Jako kluk se zajímal hlavně o zemědělství, stavitelství a myslivost. Někdy si na Pedce pustil i jiné kazety, pokud na nich byly hezké pohádky, nebo z donucení, ale k tomu docházelo málokdy, protože dospělí neměli na výchovu dětí čas. Pro život na Narce mu jeho kusé vzdělání stačilo, ale Ilce ne. Vyčítala mu, že má v hlavě střípky vědomostí, a snažila se mu je doplnit. Zlobila ho tím. Dávala mu střípky místo milování. Pořádně ho tím štvala. A vůbec ženské, které rády poučovaly, ho zatraceně štvaly.
"Co s astrologií? Na poli neroste, nestaral jsem se o ni!" odplivl si nakvašeně.
"Říká se tomu astrozoologie," opravila ho. "A je to moc užitečná věda, zejména pro Narku. Například, slyšel jsi někdy o psychojedech?"
"Jo, trojokého hada iwedaga znám," odsekl jí prudce.
"Toho zná každý. Jeho jedové kly by si Narka měla dát do znaku," zvedla prst a začala přeochotně vysvětlovat.
"Málokdo ale už ví, že každá zdejší rostlina či živočich má psychojed.
Ten účinkuje dvěma způsoby - chemickou otravou a psychickým rozkladem energetických polí člověka. Chemická složka jedu se dá většinou zneutralizovat vhodným protijedem, ale proti psychickým otravám se nezná účinný lék. Některé z nich lze přežít - trápí tě jen nepříjemné vjemy. Při jiných máš naopak báječné halucinace - těm se říká psychodrogy.
Třetí kategorie jsou smrtelné psychojedy. Jako ten slizákův. Jakmile tě žahne, zešílíš a umřeš hrůzou z iluzí, které uvidíš."
"Chudák Chlupáč, on to věděl. Bál se jít za mnou do bažin," posmutněl a oči mu zvlhly steskem. Oba jeho přátelé z dětství, Calvadér i Chlupáč, zahynuli v bolestech.
"Myslíš na ponia, vid? Hodila jsem do drénu tříštivý granát."
"Vážně?" podíval se na ni nedůvěřivě.
"Jsem bioložka a mám ráda zvířata. Udělala jsem pro něj vše, co jsem mohla."
"Vy nejste policisté?" trhnul překvapeně pouty.
"Ach tak, zapomněla jsem se představit. Jsem Viridiana Valamos, bývalá profesorka astrozoologie na Trekinsově univerzitě na Ravenangu, později přeložená na Narku za vzorné chování vůči KosmoFlotile."

"Jo! KosmoFlotila, dobrodinec moderní doby!" řekl jedovatě Tarmin. Na Narce se emblém KosmoFlotily, propletené hvězdičky, s oblibou ryl na pisoáry a prkýnka latrín.
"A zejména, když je někdo chycen při pokusu o únos hyperlodě."
"Tys fakt zaútočila na hyperloď? A bojovalas proti elitním vojákům?" podivil se.
"Jo, ještě s jedenácti přáteli," potvrdila to suše. "Chtěli jsme KosmoFlotile ukrást tajemství hypermotorů," dlouze vzdychla. "Pět let jsme se cvičili v boji a když jsme přepadli hyperloď, dva eliťáci nás zmasakrovali za pár vteřin. Z celé naší party jsme to přežili tři - já a dva kamarádi. Jako ženská jsem měla výhodu," ušklíbla se, "když mě felčaři dali zas dohromady, mohla jsem si vybrat - buď pece na Katovně, nebo rození dětiček na Narce.
Zklamala jsem je. Zvolila jsem si sice Narku, ale porodila jsem tady akorát svůj nádor - daň za věčné hrabání v kdejakém místním rosolu. Kvůli mé nezapomenutelné vizáži mi říkají Frankí, podle zrůdy, kterou kdysi stvořil jeden vědec, anebo taky Půl Tvář. Vyber si, co se ti líbí víc. Jsem zvyklá na oboje."
"A on?" pohnul hlavou k mlčenlivému muži u vařiče.
"Oddaný Kamein, mnich z kláštera Oddaných Nejsvětějšího Proroka."
"Uctívač! Ty také?" zeptal se jí Tarmin nedůvěřivě. Bohové a jejich služebníci si na Narce nikdy nezískali velkou podporu. Učenci sice tvrdili, že víra roste s chudobou, ale zdejší planeta byla výjimkou i v tomhle. Narčané nedbali o boží přízeň už kvůli tomu, že se jí ráda ohánělа KosmoFlotila, a ujala se mezi nimi jediná větší církev - Svaté Panny. A všem to úplně stačilo.
"Jsem pouze jeho průvodkyně a expertka na zdejší kraj," pokrčila Frankí lehce rameny.
"Nedaleko odtud mám líheň slizáků. Zajímavé potvory, které stojí za studium," přeochotně objasňovala.
"Archeokopové je vysazují do drénů. Slizáci se živí řasami a živočichy v bahně a pokrývají stěny slizem. Tím kanály zpevňují a brání jejich zarůstání. Když máš ultrazvukový odpuzovač," ťukla do krabičky připevněné na kombinéze, "pak jsou krotcí jako telátka."
"A ten, co po mě střílel?"
"Lovec lidí. Ti mají teď kolem Kosmocity slet. Ve zprávách vyhlásili dvacet tisíc džífů odměny za dopadení stejnozvrhlíka, který pobodal a znásilnil vlastního pěstouna. Podmínka zní živého."
"Tolik?" zděsil se té částky. Frankí se zakřenila: "Závod jsme vyhráli my. Mniši mají agentku mezi Svatými Pannami. Ta ti dala do tlumoku radiomaják a poslala zprávu, že tři sta tisíc utíká směrem na Jiarland."
"Měli jste šťastnou noc," řekl jedovatě.
"Ne, tys měl šťastnou noc," zavrtěla hlavou. "Málem jsme to nestihli. Kdybych tě nesmetla omračující šipkou, byl by z tebe slizáčí zákusek," udělala dramatickou pauzu. "Co bys řekl na to, kdyby ti klášter Nejsvětějšího Proroka pomohl na Jiarland?"
"Co za to?"
"Jsi praktický, to je dobře," pohodila hlavou. "Poslechneš si jeden návrh. Když ho odmítneš, mniši ti zařídí falešný ident a dají ti peníze na letenku."
"To nedává smysl. O jaký návrh se jedná?" znejistěl.
"To já nevím, jsem pouze najatá průvodkyně a taky tlumočnice. Oddaný Kamein neumí dobře spenglish. Tak co, farmáři? Když slíbíš, že neutečeš, sundá ti pouta."
"Proč bych utíkal, když mi zařídí letenku na Jiarland," odvětil sarkasticky.
"Ale on ti ji zařídí. Věř tomu," otočila se k mnichovi a cosi mu vykládala zvláštní chraplavou řečí. Muž vytáhl dýku, přeřezal Tarminovi pouta a vykoktal lámanou spenglish: "Já slovo držení. Ty se mnou. Já tobě Jiarland, když nechtít úkol. OK?"
"Půjdu s tebou," potvrdil Tarmin a posadil se. V záležitosti cítil čertovinu, ale byl rozhodnutý následovat ho. Nemohl si moc vybírat.
"Rozumný hoch," pokývala Frankí. "Čeká vás dlouhý pochod. Je jasná obloha. Vrtulník pro vás nemůže přiletět, zaregistrovala by ho družice. Doufám, že nejsi strašpytel! Cesta bude trochu náročná. Připni si to na šaty," podala Tarminovi svůj odpuzovač. "Krotí to nejen slizáky. Sbohem, farmáři," zamávala mu, "a je-li ti život milý, pusť si někdy na Pedce kazety s astrozoologií. Zvlášť tu o slizácích. Napsala jsem ji já!"
Frankí odjela v obojživelníku a Tarmin se po chvíli vydal s mnichem na cestu. Ubírali se na východ a několik hodin se proplétali divočinou. Teprve za soumraku dorazili k úbočí hor, kde začínala úzká pěšina proklestěná porostem. Mnich se nezastavil na noc, jen dal Tarminovi baterku a pokračoval v pochodu. Stoupali vzhůru úzkou proláklinou, po stezce zanesené nánosy zetlelých listů. Určitě se tudy už dlouho nechodilo, ale půda stále odolávala zarůstání, pouze místy se vyhýbali padlým stromům. Dělníci, kteří kdysi klestili průchod cestářskými roboty, odvedli dobrou práci a nešetřili chemikáliemi.
Po dvou hodinách dorazili na palouk očištěný až na holou zem. Tarmin znejistěl a na moment se zastavil, ale pak váhavě následoval svého průvodce. Náhle zahlédl boty, které ležely přes cestu. Podíval se tím směrem a vykřikl. Vyčnívala z nich zkroucená kostra pokrytá zbytky zčernalých tkání. Sálalo z ní neuvěřitelné utrpení, které neznámý prodělal, než se mu podařilo zemřít.
Tarminovi se rozklepaly ruce. Spěšně popoběhl, aby měl příšerný pohled za sebou, a málem zakopnul o další kostru přímo na cestě. Vzrůstala v něm panika. Slyšel svůj zrychlený dech a tepání krve ve spáncích. Na kraji kuželu svítilny zaznamenal pohyb tvora, čtvrt metru vysokého křížence mezi pavoukem a termitem, s pěticí fasetových očí zasazených do rudého pásu, podobného čerstvé řezné ráně. Ozvalo se pronikavé cvaknutí klepet. Pak další.
Klepeta rachotila kolem něj. KUSADLÁCI, POSTRACH NARKY!
Mnich stál opodál, svítil na něho tlumeným světlem a zvědavě pozoroval jeho děs. Proč na nás neútočí, divil se Tarmin. Hluboce dýchal, aby se uklidnil, a myslel na Brutovy terénní boty, o nichž reklama tvrdila, že je žádné zvíře

neprokousne. Možná, že to byla pravda, jenže kusadláci neměli v úmyslu zkoušet kvalitu obuvi. Výhružně se stavěli na zadní nohy a jejich klepeta, zakončená jedovými bodci, se zdvihala až do metrové výše.
"To zahánět je," prohodil mnich suše a ukázal na svůj odpuzovač. Poté se otočil a nevzrušeně kráčel dál. Tarmin se přinutil pohnout ukrutně těžkýma nohama a vlekl se za ním jako rozteklá kolomaz, k smrti vyděšený chřestěním drobných nohou a cvakáním kusadel, obklopujících ho ze všech stran. Netroufal si posvítit kolem sebe, nevěděl, jestli by snesl pohled na hrůzu ukrytou ve tmě, a raději mířil baterkou těsně před sebe. Když ušel pár desítek kroků, zahlédl tři fosforeskující homole, tyčící se u skalní stěny, vzdálené dvacet metrů, které se podobaly bájným přízrakům a zvaly ho, aby si je prohlédl. Už se k nim otáčel, když ho zarazilo mnichovo varování: "Ne! Blízko hnízdo tebe zabít! Oni bát se o ně více, než děsit ultrazvuk."
Vzpamatoval se a překonal podivnou sílu, která ho lákala k homolím, a opět se mechanicky šinul vpřed, dokud nedošel na konec vyčištěného teritoria. S úlevou se posadil na trávu a vytáhl z tlumoku láhev, aby zahnal sucho v hrdle. Posvítil za sebe. Les byl prázdný.
Stráž kusadláků se stáhla zpět k hnízdům.
"Nic tobě nedělat a ty se jich bát! Ty jen svá představa bát!" řekl vesele mnich.
"U iwedaga! Tohle mi nikdo neuvěří," oddechl si Tarmin. Oči mnicha se zablýskly, jako by ho svou odpovědí pobavil. Možná se i usmál, ale ústa mu zakrývala rouška.
Trvalo jim čtyři hodiny usilovné chůze, než vystoupali až nahoru do průsmyku, a teprve před rozedněním sešli na druhou stranu hřebene do údolí, kterým protékala Osamělá řeka, na níž ležel klášter. Oddaný Kamein chvíli prohledával křoviny na kraji lesa a pak vítězoslavně vytáhl ukrytý nafukovací člun.
Plavili se na něm po mělké meandrovité řece, plné větví a klubek vodních hadů. Unášela je hustým pralesem pokřivených stromů, pokrytých šedivými lišejníky a jedovatými erjity.
Místy proplouvali pod kmeny ležícími přes řeku a Tarmin se staženým hrdlem pozoroval velké hady a brouky, kteří na nich strnule odpočívali. Občas na břehu zahlédl i menší zvířata, většinou jemu neznámá. Znal názvy jen pro pár druhů.
V poledne se k řece připojil první vydatnější přítok a plavba se výrazně zrychlila. Koryto se rozšířilo. Už přes něj neležely padlé kmeny a ubylo naplaveného dřeva, kterému se museli vyhýbat.
Navečer zaslechli dunění bubnů. Les náhle ustoupil od řeky a na břehu se objevil rozsáhlý komplex budov, obklopený vysokou zdí. Když zakotvili u přístaviště, označeného blikajícím majákem, Tarmin radostně vylezl z člunu a těšil se do postele. Oddaný Kamein ho ale zklamal a zavedl ho spletí uliček k rozlehlé budově chrámu. V jeho velkém podlouhlém sále, osvětleném pochodněmi, klečely stovky zahalených postav v několika řadách a před každou z nich ležela dýka a meč. Nikdo z přítomných jim nevěnoval pozornost.
Žádná hlava se neotočila, aby si je prohlédla.
"Večer bůh zpívat," zašeptal mnich. Vytáhl svůj meč a poklekl na konec řady. Tarmin se k němu váhavě připojil. Prohlížel si vnitřek sálu, ale nikde nenašel jedinou sochu či obraz; stěny zdobily pouze ornamenty vykládané lesklými kameny. V čele chrámové lodě bušilo šest mnichů velkými palicemi do dvou mohutných bronzových kotlů a obrovského kusu dřeva, vydlabaného do tvaru duté žáby, kteří měli na sobě pouze bederní roušky. Klenbou se nesl pronikavý klapot dřeva a temné zvonění kovových kotlů a klečící postavy v jejich rytmu vyrážely jednotlivé slabiky vět, opakujících se dokola, které zněly jako: "Ja-HAI! Jaháhá-HAI!"
Náhle vše ustalo a chrámem zadunělo několik úderů na gigantický buben, umístěný na protilehlé straně. Všichni mniši se naráz dotkli čely země a políbili svoje meče. Nyní se ke klenbě vznesl zpěvný hlas, který pronesl nový text v cizí řeči: "Hai Vala, Il Vala, Hui Vala."
Šestice polonahých mnichů začala opět bušit do vydlabané žáby a do kotlů a klečící opakovali přednesená slova. Tarmin si mezi nimi připadal divně ve svém zabláceném oděvu, páchnoucím vlhkostí a stěží držel otevřené oči. V usnutí mu bránila jen pronikavá bolest v kolenou, nezvyklých klečet na tvrdé podložce, a tak se pokusil tiše zpívat s ostatními, aby ji zahnal. Jeho hlas zněl odlišně, ale nikdo si toho nevšímal. Postupně si dodával odvahy, až nakonec křičel.
Ještě několikrát zaduněl velký buben a změnil se nápěv, než vše skončilo. Najednou se všichni zvedli a sál se vyprázdnil. Tarmin opět nezaznamenal, že by si ho někdo prohlížel.
Všichni se chovali, jako by zde vůbec nebyl. S námahou se postavil na nohy zdřevěnělé od klečení a belhal se za Oddaným Kameinem, který ho konečně zavedl do malé místnosti s toužebně očekávaným lůžkem.

Kapitola 8 - Paprsek měsíce

Před úsvitem ho probudil hubený mnich v bílém rouchu, s nezbytnou dýkou za pasem a mečem na zádech. Neměl tvář zakrytou rouškou a vrásky na ní prozrazovaly, že pamatuje už mnoho zim. Vypadal jako běloch, ale přesto se představil cizokrajným jménem, jako věrozvěst Džokai, opat kláštera.
"Oddaný Kamein tvrdil, že pro mě máte návrh," zajímal se zvědavě Tarmin.
"Tvá hlava letí jak splašený ponio," usmál se opat. "Zde měříme čas volnějším tempem. Nechceš si napřed prohlédnout sídlo oddaných Nejsvětějšího Proroka?"
"Rád," řekl Tarmin nejistým tónem.
"Ach, netrpělivé mládí," povzdechl si věrozvěst Džokai. "Jsi stejný jako náš bratr Oddaný Kamein, který jednal na vlastní pěst a přivedl tě do kláštera, aniž si k tomu vyžádal požehnání představenstva řádu," udělal drobnou pauzu. "Ale jeho slib přesto dodržíme. Odmítnešli náš návrh, zařídíme ti cestu na Jiarland. Jsi již uklidněn a připraven k prohlídce?"
Opat prováděl Tarmina po klášteru, který připomínal menší městečko. Obklopovala ho rozlehlá planina, která nabízela nejen dostatek půdy k obživě většího počtu lidí, ale poskytovala i potřebné soukromí pro pět set mnichů a mnišek. Z jedné strany ji chránily vysoké hory a z druhé pak řeka a husté lesy.

"To jsou noví mutanti z Ravenangu?" zíral Tarmin ve stájích na obrovské vepřouny, kteří mu sahali až do pasu a podle cedulek na kotcích vyrostli za jediný rok.
"Ano, ale všichni nejsou naši," vysvětloval opat. "Chováme je pro firmu StarGenex, která je nakřížila. V létě jsme pro ni pěstovali na semena i obiloviny a zeleninu."
"Já myslel, že je expedují přímo z Ravenangu!"
"To by se prodražilo. StarGenex sem vozí pouze primární mutace a jejich namnožení provádí až na Narce. Najal si na to nás a ještě pár dalších pěstitelů. Na jaře dá vše do prodeje.
Těší se na velký zisk. Lidé se budou zbavovat peněz před uzavřením kanálu."
Stejným překvapením se ukázaly být dílny. Kovář a jeho pomocníci nahřívali kusy železa na otevřené výhni a vykovávali meče a hroty šípů. Mnišky tkaly látky na ručních stavech a pak je v dřevěných kádích barvily namodro, nebo na ně válečky tiskly ornamenty. Nejvíc ze všeho Tarmina zaujalo mladé děvče kolem šestnácti, v Ilčině věku, které vyrábělo svíčky namáčením provázků do směsy vosku a buvolího loje. Pracovalo soustředěně a při práci si tiše pozpěvovalo jakýsi žalm.
"Vy nepoužíváte stroje?" užasl Tarmin nad primitivními pracovními podmínkami.
"Šetříme je. Postavili jsme s nimi klášter a pak je zakonzervovali. Musíme znovu objevit tajemství ručních technologií výroby. Po uzávěře dopravního kanálu stávající technika postupně doslouží a náhradní díly se časem vyčerpají. Na podobné pracovní postupy budou muset přejít všichni, kteří zde zůstanou."
"A máte i nějaké zbraně kromě mečů?" zajímal se zvědavě. Věrozvěst Džokai místo odpovědi dvěma bleskovými seky meče rozčtvrtil poleno, které leželo u zdi, a pak zasunul zbraň zpět do pochvy na zádech.
"Samozřejmě, že ano," vysvětlil s úsměvem. "Naše meče, jakkoliv jsou rychlé, paprsek laseru nepředhoní. Cvičíme si s nimi pouze odvahu a obratnost. Možná, že za sto let nastane na Narce doba chrabrých válečníků, kteří si nebudou cpát odvahu do hlavní pušek, ale dnes je ještě brzy na návrat čepelí. Naštěstí klášter chrání hlavně odlehlost místa. I kdyby po izolaci planety vypukly boje, sem se nepřenesou."
"Netušil jsem, že se mniši trénují v boji," prohodil Tarmin zkoumavě.
"To závisí na víře. Nejsvětější Prorok, zakladatel našeho řádu, shromáždil moudrost všech církví světa a z každé vybral jen to nejlepší. Cvičení s meči pochází ze zenu, večerní zpěvy ze sufistických obřadů, rouška před tváří z džinismu, společný život Oddaných z tantry, láska k bohu z bhakti jógy, organizace našeho řádu z křesťanství a tak dále," přerušil s úsměvem výklad, když postřehl Tarminův nechápavý pohled.
Prošli skrz malý park do vysoké bílé budovy. V jejím předsálí pracovalo pět automatických paží, které pery popisovaly stránky šedého papíru. Kolem nich stáli mniši, vyměňovali hotové listy za čisté a doplňovali do per různobarevné tekutiny. Věrozvěst Džokai vykládal:
"Dnes jsou knihy uloženy na záznamových médiích a k jejich čtení potřebuješ počítače, které nelze vyrobit primitivní technikou. Proto důležité informace přepisujeme na přírodní papír, který neprošel chemickou úpravou a má neomezenou životnost. Píšeme na něj trvanlivými rostlinnými inkousty a kvůli tomu musíme používat klasická pera."
Tarmin se fascinovaně díval na jednu mechanickou ruku, která obdivuhodnou rychlostí vytvářela barevný obrázek. Podle obsahu odhadoval, že je to stránka příručky popisující stavbu lodí. Ruka pečlivě vykreslovala průřez částí trupu plachetnice a popisovala vysvětlivkami jednotlivé detaily.
"Papíry vážeme do knih a archivujeme je v heliových komorách. Až přestanou fungovat čtečky, vyndáme je," komentoval věrozvěst Džokai. "Věnujeme se tomu už dvacet let. Dokončení nejnutnějších prací si vyžádá ještě dalších čtyřicet roků."
"A to je tolik záznamů?" podivil se Tarmin.
"Kdybychom chtěli přepsat do knih všechno, co by stálo za zachování pro budoucí generace, trvalo by to tisíce let."
Zastavili se u jednoho počítače. Opat na něm vyvolal mapu Narky, zvětšil na ní jih Norwicku a ukázal na malou říčku ležící devět set kilometrů východně od kláštera: "Odmítnešli náš návrh, dáme ti přestrojení a falešný ident. Dopravíme tě vrtulníkem za Alvinské horské pásmo a vysadíme tě u Studené řeky. Po ní dopluješ do malé přímořské vesnice Hispaňoly a z té se snadno dostaneš do Ardenu, nejjižnějšího přístavu na Norwicku, kde se stavuje část letadel mířících z Kosmocity do Omanu, hlavního města Jiarlandu. V Ardenu jsou kontroly mírnější než v Kosmocity a mohl bys skrz ně projít. Ale z Jiarlandu přicházejí špatné zprávy. Hovoří se o brzké válce mezi tamními otrokářskými klany. Můžeš mít štěstí, nebo taky ne."
Tarmin zíral na mapu. Vypadalo to nadějně. Dotknul se prstem letiště v Ardenu a na obrazovce se objevil seznam pravidelných linek. Každý den letělo něco do Omanu. Nadšeně řekl: "Umím to ze zvířaty. O takové lidi je nouze. Na Jiarlandu určitě najdu dobrou práci a moje dívka Ilka mi slíbila, že za mnou přijede."
"Rozhodnutí závisí na tobě. Náš úkol si žádá tvoji dobrovolnou spolupráci."
"Samozřejmě si vás vyposlechnu," potvrdil zdvořile a dál zkoumal mapu. Díval se zrovna na soutok Studené řeky s Lagolskou bystřinou, na němž objevil značku obchodní stanice.
Prohlížel si její okolí, ale nikde nenašel sídlo Azmayů, o nichž mluvila Agáta.
"A předem jsi rozhodnut odmítnout ho," povzdechl si opat. Zalovil v záhybech roucha a vytáhl malý zářící kamínek. Chvíli ho natáčel proti světlu, než zaplál barevnou změtí a ve vzduchu nad ním se vytvořil zvláštní amébovitý prostorový útvar, který se pomalu pohyboval a měnil svůj tvar i barvu.
"To je holerián, že ano? Jakou má cenu?" zeptal se Tarmin zvědavě.
"Tenhle? Sotva tisícovku. Ale před dvanácti lety tři chlapi našli půlmetrový kus a s překupníky usmlouvali cenu na rovných deset milionů. Byl to však výjimečný nález. Za běžné holeriány utržíš kolem deseti tisíc a dobýváš se k nim skrz tuny jedovatého bahna.
Jejich cena stále klesá díky jedné pozemské firmě, která chrlí jejich levné imitace.

V současné době nekryje zisk z těžby ani vložené náklady. Škoda. Dnes Narce zůstala pouze jediná výnosná věc."
"Vím, psychodrogy a psychojedy," řekl Tarmin. Byly to zatraceně výnosné produkty, ale monopol na ně držely pašerácké gangy. Ty si pečlivě hlídaly, aby jim nikdo cizí nekonkuroval, a vetřelce likvidovaly krutými odstrašujícími exekucemi.
"Psychodrogy jsou vesmírným unikátem," přitakal opat. "Rostou pouze tady a nelze je pěstovat jinde. Podle statistiky jim za oběť padnou průměrně sedmdesát čtyři tisíce lidí ročně a z toho připadá skoro polovina na mládež. Z dalších dvě stě šedesáti tisíc osob udělají lidské trosky. K tomu přidej i vraždy spáchané nezjistitelnými psychojedy, což je opět místní produkt. Policejní odhad je osm a půl tisíce případů ročně. Nelze se proto divit, že celý vesmír se těší na uzavření zdejšího hyperkanálu."
"Radují se, že nás čeká izolace. Prý sedm tisíc let!" vzdychl teskně Tarmin.
"Možná i déle. Vesmír je gigantické bludiště bez plánku. Kolem každé hvězdy jsou desítky zlomů prostoru, vhodných vstupů do hyperprostoru, ale nikdo neví, kam vedou. Jediný, kdo to uměl vypočítat, byl profesor Trekins. Ten stanovil většinu dnes známých cest. Po jeho smrti se už nenašel nikdo, kdo by rozuměl rovnicím hyperprostoru tak, aby z nich něco vypočítal. Nové spojnice se hledají zkusmo pomocí sond. Komplikuje to fakt, že většina hyperkanálů je jednosměrných. Obousměrné, jako ten náš mezi Narkou a Ravenangem, jsou vzácné. Sonda může objevit nádhernou planetu, ale kudy se vrátí?"
Opat vyvolal na obrazovce mapu hlavních hyperkanálů a vysvětloval: "Vnější světy, s výjimkou Narky, leží na jednosměrné trase začínající a končící na Zemi, která vede přes dvacet tři hvězdy. Bude-li u každé pouze deset vhodných vstupů do hyperprostoru, máš bludiště jednosměrek o počtu deset na dvacátou třetí cest, z nichž jen jediná vede k cíli.
Abys ji našel bez Trekinsových výpočtů, musíš vypustit zhruba kvadrilión drahých sond."
"Takže Narka je bez šance," vzdychl zklamaně Tarmin.
"Naděje existuje vždy. Před měsícem senát Ravenangu schválil částku pět miliard džífů na hledání nové cesty sem. Bohužel, po zuřivých protestech občanů ji snížil na padesát milionů.
Za ně se pořídí jen patnáct sond. Nikdo nestojí o zdejší psychodrogy."
"Ale ty tu pěstuje jen pár zločineckých klanů! Žije zde dalších čtyřicet milionů poctivých lidí!" rozzlobil se Tarmin.
"Poctivých? A co jejich hrůzné zvyky? Vždyť prodávají své bližní, aby měli na nové čuníky!" prohodil ironicky opat.
"Zvaž i otrokářství, fetování a kruté popravy za stejnozvrhlictví. Před pár lety se objevily i případy kanibalismu. Kdepak, celým kosmem jde úsloví -
Katovna mění lotry v hyperlodě a Narka lemply v hnůj, aby i z nich byl nějaký užitek."
Tarmin vyskočil na nohy, udeřil pěstí do stolu a vykřikl: "Na državách nejsou ulejváci.
Od jara do podzimu všichni pracují od východu do západu Chara, protože mají mizerné a málo výnosné mutace. Dobře, občas berou psychodrogy nebo si zařádí s ženskými. Několik zábav během celého roku dřiny!"
"Já ti to věřím. Patřili do první vlny přistěhovalců. Dnes sem ale míří leda uprchlíci před spravedlností a hodně vlád sem stěhuje problémové etnické skupiny, málokdy dobrovolně.
Narka je symbol bídy. Těžba holeriánů upadla. Zemědělství se nedaří. Zástupce genetiků nám prozradil, že nové mutanty pro Narku zkoušeli už před čtyřiceti lety, ale neznámá plíseň jim zničila celé sádky. Když se totéž opakovalo, zastavili celý projekt. Obnovili ho těsně před uzávěrou kanálu na přímou žádost vedení KosmoFlotily. Najednou šlo vše hladce."
"Proč nás ale ničí? Z Narky není žádný užitek!"
"A přesto vystěhovalci na Narku dostávají slevy," pronesl opat záhadně. "Zamyslel ses někdy nad psychojedy?"
"Obsahují prý dvě nezávislé složky. Jedna vyvolává chemickou otravu a druhá působí na psychiku," zopakoval Tarmin to, co mu o psychojedech řekla Frankí.
"Ano, dvě nezávislé smrti," přitakal opat. "Je to velká záhada Narky; proč tady vznikly psychojedy? Všechny nám známé zdejší tvory zabíjí chemická otrava mnohem rychleji než psychická. Řekni mi tedy, proč existuje psychická složka jedu? Proti komu se pomocí ní brání zvířata a rostliny?"
"Při svých prvních děsech jsem viděl bílé přízraky!" vyhrknul Tarmin. Opat se zatvářil velmi překvapeně a zkoumavě se zeptal: "Tys letěl na Gilgamešovi?"
"Jak to víte?"
"Každý, kdo jeho let přežil, občas vidí při Děsech přízraky."
"Jste první, kdo mi to věří. Ostatní mi připomínali Taramicuse," řekl Tarmin zaraženě.
Poukázal na dětský film O myším rytíři Taramicusovi, které se nacházel na výukové kazetě, rozdávané osadníkům v rámci projektu vládní pomoci. V příběhu hrál hlavní roli taramík, kterému bílý přízrak, metající oheň, spálil celou rodinu. Udatný myšák Taramicus mu přisahal pomstu. Po mnoha peripetiích získal zázračnou střelu a vyrazil do boje. Vystřelil z kuše na přízrak, ale kouzelný šíp jím neškodně prolétl. Bezmocný myšák se rozklepal hrůzou a pokusil se utéct. Marně. Sežehly ho plameny. Pohádka končila ponaučením: "Děti, pamatujte si, že s přízraky nelze bojovat."
"Znám ten příběh. Je špatný jako celá KosmoFlotila," pronesl opat temně. "Myšák jedná jako malé dítě. Nebojí se nepřítele, protože o něm nic neví. Splašeně vyrazí do boje a spoléhá na kouzelný šíp," vyndal meč z pouzdra a položil ho před Tarmina. "Taramicus se neseznámil se svým protivníkem a necvičil se v umění boje. Když jeho hloupý útok selhal, rozklepal se strachem. Pravý válečník zná sílu protivníka a dokonale ovládá zbraně. Dobře ví, že jimi může někoho zabít, ale stejně tak být i sám zabit. Přesto nevzrušeně hledí smrti do tváře a bojuje až do konce."
"Čím se liší od chladnokrevných zabijáků?" zajímal se Tarmin lehce ironicky.
"Svým úkolem. Zabijáka žene pouze lidská chtivost. Ale pravý válečník se podobá paprsku měsíce. Dopadne tam, kam ho vrhne osud, a učiní to, co je třeba pro porážku temnoty.

Takový porazí i přízraky."
"Úkol pro paprsek měsíce. Jaký bude?" zeptal se Tarmin zamračeně.
"Řeknu ti ho zítra," odvětil opat.
"Proč ne dnes?"
"Protože tě čeká služba v kuchyni. Během ní se cvič v trpělivosti," sdělil mu lakonicky opat a vrátil meč do pochvy.
Dovedl Tarmina spletí chodeb do velké haly, v níž stálo osm pecí, které měly do vršků zasazené obrovské kotle. Přidělil mu pracovní oděv a úkol rozdělat v nich ohně a během celého dne je udržovat; dále ve volných chvílích řezat a štípat dřevo do zásoby. Poté se s ním rozloučil. Tarminovi se nelíbilo, co se právě dozvěděl, ale nemohl si vybírat. Pustil se do práce. Odmala plnil cizí příkazy a zvykl si na to, ostatně člověk si zvykne na všechno, i na Narku.
Celý den štípal dřevo a přikládal pod kotle. Občas mu dávali i umýt nádobí nebo podlahu.
Sem tam zkusil na někoho promluvit ve spenglish, ale vždy s pochybnými výsledky.
Obyvatelé kláštera patřili k jiným národnostem než on sám a z mezinárodní spenglish znali sotva pár slov. Večer opět trpěl v chrámu, ale tentokrát nezpíval. Bolest v kolenou zaháněl přemýšlením o Jiarlandu - o rozlehlejším, úrodnějším a lidnatějším, ale i problémovějším kontinentu. Za padesát let kolonizace tam stihli desítky bitev a jednu velkou válku, nedokončenou jedině díky zásahu vojenského pluku Mezihvězdných kosmických sil. Za tu dobu Norwick zažil jen pár drobných srážek. Nebylo se na něm o co rvát. A otrokáři? Tarmin zatím otročil celý svůj život, i když se tomu tak neříkalo, a nevěřil, že by mu někde mohlo být hůř než pod Ditrem.
Po zpěvech se vrátil do malé klášterní cely, kterou mu přiděli, a ulehl na tvrdé lůžko, nepohodlné jako jeho život na Zlaté državě. Sotva se na něho usmála naděje, hodili ho do tmavé páchnoucí díry, do obrazu jeho osudu. Zavalily ho pocity marnosti a stékaly po něm, podobné uleželému sádlu od předloňské zimy, smrdutému a plnému zelených larev tipáků.
Vše končilo pod jejich sosáky, pod ukázkou věčné nicoty lidského života.
"U IWEDAGA!" zavyl Tarmin zlostně. Vždyť pro samé přemýšlení o Jiarlandu zapomněl na Děsy! Měl dnes dostat pravidelné záchvaty depresí a nepřipravil se na ně. Nerozdýchal se a nepřekysličil organismus, aby lépe snášel dušnost. Pokusil se to napravit, ale tělo mu už tuhnulo křečí. Dusil se, škubal nohama a patami narážel do stěny, zatímco ho deptaly halucinace. Vnímal, jak jím prosakuje beznaděj a zmocňuje se každé jeho buňky. Jak hnije a roztéká se v jejím lepkavém objetí. Patřil jí každým nukleonem. Strhla ho do reje rudých kol před očima a palčivých hrotů v hrudi.
Přidusila ho až na kraj bezvědomí a teprve pak skončila. Prozatím. Opět se k němu vrátí, až přijde její čas. Vtahoval vzduch do plic a třásl se kašlem.
"Ty dobrý?" ozval se čísi hlas. "Slyšela hluk. Podívat se."
"DĚSY... ZÁŘE...," vyrazil ze sebe Tarmin a zkusil si zaclonit oči podrážděné světlem, ale ruce se ještě nehýbaly a pouze se křečovitě chvěly jako paráty uloveného dravce.
"Chtít nějaká medicína na Děsy?" Olejová lampa se sklonila a Tarmin uviděl mladou, nakrátko ostříhanou mnišku, která se nad ním starostlivě nakláněla. Poznal ji. Při prohlídce kláštera ji viděl namáčet provázky do vosku.
"Ne, nic," vysoukal ze sebe. Neužíval léky na Děsy. Bál se závislosti na nich. Už viděl dost hlav otlučených o kameny a hrdel rozervaných prsty těch, kteří si moc zvykli na lektvary a pak je neměli. Navíc ho Děsy navštěvovaly jednou za dvacet tři dni a to se dalo vydržet.
Chudinku Ilku trápily každý týden a znal i takové, kteří jimi trpěli denně.
"Teplo v žaludek, to dobrý spánek," prohodila mniška, odběhla a po chvíli se vrátila s miskou ohřátého buvolího mléka. Tarminovi se mezitím podařilo posadit se a vděčně mléko vypil.
"Mám zůstat?" prohodila nejistě, skoro až stydlivě. Určitě podobné návrhy nedávala často a možná byl i prvním, komu to řekla. Užasle zamrkal. Divný klášter! Všechno v něm bylo naopak než u Svatých Panen. I když nabídka sama ho příliš nepřekvapila. Po Děsech přicházela na člověka silná touha milovat se a ženy toho rády využívaly, zejména ty starší. Muži rovněž, hlavně ti mladší. Svou první vášeň okusil po svých prvních Děsech. Po nich se stal formálně mužem. Se Skleněnkou.
Zvědavě pohlédl na mnišku. Její oholená hlava se v mihotavém světle lampy zdála nezvykle hrbolatá a vypadala jakoby poprášená popelem od nově rašících vlasů. Nenosila žádné ozdoby a hrubé roucho si v pase převázala kusem provazu. Připomínala v něm zatoulanou písečnou ještěrku vykukující z nory pod přesypem. Přemýšlel, jak se asi chová v náručí muže; jestli zpívá žalmy stejně, jako když se stará o svíčky, a snažil si ji představit s dlouhými vlasy, ale moc mu to nešlo. Kde se tu vlastně vzala?
"Mám snoubenku Ilku. Chci jí zůstat věrný," odpověděl jí po chvíli. Mniška nedala najevo ani zklamání, ani úlevu. S nic neříkajícím výrazem mu popřála dobrý spánek a odešla.
Dlouho pozoroval tmu a přemýšlel o mečích na zádech Oddaných, o knihách z ručního papíru s neomezenou životností a o výrobě svíček namáčením provázků. Přestal věřit ve svou cestu na Jiarland a připadal si jako kosmická loď při skoku hyperprostorem. Jeho život letěl divoce vpřed a odbočit se dalo pouze směrem na onen svět.

Kapitola 9 - Slib Smrti
Ráno ho znovu povolali do kuchyně a zůstal v ní celý den. Věrozvěst Džokai ho vyhledal až po večerních zpěvech s omluvou, že ho zdržely jiné povinnosti. Pozval ho na procházku po břehu řeky.
"Včera jsi prý měl Děsy," konstatoval. "Víš o tom, že před rokem tady byl výzkumný tým profesora Hopkinse? Pořídili záznam třech tisíc záchvatů Děsů a jejich rozborem zjistili, že jde o halucinace z nadměrného fetování a nezřízeného miliskování osadníků."
"Děsy na ně! To se jim to kecá, když celou dobu seděli v bezpečí na orbitu," syknul Tarmin. Podobných učených

pitomostí už slyšel bezpočet.
"Žili v Omanu na Jiarlandu. Půl roku. Bylo jich třináct a nikdo z nich Děsy nedostal."
"Tak to lhali. Každý dospělý Narčan má Děsy! Žádný jim neunikne. Jen jejich periody se liší."
"Lidé KosmoFlotily se před nimi umějí chránit," oponoval opat. "Věř mi, víme to."
"Škoda, že nemám atomový destruktor a kilo psychojedů," procedil Tarmin mezi zuby.
"Žádná ochrana by jim nepomohla. Rozsekal bych je na výživné žrádlo pro vepřouny."
"Samotné zbraně ti nestačí," zavrtěl opat hlavou, "musíš umět s nimi zacházet a mít cíl.
Ten je ze všeho nejdůležitější. Jaký si vybereš?"
"Znám jich až moc," řekl Tarmin zasněně. "Vzal bych je popořadě. Napřed bych zaskočil na Zlatou državu a Ditrovi bych vydělal kůži v jeho vlastní šťávě. Pak bych si popovídal s velvyslancem KosmoFlotily a kdybych to náhodou přežil, zaletěl bych na orbit a půjčil si od eliťáků hyperloď. Ale tam se asi nedostanu. Franki se to také nepovedlo."
"Bojovná astrobioložka Viridiana Valamos, alias Franki, nebo také Půl Tvář. Velmi svérázná osoba," usmál se opat. "Jak vidím, už ji znají i farmáři. Brzy se stane místní legendou."
"Potkal jste ji?" zeptal se Tarmin zvědavě. Udivilo ho, že opat neví o spolupráci Oddaného Kameina s Franki.
"Ležela pár týdnů v naší klášterní nemocnici," odpověděl opat. "Snažili jsme se vyléčit její tvář, ale neúspěšně. Jde o genetickou poruchu a nepomohla ani plastická operace. Na implantovaných tkáních se po pár dnech objevil ještě horší nádor, než byl ten původní."
Krátce se odmlčel a pak starostlivě poznamenal: "Půl Tvář je příliš nápadnou a známou osobou. Raději se vyhýbáme kontaktům s ní. Sotva jsme ji přijali na léčení, hned k nám přišli eliťáci na kontrolu."
"KosmoFlotila se na ni zlobí. Nemá ráda zloděje hyperlodí," řekl Tarmin žertem.
"Lákavé hyperlodě," vzdychl opat. "Nerozumíme jim stejně jako rovnicím hyperprostoru.
Vymyslel je geniální Trekins a svou smrtí učinil z KosmoFlotily monopolního dopravce vesmírem. Vnější světy jsou jen zdánlivě nezávislé. Dovážejí spoustu techniky ze Země a nevlastní jedinou hyperloď. Hodně lidí by to rádo změnilo a k takovým patřila i akademická obec Ravenangské univerzity. Sehnali si zbraně a léta studovali umění boje. Ale proti mocné KosmoFlotile se špatně válčí. Důležité osoby a informace chrání elitní jednotky s upravenými organismy, navíc výborně vycvičené a vyzbrojené. Ty nepřemůžeš. Dokážeš zajmout jen obyčejné úředníky, kterých je čtvrt miliardy. Ti pracují za mzdu, řídí se pokyny, nic nevědí a bojí se o své dobře placené zaměstnání. Udělají vše, aby si ho udrželi. Včetně udání kamarádů. Právě to se přihodilo Půl Tváři a jejím kolegům. Eliťáci o nich věděli a nalíčili na ně past."
"A opravdu má KosmoFlotila čtvrt miliardy zaměstnanců?" podivil se Tarmin neuvěřitelnému číslu.
"KosmoFlotila nedávno prodělala velkou reorganizaci a přijala nové skupiny. Sdružuje nyní padesát sedm společností, které členstvím v ní získaly možnost vlastnit hyperlodě.
Kromě toho část svých aktivit předala pod veřejnou kontrolu, dokonce i zmíněné elitní jednotky.
Už deset let netvoří její soukromou armádu, což jí veřejnost vždy vytýkala, ale spadají pod velení vlád jednotlivých planet. Sice i nadále chrání hypermotory, ale KosmoFlotila si eliťáky pronajímá na základě dlouhodobé smlouvy a za jejich služby platí. Tím si získala velké sympatie veřejnosti."
"Čtvrt miliardy zaprodanců KosmoFlotile. Bude to těžký boj. Tak tisíc tun nábojů," zažertoval Tarmin, ale ve skutečnosti mu bylo do smíchu jako čerstvému oběšenci. Směr hovoru se mu pranic nelíbil.
"Tolik munice nemáme," usmál se opat, "ale možná bych věděl o něčem jiném, co dokonce předčí atomové bomby," udělal drobnou pauzu. "Co bys řekl úloze zvěda? Dobrý špión vydá za celé vojsko," pokynem ruky zarazil Tarminův dotaz a pokynul mu, aby ho následoval. Zešeřilo se už, a tak rozžal světlomet a vydal se napříč přes louku.
Dovedl Tarmina k úzké stružce, která se klikatila trávou. Uprostřed ní čněl malý stromek.
Ohýbal se, větve se mu chvěly a kořeny měl už obnažené; proud z nich vyplavoval pramínky tmavé hlíny a bral mu poslední opory.
"Stromek zabíjí voda. Řekni mi, kdo je v právu - voda nebo stromek?" zeptal se opat.
"Stromek. Určitě zde rostl dříve, než přišla voda," odvětil Tarmin nejistě.
"Voda si nedokáže vybírat, kudy teče. Její přirozeností je pohyb směrem dolů a neumí to sama změnit. A strom zase vyrostl na místě, kam jeho semeno zavál vítr. Ničím se neprovinil, a přesto umírá, ničený srážkou s jinou silou. Neexistuje tu absolutní dobro a zlo, jen střet dvou zájmů."
"Pak se ale nedá nic dělat," namítl Tarmin.
"Nedá, aspoň zde ne," souhlasil opat. "Avšak není to podezřelé, že voda teče právě tudy?
Co ji vrhlo takovým nevhodným směrem?" vybídl Tarmina, aby ho následoval. Ubírali se proti toku stružky, až došli k malému potoku. Tam našli trhlinu v jeho hrázi. Ucpali ji kameny a drny a poté zakryli obnažené kořeny stromku hlínou.
"Řešit důsledky, to málokdy vede k cíli," komentoval to opat. "Napřed je nutné odhalit prvotní příčiny konfliktu. Znáš-li je, můžeš usměrnit střety zájmů tak, aby se zmírnily způsobené škody."
"Souhlasím. Zabít Ditra v době, když byl ještě embryem, to je výborný nápad, jen špatně proveditelný," zažertoval opět Tarmin.
"I kdyby to šlo, nepomohl by sis tím. Ditr jednal pod nátlakem zdejší situace - lákavé nabídky mutantů a nízké úrovně hospodářství. Byls pro něj výhodné zboží. Jeho zabitím nic nevyřešíš - pořád budeš výhodné zboží. A prodej osob je na Narce běžný. Každý rok koupí Vampové kolem tří tisíc odsouzenců."
"A odvážejí je pro miliardáře na Ravenangu nebo na Zemi?" zeptal se Tarmin ledově.
Podobná aktivita ho vůbec nepřekvapila. Narka byla Novým Edenem leda svým jménem.
"Na všech planetách s výjimkou Narky platí přísné zákony proti prodeji lidí. Dovoz zmražených orgánů je zcela zakázán a smějí se převážet výhradně živé osoby, aby se dal prošetřit jejich případ."
"Co potom dělají s tolika lidmi? Transplantace jsou drahé a málokdo má na Narce tolik peněz. A turistů sem létá

poskromnu."
"Nákupní cena odsouzence k smrti se pohybuje od dvaceti do padesáti tisíc džífů. Koupené osoby, nazývané dárci, jsou zkoumány v nemocnicích Transplanu. Jedna je v Kosmocity a druhá v Omanu na Jiarlandu. Pár jich tam spotřebují. Berou z nich různé orgány a krev, vyrábějí séra a zkoušejí léky. Většinu z nich časem vyřadí jako odpad. Podle dokladů je odvážejí do plynových komor, ale pochybujeme o tom. Domníváme se, že končí v lesích někde na Norwicku. Na pokusné stanici."
"A veřejnost klidně toleruje KosmoFlotile obchody s lidmi," zavrtěl Tarmin hlavou.
KosmoFlotile, dobrodince lidstva, jak ji označovaly politické slogany, prošlo ledasco - starala se přece o blaho vesmíru a strážila demokracii.
"Transplan není členem KosmoFlotily," opravil ho opat. "Naopak, ta ho veřejně odsuzuje a nedávno dokonce dala podnět k vyšetřování jeho aktivit. Očekává se brzy velký soudní proces a troufám si tvrdit, že proběhne přesně v době uzávěry našeho hyperkanálu.
Přinese pěknou podívanou a Transplan při něm padne. Nebude ho už třeba," zamračil se.
"KosmoFlotila se hodně snaží, aby se o nás teď nikdo nestaral. Vesmírná veřejnost napjatě sleduje obrat KosmoFlotily k lepšímu a na nás pohlíží jako na bandu netvorů, kterých se ráda zbaví."
"A ti dárci?" řekl nejistě Tarmin, který začínal tušit, co mu mnich chce navrhnout.
"Oddaní, kteří pronikli do struktury Transplanu, získali podivné informace. Ročně vybírají z dárců asi stovku vysoce kvalitních jedinců, kteří zmizí stejně jako ostatní. Opět neznámo kam a místo určení se přísně tají. Transplan si najímá eliťáky, kteří tu informaci hlídají ještě přísněji než samotné hypermotory. Soudíme, že právě zde leží klíčové tajemství Narky."
"Tajný vojenský výzkum?" napadlo Tarmina.
"Na Narce není dost vědců na seriózní výzkum. Z významnějších odborníků tady pracuje pouze regena Cgue-Jarina a ta se specializuje hlavně na transpersonace. Za tím účelem se zřejmě dárci získávají. Záhadou zůstává, pro koho jsou jejich těla určena."
Slovo transpersonace Tarmin už slyšel. Hovořilo se o něm jako o ostudě moderní doby a bezbožné krádeži. Znamenalo přenos vědomí do jiného těla. Z člověka se při něm stěhoval jenom malý chomáč energie, zvaný jádro vědomí, který obsahoval pocit existence já a nejsilnější životní zážitky. Nic víc se zatím neumělo. Většina paměti zůstala ve starém mozku a přemístěná osoba měla pouze vzpomínky dárce. Původní zážitky se v novém mozku znovu vytvářely, pomocí hypnózy a sledováním umělých projekcí, které generovaly počítače z dat, získaných před vlastní transpersonací dlouhodobou psychoanalýzou stěhované osoby.
Převodem do druhého těla mizely také pohybové a psychické schopnosti a místo nich se získaly některé dovednosti dárce. Zákony proto neuznávaly nové tělo za plnoprávnou náhradu původní osoby, ale právníci to obcházeli pojistkami a smlouvami o dispozičních právech.
Proces transpersonace byl mimořádně riskantní a nákladný a mohli si ho dovolit pouze velmi bohatí lidé. Znamenala problém především pro Zemi. Na vnějších světech měl málokdo prostředky k jejímu uhrazení.
"Povím ti příběh," řekl opat. "Před pěti lety umíral v naší klášterní nemocnici jeden muž, říkejme mu třeba Bill. Býval hezkým, vzdělaným a bohatým mužem, ale vše utratil za psychodrogy z Narky a upadl do bídy. Jeden miliardář mu nabídl tři roky přepychového života výměnou za tělo na transpersonaci. Bill přijal. Při přenosu se jeho vědomí podivně uvolnilo - přesunulo se z mozku do břicha a přežilo tam puls záření, kterým se čistí mozek od osobnosti dárce. Když do jeho mozku zavedli cizí jádro vědomí, Bill se vrátil zpět a pustil se s ním do boje o vládu nad tělem. Měl výhodu domácí půdy; celý organismus byl vyladěný na jeho vibrace. Bill zničil miliardářovo vědomí a během přehrávání jeho vzpomínek, které následuje po přenosu, získal vědomosti nutné k tomu, aby se za něj mohl vydávat.
Tím mu začal život nacpaný závratným majetkem. Rozházel dvě miliardy džífů a spáchal snad vše myslitelné. Nakonec se musel před zákonem schovat na Narce a zde zemřel na následky ozáření."
Věrozvěst Džokai na chvíli přerušil vyprávění a zazpíval žalm za klid Billovy duše.
Když skončil, vrátil se k historce.
"Billovi pomohly drogy z Narky. Normálně jádro vědomí sídlí pevně v těle a nelze ho lehce uvolnit. Jsou k tomu třeba desítky let mimořádně nebezpečné průpravy, nebo velmi drahé technické zařízení. Bill náhodou užíval vzácnou směs místních psychodrog, která proces urychlila svým vlivem na energetická pole člověka," pohlédl na zaraženého Tarmina.
"Dokážeme tě Billův trik naučit za tři měsíce. Podle tvé mimořádné ceny usuzujeme, že tě Transplan zařadí mezi vybrané jedince. Kdyby ses nechal chytit, můžeš jeho kousek zopakovat, přežít transpersonaci a zjistit, pro koho Vampové potřebují těla. S touto znalostí bychom měli šanci zasáhnout u zdroje místních potíží."
"Ale já nemám vlohy pro podobný úkol! Svěřte ho nějakému mnichovi!" vyprskl Tarmin, ohromený návrhem mnohem šílenějším, než čekal.
"Dva Oddaní to už zkusili a Vampové nám vrátili jejich zohavené mrtvoly, s omluvou, že je zastřelili při loupeži. Nemá cenu posílat další. Každý člen kláštera je evidovaný v policejní databázi. Nikdo z nás neprojde kontrolou. Ty ano. Vampové tě sami chtějí."
"Ale kdo mi zaručí, že oni ten trik neznají?" vykřikl šokovaný Tarmin.
"Studovali jsme celý problém velmi pečlivě. Ví se, že je to možné, ale mlčí se o tom.
Činnost jádra vědomí lze detekovat pouze v hrubých rysech. Při transpersonaci se postupuje naslepo a jediná obrana proti podobným případům je vhodný výběr dárců. Tím se Vampové pochopitelně nechlubí."
Tarmin nervózně přešlapoval. Na podobnou misi měl chuť asi jako na pohlazení živého kusadláka. Zcela přízemně toužil po Ilce, kousku pole a dobrém počasí. Odmala snil skromné sny, avšak pro něj zoufale nedosažitelné.

Po delším váhaní, když probral všechna pro a proti, pronesl teskným tónem: "Lituji, ale nedospěl jsem do stavu bojovníka měsíčního paprsku, o němž jste mi včera vyprávěl. Nejsem stvořený pro takové poslání."
"Nechceš si to ještě rozmyslet? Můžeš u nás zůstat pár dnů a lépe nás poznat."
"Ne. Kvůli vašim mečům, knihám a svíčkám nemám zájem," odmítl znovu a snažil se, aby jeho hlas zněl pevně. Skoro se mu to podařilo "Jsi bystrý," prohodil zamyšleně opat. "Hodil by ses na tu misi."
"Ano, hodil bych se k vystřídání jednoho vládce za druhého," pronesl suše. "Připravujete se na příchod středověku - cvičíte se v boji s meči a hledáte dávné technologie. Trpělivě čekáte na svou příležitost, schovaní v klášterní pevnosti. Řekněte mi, plánujete podporovat mocné, nebo raději budete vládnout sami?"
"Norwick se musí sjednotit, chce-li přežít," odvětil opat zamyšleně, "a někdo to udělat musí, jinak nás čekají karabáče jiarlandských otrokářů."
"A císařem se stanete vy?" otázal se ho Tarmin ironicky.
"Zažil jsi porobu u Ditra a kvůli ní považuješ každého vládce za lotra," vyčetl mu opat.
"S našimi znalostmi dokážeme dovést Norwick k rozkvětu!"
"NE!" odmítl Tarmin, "možná byste byli dobrými pány, ale mám i jiné důvody," na moment se odmlčel. "Kdyby mě Vampové dostali, Ditr získá peníze a s jejich pomocí uvrhne ostatní državy do poroby. Zotročil by i mou snoubenku Ilku a to nemohu riskovat," zhluboka se nadechl a dodal: "Tu misi nepřijmu."
"Zajistíme ti cestu na Jiarland."
"Opravdu?" pronesl nevěřícně Tarmin. "Sdělil jste mi příliš mnoho."
"Vše, co ses o nás dozvěděl, KosmoFlotila zná už dávno. Šedesát let proti ní bojujeme.
Marně. Stejně jako tisíce jiných. A, podobně jako oni, jsme pro mocnou KosmoFlotilu jen bzučením dotěrných típáků. Pro výstrahu občas zvedne plácačku a pošle k nám policii na prohlídku, popřípadě nechá pár Oddaných zatknout. Jinak si nás nevšímá," opat dlouze a smutně vzdychnul. "Jsme proti ní bezmocní, ale nevzdáváme to," rozhodil rukama.
"Avšak je to náš boj, ne tvůj. Až zatoužíš po Jiarlandu, oznam to. Připravíme vrtulník, tvůj převlek a falešný ident."
Tarmin se na něho pochybovačně podíval. S ušlechtilostí se setkal leda v příbězích na výukových kazetách. Na Narce se jí dařilo asi tak jako chovu dobytka. Mniši neměli důvod plýtvat džífy a zařizovat mu dopravu na Jiarland; mnohem levněji vycházel transport na onen svět, zejména když klášter ležel vedle řeky. Co se má stát, ať se stane ihned.
Lhostejným tónem řekl: "Jsem připraven na cestu. Jen bych si před ní dal pohár dobrého kvašáku.
Splníte mi moje přání?"
"Rádi bychom, ale neholdujeme pití, pouze modlitbám," pokrčil opat rameny.
"Hned jsem tušil, že ta vaše vláda má své černé díry a bolavá místa," poznamenal Tarmin a ukázal na kolena otlačená od klečení v chrámu. Klidným a vyrovnaným krokem se odebral do cely, kterou mu přidělili.
Celou noc se díval na zavřené dveře a poslouchal šramoty za nimi. Přál si vidět svého vraha a rozdat si to s ním. Čekal na něho a myslel přitom na Ilku, na její vzácná objetí, krátká a pomíjivá, po nichž mu v duši zůstávala pouze neuhašená žízeň po lásce. Křečovitě si tiskl deku k tělu a představoval si, že opět leží s Ilkou na břehu jezera. Udělal tehdy chybu, příšernou chybu. Díky ní mu zbyly pouze vzpomínky na Ilčiny temné vlasy, stékající po jeho klíně. Právě takové měla Aila, jeho krásná sestřička, která ho opustila jednoho studeného deštivého dne. Nedovolili mu, aby ji doprovodil. A udělali dobře, protože nepomstil její smrt. Tahle myšlenka mu drásala srdce a pro ni si přál ještě vidět Chara.
Překvapili ho. Ráno mu přinesli oblek obchodního cestujícího, vzorník látek a falešný ident znějící na jméno David Lung, skutečné osoby žijící nedaleko sopky Hefaisty na západním pobřeží Norwicku. Pouze tvář nesouhlasila. Tu nahradil Tarminův hologram. Slíbený vrtulník na něho čekal na nádvoří.
"Chtěl bych ti ještě něco ukázat," navrhl opat, který se s Tarminem přišel rozloučit.
Když viděl jeho nejistotu, hořce ho napomenul: "Máš zarudlé oči, nespal jsi, abychom tě nezabili. Neděláme takové věci - naše sliby jsou pro nás nezrušitelné! Vrtulník tě odveze," řekl mu vyčítavě, "ale napřed s tebou chci ještě jednou mluvit. Rada kláštera souhlasila, abych tě seznámil s věcmi, které o nás KosmoFlotila neví. A když opět odmítneš, NECHÁM TĚ ODEJÍT!" zdůraznil.
Vedl Tarmina do chrámu. Prošli dveřmi v boční zdi a sestoupili točitým schodištěm do podzemí. V malém výklenku tam stál počítač a nad ním visely tři paměťové moduly. Opat pokynul Tarminovi, aby ho zapnul. Na displeji se objevila výzva: "Zadej šifrovací klíč."
"Co mám napsat?" zeptal se Tarmin.
"To nikdo z nás zatím neví. Prostě něco zkus," vyzval ho opat. Tarmin zaraženě vyťukal pár znaků. Displej zaplál divokou změtí symbolů. "Netrefils. Mladí novicové sem často chodí meditovat a prosí o vnuknutí, ale dosud nikdo nezískal tolik přízně, aby mu Bůh sdělil klíč. Škoda," opat ukázal prstem na moduly, "zde jsou uložené šifrované záznamy tří schůzek, které předcházely objevu letů hyperprostorem a na nichž zasedali budoucí členové KosmoFlotily a profesor Trekins. Hned poté přešli na spojovací prostředky, které už nedokážeme odposlouchávat. Za měsíc poté profesor Trekins zveřejnil své objevy. Proto si myslíme, že se na schůzkách jednalo o koupi letů hyperprostorem."
"Od koho?" vyrazil ze sebe Tarmin a váhavě dodal: "Od bílých přízraků?"
"Mám dar vidět je stejně jako ty. I já jsem přežil let Gilgameše, spolu s jedním Oddaným, který už zemřel, ale také viděl přízraky."
"Vy se domníváte?"
"Jen domníváme! Potřebujeme důkazy. Dřív než se uzavře hyperkanál!"
"Ale kvůli čemu KosmoFlotila dovezla na Narku lidi?" zeptal se Tarmin a vzápětí ho něco napadlo. Každá dodávka má svou cenu! Roztřásl se, ustoupil ke stěně a vytřeštil oči.
Rozhněvaně procedil mezi zuby: "A tohle váš bůh trpí?"
"Učení Nejsvětějšího Proroka nám objasňuje, že Bůh je nezávislá bytost, která má svoje vlastní zájmy a není naší

chůvou. Nelze očekávat jeho zásah, už kvůli tomu, že má příliš hrubé prsty. Dokáže napravovat svět jen potopami a rozvalinami."
"Proč se tedy k němu modlíte?"
"Nemodlíme se k němu. Cvičíme svoje psychické schopnosti a vytváříme pozitivní vibrace," odvětil ledově opat. "Plujeme na lodi řízené kapitánem, který se nestará o náš osud, ale vstoupili jsme na ni dobrovolně, i když na základě falešných údajů. Nikdo nám nepomůže a musíme se postarat sami o sebe," odmlčel se. "Nicméně, bude-li naše konání v souladu se soukromými zájmy Boha, můžeme získat jeho podporu. To je vše. Víc od něho nemůžeme čekat."
Tarmin se na něho podíval a zvolna pronesl: "Pokud jsem pochopil váš výklad, situace na Narce je pouhým důsledkem obchodu mezi KosmoFlotilou a něčím neznámým. Stejně tak jako smrt mých rodičů, vražda mé sestry a můj prodej."
"Ano," potvrdil opat. "A je tu ještě něco. Naši agenti v řadách KosmoFlotily tvrdí, že její vůdcové se chovají nervózně, jako by něco selhalo. Navíc víme, že Země si tajně dělá velké zásoby surovin. Prý jich má už na dvě stě let dopředu. Není to podezřelé?"
"CHCI TU HLAVNÍ ZPRÁVU!" rozběsnil se Tarmin. "Tohle jste mi mohl říct už včera! Muselo se přihodit ještě něco, co vám dalo naději, že ten váš šílený návrh přijmu!"
"Jsi skutečně mimořádně bystrý," zachmuřil se opat. "Dnes v noci se na síti objevil vzkaz, který tě nepotěší. Chtěl jsem tě toho ušetřit." Vyndal z kapsy fólii. Rozhněvaný Tarmin mu ji nedočkavě vytrhnul z ruky a podíval se na ni:
Výchozí uzel: BUDG/HOLD.NRW>NE = "Andulčí država, Norwick, Nový Eden"
Odesílatel: Filoména = "???" <jméno není v databázi> Cílový uzel: TOP>NE = "Centrální spojovací uzel planety"
Příjemce: PublicBoard = "Veřejná vzkazová schránka"
Titulek:Pro Tarmina na cestách
Text zprávy: "Lásko, odpusť mi. Moc jsem se pro tebe trápila a potřebovala jsem někoho vedle sebe, a tak jsem se vdala za Gerda z Podhorské. Kdyby ses vrátil domů a připojil se k naší rodině, Gerd ti v ní přenechá pozici prvního muže. Uvítáme i Tvou dívku."
"Zdraví Tě Filoména a Gerd."
Verifikace: "Kdybych zapadla mezi kusadláky, udělal bys to?"
Četl zprávu několikrát dokola - kulantní nabídka na přenechání místa prvního, kterým ve skutečnosti již nikdy nebude, a řeč o domově, který ztratil. Čekala ho tam leda sekera.
Zlostně zmačkal papír, hodil ho kouta a zavrčel: "Je tu někde přípojka na satelit?"
"V sousední budově," zachmuřil se opat. "Tak málo nám věříš?"
"Chci tý mrše odpovědět!" procedil Tarmin mezi zuby. Neměl pochyby o pravosti textu.
Ověřovací věta odkazovala na jejich rozhovor u jezera, kde byli zcela sami. I Gerda znal.
Chodil s Ilkou před ním a nedávno ho opustila jeho nová dívka. Vždycky na něho trochu žárlil.
"Spoj se rovnou s GALAPOL>NE," sdělil mu mnich chladně. "Buď si jist, že na linkách vašich držav visí teď policejní sémantické analyzátory. Když se tam napojíš, do hodiny tě mají Vampové v cele."
"Přijímám úkol!" vyrazil ze sebe Tarmin.
"NESPĚCHEJ!" okřikl ho opat. "Tvá hlava letí jak splašený ponio. Ještě neznáš všechny podmínky. Přijmeš-li ho, budeme od tebe žádat Slib Smrti. Pokud selžeš, popravíme tě hozením do hnízda kusadláků; do toho, přes které jsi šel."
"Proč tohle chcete?" zeptal se Tarmin zaraženě. To tedy nečekal!
"Budeš potřebovat extrémně silnou motivaci, až se budeš dívat smrti do tváře," vysvětloval opat. "V tu chvíli budeš všemi opuštěný a zůstane s tebou pouze tvá slabost. Náš Slib Smrti jsou hřeby, jimiž ti zabráníme utéct. Zbude ti jediný směr - porazit smrt."
"Slíbím vám to," odvětil mu Tarmin, "když mi odpřísáhnete, že informace, které získám, použijete ke zničení KosmoFlotily!"
"To přísaháme každý den při Večerních Zpěvech. Nerozumíš jejich řeči, ale půjčím ti překladač, abys mohl sledovat jejich obsah. Poté se můžeš svobodně rozhodnout - buď odletět na Jiarland, anebo veřejně před celým klášterem složit Slib Smrti věci Velkého Boje."
"Zbytečné, přesvědčil jste mě. Svolejte mnichy, učiním Slib Smrti hned teď," řekl Tarmin rozhodně. "Má hlava totiž letí jako splašený ponio a nechci ztrácet čas," otočil se a odebral se do chrámu, vyčkat shromáždění komuny.
I. intermezzo Harpeg Ageru zastupoval na Narce zájmy KosmoFlotily. Podléhalo mu sedm pracovníků zvláštního oddělení, tři sekretářky a dva elitní vojáci, jeho osobní strážci. Víc nepotřeboval.
Byl velvyslancem KosmoFlotily a k prosazení jejích zájmů mu bohatě stačily zdvořilé žádosti a rady. Nemusel užívat nátlak - hovořil za KosmoFlotilu, správní radu sdružení vlastníků hyperlodí, a přání jejích zástupců respektovali všichni. Harpeg Ageru se staral, aby si toho musel přát co nejméně. Takový stav věcí pokládal za ideální. Při něm každý znal svoje místo.
KosmoFlotila už dávno nebojovala o moc a peníze. Nemusela. Držela v rukách dopravu hyperprostorem a většinové podíly v sedmdesáti procentech hospodářství Země a vnějších světů. Obsadila klíčové obory a netoužila ovládat zbývajících třicet procent a mít rozhodující slovo v méně důležitých aktivitách, jako například v průmyslu zábavy a rozkoše, v maloobchodě, či ve službách obyvatelstvu. Velkoryse jejich řízení přenechala jiným. Bohatě jí stačily starosti spojené s jejím současným postavením. Dokonce ani uvnitř KosmoFlotily se neodehrávaly vážnější spory. Nebylo proč. Osídlování vesmíru přinášelo každé její společnosti víc úkolů a práce, než dokázala sama zvládnout. Ti ostatní, kterým bylo milostivě povoleno přežít, si také nestěžovali. Nezůstávaly na ně žádné drobty, ale vrchovatě nacpané talíře. Reptali pouze padlí, ale těch bylo až nepříjemně dost.
V počátcích kolonizace KosmoFlotila kupovala zkrachovalé soupeře jako zlevněné ponožky a po celých balících je pěchovala do tmavého šuplíku. Mnozí v něm zmizeli nadobro, aby jejich zboží nezacláněl na trhu. Brzy rozdělila

lidstvo na svoje vážené akcionáře a na ty ostatní. Proti příliš vzpurným vysílala svá cvičená právnická komanda. Obrovskými finančními rezervami podplácela důležité úředníky, vojenské velitele, i celé vlády a politické strany. S jejich pomocí pak prosazovala zákony a názory, které se jí hodily.
Byla za to nenáviděna, opovrhována, proklínána, zatracována, ale také obdivována až ke zbožštění. To poslední jí lákalo nejvíc. Vládnout strachem je snadné, ale pomíjivé. Historie vymazala krutovládce podobně jako veleještěry. Přední akcionáři KosmoFlotily nestáli o nenávist. V dějinách padaly ty nejmocnější říše a nejurozenější hlavy, když se proti nim postavila nespokojenost lidu. Členy vedení KosmoFlotily dusilo tajemství, které střežili, a přáli si zapsat se do historie jako dobrodinci a získat si tím věčnou slávu i odpuštění. Báli se, že jednou v budoucnu může nastat okamžik, kdy ho budou zatraceně potřebovat, a přáli si, aby se houf obdivovatelů změnil v nekonečný zástup ctitelů. Pro ně téměř nesplnitelný úkol - o to však lákavější.
V poslední době se KosmoFlotila hodně zlepšila. Pod heslem máme přece svobodu slova blahosklonně snášela svou kritiku, pokud zůstalo u slov. Velkoryse se stavěla do pozice obhájce vesmírné demokracie a nelitovala vlastních ztrát, které jí tento postoj občas přinášel.
Všichni uznávali její technické a hospodářské úspěchy, ale napadali ji kvůli jejímu monopolnímu postavení v dopravě vesmírem a žádali uvolnění prodeje hyperlodí. KosmoFlotila nabízela ústupky v jiných oblastech - vzdala se své elitní armády, investovala gigantické částky do ekologie a záchrany kulturních památek. Podporovala vzdělání, zdravotnictví a sociální aktivity. Její peníze tekly proudem všude s výjimkou Narky. Veřejnost, opět s výjimkou Narky, se tím uspokojila pouze částečně. Stále čekala na rozhodující krok. KosmoFlotila ho udělala - zavázala se, že za rok začne přijímat první objednávky na hyperlodě.
Lidstvo, znovu s výjimkou Narky, žilo v napjatém očekávání, jestli kosmický moloch dodrží slovo.
Harpeg Ageru v to doufal víc než kdokoliv jiný. Závisela na tom jeho klidná penze.
Podle uzavřené smlouvy Neznámí zapůjčili KosmoFlotile komorové rezonátory, nutné pro stanovení vektorů hyperskoku s tím, že jí je darují až po osídlení Nového Edenu a přidají k nim teorii navigace a postup výroby hypermotorů. Dohoda zněla na sto milionů obyvatel, zakazovala dovoz trestanců a žádala nízkou úroveň techniky osadníků. KosmoFlotila postupovala velmi opatrně a nespoléhala na přirozený nárůst obyvatelstva. Dopravila na Nový Eden sto pět milionů lidí a byla přesvědčená, že svoje závazky splnila, ale Neznámí s tím nesouhlasili. Na planetě dnes žilo necelých čtyřicet milionů obyvatel.
Odporná planeta! Hlavně v počátcích osídlení na ní umíraly miliony kolonistů. Zabíjely je jedovaté plodiny a podivné infekce, které přicházely každé jaro. Trvalo mnoho let, než se lidé naučili, jak se před nimi chránit, a úbytek obyvatelstva se zastavil. Bohužel, dříve než se tak stalo, celý vesmír věděl o místních potížích a zeslábl proud osadníků, ochotných jít sem dobrovolně. K jeho obnovení nepomáhaly ani nákladné reklamní akce a slevy při dopravě. Nikdo netoužil po životě ve středověku. Nový Eden dostal přezdívku Charónova soustava a jeho obyvatelné planetě se napřed říkalo Hrobka a později Narka. Smutně se proslavila jako vývozce psychodrog a psychojedů, nejzákeřnějšího zboží ve vesmíru. Nic jiného lidstvu nenabízela.
Obyvatelé Nového Edenu šíleli touhou rozmnožovat se. Harpeg Ageru to považoval za zásah Neznámých ve prospěch společné věci, a přesto se počet osadníků zvyšoval o pouhá dvě procenta ročně. Děti tady umíraly na genetické deformace vyvolané hyperzářením, které zasáhlo jejich rodiče při cestě.
Mizerná díra! Pronikavost hyperzáření v hyperkanálu, který spojoval Ravenang s Novým Edenem, mnohonásobně převyšovala všechny ostatní hyperkanály dohromady.
Kdyby si Neznámí přáli osídlit Ravenang, nebo aspoň povolili dovážet na Nový Eden trestance, KosmoFlotila by měla po starostech. Neházeli jí pod nohy klacky, ale rovnou celé lesy. Nechtěli zde zločince a tvrdošíjně trvali na osídlení téhle jedovaté planety. Nikdo netušil, proč jim na ní tak záleží. Tajili, k čemu potřebují objednaných sto milionů lidí a co s nimi plánují učinit. Stále dokola opakovali, že neusilují o jejich životy. Nic víc.
Harpeg Ageru měl dost důvodů k obavám o budoucnost, ale příliš málo možností, jak je řešit. Dokázal pouze usměrňovat dění na Novém Edenu tak, aby klíčové oblasti zájmu KosmoFlotily zůstaly nedotčené. Staral se, aby KosmoFlotile zůstala tvář věrné strážkyně demokracie ve vesmíru. Občas vedl dlouhé dialogy s Neznámými a plnil jejich rozmary.
Těšil se na Fénixe, planetu obývanou nižšími formami života, která obíhala kolem hvězdy ostatnímu lidstvu neznámé. Penzionovaní vůdci KosmoFlotily tam dostávali těla mladíků, dar pro nositele velkého tajemství. Během transpersonace, když se přepisovala jejich paměť do nového těla, jim počítač vymazal chráněné údaje ze vzpomínek a mohli za odměnu prožít nový život bez tíživých vědomostí. A pohybovat se zcela svobodně, protože nic důležitého už nevěděli. Každý manažer usiloval o zařazení mezi vyvolené, kteří měli nárok na Fénixe. Harpeg Ageru nemusel, patřil mezi ně, pokud si svoje postavení něčím nepokazí.
Do konce jeho služby mu chyběl rok, plný úkolů.
Už od rána studoval snímky moře jihovýchodně od Norwicku, které kolem půlnoci pořídila družice. Zachytila na nich obrovskou loď ve tvaru vejce o délce půl kilometru a průměru kolem tří set metrů, která letěla nadzvukovou rychlostí těsně nad hladinou. Z jejího čela vylétaly fialové blesky a mizely v hlubinách oceánu.
"Co to znamená?" ptal se Harpeg Ageru sám sebe snad už posté. Loď patřila Neznámým, ale proč střílela do moře? Neznámí se zavázali, že až do odchodu KosmoFlotily z Nového Edenu nebudou provádět akce, které by osadníky mohly poplašit a vzbudit domněnky o přítomnosti cizích bytostí. Kvůli čemu porušili dohodu? Něco podobného ještě neudělali.
Měli havárii, nebo ničili nebezpečná zvířata? Za jejich lodí zůstával pás zabitých ryb a hlavonožců, který příliv unášel směrem k pevnině. Obyvatelé jihovýchodního pobřeží Norwicku zažili nepříjemné probuzení - pláže a útesy plné rozkládajících se zdechlin.

Harpeg Ageru si promnul oči unavené dlouhým studiem snímků a jeho pohled přitom padl na panel komunikátoru. Spatřil na něm obraz policejního kapitána, který žádal o přijetí v naléhavé záležitosti. Nervózně chodil po čekárně už přes dvě hodiny.
"Vyjít vstříc národu," zopakoval si Harpeg Ageru v duchu slova z posledního projevu všeguvernéra KosmoFlotily a poslal pokyn sekretářce, aby kapitána uvedla.
"Vítejte, kapitáne," pozdravil ho. "Čím mohu být nápomocen ochráncům zákona?"
"Jsem poctěn, že jste mě přijal, pane velvyslanče. Moje nepatrná osoba přichází kvůli uprchlému zločinci jménem Tarmin," pronesl uctivě kapitán. Použil zdvořilostní formu doporučenou pro oslovení zástupců velkých firem.
"Ach, ano, Tarmin," usmál se Harpeg Ageru. "Na Zemi a ve vesmíru dnes žije devět miliard lidí. Někdy mě opravdu mrzí, že je neznám všechny osobně."
"Promiňte, pane velvyslanče," omluvil se kapitán, "na příkazu k jeho zatčení byl otisk vašeho identu. Jedině proto jsem si dovolil za vámi přijít."
"Tarmin," povzdechl si velvyslanec a aktivoval databázi. Zase mu někdo podstrčil něco k podpisu. Na projektoru se objevila kopie zatykače a u něho značka Transplanu. Samozřejmě!
Regena Cgue-Jarina, kdo jiný než ona by mohl mít takovou drzost, zaklel v duchu velvyslanec a obrátil se ke kapitánovi: "Chytli jste ho?"
"Bohužel, ještě ne," odvětil uctivě kapitán. "Víme jen přibližně, kam zalezl, ale jedná se o velmi rozsáhlou oblast a nad Norwickem už začaly podzimní deště. Družice nám nepomohou a na prohledání tak velkého území nemám dost lidí. Planeta se vyklízí a zůstalo mi padesát mužů."
"Sháníte dobrovolníky?" zajímal se ironicky velvyslanec. "Mám sice svoje léta, ale policii vždy rád pomohu."
"Ne, tak jsem to nemyslel," zarazil se kapitán. "Jde mi o vojenský pluk na Jiarlandu.
Přišel jsem o něj požádat."
"Jste na špatném místě, kapitáne," zamračil se Harpeg Ageru. "KosmoFlotila nikdy neměla armádu. Je pouhým sdružením finančních, obchodních a výrobních společností a ozbrojené složky používá pouze na ochranu hyperlodí. Navíc před deseti lety předala všechny elitní jednotky pod vlády planet a dnes si je pouze pronajímá na základě smlouvy. Se svou žádostí se musíte obrátit jinam!"
"Učinil jsem tak, ale kurátor Nového Edenu to odmítnul," pronesl omluvně kapitán.
"Nebýt vašeho identu na zatykači, neobtěžoval bych vás touto věcí."
Velvyslanec se zachmuřil. Kapitán chtěl jeho doporučení a vůbec si neuvědomoval, jaké následky může mít obyčejné slovo zástupce KosmoFlotily. Na planetě číhalo mnoho lovců senzací na sebemenší informaci, která by se dala výhodně zpeněžit, a drby o členech vedení KosmoFlotily patřily k nejsledovanějším zprávám.
Harpeg Ageru se zhoupl v křesle a znovu aktivoval databanku. Bylo na čase, aby si o případu zjistil víc. Hned první údaje ho hluboce znechutily. Mladíka odsoudili za pobodání a stejnozvrhlické znásilnění pěstouna. Pobodání a znásilnění by šlo, ale stejnozvrhlictví!
To se v civilizované společnosti nazývalo homosexualitou a považovalo se za soukromou věc každého občana. Tady se za něj upalovalo nebo naráželo na kůl. Ostudné! Zavinila to zdejší posedlost po rozmnožování. Pokud by se KosmoFlotila veřejně připojila k pronásledování uprchlíka, poskytla by tím reportérům tučné sousto. Proč mu takovou ožehavou věc podstrčila regena k podpisu?
"Jeho tělo určeno pro naše smluvní partnery," ukázala se strohá informace na projektoru.
Obrat naši smluvní partneři označoval Neznámé.
"Je nutné ho získat?" zeptal se.
"Letěl na Gilgamešovi - má vhodnou kombinaci genů," ukázalo se vzápětí. Harpeg Ageru se zatvářil kysele. Hluboce nesnášel slovo Gilgameš. Pokaždé ho doprovázely potíže.
Nakvašeně odeslal: "Požadoval jsem informaci, je-li chycení osoby bezpodmínečně nutné!"
Tentokrát čekal dlouho. Počítač si údaj zjišťoval v samotném Transplanu, přímo od regeny.
Teprve po pěti minutách se na projektoru objevilo: "Ušetřil by nám práci. Náhradu lze provést výběrem. Počet dárců pro selekci jiné osoby odhaduji na padesát až sto kusů a předběžnou cenu celé operace zhruba na pět až deset milionů."
Chytrá regena Cgue-Jarina nepřijala zodpovědnost za rozhodnutí. Nechala to na něm.
Pět až deset milionů proti barevným stránkám senzačního zpravodajství: "KosmoFlotila stíhá lidi za jejich sexuální orientaci a prodává je Transplanu! Kdo z mocných potřebuje tělo ubohého mládence?"
Ne! Něco takového by si hned tak nezodpověděl. Ani úsporou celé stovky milionů. Firmy KosmoFlotily vlastnily dohromady majetek v hodnotě jednoho a půl kvadrilionu džífů a nepotřebovaly další peníze. Rozhodně ne v současné době. Chystal se velký soudní proces proti transpersonacím, v němž Transplan přijme roli záludného netvora a KosmoFlotila úlohu zastánce lidských práv. Nehodilo se, aby s ním veřejně spolupracovala a podílela se na chytání dárce pro transpersonaci.
"Planetární kurátor rozhodl moudře, pane kapitáne," pronesl Harpeg Ageru zasmušile.
"Ukáži vám hned proč. Udělal jsem si pár výpočtů," dal pokyny projektoru. Ten po chvíli promítl svůj obsah do vzduchu tak, aby ho viděl i policejní kapitán. Harpeg Ageru zaměřil ukazovátko na cenu za zločince. Zněla teď na pět set tisíc.
"Vidíte, kapitáne," komentoval, "jeho tělo má cenu pouhých pět set tisíc. Náklady na přesun pluku z Jiarlandu a zpět jsou skoro pětinásobné. A to nepočítám cenu pátrací akce.
A vojáci mají na Jiarlandu důležitý úkol. Drží na uzdě místní klany. Proto tam taky jsou a zůstanou tam až do konce. Odletí poslední hyperlodí."

"A potom vypukne válka mezi otrokáři," odvětil kapitán.
"Nejsou tam žádní otrokáři, ale pouze majitelé dlužníků. Tak je definuje ústava Jiarlandu," usmál se velvyslanec.
"Mně to zní skoro jako otrokáři, pane velvyslanče."
"Kapitáne, ústavu Jiarlandu schválil parlament zvolený jeho občany. V demokratických volbách. Pokud usoudil, že zavede vlastnictví neplatičů, aby je donutil vyrovnat jejich závazky, vyjádřil tím projev vůle většiny obyvatel. Mají právo stanovit si zákony, po kterých touží."
"Nevěřím tomu tvrzení o většině a jejich zákony se mi nelíbí," povzdechl si policejní kapitán.
"Zákony se líbí málokomu. Nejsou zde od toho. Diktuje je nezbytnost. Uvažoval jste někdy nad vývojem práva v posledních letech? Je velmi pozoruhodný," odpověděl velvyslanec.
Nechal promítnout diagram a řekl: "V době před lety do vesmíru zrušila většina pozemských států trest smrti. Provinilci se zavírali do cel. Nemuseli pracovat, dostávali zdarma jídlo a celé dny mohli sledovat projektory. Jak vidíte na grafu, v té době nezaměstnanost na Zemi přesahovala dvacet procent. Žil na ní přebytek lidí a vlády zoufale hledaly pro své občany pracovní příležitosti."
Harpeg Ageru ukázal další diagram a pokračoval: "Během prvních dvaceti let kolonizace vesmíru spadla nezaměstnanost téměř na nulu. Všimněte si, kapitáne, že současně s jejím poklesem roste počet trestů smrti. Zvláště na vnějších světech, kde se špatně kontroluje pohyb obyvatel. Jsou řídce osídlené a bez husté policejní sítě. Jejich soudy ukládají za lehčí provinění buď tělesný trest nebo nucenou práci a těžší zločiny trestají smrtí; pro výstrahu ostatním. Kolonisté to nedělají z krutosti. Chrání tím bezpečnost svých vlastních rodin. Na nových planetách stojí lidé proti záplavě různých nebezpečí a netouží k nim přidávat ještě starosti s problémovými jedinci. A už vůbec nemají čas stavět pro zločince věznice a bavit je tam vizuálními programy."
"A tak odsouzence upalují, bičují k smrti a narážejí na kůly," řekl kapitán znechuceně.
"Pouze tady," pokýval hlavou Harpeg Ageru. "Jinde se naštěstí zločinci popravují humánně, ve spánku - buď plynem, nebo injekcí. Jenom na Novém Edenu se provádějí surové popravy. Jsou znamením středověku a smutným důsledkem užívání zdejších psychodrog, a proto Transplan dostal na této planetě volné ruce a může tady nakupovat odsouzence k smrti bez omezení. Dokonce na to dostává i vládní dotaci. Jeho činnost znamená pro mnohé velkou milost. Místo na hranicích umírají bezbolestně v plynových komorách. Cesty dobrodiní bývají někdy velmi spletité."
"Zvláště v nejslavnější epoše lidstva," prohodil s lehkou ironií kapitán. Použil oblíbený slogan kosmické éry. Na nevhodném místě. Velvyslanec se lehce pousmál. Znal podobné projevy. Lidé jimi protestovali proti metodám KosmoFlotily. Nevšímal si jich, pokládal je za znaky fungující demokracie. Samozřejmě, pokud zůstaly u slov. Klidně pokračoval:
"Zákony jsou odrazem prostředí, ve kterém žijeme. Možná, že i forma splácení dluhu prací, kterou zavedli na Jiarlandu, se na nových světech osvědčí jako dobrá metoda. Časem, až překoná počáteční nedostatky. Zatím s vámi souhlasím, že v současné podobě opravdu připomíná otrokářství. Kdo ví, v co se ale změní za sto let? I moderní lidská společnost povstala z otrokářských států."
Velvyslanec se na moment odmlčel a pak vážným hlasem doplnil: "Hyperkanál se brzy uzavře. Lidstvo může budoucímu vývoji Nového Edenu prospět už jen důsledným prosazováním embarga na moderní zbraně. Pašeráci jsou velmi vynalézaví. Dopravují je sem rozmontované na stovky dílů, aby je nešlo zachytit po cestě. Rozměrnější části vyrábějí až zde z polotovarů. Nikdo si ale nekoupí hromadu součástek. Pašeráci musí zbraně před prodejem smontovat a kvůli tomu je na Jiarlandu vojenský pluk. Hlídá pobřeží a dělá prohlídky v Omanu a u vůdců klanů. Musí tam zůstat. Ani prapor vojska umístěný na Norwicku nelze uvolnit pro vaši pátrací akci. Rozebírá orbitální stanici a střeží kosmodrom."
"A získal bych aspoň vaši podporu pro zvýšení odměny?" zeptal se kapitán. "Je velmi nízká. Kurátor mi nepovolil vyšší částku než dvacet tisíc. Lidé nemilují prodej lidí na transplantace a vypsaná suma nemusí stačit k tomu, aby na to zapomněli."
"Celý vesmír nenávidí transplantace," usmál se velvyslanec, "a mezi protestujícími je mnoho těch, kteří díky nim zůstali naživu. Třeba vy, kapitáne. Právě se dívám na vaše záznamy.
Dostal jste nové plíce. O svoje jste přišel při přestřelce."
"Měl jsem smůlu. Kvůli ní mě přeložili sem," pokýval kapitán hlavou.
"Těch pět nevinných, které jste na Ravenangu zabil při zatýkání pašeráka, mělo větší smůlu než vy. Plíce, které jste dostal, patřily sedmnáctileté dívce, vaší oběti. Žijete díky ní, a přesto nenávidíte transplantace. Jak se vám líbí živnost lovce lidí?"
"Nerozumím," vyhrkl kapitán poplašeně.
"Vypíše-li se příliš vysoká odměna, zbrklí lovci pochytají spoustu nevinných lidí a část z nich přitom zabijí. Omylem. To chcete?"
"To si nikdo nepřeje."
"Ani já. Přesto se můžete zmínit kurátorovi, že jste se mnou mluvil. Zdůrazněte, že souhlasím s jeho rozhodnutím ohledně pluku. Dále mu řekněte, že se mi nelíbí sirotci, kteří bodají do svých pěstounů, a proto bych uvítal zvýšení odměny za dopadení podobného výtečníka.
ŽIVÉHO! Aby se mohl prošetřit jeho případ. O kolik se odměna zvýší, nechávám na uvážení kurátora."
"Děkuji vám, pane velvyslanče," odvětil uctivě kapitán. "Jenom pro vaši informaci.
Máme důvody domnívat se, že zločinec se skrývá v lesích někde kolem Kaskádového údolí a Studené řeky. V poslední době nám odtud farmáři hlásí řadu krádeží potravin. Brzy nastane druhá půlka zimy a přijdou sněhové uragány. Ten lump bude brzo muset mezi lidi.
Zjistili jsme, že chce na Jiarland. Číháme na něj na letištích."

"Kapitáne, pokud zločince chytíte, uvítáme to, ale raději to nepřehánějte jako tenkrát na Ravenangu. Ten mladíček rozhodně nemá cenu pěti nevinných životů."
"Vynasnažím se," uklonil se uctivě kapitán, maličko zaváhal a potom se nejistě zeptal:
"Dovolil byste mi zvědavou otázku?"
"Samozřejmě, kapitáne," usmál se Harpeg Ageru. Žádost ho nepřekvapila. Drobní úředníci často využívali audiencí u vysokých představitelů KosmoFlotily k soukromým záležitostem.
"Nemáte nějaké bližší údaje o té honičce nad oceánem jihovýchodně od Norwicku?" zeptal se kapitán nejistě.
"Překvapuje mě rychlost, jakou se na Norwicku šíří fámy," užasl Harpeg Ageru.
"Vím to náhodou," vysvětloval kapitán, "dostal jsem zoufalý vzkaz od svého agenta.
Dnes v noci vezl kontraband na Jiarland spolu s třemi dalšími Číňany. Shodou okolností se plavili poblíž incidentu, těsně pod hladinou, maskovaní za chuchvalec chaluh. Jejich člun měl extrémně citlivé detektory a ty zachytily ponorku. Proplula přímo pod nimi v hloubce osmi set metrů a to nadzvukovou rychlostí čtrnáct set kilometrů za hodinu. Pár vteřin poté se moře rozzářilo fialovými blesky a ozýval se pronikavý svistot. Prý z něho málem ohluchli a domnívali se, že je našla bezpilotní letadla celníků a vojáci po nich střílejí těžkými lasery z orbitální stanice. Vyděsili se a ve zmatku utekli na kluzáku. Pašerák Čeng, kterému loď patřila, nevěří jejich historce o super rychlé ponorce a střelbě a myslí si, že se nechali zastrašit triky pobřežních pirátů a opustili člun se zbožím bez boje. Chce celou čtveřici exemplárně potrestat za zbabělost uvařením v kotli. Můj agent je spolehlivý a dodává mi velmi cenné informace. Rád bych ho nějak zachránil, ale družicové snímky moře nejsou dostupné. Orbitálové prohlašují, že satelit měl poruchu. Taky armáda se tváří, že o ničem neví. Škoda, nutně bych potřeboval nějaký důkaz o té události."
Harpeg Ageru se zhoupnul v křesle. Kapitán mu nevědomky přinesl důležitou informaci.
Byl svědomitým a snaživým policistou obětavě pečujícím o své lidi. O přijetí žádal kvůli svému agentovi a hledání zločince Tarmina použil jako záminku. Harpeg Ageru chápal kapitánovy starosti, sám zastával úřad jako on, jen o něco vyšší.
"Vím o celé události," odvětil zamyšleně, "taky náhodou. Elitní armáda tam dělala tajné zkoušky zbraní. A příliš blízko pobřeží Norwicku. Dnes ráno jsem potkal majora Jackita Ysona, velitele elitních sil na Novém Edenu. Předvolal ho k sobě planetární kurátor a pořádně mu vynadal. Vláda chce celou věc ututlat, ale zkusím ji přemluvit, aby zveřejnila informaci, že eliťáci při nočním cvičení objevili loď pašeráků. Pokud uspěji, zpráva se objeví na síti během tří hodin. Doufám, že Čengovi kati pracují pomaleji."
"Uctivě vám děkuji, pane velvyslanče," vydechl radostně kapitán. "To by mého agenta určitě zachránilo. Poprava bude až večer. Čeng na ni chce pozvat všechny svoje lidi."
"Rád pomáhám zákonu, kapitáne," rozloučil se s ním Harpeg Ageru a díval se, jak šťastný policista mizí ve dveřích. Když se za ním zavřely, zadal pokyny počítači. Ten za pár vteřin našel na snímcích oceánu, pořízených v noci, maskovanou loď pašeráků. Z její polohy a místa, kde Neznámí zahájili střelbu, se dala stanovit přibližná dráha rychlé ponorky.
Mířila na severovýchodní výběžek Norwicku, do neosídlené hornaté krajiny plné sopek, a vyplula z pouštního Ghorbyho kontinentu, ležícího na rovníku, patnáct tisíc kilometrů východně od Norwicku. Neznámí tam měli velké sklady materiálu. Zatraceně dobře hlídané sklady. Už dvacet devět elitních agentů se pokusilo prozkoumat Ghorbyho kontinent. Zmizeli beze stopy.
Pozemská technika neuměla plout pod vodou rychlostí nadzvukových letadel. V záhadné ponorce nebyli lidé, ani Neznámí, ale kdosi třetí. Někdo, kdo se skrýval kdesi na severovýchodním výběžku Norwicku. Třeba zloději loupící v místech, do kterých nepronikli ani špičkoví agenti KosmoFlotily.
"Majora!" rozkázal Harpeg Ageru komunikátoru.
"Pane velvyslanče, poslouchám," objevila se po chvíli tvář majora Jackit Ysona.
"Kolik mužů mi můžete půjčit pro pátrací akci?"
"Mám tady málo lidí. Planeta se vyklízí," zakabonil se major. "Přesuny většího počtu vojáků neutajím."
"Akce je v zájmu naší věci. Vystavím vám na ni žádanku," poznamenal Harpeg Ageru.
"Tak to je jiná věc," odvětil major a dlouze se zamyslel. "Třicet dva eliťáků mám na povrchu a dalších patnáct na orbitální stanici. Ti nahoře střeží hyperdok a musí tam zůstat.
Ale na zabezpečení kosmoportu mi bude stačit tucet maníků. Do hodiny vám připravím dvacet chlapů. Vyrazí na malé polní cvičení a toho uprchlíka vám najdou do týdne."
"Nejde o něho. Na Norwicku máme jiné ptáčky. Naši obchodní partneři objevili ponorku se zloději, kteří kradli v jejich skladech. Musíme ty výtečníky prověřit."
"Safra!" zaklel major, "tak to půjde o kejhák! Mám si vyžádat posily z Ravenangu?"
"Ne, deset eliťáků mi bude stačit. Provedou průzkumnou akci. Dostanou rozkaz přerušit ji při prvních potížích a vrátit se."
"Pokud ten návrat stihnou. Vyberu starší ostřílené chlapy a stavím se u vás pro detailní pokyny," řekl major komisně a ukončil spojení.
Harpeg Ageru zaryl hlavu do opěrky křesla a konečky prstů zabušil zlostně do desky stolu. Od samého rána problémy. Jako pokaždé, když se odněkud vynořila vzpomínka na Gilgameše.
Ta Loď Mrtvých neměla nikdy existovat! Vracela se. Ještě teď po dvaceti dvou letech.
GILGAMEŠ! Slovo stejně tak odporné jako Neznámí nebo Nový Eden či Narka. Harpeg Ageru se zoufale těšil na den, kdy všechna odporná slova definitivně zmizí z jeho paměti a opět se stane mladým mužem. Nebo raději hezkou dívkou? Záleželo na něm, co si vybere.
Lákaly ho obě varianty a ještě nevěděl, která z nich víc.

Kapitola 10 - Noc bez naděje

Měl zpoždění. Zpropadené zpoždění! Zuřivě zabodával pádlo do ledové tříště a poháněl nemotorný nafukovací člun po proudu Studené řeky. Plul klikatým údolím, sevřeným mezi strmými skálami, obklopený tíživým tichem, neklamným znamením brzkého nástupu druhé půlky zimy.

Každým okamžikem se může dostatečně zvětšit teplotní rozdíl mezi severní a jižní polokoulí planety a přes vysoké štíty Dýmajícího pohoří, které se táhlo napříč Norwickem, se přehoupnou masy ledového vzduchu, uvězněné nad pólem, a přinesou prudké ochlazení až na minus šedesát stupňů a sněhový uragán. Jeho nástup se nazýval Čelo vichrů a předcházelo mu mezidobí mrtvolného ticha, trvající různě dlouho. Jeden rok přilétlo Čelo vichrů po pár hodinách bezvětří, ale hned následující zimu si dávalo na čas skoro týden, a proto moudří tvorové raději zalézali do úkrytů hned s prvními známkami zklidnění.

Měl zpoždění. Zpropadené zpoždění! Šest hodin rozbíjel led, který uzavřel kus koryta v místě, kde řeka protékala úzkou soutěskou. Byl příliš slabý, aby po něm mohl jít, ale dost silný na to, aby zadržel jeho člun, a strmé břehy mu nedovolily obejít ho.

Pouze padesátimetrový úsek ledu. Šest hodin si jím prorážel cestu primitivní sekerou, vyrobenou ze silného klacku a ostrého kamene uvázaného v rozštěpu na jeho konci. Naštěstí mu ji mniši dali s sebou; bez ní by byl ztracen. A možná už je.

Zatracený pás ledu! Vyslali ho na cestu příliš pozdě a moc daleko od Hispaňoly.

Z vrtulníku ho vysadili třicet kilometrů od moře. Půlden plavby v létě! Aby vše vypadalo věrohodně! Jejich důkladnost se stala pastí. Tříhodinový úsek se protáhl na osm hodin.

Zpropadené zdržení! Tarmin si otřel zpocené čelo a povolil šněrování na bundě. Trochu rozhrnul tu podivnou sebranku různých kusů oděvů, které kdosi pospojoval pomocí řemínků, pruhů lýka a úlomků drátu do něčeho, co vzdáleně připomínalo zimní kombinézu. Plnila jediný účel; chránila před chladem; nic víc nenabízela, snad jen s výjimkou té trošky chlupů, které soustavně vypadávaly z prastarých kožešin a ulpívaly na všem, čeho se dotkl. Vypadal v ní jako ztracenec, který se již dlouhou dobu skrývá v lesích, pronásledovaný lidmi, hladem a sněhem. Chyběl na ní pouze rudý nápis: "Maso za dvacet tisíc džífů."

Znovu se chopil pádla a mocnými rozmachy posílal dozadu hluboké víry. Vší silou poháněl neohrabaný člun a mračil se na bílé kry, na bílé závěje i na bílé stromy. Nikde ani živáčka, pouze tíživé bezvětří a samé bílo. A nepatrný pás nezamrzlé vody, jeho spása.

Obloha dostávala barvu popela. Šeřilo se. Nechal se chvíli nést líným proudem a díval se smutně na svůj vetchý člun. Na jeho přídi se šklebila trhlina, sešitá zvířecími šlachami a zalepená pryskyřicí. Báječná výmluva pro Vampy, až se budou ptát, proč se schovával v lesích tak dlouho. Ale kolik nárazů na led vydrží, až popluje potmě?

Zleva zaslechl hřmění. Blížil se k soutoku s Lagolskou bystřinou. Zpěněná voda se vlévala do údolí průrvou podobnou štěrbině střílny, jejíž kolmé skalní stěny se směrem od řeky trojúhelníkovitě rozestupovaly a po sto metrech vytvářely rovný pruh země, vypadající jako obrovská terasa. Ta byla dlouhá skoro čtvrt kilometru, ale široká sotva dvacet metrů a přibližně v jejím středu čněla budova obchodní stanice Azmayů, o níž mu říkala Agáta.

Byl tři a půl hodiny plavby od Hispaňoly. V létě! Kolik to bude v zimě?

Cosi se pohnulo. Mávaly na něj dvě lidské postavy! Zajásal. Nemusí cestovat až do Hispaňoly a může se nechat polapit Azmayi, aspoň se něco o nich dozví, vždyť původně cestoval se sestrou za nimi. S nadějí zabral pádlem.

Po pár minutách vnikl do soutěsky a přirazil u ledem pokrytého balvanu, který vyčníval na začátku terasy, nejbližšího místa vhodného pro přistání. Popadl svou sekeru a zasekl ji do pukliny v kameni. Zacloumal s ní, aby se ujistil, že pevně drží, pak si omotal úvazek člunu kolem levého zápěstí a opatrně se vydrápal na břeh. Pěkně Azmaye překvapí!

Radostně zatáhl za lano. Pohybovalo se velmi lehce. Prudce se otočil. Druhý konec úvazu volně plul po tmavé hladině. Strnule na něj zíral a promarnil drahocenné vteřiny. Než se vzpamatoval, silný proud Lagolské bystřiny odnesl prázdné plavidlo víc než dvacet metrů daleko. Za chvíli dorazilo k soutoku se Studenou řekou, zmizelo mu z očí a s ním vše, co měl. I dýka od Ilky. V ruce mu zbyl jen kus provázku a kamenná sekera.

Nadával si do pitomců, že pořádně nezkontroloval úvaz. Asi se povolil, když rozbíjel led. Když se unavil marným klením, vydal se k budově. Její obyvatelé na něho už nemávali.

Stáli tiše a nehnutě. Celou dobu, co k nim šel, na něho upírali oči z uhlíků a smáli se ústy vyrobenými z kousků dřeva. V rukách drželi košťata. Těmi je zlostně rozmetal na dvě hromádky sněhu.

Neměl už sílu opět zuřit. Oklamaly ho halucinace, z hladu, z únavy, či ze zpropadené bílé prázdnoty. Teď to už bylo stejně jedno. Raději se šel podívat kus proti proudu Lagolské bystřiny. Po sto metrech šplhala vzhůru po úbočí kopce, který tvořil bok údolí Studené řeky, a měnila se ve svazek bílých hučících vláken položených do obrovského zářezu.

Na úpatí svahu našel ceduli:

Z d e z a č í n á ú z e m í s p o l e č e n s t v í A z m a y ů .

C i z í m v s t u p z a k á z á n p o d t r e s t e m s m r t i !

Č e k e j t e n a o b c h o d n í s t a n i c i .

Čekat mohl. Tu smrt. Stmívalo se, a tak se vydal prozkoumat obchodní stanici Azmayů.

Nebyla zamčená a měla jen dvě ložnice s dřevěnými pryčnami, velkou kuchyň s pecí a kolnu se zásobou dřeva. V ní našel velký člun, ale příliš těžký na to, aby ho sám dostal na vodu.

Jinak tam nenechali nic, co by se dalo odnést.

Za kamny objevil malé podpalovací dřívko. Bylo zapadlé do škvíry v podlaze, na půl zlomené, ale stále s dobrou hlavičkou. Zvláštní znamení. Vypadalo to, jako by mu osud chtěl naznačit, že jich víc nebude potřebovat. S mírnou nervozitou s ním rozdělal oheň v peci. Chvíli se dusil kouřem. Studený komín špatně táhl a dřevo bylo navlhlé, ale

nakonec se plameny přes počáteční výhružky rozhořely a měly rovnoměrný a stálý tah. Nešetřil dřevem a roztopil pec tak, že mohl v místnosti sedět úplně nahý. Díval se na rudé pláty a poslouchal temný hukot ohně.
Dostal žízeň. Chyběla mu nádoba, v níž by si mohl přinést vodu z bystřiny. Vyšel ven, chvíli stál nahý na sněhu a pozoroval záři, kterou vydával dlouhý sloup jisker a plamenů, letící k temné obloze z rozvášněného komínu. Když jeho rozehřáté tělo pocítilo zimu, naplnil kožený kabátec své zimní kombinézy sněhem a pověsil ho nad roztopená kamna pomocí provázku, vzpomínky na ztracený člun. V horkém vzduchu sníh rychle tál a z rukávu bundy vytékal pramínek vody. Nechal ho padat na svou hlavu plnou bolavých myšlenek a srkal ho.
Myslel na to, co může snadno přijít nazmar - na dobu svého šíleného výcviku. Ten z rozhodnutí opata vedl Oddaný Kamein, který byl zcela posedlý myšlenkou zničení KosmoFlotily.
Tarmin nerad vzpomínal na jeho náročné lekce. Pamatoval si je jako beztvaré čekání na chvilky spánku a na krátká odpočinutí, kdy si směl pohovět bodající bolesti v nohou a natáhnout svoji rozlámanou páteř. Jako desítky cvičení téměř bez odpočinku, kdy vypouštěl vzduch v rozličných rytmech. Jako dlouhé hodiny opakování monotónních slabik, které mu nedávaly smysl. Jako příšerné pocity, když se učil vyvolávat rozličné vjemy v částech těla a ignorovat ty, které přicházely ze zmučených orgánů. Jako ledový vítr, kterému čelil polonahý a bránil se jen představou, že se stal kostrou a procházejí jím vločky sněhu a divoce víří uvnitř jeho prázdného hrudního koše.
Zachvěl se. Vzpomněl si na závěrečný rituál, na podzemní kryptu a na mrtvé. Pouze bezprostřední hrozba smrti dokázala narušit pevnou vazbu mezi tělem a jádrem vědomí, jinak by k tomu nikdy nedošlo. Lidský organismus potřebuje jádro vědomí, protože jedině to dokáže reagovat na podněty z okolí. Bez něho ztrácí například pocit bolesti, což neznamená výhodu, ale přímo vražednou situaci. Nemoc, při které mizí vjem bolesti, se jmenuje lepra. Neuvědomujete si při ní žádná poranění a zánětem vám uhnije celá noha, aniž byste o tom věděli, a to, že sedíte na rozpálených kamnech, zjistíte až podle kouře z vašeho pozadí.
Miliardy buněk těla se strachují uvolnit jádro vědomí a ani ono netouží po svobodě. Bez hmotného organismu je ubohým obláčkem a nemá odkud doplnit energii, kterou nutně potřebuje k udržení své existence. Tu umí vyrobit jedině továrna vybudovaná z orgánů těla.
Jádro vědomí a lidský organismus žijí v hluboké symbióze a neobejdou se jeden bez druhého, a proto se vzájemně pevně poutají.
Tarmin zlomil jejich pouta. Tam v podzemní kryptě mezi mrtvými. Otřásl se nad děsem, který musel prožít. Aby získal fantastickou schopnost odpojit své jádro vědomí od nervů v mozku. Aby se stal válečníkem necitelným k utrpení, kterého nešlo zlomit sebekrutějším mučením. Aby mohl i zemřít, kdykoliv by si to přál. K tomu stačilo vymrštit jádro vědomí ven z těla a rozmetat ho.
Neovládal schopnost opakovaně opouštět tělo a opět se do něho vracet, jeho výcvik byl příliš krátký na takové věci. Naučil se pouze pohybovat jádrem vědomí uvnitř svého těla - přemístit ho z hlavy do jiného orgánu a tam číhat na vetřelce, který se bude soukat do jeho organismu při transpersonaci.
Ironií osudu proti němu stál jiný nepřítel - mráz. Špatné úvahy pro dnešní noc. Rychle zahnal rej kostlivců, který mu vířil před očima. Snažil se soustředit pouze na přítomnost, jak ho to učil Oddaný Kamein.
"Minulost je mrtvá a budoucnost je zatím jenom naší touhou, pouze teď a nyní skutečně existuje," opakoval si Tarmin neustále dokola jeho poučku, aby zahnal tíživé myšlenky na zítřek. Moc se mu to nedařilo. Chvílemi se hystericky smál a pak zase divoce klel.

Kapitola 11 - Prsty ve sněhu

Probudil se ukrutnou zimou těsně nad ránem. Ležel nahý na lavici vedle pece v obchodní stanici Azmayů. Oheň dávno vyhasl a v popelu nezůstala jediná jiskra, ze které by šel vzkřísit. Oblékl se a vyšel ven. Čelo vichrů ještě nepřešlo a pořád panovalo mrtvolné bezvětří.
Opatrně nasával mrazivý vzduch nosem. Ochladilo se a nosní dírky se mírně lepily k sobě. Teplota určitě klesla k minus dvaceti stupňům. Loni tou dobou už řádily vichřice, ale letos, kdo ví, kdy to sem přijde. Nechtěl však zůstat v domě, kde není jídlo, a zíráním na studenou pec si krátit čekání na smrt. Vydal se hledat sídlo Azmayů.
Čtyři hodiny stoupal po úbočí údolí Studené řeky, pouhých padesát metrů převýšení, pouhých pár set kroků sněhem. Místy se do něho bořil až po pás a jinde zase klouzal po zledovatělých kamenech. Opíral se o kamennou sekeru, aby neupadl, a každou chvíli se zastavoval, jak se mu dělaly mžitky před očima od prázdného žaludku. V klášteře jedl skromně, aby budil zdání vychrtlého zbědovaného uprchlíka, a tři dny před svým odchodem úplně hladověl. Teď ho jeho převlek zabíjel.
Nahoře ho čekalo zklamání. Nenašel sestup do dalšího údolí, jak doufal, ale mírně zvlněnou a zalesněnou planinu, táhnoucí se na všechny strany, kterou přerušovalo pouze úzké údolí Studené řeky, z něhož přišel, a zamrzlé jezero ležící těsně před ním, odkud vytékala Lagolská bystřina. Nikde v dohledu neviděl žádnou známku osídlení. Vše pokrývala jednotvárná bělost sněhu a ledu a neměl jediné vodítko, kudy pokračovat. Nakonec přihlédl ke své šílené únavě a vybral si nejlehčí trasu. Chvíli si hrál s ovladači Brutových bot, jediným solidním kusem svého oblečení, než se mu podařilo z podrážek vysunout drobné hroty, a pak se vydal přes zamrzlé jezero.
Neležel na něm skoro žádný sníh. Kra již narostla na úctyhodnou tloušťku, bez problémů ho unesla a jeho pichlavé podešve na ní dobře držely. Za necelou hodinu došel až k protějšímu břehu, k ústí nevelké říčky, vlévající se do jezera malou deltou. Když přecházel přes jedno její rameno, náhle postřehl pohyb. Pod ledem se mrskala bahenní užorybka. Podivné zvíře, kombinace pozemské užovky s žábou a rybou. Užorybky žily v okolí bahnitých břehů, chytaly tipáky, červy a občas i malé taramíky. Před krutými zimními mrazy se zavrtávaly do bahna na dně řek a jezer. Tahle měla smůlu a vlastní neopatrností vplula do malé prohlubně. Led později zesílil a uzavřel jí cestu zpět do jezera. Teď trčela v bublině vody, uvězněná v pevné pasti stejně jako osadníci Narky. Ze široce otevřené tlamy jí vyčníval trojklaný jazyk a její

krátké paličky za hlavou zuřivě škrábaly zespoda na led, jak jimi zoufale hnala vodu na své žábry, aby z ní získala poslední zbytky kyslíku.
"Jsme na tom, holka, stejně, oba nás čeká smrt, díky vlastní pitomosti," povzdechl si teskně. Už chtěl jít pryč, ale zarazil se. Neměl kam spěchat. Na zmrznutí bylo kterékoliv místo kolem stejně dobré. Popadl kamennou sekeru a jal se rozbíjet led. Užorybka se stáhla až ke dnu a zděšeně ho pozorovala. Když po pár minutách prorazil malý otvor, poodešel o kus dál a začal hloubit další díru nad hlavní částí jezera. Kra se na tomto místě mírně houpala a zvonila podobně jako dunění kotlů v klášterním chrámu. Chvíli experimentoval s údery na různá místa, než našel zvlášť temný zvuk, který výborně lahodil s jeho náladou.
Rozeznával led a zpíval si do rytmu slova naučená v klášteře: "Ja-HAI! Ja-há-há-HAI!" a zasněně poslouchal, jak se k němu od lesa vrací táhlá ozvěna. Občas zahlédl, jak užorybka vykukuje otvorem, který vylámal, jako by se dívala, co ta dvounohá obluda provádí. Vždy jí vesele zamával a pokračoval v díle.
Když prolomil led, ustoupil, aby si mohla v klidu přelézt. Dlouho se nic nedělo. Už se obával, že se namáhal zbytečně. Nakonec si přece jenom dodala odvahy a vylezla ven, ale její tenká kůže ji nechránila proti mrazu. Uplazila se dva metry a začala viditelně zpomalovat.
Nabral ji na konec sekery, přenesl a položil těsně vedle druhého průrazu. Zmizela v něm jako šipka. Pár minut čekal, jestli se ještě ukáže, ale nejspíš odpočívala po prožité hrůze až u dna, kde se určitě zavrtala do toho nejhlubšího bahna. Docela jí záviděl, byla už doma mezi svými.
Zadýchal se a pořádně ho pálil krk od ledového vzduchu. Mrzlo přímo pekelně a nosní dírky se už lepily silně k sobě, ale plivance zatím netuhly před dopadem na zem. Teplota určitě klesla pod minus dvacet, ale naštěstí ještě nedosáhla minus čtyřiceti. Zima se letos chovala divně. Už dávno by měly zuřit vánice, ale místo toho příkrovem mraků probleskovala slabá záře Chara.
Stáhl si pevněji kapuci a nahrnul si kožešiny před ústa a vydal se zas na cestu. Po zamrzlé hladině říčky vešel do lesa. Obklopily ho bílé stromy, pokryté příkrovy ledu, které si na kůře vytvářely vylučováním vody, aby se uchránily před druhou půlkou zimy. Čněly kolem něho jako hrozivé přízraky z pohádky o myším rytíři Taramicusovi. Mezi nimi zpozoroval úzký průsek, neklamnou stopu po cestářském robotu. Potěšilo ho to! Samou radostí hodil sekeru před sebe a málem o ni přišel. Dopadla na čerstvou puklinu a prolomila tenký led, který ji zakrýval. Naštěstí v tom místě nebylo hluboko a kus násady zůstal trčet. Rychle sekeru vyprostil. Ihned celá omrzla a ztěžkla. Trochu ji otloukl a pokračoval dál po řece, po níž se šlo lehčeji, a očima sledoval cestu na břehu.
Zastavil se pod nízkým vodopádem, přehrazujícím koryto. Zima ho uvěznila do ledových sloupů bizarních tvarů, které duhově zářily pod dopadajícími paprsky Chara. Připomínaly pruhy za raketoplány, stoupajícími k orbitálnímu doku, u něhož parkovaly hyperlodě přilétající z Ravenangu, z krásné planety bez vánic a zuřivých mrazů, na níž se daly jíst plody stromů a maso zvířat.
Dlouho si vodopád prohlížel a nechal se unášet dojmy. Strašně ho mrzelo, že si takových úžasných věcí nevšímal dříve a uvědomoval si je teprve teď, když se jeho život měřil na hodiny nebo možná na pouhé minuty. Jeho oči lačně hltaly svět kolem a v každém pohledu nacházel tisíce nových věcí. Musel honem využít každou vteřinu. Vydrápal se z koryta říčky na nízký břeh, závějemi se přebrodil na cestu a dychtivě po ní vyrazil vzhůru.
Těšil se, že si vodopád prohlédne seshora.
Ušel sotva pár metrů, když zpozoroval podivný klacek trčící ze sněhu. Jeho konec zdobila barevná ptačí pírka a chvěl se v naprostém bezvětří, právě tak jako Tarminova niť osudu.
Šíp, který někdo vystřelil! Zvedl oči. Ten někdo se proměnil v muže na poniovi s nabitou kuší v ruce. Byl zahalený do tmavomodrých kožešin a hlavu mu zakrývala pestře vyšívaná kukla, ze které koukaly pouze temné oči. Jeho zvíře mělo na sobě protkávaný přehoz, který mu kryl celý trup až k nohám, jen tlamu mu nechával volnou a končil úchyty na růžkách. Na sedle visely zavěšené sněžnice a oboustranná ocelová sekera.
Od rána Tarmin doufal, že se mu podaří najít Azmaye a v duchu si připravoval, co jim řekne, až je potká, ale nečekal, že po něm budou střílet hned, jak ho spatří. Zakuklenec dojel až k němu. Tarmin cítil štiplavý pach potu zvířete a horký dech z jeho tlamy a upíral strnulý pohled na špici šípu, zakončenou masivním kusem železa s dlouhými háčky proti vytažení, která se právě chystala prolétnout jeho okem.
"Svlékni se!" vyštěkl na něj seshora muž ve spenglish se silným španělským přízvukem.
Tarmina napadlo, že nechce, aby se jeho oděv zacákal krví, a se staženým hrdlem ze sebe vyrazil: "Počkej... Nedělej to!"
"Bundu dolů!" zaslechl za sebou. Otočil se a uviděl druhého muže, který stál za ním. Byl oblečen stejně tak jako ten první, jen jeho kožešiny měly tmavohnědý nádech. Když uviděl Tarminův nejistý pohled, vyštěkl: "Chci tě prohledat!"
Tarmin poslechl. Odložil bundu kombinézy a hodil ji před sebe do sněhu. Tenká košile, kterou měl na sobě, představovala nicotnou ochranu proti mrazu. Roztřásl se chladem a v obavách myslel na kuši za svými zády.
"Dostals Děsy, ty třesavko?" zeptal se jízlivě muž v tmavohnědém kožichu. S odporem si prohlédl jeho kabátec, slátaný z útržků kožešin a hrubými pohyby prošacoval i klepajícího se Tarmina.
"Jsem unavený... ¨je mi zima...," řekl Tarmin mezi drkotáním zubů. Muž mu pokynul, aby se opět oblékl, a obrátil pozornost k jeho kamenné sekeře pokryté ledem. Po krátkém zkoumání ji pohrdavě zahodil do závěji vedle cesty a otázal se: "Rány na jezeře, tvý dílo?"
Tarmin se zaradoval, že se ho opět na něco zeptali. Kdo se ptá, ten nestřílí. Ulehčeně vydechl: "Sekal jsem díry pro užorybku. Zamrzla v tůni. Uvolnil jsem jí cestu."
"Lokuste, našel sis špatnej čas k péči o svý kamarády!" rozesmáli se jedovatě.
"Bylo mi jí líto," vyhrkl a vzápětí si uvědomil, že plácá nesmysly. Došlo mu, že věta má zcela jiný smysl. Byl uprchlík, ale nemohl jim to říct rovnou, aby nevzbudil podezření, a tak zalhal: "Neznám žádného Lokusta. Jmenuji se Jaquel a jsem farmář. Plavil jsem se do Hispaňoly a uplaval mi člun. Nechte mě u sebe, umím to s dobytkem. Nejsem cizinec.

Moje sestra Aila vás znala."
"Seš cizinec, my tě neznáme," pronesl opěšalý ostře. "Otevři hubu," bedlivě si prohlédl jeho zuby jako u ponia na trhu a dokonce mu na ně zaklepal prstem. Pak zavrtěl hlavou a přísným hlasem se zeptal: "Oheň na naší obchodní stanici jsi zapálil ty?"
"Potřeboval jsem se zahřát. Spálil jsem jen trochu dřeva v peci," ujišťoval ho Tarmin.
Ve skutečnosti jeho trochu dřeva znamenalo skoro polovinu zásob, které tam našel.
Nestojíme o vetřelce. Žlutoběl si umíme nasekat sami!" vykřikl na něho jezdec na poniovi.
Tarmin se hořce usmál - nevěřili mu. Věta znamenala chyták. Mutanti, které osadníci na Narce chovali, mohli jíst většinu místních travin, až na malé výjimky.
"Jsem opravdu z farmy!" vyhrkl. "Vím, že žlutoběl dobytek nadýmá. Nesmí taky artalolist, rodymor, jarní výhonky mourovce, lodyhy kefalu..."
Jezdec zvednutou rukou zarazil jeho litanii. Snad ho odpověď uspokojila, protože opěšalý muž hvízdl a z lesa k němu přiběhl ponio, vystrojený podobně jako ten první. Beze slova na něj nasedl. Oba jezdci pobídli svá zvířata a vyrazili po cestě do kopce. Nedali Tarminovi žádný pokyn, má-li jít za nimi nebo ne, ale znamenali pro něho jedinou šanci, jak se dostat do teplého domu s jídlem. Jeli velmi rychle a musel běžet, aby jim stačil. Jeho vyčerpaný a hladovějící organismus ze sebe vydával poslední kapky sil.
Netušil, jak dlouho se brodil sněhem a vrávoral po cestě vzhůru, než zastavili na malé mýtině, sevřené mezi dvěma nevelkými pahrbky. K jeho dvěma jezdcům se tam připojil další, který měl na sobě bílý kožich a kuklu se zlatým vyšíváním. V ruce držel kamenomet s dlouhou masivní hlavní a přes rameno měl přehozený pás s kartušemi explozérů. Zřejmě jejich velitel. Všichni tři se o něčem dohadovali a zmlkli, jakmile se k nim Tarmin přiblížil na doslech.
"Jdi do vesnice a počkej tam na nás!" rozkázal mu muž v bílém a hlavní kamenometu ukázal vzhůru po úbočí kopce vpravo.
"Do vesnice na kopci? To nedává smysl!" podivil se Tarmin. Vyvýšená místa neposkytovala žádnou ochranu proti větrům.
"Na tomto území platí naše zákony. Dělej, co ti říkáme!" rozkřikl se na něj vůdce a znovu ukázal vzhůru. Tarmin kývl a začal se brodit hlubokými závějemi.
"Pospěš si! Za kopcem jdi po stopách, dovedou tě do vesnice. A kdyby se tě ptali, neviděl jsi nás. Podříznou tě, když jim o nás povíš," zaslechl za sebou podivnou výzvu. Ohlédl se, ale trojice už zmizela lese. Nerozuměl tomu, ale říkal si, že bude lepší poslechnout.
Usilovně stoupal vzhůru. Náhle seshora zaslechl zařehtání ponia. Zastavil se a naslouchal, ale nic už neuslyšel. Přesto mu to dalo trochu naděje. Snad opravdu najde osadu Azmayů.
Dohrabal se až na vrcholek kopce. Za ním, o několik desítek metrů níže, se klikatilo zamrzlé koryto nevelké říčky, pravděpodobně té, kterou opustil u vodopádu. Po její hladině se táhly stopy poniů a saní, směřující k jezeru. Rychle se skutálel dolů a prozkoumal otisky kopyt. Měly ostré hrany. Radostně se po nich rozběhl a za moment narazil na kobylinec, starý sotva pár minut. Uběhl dalších sto metrů. Dostal se k místu, kde řeka zatáčela širokým obloukem vpravo a obtékala velkou louku, porostlou stromy a trsy keřů. Stopy zde opustily koryto a vedly skrz porosty na břehu. Vklouzl mezi křoviny a prodíral se kupředu.
Náhle o něco zakopl a upadl na břicho. Chtěl vstát, ale čísi bota mu dopadla na záda.
Kdosi ho drapnul za temeno a zaryl mu tvář do hluboko sněhu. Praštil ho po hlavě a k tomu přidal ještě pár kopanců do žeber. Dříve než se Tarmin vzpamatoval z ran, měl spoutaná chodidla a kolem obou zápěstí obtočené smyčky. Dva útočníci ve strakatých kožešinových kabátcích ho táhli po sněhu jako pytel otrub a ignorovali jeho zlostné výkřiky. Dovlekli ho na malý plácek v cípu louky, ohraničený stromy a hustými porosty keřů, a škubnutím ho postavili na svázané nohy. Stál s rozpaženýma rukama jako ukřižovaný a každé zápěstí mu svíral jeden kožený řemen, napínaný mužem na jeho konci. Na obličeji ho mrazil sníh, který na něm ulpěl při vlečení, a pálily ho oděrky.
Zmateně těkal očima na všechny strany. Opodál viděl několik poniů a saně obtížené několika pytli. Kromě dvou chlapů, kteří ho chytili, zahlédl ještě další čtyři. Všichni byli oblečení v jednoduchých huňatých kabátcích, bez jakýchkoliv ozdob a se špičatými kožešinovými kapucemi. Podobně jako většina obyvatel Narky, měli pouze chladné zbraně - dlouhé nože, zastrčené ve vysokých kožených botách, a kuše, pověšené na zádech. Pouze jeden z nich, muž statné postavy, který výškou převyšoval Tarmina nejméně o hlavu, vlastnil pušku.
Ten na něho upřel hnědé oči, pod víčky zdobené rudým tetováním ve tvaru plamenů, takřka neznatelným pro silné nánosy špíny. Ušklíbl se a odhalil přední zuby, zbroušené do špiček připomínajících pilu.
"Sám?" zasyčel, podoben rozevírající se pasti na zvěř.
"Jo, šéfe. A bez kvéru," potvrdil jeden z těch, kteří Tarmina zajali.
"Nevypadáš na Azmaye. Co seš zač, ty hnusnej spratku?" vyštěkl šéf.
"Farmář. Ztroskotal jsem na řece. Hledal jsem vesnici. Šel jsem za zařehtáním ponia a našel jsem stopy," vykládal Tarmin. Kolem krku ho stiskla šéfova ruka v černé rukavici s železnými destičkami na hřbetě: "Děsy na tebe, ty ŠMEJDE! Kdes chrápal dnes v noci?"
"Dole na stanici, ale nic jsem tam neudělal. Opravdu. Jen jsem zatopil v kamnech. Ráno jsem šel nahoru, přes jezero," vyrazil ze sebe Tarmin.
"Aby tě za to kusadlák hryznul! Co znamenaly ty rány?" sevřel mu šéf hrdlo.
"Nic, vylámal jsem díru v ledu, abych se napil," zalhal Tarmin. Bál se, že se mu zase vysmějí, když jim řekne o užorybce. Dlaň ho udeřila přes tvář. Cítil krev v ústech. Sladkou jako pach mrtvých.
"Do hajzlu, my se tu plácáme jak užoryby, abysme se vyhnuli pitomýmu smradovi!"
"To není kvůli tomu, Girisangu!" zakřičel opodál stojící muž v potrhané kožešině, "ale proto, že jako vůdce stojíš za

hovno. Nesaháš bejvalýmu Velkýmu Lokustovi ani ke konečku jeho sakra dlouhýho pinďoura!"
"Larghagu, drž klapačku, jinak ti ji ROZTRHNU VEJPŮL!" zařval šéf a letmo se dotkl tlustého býkovce s ostny, který měl za pasem. Pak zasyčel na Tarmina: "Hajzlíku, jak vypadá řeka mezi námi a jezerem?"
"Nevím," mluvil Tarmin, "šel jsem po ní jenom kousek. Je tam vodopád, ale dá se objet po cestě. Jezero je úplně zamrzlé. Ponia unese," zarazil se, když uviděl, že Girisang napřahuje ruku. Vyhrknul: "Nemusíš mlátit, řekl jsem ti vše!"
"Tady poroučím já!" odsekl vůdce a chystaný úder pěstí změnil v důkladnou facku, která Tarminovi promítla celé hvězdné nebe. Poté se otočil k ostatním: "Do půlnoci jsme v teple!"
"Mohli jsme bejt už včera, kdyby se dalo na mě," zasyčel Larghag. Šéf jeho poznámku ignoroval a prohodil k Tarminovi: "Co s tebou?"
"Vezměte mě do tepla s sebou," poprosil Tarmin.
"Ani netušíš, jak rádi. Sáně ani poniové ale už víc neuvezou," zachechtal se vůdce a ostatní se k němu přidali. Tarmin se zaradoval. Konečně se vyskytla vhodná situace k prosbě o jídlo pro kručící břicho. Vyhrknul: "Půjdu klidně pěšky. Jsem jen trochu zesláblý.
Tři dny hladovím. Dejte mi trochu najíst a hned se vzpamatuji."
Kolem to opět zabouřilo, ale Girisang laskavě poplácal Tarmina po rameni a panovačně pronesl: "Máš kuráž, spratku. Líbíš se mi. Faraku, přines mu z mýho vaku uzený a mikrovlnnej vohřívák. A povolte mu pracky, ať se může v klidu nadlabat."
Za moment menší mladík podával Tarminovi do uvolněných rukou tmavočervený podlouhlý kus masa, který byl čerstvě vytažený z ohříváku. Pářilo se z něho a voněl tak báječně, že se Tarminovi z toho zatočila hlava a pusa se mu zatopila slinami. Hladový žaludek ho donutil dychtivě chňapnout po nabízeném jídle. Třesoucíma rukama nesl dobrotu ke svým ústům, ale těsně před tím, než se voňavá lahůdka dotkla jeho zubů, se zarazil.
Kost, která vyčnívala z jedné strany napůl ohlodaného kusu masa, mu svým tvarem něco připomínala. Očima zděšeně sjel na její konec. Nemýlil se! Uviděl tam ruku sevřenou v pěst. Držel v dlaních uzené lidské předloktí.
S odporem odmrštil od sebe příšernou věc a neartikulovaně ječel odporem. Rázem se dovtípil, co obsahují nadité sedlové vaky a jaký náklad vezou pytle na saních. Vedle nich se teď dokonce něco pohnulo, jakási žena ležela na sněhu. Její svázané ruce spojoval dlouhý řemen se sedlem jednoho ponia. Zvedla hlavu a dívala se na něho. Tarminův křik ji probral z mrákot. Muži kolem se však nad jeho záchvatem hrůzy doslova váleli smíchy ve sněhu.
"Bude zábava!" ječel Girisang a pokynul jeho věznitelům. Dovlekli Tarmina do středu plácku a servali z něho kožešinový kabátec. Potom ho srazili na kolena a opět napjali řemeny a roztáhli mu s nimi ruce do rozpažení. Šéf odmotal od pasu svůj býkovec s ostny a štětečkem ho potíral jakousi šťávou - podle temně žluté barvy asi z lodyhy sensibice, která zintenzivňovala a prodlužovala nervové vjemy. Z pouhého štípnutí uměla udělat bolest krutou až k zešílení. Když napustil ostny, zapíchl lidskou ruku před Tarmina do sněhu, dlaní vzhůru jak praporek.
"Až dostaneš chuť na člověčinu, tak se k tomu přiznej," prohodil ironicky a potěžkal v ruce bič. Při prvním úderu vzplála Tarminova záda jakoby posypané kobercem žhavých uhlíků, a přesto ani nevykřiknul. Jeho já, vytrénované v klášteře drastickými zážitky, opustilo hlavu, rychle se přesunulo do oblasti pod pupkem a utlumilo tím vnímání bolesti. Druhou a třetí ránu cítil jako tupou a docela snesitelnou bolest. Ke čtvrté už nedošlo.
Mrskání ustalo a po chvíli se jeho vědomí opět mohlo vrátit na své místo. Vnímal, jak mu stéká krev z palčivých stop na zádech a mrzne na košili. V kůži, rozdrážděné sensibicí, doznívaly vjemy a hořela mu jak po pádu do trní, do něhož ho rád házel Ditr, když ztratil náladu, ale se zaťatými zuby se to dalo vydržet. Girisang stál před ním a dlouho zamyšleně hladil svůj ostnatý býkovec, pak ho pečlivě smotal a připjal zpět k opasku.
"Pichláči," tklivě si povzdechl, "tvoje síla odešla s duší Velkýho Lokusta. Kde jsou ty časy, kdy jediný tvůj polibek stačil ke zpěvu a druhý k podělání?"
"Pichláč je furt dobrej," ozval se opět Larghak, "jenom mrzne a kůže nic necítí. Ta mrcha, co nám zamordovala šéfa, taky moc nekňučela."
"Nekvílela sice dle mejch představ," zavrtěl Girisang hlavou, "ale řvala dost. Určitě tím potěšila našeho starýho dobrýho vůdce, jehož duše se teď zadarmo hřeje na pekelný peci.
Jó, ten se vyznal. Jenže tenhle zmetek ani nepípne."
"Včera tak nemrzlo. Ten kluk už modrá. Ztrácíme čas. Podřež ho a padáme pryč, než přijdou fujavice," navrhl Larghak.
Ostatní souhlasně zamručeli. Girisang jen poručil, aby Tarminovi oblékli kožešinový kabátec a pak se zamračeně zamyslel. Nakonec to odmítl:
"Ne! Napřed si kousne. Čelo vichrů dorazí až zejtra ráno. Brzdí ho silná tlaková výše nad oceánem. Že jo, Faraku?"
"Snímek družice ji ukázal," přikývl nohsled, "a hned tak se nehne. Mám to ověřit?"
"Jo, udělej to," pokynul mu Girisang a rozhlédl se dokola po svých lidem. "Dejte mi pět minut a bude náš."
Neprotestovali, aspoň ne nahlas. Larghak očima hledal spojence. Pravý Tarminův strážce lehce přikývl. Ostatní se zatím tvářili neurčitě. Farak čiperně odběhl k jednomu poniovi a od sedla odepnul satelitní přijímač. Zatímco zaměřoval jeho parabolu, Girisang, dobře si vědomý svého nejistého postavení a nutnosti úspěchu, vytáhl nůž. Zachmuřeně si prohlížel Tarmina a přemýšlel nahlas: "Náš starej dobrej šéf tvrdil, že se každej o něco klepe. O co ty? Bolest to není. Co takhle slepota?"
Tarmin ucítil špičku dýky na svém víčku. Zamhouřil oči a bojoval sám se sebou. Tlak zesílil; už to vypadalo, že bulva praskne, ale nakonec hrot zmizel.
"Je to tak, jaks říkal, Giri!" volal přes louku Farak, který se právě napojil na satelit. "Pod Norwickem hnízdí tlaková vejše jak macatej bejk na krávě. A kosmáci jí dávaj osmdesát tři procent pravděpodobnosti, že tam bude až do rána!"
"To je vono!" zajásal Girisang. "Mladej bejček plnej kuráže, copak ho asi děsí nejvíc?" ušklíbl se. "Faraku, potěš ho tou příšerou!" pokynul svému nohsledu. Mladík přikývl, připnul rychle satelitní přijímač zpět k sedlu a přivlekl dívku, která

ležela vedle saní. Na pokyn Girisanga jí rozvázal ruce, serval z ní kožich a stáhl jí kamaše až ke kolenům. Tarmin se na ni podíval a otřásl ještě víc než při spatření Frankí.
Zajatkyni určitě mnohokrát ohmataly ruce všech chlapů, které tady viděl, a prováděly s ní nejhorší odpornosti. Kdo ví, kolikrát stála před nimi odhalená a vydaná posměchu. Pokud kdysi nosila pod zimní kombinézou nějaké další oblečení, už dávno o něj přišla. Její nahé, vychrtlé, snědé tělo vypadalo jako po dlouhé nemoci. Kosti z něho trčely do všech stran. Na propadlém hrudníku chyběla prsa a zdobily ho jedině krvavé modřiny a šrámy, které jí nikterak nepřidaly na kráse. Dlouhé vlasy měla slepené a připomínaly spíš pometlo od starého koštěte. Kůži jí barvily skvrny zaschlé krve a špíny. Na tvářích a na rukou jí bobtnaly temně rudé puchýře omrzlin.
Tarmina zavalila lítost nad jejím stavem. Mnohé ženy nabídly jeho očím svoji nahotu a některé z nich choroby také ošidily o půvaby, jako třeba Skleněnku, ale všechny ho dokázaly omámit vzrušující atmosférou odhaleného tajemství ve chvíli, kdy mu poprvé dovolily, aby spatřil jejich intimní místa. Zanechalo to v něm pokaždé opojnou vzpomínku, která se k němu vracela a činila je v jeho očích krásnějšími. Neznámá dívka však nic takového neučinila.
Vpila se do jeho paměti otřesem, který v něm vyvolávala, a stala se v jeho mysli symbolem hrůzy z poznání, že i on sám může za chvíli vypadat podobně.
Snad nebudou chtít, abych s ní skotačil, to si radši kousnu, blesklo mu hlavou. Vzápětí se za svou myšlenku zastyděl a pokusil se dívku povzbudit pohledem, ale vůbec si nebyl jist, zda ho vnímá. Dívala se před sebe apaticky levým okem; pravé jí překrývala velká napuchlá podlitina.
Girisang ji nechal opět obléknout, svázat a hodit o kus dál do sněhu. Otočil se k Tarminovi: "Je to příšera, ale přesto ženská, i když ta její vejbava za moc nestojí. Existují ale hezčí holky a vzpomínky na ně. Vybavily se ti, viď?" zachechtal se. "K obšťastnění samiček je ale třeba jistá drobnost. Mrzne-li, není nad oheň. Stáhněte mu gatě!"
Tarminovi náhle došlo, co má v úmyslu, a zachvěl se. Girisang si toho všiml a ušklíbl se.
Vytáhl z kapsy lihový zapalovač. Zvětšil jeho plamen, krátce s ním přejel přes jeho obnažený rozkrok a pak se ironicky zeptal: "Kousneš si, viď?"
Tarmin se nebál bolesti, ale měl svůj úkol, svůj Slib Smrti. Pokud si nekousne, zmrzačí ho. I kdyby ho nechali naživu, Vampové mrzáka nekoupí a jeho šílený výcvik přijde nazmar.
Nemohl dovolit, aby KosmoFlotila unikla pomstě kvůli jednomu odmítnutému soustu.
Kdo to vlastně vymyslel, že se člověk nesmí jíst? Sám na vlastní kůži poznal, že někteří lidé jsou mnohem horší než zvířata, která sami požírají. Proč by nemohl přečkat jednu zimu jako lidojed? Na jaře od nich uteče a půjde za svým Slibem Smrti. Viděl, že ho Girisang pozoruje. Sklonil hlavu.
"Výborně! Je rozumnej. Uvolněte mu pracky!" poručil Girisang. "A nechte ho obléknout, aby mu ten jeho krasavec nevomrz. Až se nažere, pomůže nám tlačit sáně. A ty, Faraku, ohřej mu ještě jednou to uzený. Určitě už zas ztuhlo na kost."
Farak poslušně pokýval hlavou, čiperně vytáhl ruku ze sněhu a zasunul ji opět do mikrovlnného ohříváku. Tarmin si mezitím oblékl kalhoty a zachumlal se do kožešin. Když byl hotový, sám Girisang mu podal ohřáté uzené lidské předloktí. Tarmin si ho vzal s nechutí a chvějícíma rukama ho nesl k ústům.
"No tak, farmářskej," povzbudil ho Girisang, "nezdržuj a hryzni do toho. Každej vyvádí před svým prvním soustem člověčiny a potom zjistí, jaká je to báječná dobrota. Má velkou přednost - na Narce jí běhá spousta. Jsi-li kanibal, nedřeš se jako blbec na polích a nekydáš hnůj u dobytka. Jen si občas vyrazíš zaspížovat."
Vzduch náhle rozrazila ostrá rána. Kožešiny na Girisangových prsou se roztrhly a jeho mohutné tělo odlétlo dozadu jak kopnuté vzteklým poniem. Larghak vyl. Ze zakrvácených prstů mu vyčníval šíp, který si marně snažil vyrvat z břicha. Bránily mu v tom dlouhé zpětné háčky; jeden z nich se mu zaklesnul za páteř.
Levému strážci prošla střela krkem. Padl na záda, těžce sípal a z úst mu vycházely bublinky krve. Jeho kolega měl nohy probité hned dvěma šípy a přišpendlené pevně k sobě.
Mrskal sebou jako iwedag lapený hadími kleštěmi a barvil sníh do ruda.
O kus dál skučel hubený muž, který to chytil do obou ramen. Zmateně se točil dokola, jak se snažil sundat kuši ze zad, ale nedařilo se mu to a bezvládnýma rukama mával kolem sebe. Poblíž něho ječel Farak a hrůzou se zavrtával do závěje. Trčel mu z ní už jen zadek a právě ten se stal lákavým terčem pro další hromový výstřel. Po něm už nic nevyčnívalo a ze závěje stoupal burácivý jekot, který silou přehlušil i válečný pokřik nesoucí se vpravo od lesa, odkud přilétaly další střely, vypalované za běhu sedmi útočníky, za nimiž vlály bílé maskovací přehozy.
Tarmin stál užasle a pořád držel odporný kus masa v rukách. Náhle zpozoroval pohyb na zemi před sebou. Girisang strhnul ze zad pušku a v pokleku mířil na blížící se muže. Dříve než z ní stačil vystřelit, do její hlavně udeřilo uzené lidské předloktí, hozené Tarminem, a srazilo ji stranou. Vyšlehl z ní dlouhý kuželovitý blesk, který těsně minul útočníky a zasáhl křoví. Kusy větví se z praskotem rozlétly po louce jako rachejtle při ohňostroji a pahýly keřů vzplály vysokým plamenem.
K další ráně se Girisang nedostal. Tarmin se vší silou odrazil na svázaných nohách a skočil na něho se zuřivým výkřikem. Plnou vahou svého těla ho přimáčknul k zemi a zvedl sepjaté ruce, aby mu mocným úderem přerazil vaz. Kdosi ho strhl dozadu a odhodil do sněhu.
Padl na záda a do hrudi se mu opřelo ústí kamenometu. Před sebou viděl mládence, který mu nařídil jít do vesnice.
"ZADRŽ! Potřebujem ho živého!" vykřikl na Tarmina.
Boj skončil. Všech šest kanibalů leželo na zemi a sedm Azmayů, kteří provedli přepad, nemělo jediné škrábnutí. Pobíhali po louce a svazovali poražené. Největší pozornost věnovali Girisangovi. Důkladně ho sešněrovali a do úst mu dali klínky, aby si nemohl ukousnout jazyk. Pod jeho kožichem objevili neprůstřelnou vestu z neznámého materiálu, s hologramem vybuchující novy, který značil elitní vojsko. Zřejmě kořist z některé jejich spížovací výpravy.
"Hlupák! Bude litovat, že ji měl," komentovali se smíchem objev pancíře. Stejný emblém nesla na pažbě i podivná

Girisangova energetická puška, která zdálky vypadala jako obyčejná prachovka, ale nadělala slušnou paseku.
Azmayové si ji uctivě prohlíželi a vrtěli nad ní hlavou. Představovala vzácný poklad. Podobné zbraně spadaly pod přísné meziplanetární embargo.
Teprve když se Azmayové postarali o poražené, přeřezal jejich náčelník pouta zajaté dívce a chladně se jí zeptal: "Který z nich je Velkým Lokustem?"
"Ohnivá Střelo, dorazils pozdě," odpověděla slabým hlasem. "Jarní Rosa mu probodla oko jeho vlastní dýkou, když ji znásilňoval."
"Našli jsme její zohavené tělo. Kdo jí to udělal?"
"Všichni. Mučili ji celý večer. Nejvíc Girisang, ten s tou puškou. Zvolili ho novým Velkým Lokustem."
"Jarní Rosa se zachovala jako pravá dcera kmene a navždy bude žít v našich baladách.
Pápěří, cos dělala ty?"
"Čekala jsem na příležitost," špitla tiše. "Svázali mi ruce."
"Viděli jsme. Sundali ti pouta a stálas vystavená hanbě. Nečinně. Pápěří, promeškalas svou příležitost."
Obrátil se k Tarminovi, který si mezitím již rozvázal nohy, a ironicky prohodil: "Nabízels nám svou pomoc s dobytkem. Přijali jsme ji. Tvoje rány dobytek poplašily. Potřebovali jsme Lokusty uklidnit a něčím zaměstnat. Na oplátku jsme tě uchránili od osudu lidožrouta.
Jsme vyrovnáni," ukázal kamenometem na předloktí, které se válelo ve sněhu.
Tarmin místo odpovědi sjel pohledem na hořící křoviny a pomyslel si; nejsme, nebýt mne, jsou z vás škvarky. Nahlas to nepřiznal. Potřeboval střechu nad hlavou, a nikoliv hádku.
Ohnivá Střela to však pochopil i beze slov. Zamračil se a odešel ke svým.
Tarmin smutně sklopil hlavu a zadíval se na zaťatou pěst na uzené lidské ruce. Zdálo se mu, že se její prsty se pohybují, jako by ho vybízely, aby si kousnul. Jeho prázdný žaludek se při té vzpomínce křečovitě sevřel. Před pár minutami ji málem snědl. A věděla o tom celá spousta lidí. A nikoliv přátelsky nakloněných.

Kapitola 12 - Jediná důležitá věc

Na břehu řeky se stavělo popraviště. Vzduch naplňovaly údery seker, které dopadaly na stromy a keře v šíleném tempu. Tarmin se stavby nezúčastnil. Nosil pytle s lidským masem.
Dotýkal se jich pouze s největším sebezapřením, ale netroufal si protivit se příkazu Ohnivé Střely. Dostal od něho jídlo pro svůj hladový žaludek a úkol, sice nedůstojný a ponižující, ale přesto znamenající práci. Vykonával smutnou, ale potřebnou věc. Pomáhal Azmayům zajistit odvoz pozůstatků jejich druhů domů, kde jim vystrojí důstojný pohřeb. Ti, kdo jsou ostatním k užitku, se nenechávají zmrznout. Bral vaky ze saní a snažil se nemyslet na jejich příšerný obsah. Místo toho si představoval, že se každým krokem přibližuje k teplému úkrytu, kde přečká zimu, aby na jaře mohl jít za svým Slibem Smrti. Trpělivě vázal truchlivý náklad na sedla uvolněných poniů. Jejich bývalí majitelé leželi spoutaní na sněhu a hemžení kolem sebe doprovázeli žalostnými steny.
Když byl hotov, dali mu na starost Pápěří, která seděla netečně na sněhu, a nikdo si jí nevšímal. Z věcí lidojedů vzal čistší kusy tkanin, sádlo a vak s kořalkou, jedinou tekutinou, která ještě nezamrzla. Chtěl jí v teple hořících keřů omýt zranění lihovinou a ty nejhorší ovázat. Pokrčila rameny a dovolila mu, aby se postaral pouze o její ruce a obličej. Celou dobu se provokativně dívala na mraky a z očí jí sálalo roztrpčení. Nerozuměl tomu a přesvědčoval ji, že i rány na jejím těle potřebují pořádně vyčistit a omrzlá kůže namazat, jinak hrozí zánět. Ignorovala ho a zarytě mlčela. Udělal vše, co mu povolila, a nakonec jí dal kuklu proti mrazu, kterou našel v jednom vaku. V ní dělala alespoň trochu dojem ženské. Díků se za to pochopitelně nedočkal.
Azmayové přivázali odsouzence ke stromům a obložili je dřevem. Každého z nich bodli hrotem napuštěným v jakémsi psychojedu a pak zapálili hranice. Ozvaly se první srdceryvné výkřiky a dokonce i muž s prostřeleným hrdlem, který vypadal jako mrtvý, začal ječet.
Tarmin podobné scény nesnášel a popravám se vyhýbal. Když už to nešlo jinak, schoval se aspoň na nejvzdálenější místo mezi diváky. Nikdy nepatřil ke chlemtačům krve, jak se na državách posměšně nazývali ti, kteří nevynechali jedinou exekuci v okolí a všude se cpali do prvních řad.
Naštěstí ani Azmayové se nezdržovali. Ponechali lidojedy jejich kombinovanému utrpení, od ohně a halucinací, a zamířili dolů po řece. Na saních, pod pytli s pící, vezli Girisanga, který hrůzou kvičel a koulel očima. Tarmin jel úplně poslední, těsně za Pápěří. Zahalil se do husté kožešiny jednoho z odsouzených, jen nepatrně zakrvácené na rameni, kterou si přetáhl přes svoji silně pošramocenou zimní kombinézu. Kopyta poniů, opatřená drsnými zimními podkovami, klouzala na kamenech, které vyčnívaly z ledu, a muselo se jet opatrně.
Přibližně po půlhodině dorazili nad vodopád, kde se k nim připojilo ještě pět dalších Azmayů, kteří tam číhali v záloze, kdyby se přepad nezdařil. Opustili zamrzlé koryto a po cestě se vydali směrem proti proudu řeky. Jeli teď již mnohem rychleji a za malou chvíli, když urazili necelý kilometr, zaslechli vzdálené a slabé sténání mnoha hlasů, nesoucí se vpravo od lesa. Nikdo tomu nevěnoval pozornost, jen spoutaný Girisang vyrazil z hrdla žalostné zavytí.
Pápěří spadla z ponia poprvé poblíž mýtiny, kde Tarmin potkal Ohnivou Střelu, a zabořila se po hlavě do závěje. Její druhové pokračovali klidně dál a jen houkli na Tarmina, aby nezapomněl, že ji dostal na starost. Vysadil ji do sedla, ale o sto metrů dál jí opět došly síly a ztratila rovnováhu. Tentokrát dopadla na záda a slušně si natloukla. S klením se doplazila k nejbližšímu stromu, opřela se o něj zády a dala najevo, že dál nejede. Rozhodl se dohonit Azmaye a říci jim, aby ji vzali na sáně.
"Zbytečná snaha. Pošlou tě zpět, aby sis poradil sám. Do péče jsi mě dostal ty, a ne oni.
Máš smůlu, protože já jsem každýmu ukradená," odsekla, když jí sdělil svůj úmysl.
"Přece tě nenechají zmrznout!" vykřiknul zmateně.

"Saně vezou důležitější náklad, než jsem já," vyhrkla. Slezl z ponia a brodil se sněhem k ní. Vypadalo to na delší rozhovor. Posadil se ke stromu naproti ní a stáhl si kuklu proti mrazu, aby se mu lépe povídalo, a promluvil na ni: "Mstí se ti, že ses nahá nervala se šesti silnými ozbrojenými muži? Vždyť by tě zabili, jako to udělali s tou druhou!"
"Nedotýkej se památky Ranní Rosy!" zamračila se. "Ty bestie jí provedly snad všechny možné odpornosti. Ještě teď slyším, jak strašně sténala! Ale nezlomily ji! Pokaždé, když jí na chvíli dopřály oddechu od bolestí, chrlila na ně nadávky a opovržení!" teskně sklonila hlavu. "Nedokázala jsem to co ona. Nesvedla jsem ani to, co ty. Po jediné ráně pichláčem jsem se rozbrečela a udělala jim vše, co si přáli. Nezasloužím si žít."
"Kvůli tomu tě chtějí zabít?"
"Za tu námahu jim nestojíme," zavrtěla hlavou. "Svěřili to bohům. Já i ty jsme se provinili tím, že jsme podlehli nátlaku Lokustů. Máme-li žít, dojedeme sami a oba. Jenže já se v sedle neudržím. Musel bys udělat sáně. Ale ty ze zmrzlých stromů nevyrobíš do příchodu Čela vichrů. Zahynem. A všem to bude jedno. Tak je to."
"Proto ses tak vztekala, když jsem tě ošetřoval?" zeptal se teskně.
"Taky," vzdychla. "Bohové se mi smějí. Kdysi mi seslali sen, že budu slavnou. Prý za tu ošklivost. Jako dítě jsem chytila těžkou infekci metky a přežila jsem ji jen zázrakem. Teď to napravím. Zmrznu v opovržení."
"Nepředbíhej čas, ještě žijem."
"Ale za chvíli nám utečou poniové a je po nás," zavřela oči. Otočil hlavu. Měla pravdu.
Oba poniové nejistě přešlapovali na cestě. Občas udělali i pár kroků vpřed, zase se vrátili a hrábli kopyty do země. Byli moudrými tvory, kteří vznikli křížením pozemského koně a jeho místního protějšku, huňatého běhouna. Ze spojení získali nejen schopnost jíst většinu zdejších plodin a náklonnost k lidem, ale i nezávislost divokých tvorů. Zůstávali s člověkem, protože si to sami přáli. Život s ním byl pohodlnější a zajímavější než v divočině, ale jejich poslušnost měla své meze. Nikdy se nenechali zabít pro rozmary svých jezdců. Brzy jim dojde trpělivost a poběží za ostatními cestou, která je dovede k teplé stáji se zásobou se na.
Tarmin si je prohlížel. Kdyby si Pápěří sedla za něj, mohla by se držet jeho kožichu a nespadla by. Bohužel, poniové nesnesli na svém hřbetě víc jezdců než jednoho. Neměli příliš pevné nohy. Znal ale jeden trik, který se naučil od svého přítele Calvadéra. Šel ke zvířatům, pohladil je po hlavách a pak zavřel oči. Chvíli se soustředil a v duchu si představil zraněnou a vyčerpanou dívku, která potřebuje pomoc. Vytvořil v sobě jednoduchý obraz bez podružných detailů. Doprovodil ho prostou a výraznou emocí, o které věděl, že ji vnímaví poniové snadno pochopí. Vycítil jejich neklid a rozpačitost. Určitě mu něco říkali, ale nedovedl přijímat jejich pocity tak, jako to dokázal Calvadér, zvaný Táta poniů. Tarmin podněty pouze vysílal a odpovědi na ně hádal.
Reakce zvířat mohla znamenat překvapení, že s nimi hovoří, nebo také dotaz na druh pomoci, kterou od nich potřebuje. Vsadil na to druhé. Vyvolal ve své mysli obraz dvou jezdců v jednom sedle a poslal ho poniům. Ti od něho prudce od-skočili a zlostně zahrabali kopyty. Ukázal jim postavu pod stromem, která umírá a mění se v kostru, a hluboký žal mnoha lidí. Pokračoval vidinou dvojice postav, muže a ženy, kteří střídavě jedou na hřbetě jednoho a potom druhého zvířete. Vzápětí je zaplavil pocitem vděčnosti a množstvím obrazů, které znázorňovaly, jak jim v teplé stáji přináší báječné seno, hřebelcuje srst, masíruje kartáčem nohy a čistí klůckem spáry v kopytech, důsledky chyby v genetické mutaci. Po chvíli ucítil na své tváři doteky hrubých jazyků. Otevřel oči a díval se přímo do jejich tmavohnědých zorniček, usmál se na ně a oni vzápětí zařehtali. Dohoda byla zpečetěna.
Pápěří seděla pod stromem a nedůvěřivě ho pozorovala. Když jí sdělil, co právě sjednal, dívala se na něho nevěřícně. Nejistě šplhala za něj do sedla a určitě čekala, že ponio je shodí dolů, ale nestalo se tak. Zvíře samo vyrazilo mírnou chůzí vpřed po stopách. Asi po hodině zastavilo a dalo najevo únavu. Přesedli si na jeho kolegu a pokračovali dále. Pápěří přemohlo vyčerpání, držela se Tarmina kolem pasu schoulená na jeho zádech a dřímala.
Probouzela se pouze na momenty, kdy střídali ponie.
Azmaye dohnali až pozdě v noci u polorozbořeného stavení, kde se utábořili na noc.
Svým příjezdem je notně překvapili. Zřejmě je vůbec neočekávali a rozhodně ne oba v jednom sedle. Mračili se, nicméně jim dali jídlo, vak na spaní a seno pro jejich ponie.
Tarmin sotva chodil. S Pápěří za zády nešlo pořádně vysedávat nerovnosti a sedlo mu vyzdobilo zadek nateklými puchýři, ale přesto chtěl jejich zvířata aspoň vyhřebelcovat slámou, když jim to slíbil. Odmítla to a vesele do něj strkala čumáky. Pochopil, že si chtějí radši odpočinout a počkají s odměnou až na teplou stáj.
Smetl si sníh z bot a kožešin a vklouzl vedle Pápěří, která mezitím u ohně rozmrazila jejich společnou houni. Tvrdě usnul, jakmile se oba k sobě pevně přitulili tak, aby se jejich těla ve spánku vzájemně hřála a zbytečně neztrácela teplo, jedinou věc, která byla teď důležitá.

Kapitola 13 - Čelo vichrů

Azmayové probudili Tarmina za tmy. Vyjížděli na cestu bez snídaně ještě před rozedněním.
Spěchali. Obloha dostala temně fialový nádech a občas přicházely táhlé poryvy větru a všech se zmocňovala nervozita. Začátek vichřic se blížil. Tarmin s Pápěří se opožďovali za ostatními a brzy osiřeli. Jejich poniové neklidně pofrkávali a sotva pletli nohama.
Včerejší jízda je vyčerpala a museli je střídat skoro každou čtvrthodinku. Zdržovalo je to, ale nedalo se nic dělat. Pápěří vypadala pobledle, oči se jí leskly horečkou a stěží se držela kolem jeho pasu. Musel jí pod rameny omotat svůj provaz od člunu a jeho volnými konci si ji vázat na záda.
Jeli na sever čtyři až pět hodin mírně zvlněnou krajinu. Náhle pás udupaného sněhu zabočil prudce vpravo a zamířil vzhůru přímo k úpatí rozložité skalní plošiny. Její šedé a strmé stěny vyrůstaly z vrcholku rozlehlého plochého kopce a vypínaly se odhadem asi tak sto metrů nad koruny stromů, které rostly kolem ní v úzkém pásu. Poniům už docházely síly a před kopcem museli z nich sesednout.

"Pár metrů a jsme doma," špitla Pápěří, když ji sundával ze sedla, ale vzápětí se těžce rozkašlala a nemohoucně se svalila do sněhu.
"Odpočineš si doma!" křikl na ni a zvedl ji, ale opět upadla. Pokusila se mu něco říct, snad výzvu, aby ji tu nechal, ale její slova zmizela v novém záchvatu kašle. Poniové netrpělivě zahrabali kopyty. Čas, ubývá čas, vtíralo se do Tarminovy mysli. Mávl na zvířata, aby šla napřed, a pevně svázal konce provazu omotaného kolem hrudníku Pápěří. Vzniklou smyčku si přehodil přes levé rameno, pravou rukou podepřel dívku v pase a ze všech sil ji vlekl nahoru pásem vyšlapaného sněhu. Spěchat, třeba spěchat, ozvalo se v něm nové silnější varování. Táhl Pápěří tak rychle, jak to šlo. Něco se dělo. Cosi se blížilo.
Překonali asi dvě stě kroků a přiblížili se k prvním stromům. Za nimi již rozeznával vysoké a popraskané sloupy masivu z asperoncalu, místního kamene, složeného z hrubého pískovce s vysokým obsahem vápence. Stopy směřovaly do mělké strže, kterou vzadu uzavírala kolmá skalní stěna. Neviděl v ní jedinou průrvu nebo znamení průchodu, ale přesto se tam někde nalézal vstup do ležení Azmayů.
Na sever od nich se cosi pohnulo. Tarmin se zarazil, aby si to pozorněji prohlédl, a otřásl se. Zahlédl dlouhý bílý pruh, který na obzoru pohlcoval krajinu. Něco takového ještě nikdy předtím neviděl.
"RYCHLE!" vykřikl na ponie před nimi a poslal jim obraz zvířat, běžících přímo vpřed ke skalám. Zareagovali okamžitě a se zoufalým řehtáním zmizeli mezi stromy. Tarmin utíkal za nimi a táhnul za sebou Pápěří, břímě, které mu pověsili na krk. Val se k nim přibližoval závratnou rychlostí a brzy se změnil v mnohakilometrovou prohnutou zeď, gigantickou živou stěnu, která sahala od země až k mrakům a připomínala záplavu rozhněvané vody.
Doléhal k nim výhružný temný hukot, sténání země pod nájezdem ledové smrti.
Od začátku zimy proudil vysoko nad krajinou přehřátý vzduch. Putoval z rovníku na sever.
Cestou se ochlazoval, odhazoval vodu v záplavách dešťů a ztrácel výšku. Jeho část, která klesla dolů až v blízkosti pólu, narazila při návratu na jih na pásmo Dýmajících hor, které přehrazovalo severní okraj Norwicku. Cesta kolem pohoří až ke krajům kontinentu měřila tisíce kilometrů, a proto se za vysokými štíty postupně hromadily vrstvy studeného, těžkého vzduchu. Časem narostly až k vrcholkům skal a začaly přes ně přetékat. Když se masy ledové atmosféry pohnuly, vyvolaly proudění, které lavinovitě osvobozovalo z kamenné pasti další mrazivé záplavy. Začala druhá půlka zimy.
Prudké vyrovnávání tlaků roztočilo nad oceánem obří cyklón s poloměrem několika tisíc kilometrů, který udržoval větry v pohybu svou setrvačností až do jara a přinášel nad Norwick z oceánu mračna plná sněhu. Tarmin kdysi zahlédl družicové snímky jeho gigantického víru. Vedle něho celý kontinent vypadal jako hračka pro děti. Obrázek byl stejně tak úchvatný jako Čelo vichrů, které se k nim blížilo. Osvobozené smrště ničily vše, co se včas neschovalo, a bude trvat mnoho týdnů, než se uklidní a zeslábnou natolik, aby se dalo bez potíží vycházet ven. Letos útočily s nebývalou zuřivostí, jako kdyby si přály vynahradit si dlouhé čekání.
Strhl Pápěří a padl na zem vedle ní. Rychle přetočil kuklu sobě i jí tak, aby jim zakrývaly celé obličeje včetně úst a očí. V tom, co přijde, jim zrak nepomůže a dá se o něj jedině přijít. O vteřinu později ho zavalilo mračno zvířeného sněhu. Bušily do něj úlomky ledu a vichr mu bral dech od úst. Každý nádech ho pálil v krku. Ochladilo se nejméně na šedesát stupňů pod nulou.
Kdysi mu někdo říkal, že v zimě každý kilometr rychlosti větru účinkuje na lidské tělo stejně tak jako pokles teploty okolí o třetinu stupně. Fujavice kolem něj dosahovala nejméně sto padesáti kilometrů za hodinu, a tak ubírala dalších padesát stupňů. Dohromady s ledovým vzduchem to působilo na organismus člověka stejně, jako by to učinil sto deseti stupňový mráz za bezvětří. Příliš mnoho i pro jeho dvojitou kožešinu, zahalený obličej a silné rukavice. Slyšel, že nešťastníci, které Čelo vichrů zastihlo venku, nedokázali ujít jediný krok ke vstupním dveřím domu. Uvědomoval si, že podobné historky nepřeháněly.
V první momentech si připadal jako nahý uprostřed ledové tříště. Tělo mu zkroutily křeče a střed jeho hrudníku sevřela pronikavá bolest, jako by se ho tam dotknul studený pařát smrti. Trpěl, ale organismus ho potřeboval, nesměl ho teď opustit. Od mnichů slyšel, že lidé v nebezpečí nepodlehnou vždy jenom svému okolí, ale mnoho jich zemře strachem nebo malomyslností nad svým osudem. Našly se nepoškozené záchranné lodě se zásobami na mnoho měsíců, plné mrtvých trosečníků, které zabila hrůza a sebevraždy.
"ŽÍT!" řve jeho mysl. Zmítá se zoufalstvím a roztáčí v jeho mozku divoký rej vzpomínek.
Tarmin se jimi zalyká. Má svůj úkol, Slib Smrti a šílený výcvik, nesmí umřít. Před očima mu ubíhají polorozpadlé trupy mnichů, připomínky hrůz v podzemní kryptě. Nažloutlé kosti. Vyceněné zuby. Všude zčernalé hnáty čouhající z výklenků. Zbytky těl. Kostry! Jako sugesce proti mrazu! Cvičil ji v klášteře pod vedením Oddaného Kameina. Umí ji. Stále ji umí!
"Jsem pouhá kostra. Mráz mne míjí a vítr hučí uvnitř mých prázdných žeber," opakuje si a známá slova v něm tlumí vír vražedných myšlenek. Pomáhají mu sebrat síly a získat znovu kontrolu nad tělem. Věty sugesce zabírají. Zdá se mu, že z něho opadává maso a jeho tělo se mění ve vybělené kosti. Představa nemá daleko ke skutečnosti. Podaří se mu pohnout rukou. Narazí na ztuhlé tělo. Na balvan na krku jménem Pápěří. Svěřili mu ji. Elegantní způsob, jak se jich obou zbavit!
"Neudělám jim tu radost," zakvílí zuřivě. Překulí dívku na záda. Smyčka provazu, kterou jí uvázal během stoupání do kopce, ztuhla chladem a připomíná ohnutý klacek. Zaklesne do ní ruku. Udělá posun vpřed. Pak další. Táhne Pápěří po sněhu za sebou.
"Vítr mi musí procházet zleva skrz žebra, pak směřuji ke skalám," memoruje si usilovně.
"Má minulost a budoucnost jsou stejně tak mrtvé jako já. Přijal jsem Slib Smrti a stal jsem se pouhým kostlivcem. Smyslem mého života je plazit se vpřed a vléci za sebou břímě, které mi osud nadělil. Je to má existence již od počátku světa. Je to jediná věc, kterou znám."

Prodírá se poslepu vražedným chladem a ohlušujícím jekotem vichru. Každý pohyb si od něho žádá nezměrné úsilí. Pálí ho celé tělo, jako by plaval v nádrži tekutého vzduchu, a tkanina jeho kukly se obaluje ledem. Dusí se v ní, ale nemůže si ji sundat, bez ní by okamžitě omrznul. Kožešiny mu chladem tvrdnou na kámen a vězní ho v nepoddajném krunýři.
Doplazí se na šikmý svah. Roklina. Musí dolů, dál jejím středem ke vchodu. Nepřetržitě si šeptá: "Mám Slib Smrti. Pozoruji věčnou tmu prázdnými očními důlky, ve kterých si hrají sněhové vločky, a znám jen posouvání svých kostí. Celý svůj život se plazím za svým úkolem a budu v tom pokračovat až do skonání světa."
Hrabe se závějemi na dně prohlubně a táhne za sebou Pápěří. Narazí na nerovnou plochu.
Udeří do ní. Zní dutě. Zní dřevěně. Vězní ho ve smrti kolem něho.
"Osud mne stvořil, abych lezl stále dál a vlekl za sebou svoje břímě," duní v jeho vědomí.
Rozkazuje překážce: "Otevři se víko rakve! Podvol se věčné vůli vesmíru a pusť mě ven!"
Buší do dřeva temnými nárazy svého kostnatého pařátu. Už si nepotřebuje opakovat slova sugesce. Vězí pevně v jeho mysli. Představy se v něm volně mísí se skutečností a s halucinacemi. Je v agónii a každou vteřinou času se vzdaluje životu.
Jeho kostnatý pařát hmátne do prázdna. Bariéra se otevírá. Opět může pokračovat ve věčné pouti, ve svém bytí. Leze skrz exploze žáru a řev příšer. Nevidí je, nemá čím. Chybí mu oči. Jeho prázdné důlky plní pouze věčná tma.
"Tvá cesta zde končí!" ječí hlasy kolem něho. Nevšímá si jich. Nezajímají ho. Dostal svůj úkol, svoje břímě, které mu osud svěřil. Obludné drápy skřípou na jeho kostech a snaží se mu vzít jeho velké poslání, které vleče za sebou na provaze. Ožene se po nich. Zahání je údery svých kostnatých končetin. Nespadá pod zákony podsvětí. On sám je smrtí. Má její slib a svůj čas si měří klapotem vlastních čelistí.
Příšery před ním ustupují. Cesta je volná. Leze dál. Jeden posuv, pak další, stále vpřed, odtud až za hranice prostoru, který je bez konce, stejně jako jeho pouť. Vyrazil na ni dávno předtím, než se ve vesmíru zrodily první hvězdy, a svůj náklad potáhne i dávno potom, co všechny vyhasnou.
Seshora na něho skáče dlouhý rozpálený had a pevně ho obtočí. Tvář mu pokryje potok planoucí lávy. S ním přichází do jeho vědomí záplava palčivého utrpení. Zahání ji: "Zpropadená bolesti! Jsem pouhá kostra. Pocity kráčí mimo mne. TÁHNI PRYČ!"
Bolest nemizí a přidávají se k ní mohutné údery do jeho žeber a hořká pachuť kovu v jeho ústech. Derou se tam cizí tesáky. Ostré vyceněné zuby. Tryskají z nich dlouhé proudy žhavého vzduchu. Pálí ho do hrdla. Bolí ho v plicích. Trhají mu je na kusy. Celá mračná démonů ho drží za hnáty. Je jich moc. Jsou silnější než on. Rvou mu tvář. Do hlavy mu zatloukají oslnivé jehličky. Bičuje ho déšť hrotů všech barev.
"Oči! To jsou oči!" rotuje v něm. "Kde jsem je sebral? Jsem přece už dávno mrtvý!"
Světla pohasínají a s nimi i jeho myšlenky. Pohlcuje ho prázdnota, tma bez světel i zvuků.
Chybějí v ní pocity. Ztrácí se zde čas. Je to dobře. Je to moc dobře. Propadá se pryč z tohoto ztraceného světa do míst, kde nejsou přízraci, Ditrové a klášterní krypty. Letí bezednou prázdnotou. Tou nejrychlejší hyperlodí uhání za svou krásnou sestřičkou Ailou.

Kapitola 14 - Hadí hůl

Kdesi v dálce zaslechl zapraskání ohně. Velká hranice polykala silná polena. Dávala žár.
Jako ústa. Proudil z nich horký vzduch do jeho plic. Čísi ruce mu třely údy a zaháněly protivné pálení. Vracely mu vědomí. Nadechl se zhluboka a otevřel oči. Zahlédl šedou plochu roztřepenou na krajích. Z šera vyklouzl mužský obličej, celý rudý námahou. Chvíli se díval, jak Tarmin dýchá, a pak se vzdálil. Zůstalo po něm jenom hlasité lapání po dechu. Neslo se z více stran.
"Kddee...," snažil se Tarmin promluvit, ale měl divně ztuhlé rty. Chladné. Zcela neživé.
Svírala mu je kukla pokrytá ledem. Pouze v okolí úst a na pravém oku mu ji částečně rozpárali.
Zbytek jeho hlavy pořád čekal na vysvobození.
"Počkej s mluvením, až ti odmrazím obličej," ozvalo se ze strany. V Tarminově zorném poli se objevila starší žena s mycí houbou a za ní vykoukl dívčí obličej, který obklopoval proud tmavých vlasů. Lesklých a kudrnatých. Poznal je. Dobře si pamatoval tuto tvář, její ostrý nos, široké rty, lehce vystouplé lícní kosti, hluboké temné oči a nad nimi hrdě klenuté obočí. Miloval ji nejvíce ze všech. Stýskalo se mu po ní už devatenáct let, od toho deštivého dne, kdy ji pohltil studený hrob. Dnes se mu vrátila a smála se na něho stejně nádherně, jako si to pamatoval ze svého dětství. Radovala se, že se opět shledali v šerých jeskyních.
"Mo...je... Ai...lo," vysoukal ze sebe navzdory ledovému krunýři, který mu poutal hlavu.
Oči dívky se rozšířily úžasem. Prsty se lehce dotkla jeho rtů a vyrazila ze sebe: "Xiogene!"
"Hebko, překážíš!" napomenula dívku starší žena, odmrazující mu kuklu mycí houbou.
"Volal moje Tapailo!" bránila se dívka, pojmenovaná Hebka, ale žena prudkým pohybem mycí houby smetla její ruku z Tarminových rtů a prohodila: "Něco zablekotal. Ještě se nevzpamatoval. Blouzní."
Tvář Hebky se ztratila z Tarminova zorného pole. Zdálky znělo její rozzlobené volání:
"Opravdu řek moje Tapailo!"
Odpověděl jí smích mnoha hrdel a záplava žertovných poznámek. Nad nimi zaburácel silný žalostný výkřik jakéhosi muže: "Ó, Xiogene, velký válečníku ze starých písní, proč nás takhle trápíš? Dnešní rvačkou o Pápěrku jsi překonal svoje legendární tahanice s démony mrazu o Tapailu! Bude třeba složit nové sloky! Už teď má balada o tobě osm dílů a každý z nich veletucet veršů! Kdo si to všechno má pamatovat?"
Do exploze veselí, kterou poznámka vyvolala, zazněl vysoký zvonivý ženský smích:
"Udatnej hrdino, prozraď nám svůj kmen, ať víme, koho si naše kůstka ulovila!"
"A nezapírej!" doplnil kdosi. "U vrat ses rval jako písečnej ještěr, když jsme ti brali tvoji milovanou křehulku. Ještě teď

mi huba de šejdrem, jaks mě po ní majznul."
Dělají si ze mě legraci, napadlo Tarmina. Chtěl vstát, ale nemohl se pohnout.
"Lež!" napomenula ho starší žena. Odhrnula mu kuklu kolem očí a opatrně odstřihla uvolněné části malými nůžkami. Tarminův pohled se rozšířil do stran. Viděl už oběma očima.
Ležel na zádech, obklopený zástupem postav. Jezdil po nich zrakem a snažil se natočit hlavu tak, aby si je mohl lépe prohlédnout. Všimli si jeho snahy a několik rukou mu pomohlo posadit se. Vsunuli mu deky pod záda, aby se mohl opřít. Začínal se vzpamatovávat a vnímat svět kolem sebe.
Ocitl se uvnitř rozlehlé kruhové jeskyně o průměru zhruba padesáti metrů. Nahoře ji uzavíral klenutý strop o maximální výšce přibližně patnáct metrů nad zemí. V něm zahlédl několik nepravidelně roztroušených kulatých otvorů, kterými padalo do prostory sporé světlo. V jejím středu se nacházelo velké ohniště a nad ním viselo nálevkovité hrdlo mohutného kouřovodu, který mizel nahoře ve skále.
Všude stáli lidé v pestrých, různorodých oděvech. Jejich tváře měly většinou snědé odstíny.
Jenom pár z nich patřilo bělochům a černochům. V davu převažovaly ženy a děti, mužů zahlédl málo. Celkový počet přítomných mohl být zhruba tři sta, možná i víc. Viděl pouze ty nejbližší, kteří se podíleli na jeho návratu mezi živé. Teď odpočívali. Asi pět mužů mělo obličeje temně rudé námahou a všichni se na Tarmina spokojeně šklebili. Vypadali na jeho zachránce, kteří se na něm střídali v umělém dýchání a masáži srdce. Starší žena houbou odmrazovala zbytek kukly z Tarminovy hlavy. Hebka stála za ní, držela misku s horkou vodou a vesele na něho pomrkávala. Dva muži rozřezávali zledovatělé kožešiny na jeho nohách a pokoušeli se mu zout boty. Na druhé straně ohniště zpozoroval horečnou aktivitu skupiny žen. Vlekl jsem Pápěří, vzpomněl si.
"Cccoo...," zkusil se zeptat, co se stalo s Pápěří.
"U IWEDAGA! Počkej s těma řečma, až ti uvolním kuklu!" okřikla ho starší žena přísně.
Tarmin pokýval hlavou a pak pohledem ukázal na postavy za ohněm, ve kterých tušil opatrovatelky Pápěří. Kolem něho opět propuklo veselí.
"Ó, neboj se! Tvá kostnatá láska je též vzkříšena. Až ji rozmrazí, padne ti do náruče a přilepí se do ní navěky!" vyprskl někdo za ním. Tarmin sebou nechápavě trhnul. Zarazilo ho, že všichni si myslí, že k nim patří. Copak jim Ohnivá Střela nic neřekl?
"Nic ti nepomůže. Za pár minut ti odhalím tvář a budeš ztracen," zazubila se žena s houbou. Dříve než se zmohl na odpověď, nastal pohyb v zadních řadách. Lidé se rozestupovali a vytvářeli uličku. Tou přicházel letitý muž, zahalený v plášti s ptačích per. V ruce svíral dlouhou hůl, po jejíž délce byla natažena lesklá kůže iwedaga včetně hlavy, jen místo očí měla barevné zářící kameny a vypadala téměř jako živý had. Za ním kráčely čtyři ženy, oděné v dlouhých bílých hávech a ozdobené pouze zlatými čelenkami, které doprovázel stejný počet mužů ve žlutých volných šatech a s dlouhými oštěpy. Na konci průvodu, v odstupu několika kroků, šel Ohnivá Střela a jeho bojovníci. Když zahlédli Tarmina, na zlomek okamžiku se zarazili a skoro se zdálo, že nejsou rádi, že ho vidí.
Dav vlevo za ohněm ustoupil ke stěně. Tarmin uviděl nosítka se spoutaným Girisangem.
Zajatý lidojed měl v puse klínky a vydával táhlé hučení. Muž s hadí holí došel až k němu a dlouze si ho prohlížel. Pak pokynul svým průvodcům. Žlutě odění mužové popadli nosítka a odnesli je pryč následováni ženami se zlatými čelenkami.
"TO JE VŠE! Ohnivá Střelo, náčelnický plášť jsme ti nesvěřili proto, abys ho používal k vyřizování osobních sporů!" zahřímal muž s hadí holí, který působil dojmem velekněze.
"Moudrý Hade, popravili jsme vrahy a přivezli ostatky našich lidí domů a s nimi i zajatce," bránil se Ohnivá Střela.
"Ano, pomstili jste krev mnoha mrtvých, včetně Ranní Rosy, tvé manželky. Vyrazili jste jak splašení taramíci a bez vědomí rady náčelníků. Riskovals, že dvanáct mladíků s plnou výzbrojí podlehne vichřicím. Víš sám dobře, co by taková ztráta znamenala pro budoucnost našeho národa!" udeřil Moudrý Had holí o zem. Ohnivá Střela viditelně zbledl a odpověděl velmi nejistým hlasem: "Našemu počínání přál sám Quetzalcoatl, bůh ovzduší, a počkal se začátkem druhé půlky zimy."
"Na zpoždění větrů nemáte žádnou zásluhu. Quetzalcoatl laskavě vyměnil vaše životy za oběti, které jsme mu nabídli během úpěnlivých modliteb za váš návrat. Avšak ani vichry nelenily a během čekání zesílily. Celá krajina teď úpí pod jejich silou. Staleté stromy se lámou jako třísky a skály pukají. JAK SI TOHLE ZODPOVÍŠ?" hřímal Moudrý Had.
Ohnivá Střela nic neříkal a svěsil hlavu.
Velekněz sklonil svou hůl tak, že se její hadí hlava dívala přímo do obličeje Ohnivé Střely, který se kousal do rtů a jehož hrdost se rozpadala. Velekněz ho však dál drtil slovy:
"Požádám radu, aby ti odebrala náčelnický plášť. Nepotřebujeme vůdce, který nepozná, kdy je vhodné počasí pro trestnou výpravu, a ohrozí tucet bojovníků při chytání hrstky lidojedů.
Proč jste nepočkali do jara?"
"Moudrý Hade, Velký Lokust kanibalů nosil neprůstřelný oděv a vlastnil strašlivou energetickou pušku z výzbroje elitních vojsk, která nepochybně patří pod zvláštní embargo.
Kdybychom na něj nenalíčili léčku, v přímém boji by snadno zničil celou armádu. Sám Huitzilopochtli, bůh války, vedl naše kroky a dovolil, abychom ho zajali živého a dokonce získali i jeho zbraň nesmírné ceny," prohlásil pokorně Ohnivá Střela a pokynul svým lidem.
Dva mladíci vyndali z vaku položeného u stěny Girisangovu pušku a vestu a v pokleku je podali veleknězi, který si obě věci dlouho prohlížel.
"Pancíř je dobrý, ale zbraň má bloky na ovládání. Pokud zajatec nezná přístupové kódy k její spoušti, nepřinese nám užitek," zavrtěl hlavou Moudrý Had.
"Bude znát ono tajemství, a proto jsme ho vzali s sebou. Viděli jsme ho z ní střílet. Celý les vzplál plamenem od blesku,

který vyšel z její hlavně, ale naše past sklapla dříve, než stačil lépe zamířit. Přemohli jsme lidojedy a nikdo z nás neutrpěl nejmenší zranění," pronesl Ohnivá Střela s důrazem na poslední větu. Tarmin se při jeho slovech zakabonil. Jeho role v této příhodě zůstala jaksi opomenuta.
Moudrý Had dlouho přemítal v absolutním tichu, které kolem panovalo, než promluvil:
"Zajatec tedy ví. Postaráme se o jeho tajemství. Dobrá zpráva. Je na čase vzdát díky bohům, kteří při vás stáli během vaší ztřeštěné výpravy. Zazpíváme jejich hymny," zvedl svou hůl nad hlavu. Všichni Azmayové vzpažili, jen bojovníci Ohnivé Střely znejistěli a zmateně se dívali na svého náčelníka, který se téměř klepal hrůzou. Odhodlal se teprve v okamžiku, když Moudrý Had otvíral ústa k prvnímu tónu písně.
"Zadrž, Moudrý Hade, je zde cizinec!" vykřikl zděšeně. Padl na kolena a udeřil hlavou o zem. Levou rukou ukazoval na Tarmina. Velekněz stál několik vteřin s otevřenou pusou, jako by nemohl uvěřit tomu, co slyšel, a pak udeřil koncem hole do zad Ohnivé Střely klečícího před ním.
"KDO HO SEM VPUSTIL BEZ MÉHO SVOLENÍ?" zahřímal zlostně. Odpověděl mu jeden z těch, co Tarmina křísili:
"Mysleli jsme, že patří k nám! Že někdo další přežil útok Lokustů!
Připlazil se pět minut po přechodu Čela vichrů a vlekl za sebou Pápěří. Byl víc mrtvý než živý a hlavu mu pokrýval led."
Moudrý Had se pronikavě podíval na Tarmina a nařídil, aby mu odkryli obličej. Starší žena mu rozstříhala rozmrzlou kuklu a dva muži, kteří mu zouvali boty, mu pomohli vstát.
Musel vypadat příšerně. Visely na něm cáry jeho napůl rozpárané zimní kombinézy, stále pokryté ledem. Bosé nohy měl napuchlé a pokryté proužky krve, která mu stékala z odřených kolen, a na obličeji ho pálila omrzlá kůže. Určitě připomínal fialovou příšeru.
Sotva se držel na nohou. Naštěstí mu kdosi podal dlouhé kopí, o které se mohl opřít. Chňapl po něm oběma rukama a nejistě se rozhlédl po davu. Tváře Azmayů se mračily, dokonce i opodál stojící Hebka se na něho již neusmívala a dívala se stejně výhružně jako ostatní.
Změnil se v cizince.
"Kde se tu vzal?" otočil se velekněz zpět k Ohnivé Střele, který stále kajícně klečel na zemi, a dovolil mu vstát.
"Říkal, že je farmář a přišel o člun. Zachránili jsme ho před lidojedy. Ze zbabělosti byl ochotný jíst lidské maso, aby si zachránil život," vysoukal ze sebe neochotně Ohnivá Střela.
Dav kolem výhružně zašuměl. Ozvaly se nenávistné výkřiky. Vybírá si, co se mu hodí, rozzlobil se Tarmin a rozhodl se, že je nejvyšší čas uvést věci na pravou míru, ale Moudrý Had ho předešel: "Ohnivá Střelo, pravda z tebe leze po kapkách a je v ní mnoho bílých míst.
Nazýváš zbabělcem toho, kdo vykonal nadlidský čin a prošel Čelem vichrů. Neslyšel jsem o nikom podobném. A navíc cizinec vlekl za sebou Pápěří, tebou zapomenutou! Co sis ještě nechal pro sebe? Sděl nám třeba, jakým zázrakem jste lapili vůdce lidojedů i s jeho kouzelnou zbraní bez ztráty jediného muže."
"Huitzilopochtli stál při nás a naše lest se zdařila. Všichni mí bojovníci mají na tom svůj podíl," pravil Ohnivá Střela vyhýbavě.
"Naši bohové jsou veselí a milují žerty, ale nelíbí se jim, když se někdo vymlouvá na jejich přízeň nebo se schovává za válečné štěstí," zadíval se Moudrý Had přímo do jeho tváře a ironicky dodal: "Obé je důležité, ale někdo musel vůdce lidojedů srazit a zabránit mu, aby vás postřílel jako ušouny. Podle našich zákonů má takový muž nárok na jeho výzbroj. Kdo to byl?" zatvářil se výsměšně a jeho výraz by se spíš hodil ke komikovi. Nevypadal důstojně. Ani trochu. Připomínal rozdováděného stařík a, přesto z něho zářila neotřesitelná autorita. Nepotřeboval se halit do vznešenosti a atmosféry strachu. Chybějící atributy moci hravě nahrazoval mimořádnou bystrostí. Viděl do pozadí věcí a lidských duší a chápal mnohem víc souvislostí než ostatní. Z pouhých náznaků lehce rozšifroval události kolem boje s kanibaly. Kdyby Tarmin zahynul, vzácná energetická puška by patřila válečníkům Ohnivé Střely.
"Vypadá to na docela zajímavý příběh," pousmál se velekněz, když Ohnivá Střela neochotně ukázal na Tarmina. "Určitě se zajdu podívat, až budeš večer mluvit na radě náčelníků.
Nedočkavě se těším na další podrobnosti, neboť shůry slyším smích našich bohů a zdá se mi, že se dobře baví. A na tvůj účet! Udělají ti na něm pořádný dluh."
"Cizinci se to povedlo jen náhodou," rozhodil Ohnivá Střela nešťastně rukama. "Pouze srazil jejich náčelníka. Náš útok ho zachránil před kanibalismem!"
"Kanibalové mě chytili," vykřikl rozhněvaný Tarmin, "protože jsi mě použil jako návnadu!
Beze mě by z tvých bojovníků byly škvarky a Pápěří by zmrzla bez pomoci!"
Jeho řeč měla úplně opačný účinek, než čekal. Kolem něho vybuchly projevy nepřátelství.
Pomoc přišla z nečekané strany. Do šumu davu vstoupil skřehotavý hlas. Z houfu žen, které ošetřovaly Pápěří, vyběhla shrbená stařenka, rozhazovala rukama a křičela, že cizinec nezná místní zvyky. Když se Azmayové trochu zklidnili, otočila se k Tarminovi, upřela na něj vrásčitou tvář a bezzubými ústy mu ostře vyčetla: "Vybral sis moc špatný čas na svou obhajobu, hochu. Do rozhovoru, který vede velekněz, nesmíš vstoupit bez vyzvání. Mluví v něm samotní bohové. Čekej na příležitost."
"DOSTANE JI HNED, JE-LI TAK NETRPĚLIVÝ!" zaburácel velekněz a namířil na Tarmina hadí hůl, "věz, cizinče, že přerušit velekněze je závažný přečin, ale lhát mu, to je hrdelní zločin.
Uveď nám svoje jméno."
"Farmář Jaquel," odvětil Tarmin.
"Stačí. Varoval jsem tě. Nemáš oděv farmáře. Upálíme tě společně Girisangem," sdělil mu ledově Moudrý Had. Dav kolem užasle zašuměl.
"Kvůli jménu, které mi dali při křtu na Zemi?" vyhrknul Tarmin šokovaný pronikavou bystrostí velekněze.
"Zeptám se tedy jinak, jak ti přezdívají na Narce?" zachmuřil se Moudrý Had. Nemělo cenu dál zapírat. Nastala vhodná

chvíle přiznat současný stav věcí.
"Jsem maso za dvacet tisíc džífů," sdělil Tarmin suše.
"Zase lžeš. Za stejnozvrhlíka Tarmina, který pobodal a znásilnil pěstouna, vypsali TŘICET TISÍC!" vykřikl velekněz. V jeskyni to zabouřilo rozhořčením.
"Podražil jsem, vyděláte víc!" vyštěkl Tarmin. Dělalo se mu mdlo a křečovitě svíral kopí, aby neupadl, ale velekněz mu nedopřál odpočinku a nemilosrdně pokračoval: "Když někdo vypíše takovou sumu, má k tomu důvody."
"Můj pěstoun mne nechal falešně odsoudit. Oznamte mu, že jste mě chytili, potěšíte ho.
Prodá mě Vampům a koupí si za mě nové čuníky," sdělil Tarmin jízlivě a litoval toho, jakmile to dořekl. Dav Azmayů divoce hučel. Zahlédl i hroty zbraní.
"Tak ty ses odmítl dobrovolně obětovat pro blaho muže, který se tě ujal, když jsi osiřel!" pronesl velekněz výhružně a udeřil holí o zem: "CIZINČE, PROPADLS OHNI!"
Tarmin se zapotácel. Tohle nečekal. Hovor se stáčel nebezpečným směrem a naděje na prodej Vampům se roztékaly jako kousky ledu, které padaly z jeho rozervané zimní kombinézy.
"KUSADLÁKY NA VÁS, VY FANATIČTÍ UCTÍVAČI!" vykřil zoufale. "Spálíte mě kvůli zmetkovi, který se mě ujal poté, co mi zavraždil sestru," zaskřípal zuby a pevně sevřel kopí.
"Přísahal jsem, že si jeho kůží potáhnu sedlo," zasyčel zlostně při té vzpomínce, rozkašlal se a sípavě dodal: "Jmenovala se Aila a přiletěl jsem s ní na Narku za vámi!" zatočila se mu hlava, "víc nevím. Otrávil ji, když mi bylo šest. Ten den pršelo... od rána padal ledový hustý déšť...," zablekotal a rozhlédl se zakaleným zrakem. "Podobala se Hebce."
Chtěl ukázat na tmavovlasou dívku, ale v okamžiku, kdy se jednou rukou pustil kopí, ztratil rovnováhu a sesul se na zem. Hořela mu záda zbitá pichláčem a třásl se horečkou.
Svět se mu znovu ztrácel. Když opět otevřel oči, uviděl už jen temnou a kostnatou tvář, která se nad ním skláněla. Na mysl mu sama od sebe přišla vhodná slova k jejímu uvítání.
"Paní smrti, zvítězilas..." zašeptal. Kdosi zděšeně vyjekl.

Kapitola 15 - Dýka na zádech
Byl připoutaný ke kůlu ve středu velké kruhové místnosti s mnoha výklenky, zaplněnými kostrami, a stál zamotaný v silných rohožích, jimiž cloumaly zuby podivných živočichů, kteří se seběhli, aby si pochutnali na novém přírůstku. Zmocňovala se ho neznámá psychodroga a údy se mu třásly zimnicí. Dotek hrubých tkanin, které ho věznily, vnímal rozmazaně, jako by byly uplácané z mazlavého bláta, a před zraky mu v mlze plul šílený karneval neurčitých přízraků. V jeho halucinacích vylézaly z děr polorozpadlé trupy mrtvých a přicházely na něm hodovat.
Pohřební komoru osvětlovalo pouze namodralé světlo padající dovnitř, necelý metr nad temenem jeho hlavy, malým kulatým otvorem v klenbě. Ten představoval jedinou šanci, jak vyváznout, ale jím se však mohl protáhnout pouze malý chuchvalec energie, jeho jádro vědomí, pokud se odpojí od těla. Slyšel, jak ho tam láká zpěv mnichů, kteří na něho čekali, aby zachránili i jeho hmotný organismus, když uspěje. Jiná možnost neexistovala. Oddaný Kamein mu to vysvětlil důrazně, s poukazem na jeho Slib Smrti. Buď jeho jádro vědomí vzlétne vzhůru, anebo ho pomalu roztrhají zuby bestií kolem něho. Tarmin řval hrůzou a zběsile trhal pouty, která znamenala smrt, a toužil uniknout do modravé záře nad sebou.
"LEŽ! Máš halucinace z horečky!" zadržely ho drobné ruce.
"Ne, to jsou vzpomínky na rituál Doteku smrti!" zašeptal. Vysoko nad sebou zahlédl malý osvětlený otvor a opět ho obklopily děsivé zážitky z podzemní krypty, dohnané až k hranicím šílenství, které před něho postavily volbu - buď společná zkáza jádra vědomí i těla, nebo zrušení vzájemných vazeb a záchrana obou.
V podzemní kryptě zlomil jejich vazby. V podzemní kryptě zažil největší strach svého života v okamžiku, kdy se stal bezmocným obláčkem energie. V podzemní kryptě pochopil, co drží staré a nemocné při životě. Zkroutil se bolestí na duši i v těle.
"KLID! Dám ti studený obklad," ledový pás sevřel jeho čelo a zahnal od něho vzpomínky na rituál. Svalil se zpět vedle postavy kostnaté a stejně rozpálené jako on sám. Vysoko ve vzduchu vlály hebké vlasy. Poznal je a vykřikl: "Ailo!"
Zaútočila na něj exploze zážitků z turistické paluby číslo 43, vak s pečlivě ukrytými vzpomínkami, na něž se snažil zapomenout. GILGAMEŠ! Starověký hrdina, jenž vyzval smrt na souboj a prohrál se spánkem, s jejím bratrem. Nyní se jeho jménem chlubila kilometr dlouhá obluda z prvotřídních slitin, zářící novotou, která se řítila prázdnotou rychlostí deset tisíc kilometrů za vteřinu. Právě opustila loděnice na Katovně a byla na svém prvním a posledním letu. Nacházela se v blízkosti bezvýznamné hvězdy, zhruba v prostředku trasy Země-Ravenang, a od cíle ji dělil měsíc cesty prázdnotou a pět skoků hyperprostorem.
Drobná závada na biologických filtrech způsobila přemnožení neznámého viru. Během týdne zemřela třetina pasažérů a lodní doktoři spotřebovali veškeré zásoby léků. Kapitán nařídil vyhazovat nakažené osoby do kosmu.
"JAQUELI!" zazněl zoufalý výkřik světlovlasé štíhlé ženy, která se prala s dvojící vojáků v uzavřených skafandrech. Uspěla, vyškubla se jim a běžela směrem k Tarminovi. Červený paprsek jí spálil bok a padla bezvládně na tvář. Hned se pokusila vstát, ale měla ochromené nohy a zvedla se pouze do kleku. Levou rukou si držela ústa rozbitá při pádu, upírala na Tarmina vytřeštěné oči a prsty pravé ruky ryla do podlahy. Zasáhl ji nový výstřel, tentokrát do hlavy. Vzápětí její bezvládnou postavu naložila mechanická ruka na transportér, zaplněný až po okraj lidskými těly. Tarminovi se sevřelo srdce. Znal ji. Obrazy jeho vzpomínek se prudce změnily a uviděl sám sebe sedět u ní na klíně.
"Měli bychom tu cestu odložit. Budou mu sotva tři roky," mluvil muž ukrytý za závojem mlhy. Žena mu odporovala: "Tak dlouho jsme čekali na pořadí."
Její slova Tarmina bodala. Jeho rodiče? Možná. Zlomky minulosti byly příliš zamlžené a každá chvíle v jejich přítomnosti ho mučila na duši. O jeho pozornost se opět hlásil pohled na korbu plnou lidských těl. Na jejím vršku ležela

světlovlasá paní. Široká balónová kola přetíženého vozidla čvachtala na ocelové podlaze a na nich se líně otáčely kolem dokola krvavé fleky. Utíkal za vozem, ale příliš pomalu. Zmizel mu ve výtahu. Kdosi ho chytil za rameno.
"Jaqueli, pojď se mnou, počkáme na maminku spolu," povídala mu černovlasá dívka a pohladila ho po vlasech.
Proplétal se s ní davem zmatených lidí. Všude se ozývaly srdceryvné výkřiky.
"Jmenuji se Aila. Taky mi odvezli rodiče," slyšel hlas černovlásky.
"Jak to? Tys nebyla moje sestra?" zděsil se toho, co mu právě řekla.
"Hlupáčku, co to povídáš?" otočil se k němu obraz Aily, "všichni jsme přece bratři a sestry. Jen někteří o tom ještě nevědí, můj bratříčku," kouzelně se na něj usmála.
"Já o tom už vím, sestřičko. Miluji tě," vydechl. Strašně si přál mít sestru, někoho, kdo s ním bude spojen navěky a jako ozvěnou opakoval: "Moc tě miluji, moje krásná sestřičko, zůstaň tu se mnou."
Kdesi v dáli zasyčel katapult a vymrštil do kosmu novou náruč těl. Letěly do bezedné a mrazivé prázdnoty.
"Čtyřiačtyřicet stupňů horečky a neklesá to! Musíme ho zchladit!" lamentoval někdo a sypal na jeho rozpálené tělo sníh. "Pápěří měla jen tříačtyřicítky!"
"Dostala jednu ránu pichláčem. On tři. Démoni vědí, koho všeho tím bičem mlátili před nimi. Asi nepřežije."
"Přežiju to, porazím tě, smrti!" zasténal. Vyrazil do předem ztracené bitvy a kvůli ní musel zůstat naživu za každou cenu.
"Porazíš ji, pomohu ti," ujistil ho hlas Aily. Na jeho zádech spočíval zlomený klacek s přivázanou neforemnou černou dýkou, jejíž čepel temně žhnula. Posouvala se podél jeho páteře k mozku, odpojila jeho vědomí a začala organismu sama udílet pokyny, jak má správně bojovat s podivným zánětem, vyvolaným psychoviry.
Znovu se probíral. Doléhaly k němu drobné zvuky a štiplavý pach okolí. Ovanul ho horký dech a cosi vlhkého a drsného mu přejelo po obličeji. Dotyk ho nevyděsil. Naopak, zdál se mu důvěrně známý a vyvolal v něm pocit klidu a bezpečí. Nechal proto zavřené oči, aby ještě o malou chvíli prodloužil slastné momenty snění. Nešlo to, bdělost se hlásila o slovo a vnášela do pohody odpočinku méně vítané pocity. Záda rozbitá pichláčem a kručení hladového žaludku.
S obrovskou nechutí se zhluboka nadechl a zvedl víčka. Ten pohled mu vyrazil dech.
Uviděl oba ponie, se kterými uzavřel dohodu, jak do něho rozpustile strkají čumáky. Malátně se zvedl ze se na, na kterém ležel, objal je a drbal střídavě na lysině mezi očima i úplně nahoře za ušima a mezi růžky, kde to měli nejraději.
Rozhlédl se po okolí. Nacházel se uvnitř deset metrů dlouhého a čtyři metry širokého tunelu s klenutým stropem, který byl na obou koncích uzavřen zděnými přepážkami. U jedné z nich stálo velké koryto plné se na a u druhé ležela kupka slámy, na které spal, zakrytý dekou.
Uprostřed pobíhalo osm poniů, zcela volně, po podlaze pokryté podestýlkou. Poznal v nich zvířata odebraná lidojedům.
Prostoru spoře osvětloval otvor ve středu stropu, podobný těm, které zpozoroval ve velké jeskyni. Namáhavě došel pod něj a díval se nahoru. Jeho ústí uzavírala skleněná polokoule o průměru zhruba jednoho metru a za ní viděl stříbrný válec, mizející kdesi ve výšinách.
Vypadal na světlovod, který pravděpodobně vedl až na povrch. Vedle něho zahlédl i temný otvor, odkud vanul mírný vlažný větřík a osvěžoval zdejší zatuchlou atmosféru. Na stropě zpozoroval i několik velkoplošných svítidel, ale byla zhasnutá. Panovalo zde příšeří, ale nikoliv zima. Stěny a podlahu pokrýval zvláštní bílý povlak. Zdálky připomínal matný porcelán, ale když se ho dotknul, lehce pružil a mírně hřál.
Východ ze stáje přehražovala velká plastová vrata umístěná ve středu boční stěny. Vedle nich stálo dlouhé, hrubě otesané kamenné koryto a do něho padal pramen vody z dřevěného chrliče, který trčel z otvoru ve stěně, proraženého nedaleko lesklého panelu s optozástrčkami pro komunikátory a počítače. Podivný střet techniky a primitivizmu Tarmina nepřekvapil. Hodně osadníků využívalo budovy opuštěné armádou nebo velkými firmami a podobné kontrasty byly na Narce běžné.
Podíval se na sebe. Měl na sobě jen noční košili z nahnědlé hrubé tkaniny, čistou, ale propocenou, jakoby po dlouhé nemoci. Z úvah ho vyrušili poniové, kteří se hlásili o svou odměnu. Znal je až moc dobře. Věděl, že se s jedním slíbeným ošetřením v žádném případě nespokojí. O jeho péči se přihlásí ještě mnohokrát a k nim se přidají i jejich druhové. Chtěl začít vyhřebelcováním, ale cítil se na to příliš zesláblý, a tak si sedl na zem a zkusil je aspoň pojmenovat.
Vybrat jméno dospělému cizímu poniovi představovalo malý obřad. Muselo se najít slovo podobné názvu, který mu dal jeho předchozí majitel. Tarmin říkal dlouhou řadu obvyklých pojmenování, dokud zvíře neučinilo znamení, že je spokojeno. První z jeho poniů se stal Bělorožkem. Mocně zařehtal, když to Tarmin vyslovil. Zabarvení jeho růžků mělo natolik výrazný odstín, že jméno našel celkem snadno. Druhý ponio ho trápil trochu déle, ale nakonec nazdařbůh pronesl Sivák. Sám nevěděl, proč ho tak volali, ale potvrdil mu to trknutím čenichu. Přesně tak, jak očekával, se vzápětí přihlásili i jejich kolegové a postupně si odnášeli jména Silák, Rychlík, Neposeda, Vichr, Hnědka a Šibalka.
"LEHNI SI! Vždyť jsi sotva unikl tryzně!" křikla na něho Hebka od dveří.
"Musel jsem jim najít jména," obrátil se na ni. Odpověděla mu nechápavým pohledem.
Objasnil ji: "Ta, která jim dali předchozí majitelé. Poniové je neradi mění."
"Proč?" zavrtěla hlavou, "změna jezdce jim nevadí. Nosí každého."
"Sedlo není jejich, je to práce, kterou dělají pro lidi výměnou za teplou stáj, ošetření a seno přes zimu. Jméno patří pouze jim, stejně jako tobě, Hebko."
"A ty zase patříš pod deku!" zamračila se. "A na Hebku neslyším! Jsem Hebká Kadeř," ukázala na lůžko. "Svlékni se a lehni si na břicho, podívám se ti na záda."
"Svléknout se? To přece nejde! Ještě jsi neměla Děsy, že jo?" kousnul se do rtů. Na državách se považovalo za vážný přečin, pokud se dospělý svlékl před dítětem opačného pohlaví.
Pouze vězňové a odsouzenci se vystavovali potupně bez šatů.

"Děs seš jedině ty!" prskala nazlobeně. "Už tři neděle tě omývám, tebe a Pápěří," sdělila.
"Přihlásila jsem se. Všechny věci lidojedů jsou tady. Lidé se báli epidemie."
"A ty ses nebála?" užasl.
"Někdo vás musel ošetřovat a udržovat v čistotě," prohodila vyčítavě. "Pápěří se uzdravila už před týdnem, ale tys měl namále. Tak nezdržuj a svlékej se!"
"U nás se obnažení před malou holkou trestalo vyválením v bodláčí," snažil se jí vysvětlit.
Proklatě se mu to nepovedlo.
"NEJSEM MALÁ HOLKA!" vybuchla vztekle, "je mi už dvanáct! Na podzim obětuji panenství bohyni Teteoinnan a příští léto budu rodit své první dítě!"
Ublížil jí. Ranil ji nevědomky a stejně tak nespravedlivě, jako s ním zacházel jeho život.
Opravdu nebyla malá holka. Zdála se být mnohem starší než dívky na državách v jejím věku.
Hádal by jí čtrnáct, či patnáct. I podle toho mu připomínala jeho sestru Ailu, která umírala v devatenácti a vyhlížela na dvacet čtyři.
"Netušil jsem, že u vás ženy rodí už ve třinácti," omlouval se.
"Azmayky stárnou rychle a musí spěchat," odsekla nasupeně. "A jsem-li tvoje příbuzná, jak jsi to tvrdil, nemusíš přede mnou tak pitomě vyvádět!"
"Jsi hodně podobná mojí sestře," souhlasil. Zvedl ruku, aby ji pohladil po vlasech, ale pak ji radši spustil zpět a začal si stydlivě stahovat košili.
"Hele, ty děse," vzdychla nad jeho rozpaky a otočila se k němu zády, "jsou všichni venku tak trhlí jako ty a stydí se za svou kůži? Každý se přece rodí nahý."
"Venku? Tím myslíš mimo podzemí?" lehl si na břicho. "Tys tam nikdy nebyla?"
"NE! A jak na tebe koukám, ani mě to nemrzí," začala mu vtírat mast do zad. "Hojí se to. Ještě před týdnem jsem na odsátí hnisu potřebovala kýbl."
"Díky, Hebká Kadeři," řekl smířlivě. "Jestli chceš, povím ti něco o světě venku."
"Až někdy jindy," odvětila, "musím zavolat kněžím, že ses probral z mrákot."
"Pomohla mi podivná dýka, přivázaná na zlomeném klacku. Něco se mnou prováděla.
Co je zač?"
"Kdo ti o ní řek?" zašeptala užasle a ustrašeně se rozhlédla kolem, "je to přísné tabu!
Mluvíme o tom jen jediný den v roce!"
"Byla přece tady," posadil se, "ležela mi na zádech a říkala, že mi pomůže."
"U IWEDAGA! Ona ti říkala! O tom nemluv! Rozumíš? S nikým!" vyhrkla vyplašeně.
"Jinak mě zabiješ?" neubránil se zavtipkování.
"Nežertuj!" napomenula ho. "Na Narku nás přiletělo dvacet pět tisíc. Dnes nás zůstalo pár set a jsme zalezlí pod zemí jak taramíci. Mohla jsem mít tři brášky a dvě sestřičky, tátu a mámu, ale jsem sama. Chápeš to? Takových je tady víc a ti všichni mají dobré důvody bát se tajemných cizinců a nevěřit té, o níž jsi mluvil. Kdyby kněží zjistili, že se o tebe zajímá, možná by tě nechali naživu. Ale možná taky ne. Nevím. Přeješ si to otestovat?"
"A ty se mě nebojíš?" optal se. Už neodolal. Pohladil ji po kudrnatých vlasech. Nechal mezi prsty klouzat jejich prameny, jemné, hebké a příjemně vonící po květech skalníků.
Právě takové měla Aila a také si oblíbila skalníky.
"Líbí se ti ženy s dlouhými vlasy, viď?" usmála se Hebka potěšená jeho zájmem. "Když jsi blouznil v horečce, držel jsi mě za ruku a považovals mě střídavě za Ilku a za Ailu. Celou dobu jsi mně horoucně vyznával lásku. Fakt, moc hezky.
Tu Ilku miluješ hodně?"
"Na tom teď už nezáleží," posmutněl, "vdala se za jiného. Hned po mém útěku."
"To je mi líto. Trápíš se pro ni moc?" zajímala se spíš zvědavě než soucitně.
"Tak trochu. Pro mou sestru Ailu jsem trpěl víc. Když zemřela, dva týdny jsem žalem nic nejedl. Chtěl jsem za ní, ale překazili mi to. Přivázali mě a lili mi trychtýřem řídkou kaši do krku. Pak jsem radši papal sám."
"To je dobře, nepotkali bychom se," přejela mu prstem po rtech. "Věřím ti, můj tajemný příbuzný, ale bojím se tvého jazyka. Budu mít záda nateklá jako ty před týdnem, pokud kněží zjistí, že jsem ti poradila o dýce mlčet," zvedla se a zamířila ke dveřím. "Obleč se.
Musím zatelefonovat velekněži. Chce ti osobně sdělit něco důležitého. Nevím co. Neprozradili mi to, abych ti to nemohla vyžvanit," zamávala mu na rozloučenou.
Velekněz Moudrý Had přišel do stáje až pozdě v noci, doprovázený mládenci, kteří se zúčastnili tažení proti kanibalům. Napřed dlouho pečlivě vyšetřoval Tarmina, než mu, spokojený s jeho stavem, slavnostně oznámil: "Před týdnem jsme pohřbili ostatky našich druhů a popravili Girisanga. Poté se losovalo o tvém osudu. Většina kuliček v hlasovacím džbánu," udělal krátkou dramatickou pauzu, "měla bílou barvu. To rozhodlo, že smíš u nás zůstat," usmál se Tarminovu překvapení. "Začátkem léta můžeš buď přisahat bohyni Teteoinnan a stát se plnoprávným Azmayem, nebo od nás odejít," dotknul se hadí holí Tarminovy hlavy. "Do té doby ti udílím statut hosta, což ti poskytuje práva dospělého Azmaye s výjimkou možnosti hlasovat," oddálil hůl a vážným tónem dodal: "Ale DŮRAZNĚ TI ZAKAZUJI do léta požádat našich žen. Důvodem je karanténa. I Pápěří bude do léta spát v osamění, jakkoliv je nám líto toho, co ji potkalo. Opatrnost je nezbytná. Epidemie jsou největším nebezpečím pro naši uzavřenou společnost."
Pokynul Ohnivé Střele, který stál zamračený v houfu mládenců, aby dal Tarminovi podlouhlý předmět zabalený v látce, a pokračoval: "Zůstala zde ještě jedna záležitost. Porazils vůdce lidojedů v litém boji ozbrojen pouze holýma rukama, i když jen dvě z nich patřily tobě! Inu, s čím kdo zachází, tím také schází," rozpustile se zubil a na malou chvíli opět vypadal jako rozdováděný stařík a dával najevo, že slouží bohům, kteří milují život v celé jeho šíři a cení si nejen lásky a

krve, ale i žertů.
Tarmin převzal balíček od Ohnivé Střely, opatrně odhrnul látku a vytřeštil oči. Držel v dlaních Girisangovu energetickou pušku, která na první pohled vypadala jako obyčejná prachovka, ale klamala svým vzhledem. Uvnitř její hlavně se neskrývala kulka, ale temně modrý pletenec rezonátoru a její pažba vážila mnohem víc než obyčejné dřevo, které se snažila imitovat. V jejím středu se chvěla drobná značka vybuchující novy, symbol elitního vojska, a prozrazovala její vražedné vlastnosti.
Tarmin ji pohladil prsty, zlehka a s úctou. Nikdy předtím nedržel v rukách tak úžasnou zbraň. Značka se rozsvítila a z horní části pažby vyjel zorník zaměřovače, který hlásil uvolněný zámek spouště a plný stav energie.
"Girisang byl tak hodný," vysvětloval velekněz, "že nám před svou popravou prozradil kódy ovládání atorezonéru a umožnil nám odblokovat jeho spoušť."
"To je atorezonér?" vytřeštil Tarmin nevěřícně oči.
"Ano, ruční nízkourychlovací atomový destruktor," potvrdil velekněz. "A podle naší etiky patří tobě, přemožiteli Velkého Lokusta."
Tarmin hvízdnul a zkusmo namířil atorezonér do prázdného kouta stáje. Ihned se aktivovalo noční vidění a obraz v zorníku se prosvětlil. Zaměřovač přiblížil detaily na zdi transfokátorem a přepnul na palbu slabým širokým paprskem, vhodnou pro uzavřené prostory.
Stačilo by jen zmáčknout spoušť a z Ditra a jeho nohsledů by byly skvělé živoucí prskavky.
Úžasná představa!
"TARMINE!" zavolal na něho Ohnivá Střela, "velekněz s tebou mluví."
"Ach tak, pardon," přerušil Tarmin svoje opojení a zvedl oči od zaměřovače.
"Neslyšel jsi mě asi, viď?" prohodil zachmuřený velekněz. "Před chvíli jsem se tě ptal, jestli bys nám atorezonér neprodal. Máme málo dobrých zbraní a rádi bychom ho od tebe koupili. Stanov jeho cenu."
"Cenu?" podivil se Tarmin žádosti. Zbraně podléhající přísnému embargu stály miliony džífů, pokud vůbec šly koupit.
Podíval se na Ohnivou Střelu, který nervózně přešlapoval za velekněze, a také na mládence kolem něho, nejisté a bledé jako smrt. Nepotřeboval zbraň, měl svůj úkol.
"Kvůli tomuhle jste mě chtěli zabít. Stanov tomu cenu," vrazil atorezonér do rukou Ohnivé Střele. Ten překvapením zalapal po dechu a podíval se na velekněze s nevyslovenou otázkou v očích.
"Platí to. Vrátíme ti náčelnický plášť," odpověděl mu Moudrý Had.
"Nerozumím tomu," vyhrknul Tarmin.
"Ty jsi ale děs. Buď mě neposloucháš nebo mi skáčeš do řeči," napomenul ho velekněz žertem, "Ohnivé Střele byl sebrán náčelnický plášť a mohl ho dostat zpět za podmínky, že uznáš zásluhy jeho bojovníků na své záchraně a atorezonér nám daruješ. To jsi svým způsobem učinil."
"A v opačném případě?" zeptal se zvědavě Tarmin.
"Ohnivá Střela by už nikdy nesměl vést bojovníky a tobě bychom naúčtovali léčení ve výši ceny, o kterou bys požádal," zasmál se velekněz a rozhlédl se po spokojených mládencích.
"Myslím si, že už tě nechtějí zabít, i když nevím, přesvědčí-li tě o tom dárky, které pro tebe připravili."
"Zbraně válečníka," pronesl šťastný Ohnivá Střela a podal Tarminovi další balíček, který obsahoval rychlopalnou kuši s automatickým vrátkem na solární baterie, dále zásobu šípů a dlouhou dýku, podobnou té od Ilky.
Nakonec vytáhl malé pouzdro, vyjmul z něho oranžovou kuličku a řekl: "To je Suertarm, zbraň svobodné volby osudu. Drží se takhle," lehce sevřel Suertarm do pěsti. "Nyní mě nikdo nemůže zajmout. Kulička je z mořské houby, uvnitř které se skrývá bodlák napuštěný iwedagovým jedem. Jakmile silněji stisknu kuličku, ostré trny se mi zaryjí do kůže a moji smrt nelze odvrátit. I kdybych si usekl celou ruku, nezachránil bych se, ale pouze prodloužil dobu umírání," opatrně vrátil kuličku do pouzdra a zavřel ho.
"Všichni Azmayové nosí u sebe Suertarm?" zeptal se zvědavě Tarmin.
"Ano, jdou-li mimo skalní město. Na, vezmi si ho," podal Ohnivá Střela Tarminovi pouzdro a dodal: "Lidojedi nemohou sníst maso člověka otráveného Suertarmem."
"Bohužel," doplnil velekněz, "při jejich posledním nájezdu hodně osob nemělo u sebe Suertarmy, neboť Lokustové přepadli pohřební průvod stařešiny z kmene DantheToqui.
Tento kmen byl postižen nejvíce, a proto jsme tě do něho zařadili."
"Ale proč?" vyhrkl Tarmin. "Jsem samozřejmě rád, ale nechápu to! Mohli jste mým prodejem vydělat třicet tisíc!"
"Jenže my jsme přece FANATIČTÍ UCTÍVAČI, jak jsi nás sám nazval," připomněl mu velekněz, "a jako takoví se neřídíme zvyky Narky, ale žijeme podle zákonů našich dávných předků. Pro ně byla oběť posvátným úkonem - dobrovolným darem bohům."
"Neznám moc lidí, kteří by odmítli třicet tisíc," zatvářil se Tarmin nejistě. Pěkně se to zamotalo, ale teď stejně nemůže jít za Vampy a musí u Azmayů přezimovat.
"Neznáš toho dost," řekl velekněz, "třeba rodinu, kterou jsi nikdy neměl, a proto ji zkus najít u nás," ukázal na vysokého černovlasého mládence: "Rychlý Vítr patří do tvého kmene.
Doprovodí tě tam."

Kapitola 16 - Nadlidský úkol
Složité jméno DantheToqui znamenalo Říční Proud v jakémsi starém indiánském jazyce.
V počátcích osídlení si Azmayové z něho dávali i svoje osobní jména, ale špatně se jim pamatovala, a tak se vrátili k mezinárodní spenglish a dávnou řeč nechali pouze pro svoje kmeny a bohy.
Každý kmen značil prostory jemu přidělené zvláštní barvou. Kmen DantheToqui používal tmavomodré vlnovky. Ty se

dnes staly symbolem smutku - mezi patnácti zabitými Azmayi bylo šest DantheToquianů, dvě starší ženy, tři dívky a dvacetiletý hoch Silný Hrom.
Jeho smrti želeli nejvíce, protože jim zůstal jediný mládenec, Rychlý Vítr. Ostatní muži, Hromový Hlas, Ostrý Šíp a Silná Pěst, se přehoupli přes čtyřicet let a vůdce kmene, stařec Bystrý Zrak, měl nejméně šedesát. Žen jim zbylo devět. Většinou se zdržovaly celé dny v drobotině, jak se zde označovaly prostory, ve kterých se pečovalo o nejmenší děti, a měly spoustu práce za své mrtvé družky.
Tarmina potěšilo, když zjistil, že do DantheToqui patří stařenka Létavice, která se za něho postavila ve velké jeskyni, a Pápěří. Sotva ji uviděl, zaradoval se, že v kmeni bude mít kamarádku, ale Pápěří ho zklamala. Prohodila s ním sotva pár vět a vzápětí se vymluvila, že musí rychle něco zařídit, a zmizela. Zamrzelo ho to. Zachránil jí život a nestál jí ani za pár slov.
Přespal v ložnici mužů. Následující den ho Rychlý Vítr provázel skalním městem Azmayů a vysvětloval mu jeho organizaci. Vybudovala ho KosmoFlotila v začátcích kolonizace planety a dvacet let sloužilo jako pevnost a záložní skladiště, než se ukázalo, že obavy škarohlídů z válečných konfliktů na nových světech jsou přehnané a vojáci se přestěhovali do pohodlných domů v nově postaveném Kosmocity. Opuštěnou pevnost a území kolem ní věnovala vláda před třinácti lety Azmayům. Ti v současné době obývali pouze její malou část a nepoužívané úseky oddělili tlustými zdmi, za nimiž kralovali bývalí obyvatelé podzemí - hadi, obří pavouci a jedovaté plísně. Azmayové doufali, že až se jejich počet zvýší, tak vyčistí i zbytek objektu, ale zatím to pokládali za zbytečné a riskantní.
Společenství Azmayů se dělilo na Posvátný okrsek, s veleknězem a chrámovými služebníky, a dvanáct kmenů, z nichž každý sdružoval patnáct až dvacet dospělých. Dohromady to představovalo asi dvě stě osob. Dvě třetiny tvořily ženy. Mužů zde žilo zhruba šedesát, většina z nich již ve středním věku. Podíl starců byl nepatrný. Všude pobíhala spousta dětí.
Bylo jich kolem čtyř set, ale nejstarší měly sotva dvanáct let. Tarmin se vůbec nedivil, že tažení Ohnivé Střely vyvolalo takové pobouření. Kdyby se on a jeho válečníci nestihli včas vrátit a podlehli vichřicím, Azmayové by přišli skoro o všechny mladé muže.
Na závěr prohlídky navštívili Hebkou Kadeř, která patřila do jiného kmene se jménem Tlalticpac, což znamenalo Krajina Života. Ten si svoje chodby značil hnědými pruhy. Pomáhala teď v drobotině při ošetřování patnácti nemluvňat a s lítostí vzpomínala na bezstarostné časy, kdy měla na starosti jen Tarmina a Pápěří. Domluvil se s ní na zítřek, ale hned ráno mu telefonovala a smutně si postěžovala: "Čtyři naše ženský leží. Asi chytily bahenní horečku. Ta nás trápí vždycky na podzim. Šíří se k nám kanalizací z nepoužívaných částí podzemí. Letos zase řádí. A škvrňata jakbysmet; celou noc jen brečí. Spala jsem sotva dvě hodiny," dlouze zlostně vzdychla. "Já letos z karantén nevyjdu! Lepí se na mě smůla. Před chvílí kněží uzavřeli naše chodby."
"Vy si v izolacích nějak libujete," pokusil se o vtip, ale nepovedl se mu.
"Nežertuj u nás o takových věcech," napomenula ho. "Kdybys tu byl před dvěma lety, když zuřila rudolice, mluvil bys jinak. Sedm lidí po ní osleplo."
"Tavina Skleněnka, žena, která mě vychovávala, také ztratila oko při rudolici," prohodil omluvně. Chvíli povídal o Zlaté državě a přitom opatrně vyzvídal, co vše na sebe prozradil, když ležel v horečkách, avšak Hebká Kadeř nedala najevo, že by věděla o jeho Slibu Smrti.
Uklidnil se a rozloučil se s ní.
Znovu vyhledal Pápěří, postiženou samotou jako on, ale ta po pár větách zmizela v ložnici žen. Tarmin otráveně odešel do prázdné komnaty mužů, v níž spal mezi opuštěnými lůžky, díky zákazu požádat žen Azmayů a svérázném způsobu, kterým se zde řešil nedostatek mužů.
Na Zlaté državě probíhal milostný život pod závojem noci a s pocity výjimečných okamžiků.
Halil se tajemstvím a spletence mezilidských vztahů se hodily jako báječné téma pro rozhovory kdo s kým a jak. Azmayové holdovali erotice nepřetržitě a bez zábran, ale mluvili o ní jen sporadicky. Na našich bedrech leží hlavní tíha boje se smrtí, říkala občas jejich děvčata a někdy se smíchem dodávala, že válčí se zubatou vleže a holýma rukama a jsou mnohem úspěšnější, než mládenci se svými zbraněmi.
Muži přidělení ke kmeni v něm žili pouze přes den. Starali se o údržbu jeho prostor a prováděli těžší práce. V noci se volně potulovali podle toho, kam je jejich srdce a ohnivé oči žen právě zavály. Mnozí nespali ani dvě noci za sebou v téže posteli a často v ní objímali několik žen najednou. Tarmin jim to nemohl zazlívat. Většina Azmayek byly černovlásky s žádostivým pohledem tmavých očí a jemnou, bronzově zbarvenou pletí. Jejich půvab trochu kazily příliš vystouplé lícní kosti a také to, že s léty rychle stárly. Na druhou stranu mladé ženy očarovávaly štíhlou postavou a nádherně pružnou chůzí. Pokaždé, když se na ně díval, vzpomínal na Ailu a litoval, že s Azmay sdílí jejich milostný život jen u snídaně.
Ranní jídlo představovalo malý společenský rituál na uctění mládenců, kteří v noci navštívili ženy kmene. Během pár dnů Tarmin stoloval téměř se všemi bojovníky Azmayů, přestože se nehnul z prostor DantheToqui. Většinou se k nim připojilo i pár rozjařených žen, které se na chvíli vytrhly od péče o kojence. Přicházelo také několik starších chlapců a děvčat, kteří měli výsadu snídat společně s dospělými. Ti sedávali u vzdálenějšího konce dlouhého stolu, u kterého se jedlo, a pozorně naslouchali.
U snídaně se hovořilo především o lásce. Muži si vyměňovali se ženami drobné žertíky, plné vtipných příměrů, odrazů milostných nocí. Pojmenovat věci přímo, se pokládalo za neohrabané. V jinotajích vynikal nejvíc Ostrý Šíp, který celou hodinu dokázal vtipnými a neotřelými obraty opěvovat půvaby Třpytivé Kapky, Duhového Oblaku, Večerní Písně i mnoha dalších dívek, neboť vždy miloval nejméně pět krásek najednou, jak se slušelo na řádného Azmaye.
Tarmin neměl o čem mluvit. S oblibou obsazoval lavici v rohu jídelny a odpovídal na občasné otázky, jinak mlčel a šťoural lžící v obilné kaši, každodenním zdejším jídle. Maso se nechávalo výhradně pro nemocné a raněné. Potravy se

Azmayům nedostávalo a záplava malých podvyživených dětí by toho snědla mnohem víc, než dokázali vypěstovat.
"Tarmine, už ti nechci vystřelit oko," oslovil ho po týdnu Rychlý Vítr při jedné snídani.
Tarmin sebou trhnul: "U toho vodopádu..."
"Nezačali jsme naše vztahy zrovna nejlépe," pokýval hlavou Rychlý Vítr.
"Vypadals pěkně vražedně," zachmuřil se Tarmin.
"Silně jsem se přemáhal, abych jen vypadal," konstatoval chladně Rychlý Vítr, "myslel jsem si, že jsi rozčtvrtil Silný Hrom, mého přítele."
"Tarmine, nediv se mu," vložil se do hovoru Ostrý Šíp, "před třinácti lety nás postihla velká tragédie v Údolí Lidských Kostí. Stáhli jsme se do odloučení a přísahali, že mezi sebe nepustíme nikoho cizího. V tvé osobě byl náš slib porušen."
"Vy se vůbec s nikým nestýkáte?" podivil se Tarmin.
"Udržujem obchodní stanici," odvětil Ostrý Šíp. "Občas se sem zkusí dostat vetřelci.
Lupiče zabijem a ostatní vyženem."
"A proč jste udělali výjimku u mě?" zeptal se Tarmin. Netušil, čím si to zasloužil.
"Tobě i nám zabili blízké," řekl Ostrý Šíp suše, "a proto v hlasovacím džbánu nebyla jediná černá kulička; pouze bílé a pár hnědých, které symbolizovaly přání, abys bydlel ve stájích pod kontrolou. Naše děti žijí od narození pouze zde a pro ně jsi třináctou komnatou, první osobou z vnějšího světa, který je před nimi uzavřen."
"Asi jsem vaše děti zklamal," prohodil Tarmin a zadíval se na houf dorostu na protilehlé straně stolu.
"A vyděsil líp než kázání kněžích!" vyprsknul starší chlapec jménem Plíživý Ďas, přezdívaný Pližda.
"Pořád se točíš zády ke stěně," doplnil Rychlý Vítr.
"Vážně to provádím?" podivil se Tarmin. Netušil to. Asi starý zvyk. Na državě se vyplácelo mít krytá záda. Ditr často ztrácel náladu.
"Říkal jsem vám to. Dělá to automaticky a vůbec o tom neví," rozesmál se Rychlý Vítr a vesele mrknul na děti.
"Venku to musí bejt asi hrozný. Všichni se tam navzájem vraždí," vzdychl Pližda.
"Nesuď svět podle mě. Na mě se lepí smutek," odpověděl mu Tarmin a hlava se začala plnit ošklivými vzpomínkami, o které nestál. Rychle je zahnal otázkou: "Sestřička mi povídala, že přišla o sourozence. Ztratila je v Údolí Lidských Kostí?"
"Hebka se narodila až po něm," řekla Létavice. "Tehdy se pokoušely rodit i starší ženy, aby nahradily svoje padlé děti. Její máma nepřežila porod. A táta se ho zas nedožil. Podlehl zraněním."
"Jak se jmenovala její matka?" zeptal se s nadějí Tarmin.
"Říkalo se jí Pevná Skála, protože byla tvrdohlavá jak obsidián," odvětila Létavice. "Ale tohle jméno dostala až na Narce. Pozemská jsme tady neužívali," zavzpomínala. "Vím o ní jen, že na Zemi nechala dceru," zamyšleně si promnula bradu a po chvíli dodala, "a kluka vlastně taky. Pamatuji se, že si pořád pochvalovala, jak udělala dobře. Co vás to napadlo, vy děsové, vydat se za ní?"
"Nevím, byly mi tři roky, když jsme s Ailou letěli na Gilgamešovi...," odvětil Tarmin zamyšleně.
"TY JSI Z GILGAMEŠE!" vykřikl užasle Bystrý Zrak a udělal ve vzduchu několik gest pro zahánění zlých duchů. "Tak tos cestoval s Kvílící Písní."
"V kterém kmeni žije? Rád bych s ní promluvil," vydechl Tarmin s nadějí, že se něco dozví.
"V Posvátném pohřebišti. Zešílela. Domnívala se, že má na zádech velkou pijavici, a pořád se ji snažila zabít. Jednou při Děsech se celá polila vroucím olejem."
"Smutné," vzdychl Tarmin soustrastně a zvědavě se zeptal: "Kdy jste sem přiletěli vy?"
"Různě, většina před třiatřiceti lety. Pár lidí později..." vysvětlovala Létavice.
"...hovory o naší historii jsou tabu," skočil jí do řeči Bystrý Zrak, "s výjimkou dne oslav našeho příchodu na Narku. Bude za dva měsíce. Tarmine, musíš si počkat. Naše minulost není zrovna veselá a rádi bychom na ni zapomněli."
"Jste samé tabu. Nechápu tady spoustu věcí, třeba vaše milostné vztahy."
"Ty nejsou tabu. Jen je každý zná, a tak se o tom nemluví. Po snídani ti je vysvětlím za pár minut," zašklebila se Perlička, jedna ze starších žen, ale neměla pravdu. Její výklad trval přes hodinu, hlavně zásluhou Tarminových zvědavých otázek.
Nejdůležitější úsek milostného života Azmayů byl obřad početí. Konal se na podzim po skončení polních prací. V tu dobu Azmayové, kteří se rozhodli přinést oběť Teteoinnan, bohyni mateřství, přicházeli do chrámu a kněžky Životodárná Síla a Nebeská Záře z nich sestavovaly vhodné skupinky. Každou tvořil jeden muž a dvě až tři ženy. Při výběru dbaly na vyloučení příbuzenských vlivů a přihlížely k záznamům o zdraví potomků, které dotyční již před tím zplodili. Úspěšné skupinky z předchozích let se dávaly samozřejmě dohromady i nadále a nazývaly se tradičním označením manželé. Ohnivá Střela a Ranní Rosa, zabitá při přepadu Lokustů, žili spolu už po sedm podzimů. Podobné případy bohužel tvořily menšinu a hodně osob se každý rok setkávalo s jinými protějšky.
Po dvou měsících, když většina žen přišla do jiného stavu, se dočasné rodiny rušily. Nastával čas oslav bohyně, která se zosobňovala v každé matce. Muži se volně potulovali mezi ženami a láskou k jedné uctívali všechny ostatní a také samotnou Teteoinnan. Období díkůvzdání končilo zahájením jarní setby. Budoucí matky se věnovaly lehkým pracím uvnitř sídla Azmayů a muži, starší děti a část netěhotných žen soustředili veškeré svoje síly na obdělávání polí, aby zajistili potravu pro mračna hladových krků. V létě, kdy se zde rodila většina dětí, kněžky Teteoinnan pečlivě evidovaly jejich genetické otce a matky, aby jim dokázaly v dospělosti stanovit vhodný okruh partnerů pro jejich budoucí rodičovství.
Ženy pečovaly o nové přírůstky společně. Každý kmen představoval vlastně jakousi velkorodinu.
Takové uspořádání bránilo méně šťastným Azmaykám v tom, aby se cítily ukřivděné, že právě jim se nevydařil porod. Mnoho pomocných rukou ulehčilo osud i zdravým matkám, které by v tradičních dvoučlenných rodinách zůstaly

zavaleny starostmi. Děti patřily celému kmeni bez ohledu na to, kdo jim dal život, a pečovali o ně všichni. Pojmy otce, matky a sourozenců u Azmayů nevymizely. Perlička vyprávěla, že dospělí se snažili zrušit i tradiční rodinná jména, ale uspěli jen částečně. Tradici udržovaly především děti, které si přály mít v davu kolem sebe pár tváří bližších, než ty ostatní.
Vysoká porodnost napravovala následky pohromy v Údolí Lidských Kostí jen zvolna.
Perlička mu tvrdila, že jen třetina novorozenců se dožívá dospělosti. Většina dětí se rodila s deformacemi nebo se u nich časem vyskytly podivné nemoci, následky genetických poruch způsobených ozářením při cestě na Narku. Nedostatek potravin nedovoloval živit postižené.
V tomto směru se Azmayové nelišili od ostatních osadníků Narky a stejně tak jako oni přijímali tuto nevyhnutelnost se smutkem na duši.
Tarmin poděkoval Perličce za výklad, který trochu snížil jeho zmatek, ale nevydrželo mu to dlouho. Když se večer sprchoval v koupelně, nečekaně vešly dovnitř dvě dívky, menší černovláska a s ní vysoká krásná rusovláska, jedna z mála bělošek mezi snědými Azmay.
Její dlouhé a temně rudé vlasy ho fascinovaly. Kradmo po ní pokukoval, nahý a nejistý.
Nevěděl, co má dělat. Vzápětí ztuhnul. Obě ženy ho klidně pozdravily, beze všeho svlékly své pestře květované šaty, nahé vklouzly k němu do sprchy a nabídly se, že mu vydrbou záda. Celý se rozklepal. Pohled na jejich postavy, pěkně tvarované a blízké na dosah ruky, mu vzbouřil krev a jeho organismus ho hanebně zradil.
"Hele, malej chlapeček, splašil se mu zvoneček!" prohodila rusovláska ironicky.
"Zaskočily jste mě," vyhrkl na omluvu, "u nás se ženy nekoupaly spolu s muži!"
"Chudáčku, budeš tady trpět! Řekni si o plínky!" vyprskla rusovláska. Vztekle popadl šaty. Rychle si je natáhl na mokré tělo, popadl lampu a běžel pryč. Rusovláska za ním posměšně volala: "Zkus studenou sprchu! Prej pomáhá!"
Zkazila mu náladu aspoň na dva dny. Od té doby se koupelnám vyhýbal a chodil se mýt až v hluboké noci, aby si ulehčil nadlidský úkol - celibát uprostřed svůdných žen.

Kapitola 17 - Plamínek v pasti
Přes den se Tarmin u Azmayů nenudil a podobně jako každý muž dostával spoustu úkolů při údržbě města. Řezal dřevo pro kotelnu, čistil odpady, udržoval pohony ventilace a tepelných čerpadel, opravoval nábytek, náčiní a nářadí.
Občas se při práci setkával s Pápěří a zkoušel s ní mluvit. Sotva prohodil pár vět, na něž mu odpovídala na půl pusy, vždycky zmizela. Snažil se vyzvědět, čím ji tak rozzlobil, ale odmítla mu to povědět. Nakonec vyzpovídal Perličku a po ní ještě stařenku Létavici. Obě ženy zareagovaly stejně. S mnohoznačným úsměvem prohlásily, že Pápěří je holt Pápěří, a doporučily mu, aby ji tak bral a měl s ní trpělivost. Poslechl a nechal pokusů o rozhovor.
Zdravil ji, ale jinak si jí už nevšímal.
Volno míval až večer. Tehdy ostatní chodili za láskou a Tarmin navštěvoval svoje ponie.
Vždy jim věnoval nejméně hodinku a doplňoval skromnou péči, kterou dostávali od dětí, pracujících ve stájích. Poté vybíhal na vršek skalního města, kde objevil malou pozorovatelnu.
Zhasnul přenosnou lampu a pozoroval noční krajinu. Smrště už polevily a venku vál slabý vítr. Někdy z mraků vykoukly i oba měsíce a ozářily pláně, bílé jako neznámá budoucnost Narky. Díval se oknem a pomalu popíjel kvašák. Objevil ho celý sud ve skladišti DantheToqui. Když ho ochutnal, nedivil se, že tam zbyl, i buvolí močka by měla lepší chuť. Zmínil se o tom Bystrému Zraku, který mu dovolil experimentovat s jeho úpravami. Tarmin pár dnů zkoušel všelijaké přísady, než našel postup, jak ho dokvasit do poživatelné podoby. Nedosáhl sice kvality nektaru připravovaného na Zlaté državě, ale už po něm přestalo bolet břicho. Azmayové ochutnávali jeho vylepšený kvašák zprvu jen ze zvědavosti, pak z nadšení a nakonec během hodiny vyprázdnili celý sud. Obratem pověřili Tarmina vedením houfu starších dětí, které vyráběly kvašák pro letošní slavnost. Neměl s úkolem mnoho práce. Ukázal jim postup a pak je chodil pouze kontrolovat. Pohotově využil situace a nechal si soudek z nejzdařilejší várky vynést až na pozorovatelnu pod záminkou dalších výzkumů.
Večer za ním občas přicházeli zvědavci na ochutnání, nejčastěji Rychlý Vítr a Ohnivá Střela, v přestávkách na svých toulkách po komnatách radosti, a vyptávali se ho na svět venku. Jednou se jim svěřil se svou trapnou příhodou ze sprchy.
"Ta rusovláska, to byla Diblice Křišťálka," rozesmál se Rychlý Vítr. "A povídala, žes jí podal přesvědčivý důkaz, že tě za stejnozvrhlictví odsoudili nevinně."
"Ty o tom víš?" podivil se Tarmin.
"Samo sebou, u nás se nic neutají. Čekal jsem jen, až o tom začneš sám. Diblice vykládá, žes zdrhnul jak vyplašený taramík. Prý ti od toho dali i přezdívku."
"Ta je od něčeho jiného," zamračil se. Tohle téma nepatřilo mezi jeho oblíbená vyprávění.
Se značnou nechutí vysvětlil, jak se jako dítě pokusil navázat kontakt s taramíky, kteří ho budili ze spánku štracháním pod podlahou. Nasypal jim před díru zrní a když vyběhli ven, posílal jim obrazy tak jako poniům. Neuspěl u nich. Získal si jenom přezdívku. Původně zněla Taramilen, později se zkrátila na dnešního Tarmina. Ve vyprávění raději vynechal, že si vysloužil důkladný výprask, když ho přistihli. Jídla se nedostávalo a dávat ho taramíkům, kteří si ho beztak sami nakradli dost, přesahovalo všechny meze.
"Moc ti nevěřím," dobíral si ho Ohnivá Střela, "utekl jsi z koupelny bez boje!"
"Jakého boje? Vyhnala mě!" namítl Tarmin.
"Vyhnala?" potřásl Rychlý Vítr nedůvěřivě hlavou, "Diblice říkala, žes zdrhnul sám. Chlubila se, že párem vět sfoukla slavného přemožitele Čela vichrů."
"Ty její řeči za to nemohly," odsekl Tarmin, "znervózněla mě, u nás se ženský nekoupaly společně s chlapy. Bylo mi

trapně, když mě pokárala, že se mi splašil zvoneček a mám si říct o plínky," připustil otráveně. Oba jeho společníci se na sebe udiveně podívali.
"Tys fakticky utek kvůli pár slovům?" žasl Rychlý Vítr. "Proč jsi jí neodpověděl třeba - styď se, trápíš moji samotu!"
"Nebo lépe - síla mi utekla jako tvá slova, jsme si kvit," navrhnul Ohnivá Střela.
"Já na tohle nejsem zvyklý!" vyhrkl Tarmin. "Na državách se muži se ženami nikdy nekoupali!
Veškerý milostný život probíhal po tmě a v soukromí. A pokud muž dal najevo svou vášeň veřejně, byl vyválen v bodláčí!"
"Tak tohle ti u nás nehrozí," rozesmál se Rychlý Vítr. "Nikdo ti nevyčte vzedmutí života.
Diblice jen žertovala. Ale lidem se nelíbí, že se chodíš mýt sám a v noci."
"Víš, jdou řeči, že skrýváš zánět," doplnil Ohnivá Střela, "a bylo by lepší, kdybys ses občas zašel veřejně vykoupat. Jestli chceš, půjdeme s tebou."
"A nepočkáte ještě tři dny?" ozvalo se od dveří, "to mi už skončí karanténa. Šla bych s vámi," dovnitř nakoukla Hebká Kadeř.
"Dostaneš na zadek!" napomenul ji Rychlý Vítr.
"Jedině, když mě práskneš," vyplázla na něho jazyk.
"To není legrace, šíříš infekci!" mračil se Ohnivá Střela. "Měli by ti dát vegugu."
"Seš protiva!" durdila se. "A zrovna ty! Loni, když váš kmen ležel s chřipkou, za Ranní Rosou jsi běhal obden! Taky jsi toužil ječet při halucinacích z vegugy?"
"Zmlkni! Ranní Rosa byla moje žena," zatvářil se bolestně Ohnivá Střela.
"A Tarmin je můj bratr," odsekla, "a chci se s ním koupat. Kvůli tomu jsem za ním přišla.
Nelíbí se mi, že o něm jdou drby."
"No, můžeme počkat," navrhl Rychlý Vítr. "Mezitím naučím Tarmina pár běžných odpovědí na žerty. Slovní souboje jsou naši oblíbenou zábavou."
Když se ve čtyřech šli koupat do velkého bazénu, Tarminovi se třásly ruce nervozitou a při rozepínání košile utrhl dva knoflíky. Azmayové v davu kolem se usmívali, i když o jeho problémech určitě věděli, a tvářili se, že si ho vůbec nevšímají, a možná tomu i tak bylo.
Hlavní pozornost přitahovala Hebká Kadeř.
"Co se ti stalo?" zděsil se Tarmin, když si svlékla šaty a odhalila svůj zadek pokrytý temně modrými napuchlými pruhy, vypadajícími jako čerstvě zoraná zem.
"Zahlédla mě protivná kněžoura Nebeská Záře," odsekla, "a poslala na mě tři myšáky."
"To znamená tři tucty ran karabáčem z ocásků taramíků," objasnil Ohnivá Střela. "U nás se nic neutají a porušení karantény bereme proklatě vážně."
"Vyvázla lacino! Mohli ji dát do dýmu svědivce jako loni," zašklebil se Rychlý Vítr.
"Loni?" zajímal se Tarmin. "Kadeřko, tebe tady za lumpárny už udili?"
"Hele, bylo to stejně kvůli tobě! Tak se starej o SVÝ PROBLÉMY!" vyprskla. "Svlékáš se už hodinu!" strčila do něj a k pobavení davu kolem ho srazila do vody zrovna ve chvíli, kdy si váhavě stahoval kalhoty. Vlastně mu tím pomohla, musel myslet na plavání.
Po pár dnech ze sebe sklepal nervozitu a chodil denně do bazénu. Prohánět se nahý mezi ostatními a vrtět hlavou nad zvykem držav skrývat kůži, který Svaté Panny považovaly za pilíř všech mravů. Kupodivu zjišťoval, že pohled na svlečené ženy ho provokuje méně než na oblečené. Po koupeli vyprávěl Hebké Kadeři o životě venku. Obvykle se kolem nich utvořil houf starších dětí, které napjatě poslouchaly.
Zastesklo se mu po samotě a pokusil se Hebkou Kadeř nalákat na pozorovatelnu, kde by si s ní mohl v klidu popovídat. Rád by věděl, co všechno jí prozradil, když blouznil v horečkách. Pozval ji na pohár kvašáku. Příšerně se na něho rozzlobila. Prý jí kvašák může přinést i ke koupání a pokud se za ni stydí před lidmi, tak ho nechce ani vidět. A celé dva dny nechtěla. Klidně ho nechala, aby zvědavcům odpovídal na dotěrné otázky, kvůli čemu se oni dva tak strašně pohádali, že spolu nemluví. Odmítala jakékoliv návrhy na usmíření a chovala se jako malá umíněná holka, až v duchu blahořečil Nebeské Záři za její skvělý nápad se třemi myšáky a přemýšlel, jestli se k nim nemá připojit i svoje prsty.
Když to Hebkou Kadeř konečně přešlo, byla pro změnu okouzlující k zulíbání. Na usmířenou přišla s krásně načesanými a příjemně navoněnými vlasy. Pečlivě je uchránila při koupání před namočením a když se osušili, položila mu rozpustile hlavu na klín podobně jako Ilka. Viditelně ji těšilo, že se mu to líbí. Tehdy ztratil poslední pochybnosti a přijal ji za svou pokrevní příbuznou. Cítil se hrozně pyšný, že má takovou krásnou sestřičku, a když se občas zapomněl, oslovoval ji Ailo. Nezlobila se na něj za to, dokonce občas měl dojem, že si sama přeje, aby jí tak říkal pořád.
Jednou večer, když se vracel ze společného koupání, náhodou překvapil rusovlásku Křišťálku, přezdívanou Diblice, která byla opět na návštěvě u DantheToqui. Zastihl ji v odlehlé chodbě a když ji míjel, zubila se na něho provokativně:
"Hlídej si krev, myšáčku, abys nemusel zase zalézt do díry!"
"Nekasej se. Porazil jsem démony mrazu, sfouknu i diblíky," udělal na ní dlouhý nos.
"Vejtaho!" řekla a dříve než se vzpamatoval, obtočila mu paže kolem krku a vášnivě ho políbila. Zasáhl ho úder prudké vášně, který jeho tělo opět hanebně prozradilo.
"Prohráls, budu žalovat tvojí sestřičce!" popíchla ho, odtrhla se a chtěla utéct, ale nenechal ji. Bleskurychle ji polapil a přitisknul na stěnu. Vyděšeně vytřeštila oči a určitě myslela na to nejhorší, ale pouze jí vrátil její dlouhý polibek:
"Diblíku, jsi v pasti!"
Marně se pokoušela vysvobodit. Nechtělo se mu ji pustit. Vnímal oheň, který se v něm zmáhal, rozněcovaný jejím zmítajícím se tělem. To před ním chránila pouze tenká látka, skrz kterou cítil teplo a omamnou vůni. Diblice poznala, že

se blíží k bodu, ve kterém příroda vítězí nad rozumem, a náhle se přestala kroutit v jeho náručí. Stala se polapenou kořistí.
"Jak dlouho jsi už bez ženské?" vyhrkla poplašeně.
"Rok a čtvrt," přitiskl ji pevněji k sobě. "Byl jsem věrný své dívce, která čekala se vším na svatbu. Vdala se, ale ne za mě. Já musel utíkat."
"Neprovokovala bych tě, kdybych věděla, že seš na tom tak zle," pronesla omluvně.
"Vydrž do léta. Budu rodit hned na začátku a po šestinedělí ti to vynahradím," opět se zkusila marně vymanit z jeho sevření. Zase čekání na kalendář a navíc marné, protože on na jaře musí odejít za Slibem Smrti. Vnímal její bušící srdce a žhavý dech. Chtěl ji. Chtěl ji strašně moc a hned teď. Zajel rukama pod její šaty. Neměla pod nimi vůbec nic, jenom sametovou pokožku porostlou chloupky jemnými jako chmýří žlutobělu, které se na podzim vznášelo nad loukami. Nahmátl její prsa, pevná a veliká akorát do jeho dlaní, přesně jako měla Ilka, jenže si je před ním žárlivě střežila.
"ZADRŽ!" vyjekla Diblice nešťastně a rychle drmolila, "nabízím ti příměří. Přihlas se na podzim k obřadu početí. Jsi nový a kněžky ti určitě dovolí vybrat si, s kým chceš žít. Můžeš si říct o mě. Máš můj souhlas. Budeš mě mít dva měsíce jenom pro sebe! Opravdu!" zaškemrala a udělala na něho ten nejzoufalejší obličej, jaký svedla. "Prosím tě, pusť mě! Nedělej hlouposti! Buď rozumný a počkej na podzim..."
Vysvobodil ji. Odměnila ho pohlazením po tváři a s úlevou utíkala rychle pryč. Za běhu si stahovala a urovnávala vyhrnuté šaty. Díval se, jak se mu vzdaluje. Vlnila se v bocích a její vlasy za ní poletovaly jako rozdováděné rudé plamínky. Když mizela za rohem, zamávala mu a poslala mu nádherný vzdušný polibek, který měl před očima ještě mnoho hodin.
Neklidně se převracel na lůžku, až nakonec zašel do sprchy.
Stál pod silným proudem ledové vody, ale nepomáhalo to a v hlavě mu stále kroužila jedovatá myšlenka - proč by se vlastně staral o Narku, když může zůstat u Azmayů? Jak s oblibou říkal Oddaný Kamein, a ostatně velmi správně, boj proti KosmoFlotile byl svatý závazek Oddaných Nejsvětějšího Proroka. Tarmina k němu poutal jenom jeden hloupý slib.
Slib bez šancí na úspěch. Zeměděl proti gigantické firmě - taková hyperkosmická pitomost!
To dá rozum. Pokud se Narka řítí do zkázy, on na tom nic nezmění.
Usmál se. V létě se stane Azmayem a tehdy dostane i nové jméno. Svoje skutečné příjmení stejně neznal; říkali mu přezdívkou a tu klidně vymění za novou. Tak zmizí dřívější Tarmin a spolu s ním i jeho Slib Smrti. Zastavil vodu a bez sušení se oblékl. Cítil, jak se mu látka lepí na jeho mokré tělo, stále žhnoucí touhou, a snil o báječném podzimu s ohnivou Diblicí.

Kapitola 18 - Tristní přelud

Podivný náraz. Dotek vysvlečené postavy, neobvykle hubeného těla, z něhož koukaly kosti na všechny strany. Vzdychl. Nádherné snění o Diblici vystřídaly příšerné noční můry z pohřební komory! Znechuceně se otočil v polospánku na bok. Cosi mokrého se mu přisálo na rty jak hladová pijavice.
"Tarmine!" zašeptal mu do ucha krákoravý hlas. Tady něco nehrálo. Unikl ústům, která se po něm sápala, a vyjekl: "Kdo jsi?"
"Přišla jsem za tebou," vzdychlo to vedle něho a jakási vychrtlá ruka mu zašmátrala po tváři. Odhodil ji stranou, vyskočil z lůžka a škrtl podpalovacím dřívkem.
"Zhasni, někdo nás uvidí!" zašveholil hlásek. Plamínek se konečně rozhořel. Odkryl bílou noční košili nedbale hozenou na podlaze a vyzáblou nahatou ženštinu s propadlým hrudníkem, která seděla na jeho lůžku a vrhala na něho záplavy touhy, hodné průtrže mračen, doprovázené tuhým krupobitím a klikatěním blesků.
"VEM TĚ DĚS!" vyjekl, když ji poznal. Pápěří! Týdny s ním mluví na půl pusy a najednou tohle. Zběsile přemýšlel co teď, ale nedala mu čas na úvahy. Zlostně zaječela, vyskočila a mrštila po něm džbán s vodou ze stolku vedle lůžka. Kdyby mířila lépe, určitě by ho zasáhla, ale minula a srazila sušák na boty. Hliněné střepy se rozlétly po kamenné podlaze s rachotem pádu zhrzeného srdce. Ozvěna rány se nesla nočním tichem po chodbách a vykládala na potkání, že zvědavci si dnes přijdou na své.
"Ticho!" zacpal jí jednou rukou ústa a druhou ji pevně chytil kolem pasu. Napjatě poslouchal noční ticho kolem. Naštěstí ho rušilo jen supění Pápěří, kroutící se v jeho sevření.
"Přestaň a pustím tě!" napomenul ji. Uklidnila se. Vysvobodil ji a vypojil ze zásuvky dobíječe přenosnou lampu. Její světlo zastihlo nahou Pápěří sedící na podlaze s hlavou v dlaních.
"Pronesls mě Čelem vichrů!" zasténala. "Doufala jsem, že ti na mně aspoň trochu záleží! Oba spíme samotní. A tak jsem si, já blbá, myslela... A tys mě poslal k děsům!"
"Pouze jsem zaklel - vem tě děs!" sykl. "Překvapilas mě. Týdny se s tebou pokouším promluvit a ty mě ignoruješ. A najednou tohle!"
"Třikrát jsi začal hovor o lidojedech!" vyprskla, "pětkrát o poniech, dvakrát o mrtvý Aile, čtyřikrát o svý ztracený holce. Nikdy jsi mi neřekl něco milého!"
"A kde mám ty milý myšlenky brát? Vždyť mě tady držíte v izolaci!"
"Proto jsem ti chtěla pomoct. Náhodou jsem viděla, jaks málem znásilnil Diblici!"
"S ní jsem pouze žertoval," zalhal, "byla to odveta za tu koupelnu."
"Jo, tak. Jsem to ale užoryba pitomá," posmutněla. "Ve stáji jsi blouznil. Držels Hebku za ruku a říkals jí - Ailo, miluji tě moc. Ale mně jen - paní smrti, zvítězilas," rozhodila rukama.
"Přesto mě dnes v noci něco ponoukalo, abych za tebou zašla. Neměls dlouho ženskou.
Cosi mi našeptávalo, že se ti teď budu líbit, i když jsem zohavená metkou," svěsila nešťastně hlavu. "Mělo mně dojít,

že o mě nikdo nestojí, že jsem každýmu jen odporná," rozplakala se. "Zase jsem tý potvoře Kiutlanuxsiwaj nalítla..."
"Kdo je to Kiutlanuxsiwaj?" přerušil ji.
"Je to tabu," zvedla se. "Za pár týdnů bude Slavnost Příchodu. Tam se to dozvíš."
"Počkej, budeme kamarádi," nabídl jí. Neudělal jí tím radost. Její obličej se zkroutil bolestí ublížené duše. Hodila si přes vychrtlé tělo noční košili a zády se přitiskla k bílé zdi bledá jako nebožka.
Tarmin se otřásl. Ten pohled znal, tohle už někde viděl - právě tak vyhlížela Aila v rakvi. Ten obraz ho docela omámil. Svět kolem něj náhle vybledl a zůstal v něm sám s mrtvou. Sklonil se k ní jako tenkrát. Políbil ji. Pak přitiskl své čelo na to její studené a hořce zasténal: "Ailo, proč mě opouštíš!"
"Život tak rozhodl, o mě i o tobě," zazněl mu v hlavě smutný hlas Aily. "Bratříčku, nesmíš zůstat u Azmayů! Splň svůj Slib Smrti! Uděláš to kvůli mně?"
"Sestřičko, co se tu děje?" zašeptal a sevřel její ledové neživé spánky.
"Ti přízraci, které jsi viděl při svých prvních Děsech, skutečně existují. Chystají se oživit formovač - zařízení pro tvarování prvotní energie, které zde zůstalo po zaniklé civilizaci Asurianů."
"Oni se jmenovali Asuriané? A něco po nich něco zůstalo?" vykoktal užasle.
"Zbylo toho dost. Třeba kusadláci. Ti jsou jejich zdivočelými strážnými biologickými roboty. Najdou se tady i jiné věci, ale musíš vědět, co hledat. Věda Asurianů vycházela ze živých energií, principů hodně odlišných od současné lidské techniky."
"Ailo, jak to víš? Kdo vlastně jsi?" zachvěl se. Pocítil náhle podezření, že mluví s iluzí, za níž se ukrývá něco jiného.
"Znám toho dost," zahlédl před sebou smutný přelud Aily. "I to, že ve formovači chtějí natvarovat zbraně pro válku v jiné části vesmíru."
"Přízraci vedou válku? Proti komu?" zhrozil se.
"Nevím a není to ani důležité. Největší nebezpečí hrozí nám. Formovač se chová jako symbiont planety a sdílí mysl s jejími obyvateli. Může vířit jen tam, kde žije spokojená a vyrovnaná civilizace, a ne na Narce plné krve a nenávisti. Přízraci proto plánují roztočit jeho vír a rychle v něm natvarovat zbraně. Chtějí to zvládnout dřív, než se jim vymkne zpod kontroly. Pak odletí pryč a Narku nechají pohltit explozí hrůzných halucinací, proti nimž je otrava psychojedem slizáka veselým snem. Nedaleko odtud je soustava Defarie, na níž se formovač kdysi vymknul z kontroly. Její bytosti se pak změnily v ty nejodpornější kreatury blízkého kosmu."
"KosmoFlotila o tomhle ví?" otřásl se nad skvělými vyhlídkami.
"Ne, bratříčku. Nechala se hloupě podvést a uzavřela naivní smlouvu, která nepřinese nic dobrého," pronesla hlubokým dunivým hlasem, jako by mluvila z nitra rakve. "KosmoFlotila není důležitá a je jen sbírkou namyšlených bezměrů," poznamenala ironicky a pokračovala dříve, než se mohl zeptat na význam poznámky: "Nebezpeční jsou jedině přízraci. Ti také vytvořili psychovirus, který zahubil Gilgameše. Znič je a KosmoFlotila se zhroutí spolu s nimi."
"TAKŽE PŘÍZRACI ZABILI NAŠE RODIČE!" vybuchnul.
"Pomsti se jim, bratříčku! Nech se prodat Vampům. Pomohu ti přežít transpersonaci a naučím tě symboly, které ti otevřou cestu ke zničení přízraků."
V jeho vědomí se mu ukázal prostorový útvar, který vypadal jako srpek měsíce. Zmizel, objevil se a zase ztrácel. Cosi nutilo Tarmina, aby sám vyvolal jeho představu. Snažil se, ale příliš se mu to nedařilo. Měsíček se vracel a opět rozplýval. Teprve na pátý pokus Tarmin dokázal zhruba reprodukovat jeho tvar.
"Jaký má význam?" ptal se, ale místo odpovědi před něho skočil další útvar, připomínající hvězdičku. Iluze Aily ho opět žádala, aby si ho zapamatoval. Totéž proběhlo s obrazem prstence, z jehož středu stoupal vzhůru trychtýř duhových paprsků. Symboly se před ním střídaly v jednom proudu. Dozvěděl se i jejich pořadí. Srpek měsíce a hvězdička patřily na první nebo druhé místo a zářící prstenec následoval až jako třetí.
"Ailo, k čemu mi to bude?" zajímal se Tarmin zmateně.
"Symboly jsou klíčem k tvému přežití. Právě kvůli nim jsem tě zavolala k Azmayům.
Budu ti je denně opakovat ve snech," sdělila mu vyhýbavě a její obraz slábl.
Tok iluzí se přerušil a vystřídala ho mrtvolně bledá Pápěří, jejíž spánky svíral v dlaních.
Opírala se o stěnu s obličejem zdeformovaným žalem nad tristním přeludem, který pro něj vytvořila. Když viděla, že se vzpamatoval z vidin, o jejichž zdroji věděla víc než on, vysmekla se mu a než ji stačil zadržet, utekla temnou chodbou a za ní se táhl žalostný nářek jako dlouhá černá stuha.

II. intermezzo
Velvyslanec Harpeg Ageru trpěl. Tiše a s milým úsměvem, jak si žádalo jeho povolání.
Držel hnusný plecháč a pil z něho vychladlou břečku, kterou by jen šílenec nazval kávou.
Na takového cvoka se právě díval a činil tak s příjemným výrazem ve tváři. Ani v nejmenším na sobě nedal znát, že mu žaludek skáče v krku. S výrazem nejvyššího blaha cedil odpornou bryndu přes zuby a opatrně vdechoval místní povětří.
V jednacím sále to páchlo. Těžko říci, co libý smrad vytvářelo. Spolupracovalo na něm více dodavatelů. Určitě k nim patřil malý čůrek vody, který kličkoval po zdi mezi nánosy mechu. Vyvěral z široké praskliny těsně pod stropem, která se od Agerovy poslední návštěvy zvětšila nejméně o půl centimetru. Nikoho to zde nezajímalo, stejně tak jako zelenomodrá plíseň v koutě. Mrška rostla zdatně a zajisté už brzy vysemení. Při výčtu místních pozoruhodností nešel opomenout ani roh místnosti, který vypadal, jako kdyby si tam někdo nedávno důkladně ulevil horem i dolem.
Velvyslanec s předstíranou rozkoší vyprázdnil plecháč. Přišourala se k němu hnědovlasá ženština neurčitého věku. Vlasy měla sestřižené na kulato a nejspíš jí je brali podle hrnce.
Její šedé, hrubé šaty, poseté fleky, neviděly pračku už staletí a pruh zaschlého bláta, který se jí táhl přes sukni, dospěl

do požehnaného věku, stejně jako papuče na jejích špinavých chodidlech. Mělo by zas zapršet, povzdechl si v duchu Harpeg Ageru, když mu doplňovala podezřelou kapalinu do plecháče. Zdvořile jí poděkoval a otočil se zpět ke svému kolegovi, který zastupoval protistranu. Jednal s ním už dvacet dva roky, a přesto neznal jeho jméno.
Muž oblečený do potrhaného oděvu, připomínajícího šaty středověkých pobudů, se mu představil jako jednatel a zůstal stejně tak neznámý jako ti, které zastupoval.
Jednatel se labužnicky zašťoural párátkem mezi zuby a prohodil směrem k velvyslanci:
"Pane velvyslanče, my opravdu nejsme připraveni jednat o technologii hyperprostorových motorů dříve, než vy dáte do pořádku své závazky vůči nám."
"Pane jednateli," odvětil Harpeg Ageru, "chápeme, že jste poněkud roztrpčeni, ale nedokážeme vám během půl roku sehnat šedesát milionů dobrovolníků. Jsme však ochotni kompenzovat jejich chybějící počty jiným způsobem."
"Pane velvyslanče, proč hovoříte o půl roce? Na splnění závazků jste měli šedesát pozemských let. Dohoda zněla sto milionů obyvatel."
Harpeg Ageru rozhodil rukama: "Nikterak jsme čas nepromarnili. Podle našich záznamů jsme sem dovezli dokonce sto pět milionů osadníků. Jejich objem snížila hlavně samotná planeta a přes vysokou porodnost se stavy lidí na Novém Edenu zvyšují nepatrně. Potíže činí zejména následky letu hyperprostorem. Nelze v něm dobře odstínit vícerozměrnou radiaci.
A co se týká její intenzity, kanál mezi Ravenangem a Novým Edenem vykazuje nejhorší ukazatele ze všech."
"Naše lodě létají stejným hyperprostorem jako vaše," zadíval se jednatel na velvyslance ironicky, "užíváme na nich virovou ochranu a máme s ní ty nejlepší výsledky. Nabídli jsme vám ji."
"Pane jednateli, sám dobře víte, že jsme ji nasadili, ale při letu pokusné lodi Gilgameš zemřelo devadesát procent osob. Událost vyvolala obrovský rozruch a z opatrnosti jsme zastavili další experimenty s viry v civilní dopravě. Aplikujeme je výhradně u elitních jednotek," povzdechl si velvyslanec a nasadil pokorný výraz ve tváři. Přesně věděl, co mu jednatel řekne. Jeho protivník si ještě nikdy nenechal ujít příležitost. Patřilo to k běžnému rituálu jejich schůzek.
Jednatel se spokojeně zazubil a spustil svou oblíbenou poznámku: "Ach ano, pane velvyslanče, vzpomínám si. Za normálního stavu umírá při hypervirové ochraně pouze patnáct procent převážených kusů. Ve vašem případě jich zahynulo poněkud více. Naše hyperviry tenkrát nekontrolovaně přebujely a podle vyšetřovací komise jim to dovolilo selhání biologických filtrů. VAŠEHO VÝROBKU! Dovoluji si podotknout, že naše technika, na rozdíl od té vaší, pracuje bez poruch i přes výhrady, které máte vůči jejímu vzhledu."
Harpeg Ageru musel souhlasit. Hromady šrotu a vykopávek, kterými se Neznámí obklopovali, opravdu neznaly závady. I rozvrzaná židle, na které seděl, určitě vydrží ještě celá desetiletí bez toho, aby jí upadly nohy. Jak je to možné, ho přestalo zajímat už během prvních pěti let služby. Měl důležitější úkoly a bádání nad takovými problémy nechával jiným, a proto si pouze tiše posteskl: "Byla to tenkrát velmi smutná událost."
Jednatel si založil ruce a pokračoval v rozhovoru: "A dokonce větší než si myslíte. Kdybyste tenkrát byli vytrvali a dopravovali sem lidi chráněné našimi hyperviry, vaše mizerné filtry by možná ze sto milionů nechaly žít pouhých deset milionů, ale zdravých! A osadníci by se už sami namnožili na žádaný stav!"
Harpeg Ageru taktně mlčel. Nikdy nedokázal Neznámým vysvětlit politické otázky. Nechápali, že devadesát procent úmrtí při přepravě by bylo nepřijatelných. Ani oněch patnáct by neprošlo. Při takových vyhlídkách na smrt by se vesmír dal kolonizovat pouze pod nátlakem.
KosmoFlotila ho dokázala osídlit za pouhých šedesát let jedině díky zdánlivě malému riziku dopravy hyperprostorem. Let přežívali téměř všichni. Umíral při něm jeden člověk z deseti tisíc a nečekané následky se objevovaly až za mnoho let. Vliv hyperzáření se pouze tušil a jeho podstatu znali výhradně zasvěcení.
"Vaše noční střelba nad oceánem východně od Norwicku poděsila spoustu osadníků.
Zakrýt stopy nebylo lehké," přešel Harpeg Ageru do protiútoku.
"Naši vojáci vyrazili na lov," odtušil jednatel chladně. V jeho hlase nezazněl nejmenší náznak omluvy za porušení dohody.
"Přálo jim štěstí?" zajímal se Harpeg Ageru.
"Mimořádné!" usmál se jednatel.
"Smím vědět čí ponorku polapili?" využil Harpeg Ageru situace.
"Nešlo o ponorku ve smyslu vaší techniky, ale o strukturu energie, produkt étegiurů."
"Étegiurů? Co jsou zač?" užasl Harpeg Ageru.
"Bestie. Až vaše KosmoFlotila odejde z Nového Edenu, vypořádáme se s nimi. Šlo by to udělat okamžitě, ale skrývají se v jeskyních hluboko pod zemí a k jejich zničení budou třeba silné zbraně, jejichž nasazení by způsobilo velký rozruch, který si podle dohody nepřejete, a proto s operací počkáme."
"To vítáme," potvrdil Harpeg Ageru. "Řekněte mi, jsou ti étegiurové rozumné bytosti?"
"Pro ně se hodí spíš označení vražedné kreatury. Skrývají se kdesi na severovýchodním výběžku Norwicku. Přesně tam, kde je hledali vaši elitní vojáci. Étegiurové jsou mimořádně nebezpeční a nedoporučuji vám, abyste tam posílal další průzkumníky."
Harpeg Ageru suše polkl. Neznámí měli skvělé informace. Začátkem zimy rozkázal deseti eliťákům, aby prohledali severovýchodní výběžek Norwicku. Osm tisíc čtverečních kilometrů divoké sopečné krajiny, bezesporu nejhorší místo na Novém Edenu; hotové peklo, přetékající vražednou havětí, jaká se nikde jinde nevyskytovala. Zabila čtyři eliťáky během tří týdnů a pak náhle zmizel signál od poslední šestice živých. Ihned se za nimi vydala další desítka eliťáků. Dostali rozkaz najít svoje druhy a okamžitě se vrátit. Nevrátili se.
Proč, to zůstalo záhadou a Harpeg Ageru už neměl koho tam poslat, aby zjistil, co se s nimi stalo. Jeho pátrací akce zredukovala elitní síly na Novém Edenu na minimální stav a hlídání kosmoportu a orbitální stanice mělo přednost před

jinými úkoly. Vedení KosmoFlotily mu odmítlo poslat posily. Planeta se vyklízela.
Náklady na úpravu organismu, výzbroj a výcvik jednoho eliťáka činily téměř padesát milionů džífů a při pátrací akci na severovýchodě Norwicku zahynulo dvacet elitních vojáků, což představovalo miliardu džífů. A nic se nezjistilo.
Harpeg Ageru s obavami očekával nepříjemné výtky nadřízených a v této situaci mu sami Neznámí poskytli argumenty na obhajobu.
Pokud to učinili jako projev své lítosti nad incidentem s noční střelbou, musel uznat, že omluva se jim povedla. Potvrdili jeho domněnku o existenci cizích bytostí. Neposlal elitní vojáky na zbytečnou smrt. Díky ní získal cenné vědomosti, i když neradostné.
Jednatel neprohlásil étegiury za zvířata, ale za neurčité bestie a kreatury, což se hodilo i na rozumné tvory. Nic radostného. Už takhle KosmoFlotila trpěla noční můrou, že před šedesáti lety uzavřela dohodu s někým, o kom v podstatě nic nevěděla a učinila lidstvo závislé na podivných cizincích s tajemnými záměry. Jak se teď ukazovalo, možná se tím stala i jejich spojenci ve válce s jinými civilizacemi.
"Jak vypadají ti étegiurové?" zkusil Harpeg Ageru získat další poznatky.
"Nepřejte si seznámit se s nimi, litoval byste toho," prohodil jednatel s ironickým podtónem v hlase. "Jsou ještě horší, než byla vaše poslední zásilka dárců pro transpersonace, která obsahovala kusy vhodné leda pro Aqyiulnawon. Měly tak značné kazy genů, že nevydržely horečku při zavirování. Použitelných zůstalo jen pět osob. Napůl šílených. Zuřivě se vzpíraly přenosu a zemřely při něm. Škoda. Velmi nutně potřebujeme jednoho dárce. Myslíte si, že by vaše slavná KosmoFlotila byla schopná najít nám, řekněme do dvou měsíců, zdravého dobrovolníka?"
Harpeg Ageru si povzdechl. Pramen nenadálých informací vyschnul. Jednatel použil své oblíbené úsloví o Aqyiulnawonu. Nikdy nevysvětlil, co vlastně znamená, ale vždy bylo projevem jeho krajního rozhořčení. Sdílnost nahradila palčivá otázka. Veškerá aktivita na Novém Edenu se už tlumila a těla se nakupovala pouze v malém. Na jaro se chystala ještě jedna nevelká dodávka, zhruba tří set kusů, a tím vše skončí. Poslední početnější zásilku těl sestavil Transplan před zimou. Obsahovala dva a půl tisíce odsouzenců k smrti, z nichž vybrali sotva čtyřicet jedinců vhodných pro transpersonace. Ti zas neprošli přes ochrany Neznámých, tvořené sadami podivných virů proti všemu možnému. Neznámí svěřili KosmoFlotile pouze hyperviry na ochranu proti vícerozměrnému hyperzáření.
Harpeg Ageru sám absolvoval ošetření viry u Neznámých a nerad vzpomínal na silné horečky a halucinace, které při nich prodělal. Děs a hrůza. Po jejich skončení mu Neznámí řekli, že dostal pouze malou část ochran. Nedokázal si představit, jaké zážitky mají dárci, kterým se provádí úplný zásah. Nicméně i dílčí dávka fungovala skvěle. Harpeg Ageru cestoval hyperprostorem bez problémů, nechytaly se ho nemoci a rány se mu rychle hojily.
Měl štěstí. Přežil ochrany jako jediný z mnoha uchazečů o post velvyslance KosmoFlotily a získal tím možnost pozorovat dvacet dva roky úšklebky Neznámých. Už se těšil, až si od nich odpočine. A nejenom on. Bohužel, KosmoFlotila si zatím nemohla dovolit poslat Neznámé tam, kam už celá léta toužila.
"Nízká kvalita dodaného zboží nás opravdu mrzí," pokýval hlavou Harpeg Ageru hlavou, "věřte nám, že jsem vybírali z toho nejlepšího. Připravovali jsme se již utlumit aktivitu v tomto směru, ale žádaný objekt vám pochopitelně rádi vyhledáme. Stačí vám jeden dobrovolník, nebo jich máme pro jistotu najít více?"
Jednatel se na něho zadíval jako na vymiškovaného buvola: "Zcela by nám vyhovoval ten mladík z Gilgameše. Slyšel jsem, že ho vaši doktoři našli zde na Novém Edenu. Prý náhodou, při prohlídce. Přežil extrémně silnou dávku hypervirů. Bude mít mimořádně vhodné geny a další ochrany přečká taky."
Harpeg Ageru se v duchu zachmuřil, ale navenek stále držel klidnou tvář. Neznámí se dozvěděli o tom klukovi z Gilgameše. Měli dobrou informační síť, mnohem lepší než KosmoFlotila, která o nich za šedesát let zjistila pouhé zlomky. Harpeg Ageru si smutně povzdechl:
"Lituji, ale uprchl a na útěku zemřel. V jedné přímořské osadě vylovili prázdný nafukovací člun a v něm jeho věci. Zřejmě prochladl, usnul a spadnul do vody."
Jednatel se opět pobaveně ušklíbl: "Vaši lidé se opravdu snaží. Je přímo div, že při jejich zázračných výkonech vaše KosmoFlotila ještě existuje."
Nastala opět chvíle pro pokoru. Velvyslanec se jí taktně ujal. Musel s výtkou souhlasit.
Na Nový Eden chodil odpad, jak kolonistů, tak i úředníků. Přeřazení sem se nabízelo místo výpovědi. Před touto dírou dávali manažeři přednost i Katovně. Tam se vydělávaly alespoň slušné peníze. Na Novém Edenu ani to ne, snad s výjimkou toho mála na úplatcích od místních pašeráků drog a zbraní.
"Dovezte nám jiné z Gilgameše," navrhl po chvíli jednatel.
"Rádi bychom tak učinili, ale onen mladík na něm musel cestovat jako tříleté dítě.
Ostatní byli mnohem starší. Nejmladším, kteří let přežili, je dnes přes třicet a nelze je už použít," pronesl omluvně velvyslanec. Trpělivě se díval na opovržlivý výraz, kterým si ho měřil jeho protivník. Teprve za značnou dobu jednatel řekl s výrazným výsměchem v hlase:
"Ten klučina vám to zavařil. Docela by mě zajímalo, kde chcete získat dobrovolné dárce, které jste tak velkoryse nabízel."
Harpeg Ageru to věděl. Jeho malé oddělení pro zvláštní akce hledalo před každou schůzkou odpovědi na problémy, které by při jednání mohly nastat. Našli řešení i na tento požadavek. Dost nehezké, ale vyhlídka, že se lidstvo ocitne bez hypermotorů, byla ještě méně přitažlivá. Vnější kolonie závisely na dovozu špičkové techniky ze Země a bez ní by je čekal nemilosrdný úpadek. Za pár desítek let by se z nich staly odporné díry plné hnusného lidského odpadu, podobného tomu, který žil tady na Novém Edenu.
Harpeg Ageru si povzdechl, byl osudem zahnán do kouta a postaven do neřešitelné situace.
Kdyby na podzim podpořil žádost policejního kapitána a poslal pluk z Jiarlandu hledat uprchlíka, rozzlobil by tím vedení KosmoFlotily, a proto zcela správně akci odmítl. Výtce nadřízených ale stejně neuteče. Cena náhradního dárce

bude zatraceně vysoká a mnohonásobně vyšší něž ta, kterou tehdy uvedla regena Cgue-Jarina. Aspoň tak. Rozdělí se s ní o malér. Nejméně napůl, a možná i příznivěji.
Pokorně se v duchu pomodlil za milost Boží a věčné zatracení pro toho pekelného zmetka z Gilgameše, který svým útěkem vše spískal, a pak vyrovnaným tónem pronesl: "Shodou okolností, za dva měsíce startuje z Ravenangu loď milenců. Slyšel jste o ní?"
Když jednatel zavrtěl hlavou, pokračoval: "Místní hnutí poetiků tam každoročně pořádá okružní let lásky soustavou Ravenangu. Na zvláštní loď smějí pouze milenci. Během cesty probíhají společné svatební obřady, plesy, hry. Někteří čekají s oddavky i několik let, než na ně přijde na řada. Na loď se vejde tisíc párů. Zájem je mnohonásobně větší."
Jednatel sice zpozorněl, ale stále pochybovačně vrtěl hlavou. Velvyslanec vysvětloval dále: "Nasimulujeme katastrofu. Zakryje stopy a umožní nám zajmout celou loď. Cestou sem ji zavirujeme vašimi hyperviry. I kdyby opět selhaly filtry jako tenkrát na Gilgamešovi, operaci přečká nejméně dvě stě osob. Drtivá většina z nich bude mladých, v nejlepším věku pro přenos. Naši matematici odhadují, že se mezi nimi vyskytne minimálně dvacet úplných párů, ve kterých přežije současně dívka i chlapec. Ty nás budou zajímat především.
Nejméně jeden rytíř, a pevně věřím, že takových bude více, bude velmi lpět na své vyvolené a určitě se dobrovolně podrobí transpersonaci, aby ji zachránil. Bude-li váhat, názorně mu předvedeme, co všechno jeho lásku čeká, pokud tak neučiní."
Harpeg Ageru dořekl návrh a bedlivě sledoval reakce jednatele. Pro případ, že by tahle nebetyčná odpornost musela být při jednání použita, uzavřel s experty sázku o soudeček pozemského vína. Nechutnost akce dráždila žaludky i otrlých chlapů z jeho oddělení zvláštních akcí, kteří celou obludnost vymysleli určitě jako černý vtip při nějakém svém mejdanu a nečekali, že by se někdy realizovala. Nevěřili mu, když jim tvrdil, že zástupce Neznámých vše odsouhlasí bez mrknutí oka. Harpeg Ageru nečekal dlouho. Za necelé dvě vteřiny se dozvěděl, že vyhrál.

Kapitola 19 - Padlí a odpadlí

Za největší událost roku Azmayové považovali Den Příchodu. Slavili ho zhruba měsíc před jarním táním a odpovídal době, kdy jejich předkové vstoupili na Narku, a byli asi jediní, kteří něco takového uctívali. Pro ostatní okamžik, kdy je vystrčili z kosmické lodi na otrávenou planetu, představoval nejčernější den jejich života. Když si na něj náhodou vzpomněli, pro blaho svých rodin ho rychle vymazali z hlavy, neboť delší úvahy na podobné téma vedly k pádu do bezvědomí. Lehčím případům k tomu stačila pálenka, zoufalci spolykali alespoň dvojitou dávku Božského Nářezu a ztracenci zaháněli splín Kosmošlehem nebo Magorákem.
Azmayové si prozíravě vyhradili na vzpomínky pouze Den Příchodu a ke smutné oslavě nacvičovali obřadní tanec. Pro letošní vystoupení zvolili samé mládence, z každého kmene jednoho, kteří se připravovali už od léta a teď pouze zvýšili své úsilí. Být mezi nimi se pokládalo za mimořádnou poctu, letos dvojnásobnou, protože se slavilo údajně zvláštní výročí.
S blížícím se datem oslav rostla úcta Azmayů k vybraným tanečníkům, mezi nimiž byl i Ohnivá Střela a Rychlý Vítr. Tomu ženy z DantheToqui vyrobily zdobený oděv, prostíraly mu v čele stolu a dostával zvláštní jídlo, které každý den zahrnovalo i vydatnou porci pečeného masa, zatímco ostatní se museli tradičně spokojit s pouhou obilnou kaší a nakládanou zeleninou. Rychlý Vítr se privilegii příliš nezměnil, tvářil se jako dříve, jen měl méně času.
Nechodil už na pozorovatelnu popíjet kvašák a Tarmin ho potkával jen u snídaně. Snažil se dozvědět něco o vystoupení, ale dostával veselou odpověď: "Zvědavče, přišel bys o překvapení!"
Očekávané Oslavy Dne příchodu začaly společnou ranní koupelí, která zahajovala celodenní půst. První jídlo se plánovalo až na večer. Po rituálním umývání se většina členů kmene DantheToqui odebrala na slavnost. Pouze část starších dětí zůstávala nuceně doma a přebírala veškerou péči o drobotinu. Vylosovaní kluci a děvčata se na celý den stali dospělými osobami, a proto nevypadali příliš smutně. Pližda, pověřený jejich vedením, dokonce zářil štěstím. Za odměnu všichni dostanou zítra volno a prohlédnou si zmeškanou oslavu ze záznamu. Bude pro ně schovaný i díl večerní hostiny.
Ostatní se odebrali do obrovské kopule, ve které se Tarmin ocitl při svém příchodu, a zaujali svá místa. Pro každý ze dvanácti kmenů byl vyhrazen úsek velkého půlkruhu. Vzadu u stěny hořela zapálená vatra a kouřovod nad ní lehce hučel. Uprostřed mezi ohništěm a diváky se nacházelo ozdobené pódium osvětlené reflektory, vlevo od něho sedělo devět dívek s bubínky a naproti nim, po druhé straně jeviště, čtyři kněžky z Posvátného okrsku.
Poslední kmeny obsazovaly svá místa.
Po chvíli vešel dovnitř velekněz, následovaný dvanácti chlapci, téměř nahými až na bederní roušky a vysoké čelenky z dlouhých per na hlavách. Diváci je uvítali jásotem. Tanečníci utvořili na jevišti kolo. Velekněz se posadil a dal pokyn k zahájení slavnosti. Hudebnice udeřily do bubínků. Dovnitř vběhli čtyři kněží a usedli na zem před pódiem. Nejstarší z nich pronesl silným hlasem: "Slyšte příběh Azmayů, vyprávění o slávě a zániku jejich předků."
Štafetu převzal jeho druh vedle něho: "O slavné smrti Malakiho."
"O stavbě a úpadku našich osad," pokračoval další.
"A o Údolí Lidských Kostí," dokončil poslední řečník. Po jeho slovech se rytmus bubínků uklidnil a připomínal vody volně tekoucí řeky. Tanečníci se proplétali a vytvářeli rozličné statické scény, které připomínaly činy starověkých hrdinů. Vypravěči se vzájemně střídali v řeči a dotvářeli obrazy líčením dávné historie Indiánů zvaných Toltékové, kteří žili na Zemi.
Zpočátku Tarmin napjatě poslouchal, ale brzy se přestal orientovat v záplavě podivných jmen, která neznal. Mátly ho popisy dlouhého putování, zaniklých měst a bojů s divokými kmeny, kterým Toltékové nakonec podlehli. Nevyznal se v dějinách Země. Nikdy ho nezajímaly a když představení dospělo k nájezdu bílých cizinců zpoza moře, namáhavě se bránil zívání. Naštěstí brzy začala přestávka. Hudba zmlkla a vyčerpaní tanečníci padli na zem.

Kněžky začaly zpívat táhlou píseň v neznámém jazyce a lidé se k nim přidávali. Účinkující, jejichž těla se leskla potem, tiše opustili jeviště, a s nimi odešli i hudebnice a vypravěči.
Vzadu několik postav přikládalo na oheň a pár žen zametalo jeviště.
Pauza trvala asi půl hodiny. Když se tanečníci vrátili, měli na sobě šedé potrhané oděvy a místo čelenek slaměné klobouky. Z původních dvanácti mládenců jich přicházelo jenom jedenáct. Vstupovali na jeviště pomalým nepravidelným krokem, který hudebnice podmalovávaly hlubokými, táhlými tóny. Vytvořili nepravidelný kruh, ve kterém se vzájemně proplétali, utíkali ke středu a zase se vraceli na kraje. Motiv se pomalu měnil. Rytmus tance se stával zmatenějším. Postavy do sebe narážely, mnohé padaly. Bubnování přecházelo do rychlých nepravidelných úderů.
Na scénu vchází poslední mladík. Vlaje na něm potrhaný oděv a blíží se drobnou hopsavou chůzí, občas se otáčí a krčí k zemi. Opatrně se vmísí mezi ostatní.
"Když startují první lodě ke hvězdám, Malaki má deset let a živí se drobnými krádežemi, tak jako celá jeho rodina," pokračuje vyprávění. Některé postavy se snaží chlapce polapit, ale on jim stále uniká. Jeho protivníci obklopují jeviště, v kruhu sevřou chlapce a ty, kteří jsou mu nakloněni. Propuká zabíjení, které vypravěči komentují: "Jedné noci jsou doupata, kde žije rodina Malakiho, přepadena Eskadrou Čistoty, která vyhlazuje žebrotu.
Útočníci střílejí. Chlapec prchá, ale past je příliš pevná. V zoufalství zaleze do trhliny v kamenech staré zdi. Náhle mu pod nohama povolí písek a Malaki se propadne do malé temné jeskyně."
Tanečníci vytvářejí za zvuku kastanět spirálu. Vypravěči mluví dál: "V ní nalezne svítící oči a pronikavý sykot rozzlobeného hada, obyvatele tohoto místa. Je ztracen. Vyleze-li ven, zabije ho Eskadra Čistoty, zůstane-li, zahyne jedem."
"Pane smrti, přijmi mou duši a nalož s ní, jak uznáš za vhodné," pronáší Malaki a padá na zem. Plaz vystrčí rozeklaný jazýček, dotkne se jím chlapce, a opět se svine.
"Vládce mrtvých ho nepřijal a odehnal sykotem lidi i psy od pukliny ve zdi. Po mnoha hodinách zvedl Malaki hlavu a opustil úkryt, ale za pár týdnů se vrátil v rozedraných šatech, vyčerpaný a hladový," nese se dál příběh. Znovu zazní chřestění kastanět.
"Pane smrti, všichni moji příbuzní již dlí u tebe a já umírám hladem. Ostatní klany se bojí hněvu Eskadry Čistoty a nechtějí mě přijmout za vlastního. Ujmi se mě aspoň ty," prosí znovu chlapec hada, ale uštknutí nepřichází, a tak usíná únavou. Zdá se mu sen o lovci jménem Xiogen a o jeho dlouhém hledání dívky Tapaily, unesené démony mrazu. Ve spaní slyší, jak Xiogen teskní po své milé, zpívá o své bolesti v neznámém jazyce a hraje prostou melodii na jednostrunný nástroj, podobný luku s prázdnou tykví na jednom konci.
Když se Malaki probudí, vyjde ven a chodí po ulicích. Žebrá, ale v hlavě mu stále zní podivná píseň. Večer opět nabídne svůj život hadovi a ve spánku znovu uvidí příběh Xiogena a Tapaily. Druhý den je zcela pohlcen divnou melodií, opakuje cizí slova a místo prošení o jídlo vyrábí z odpadků napodobeninu nástroje, na který hrál Xiogen. Třetí ráno je tak zesláblý, že si již nedokáže vybojovat své místo mezi ostatními žebráky a musí se posadit do postranní uličky nedaleko tržiště, do níž téměř nikdo nechodí. Krátí si čekání na milodar Xiogenovým zpěvem.
Chlapec na jevišti usedá a v hudbě zazní drnčivé tóny. Část tanečníků přes sebe přehazuje pestré látky, utvoří skupinu a chaoticky krouží po scéně. Jeden z nich se náhle zarazí, otočí se směrem k Malakimu, další se k němu přidávají a naslouchají. Zbytek účinkujících hochovi vyhrožuje a hned po odchodu pestrých postav se na něho vrhne.
Nájemce stánků rozzlobilo, že náhodná skupina turistů nezašla k nim do bazaru, ale poslouchala Malakiho píseň. Přivlekli chlapce před ochránce trhu a stěžují si na něho: "Důstojný Pedro, ten proklatej spratek nám odloudil zákazníky plné prachů. Zlámej mu pro výstrahu prsty. Půjde-li to takhle dál, nebudem mít ani na výpalné pro tebe."
Pedro je však prozíravý muž. Poručí Malakimu, aby zazpíval, a nechá si od něj vyprávět jeho příběh o Xiogenově hledání Tapaily.
"Jste hlupáci! Chcete, abych zničil to, co vám přinese bohatství," vyžene Pedro trhovce a dá Malakimu jídlo a čisté šaty. Druhý den mu přidělí místo pro jeho hru na samém konci tržiště. Zpěv v cizím jazyce láká a každý, kdo ho chce slyšet, musí projít kolem všech prodavačů a stejnou cestou se vrátit zpět. Malaki je šťastný, dostává třikrát denně jídlo a čtvrtinu peněz, které mu darují lidé. Přichází jich stále více.
Malaki smí nocovat vzadu v jednom krámku, ale zůstává tam málokdy. Každý večer chodí ke staré zdi s miskou mléka pro hada a spí v jeskyni. Ve snech se toulá po neznámých krajinách a městech, pozoruje osudy lidí a poslouchá jejich písně. Zná stovky příběhů a zpěvů, tklivých, bojovných i veselých, sám si vyrábí roztodivné hudební nástroje. Podle svých vizí kreslí vzory pro místní šperkaře a vyšívačky. Jeho věhlas roste a láká na tržiště stále bohatší zákazníky.
Jednou, když se Malaki ve snu prochází rozsáhlou zahradou, zahlédne bílou vznešenou budovu a zaslechne hlas: "Hleď, dům velekněze. Tak kdysi vyhlížel kus zdi, kde spíš."
Zděšeně se probudí, ale nevidí nic, než svítící oči hada.
"Ty mluvíš?" zeptá se ho, ale had jen krátce zasyčí. Chlapec po chvíli opět usne. Tentokrát se mu ukáže dlouhý plaz s duhově zbarvenou kůží. Slyší hlas: "Toužíš-li po hovoru se mnou, neprobouzej se. Moje tělo neumí vydávat lidské zvuky a tvou mysl jsem schopen rozeznít, pouze když spíš."
"Kdo jsi?" táže se ho Malaki zmateně.
"Denně mi nosíš mléko. Patřil jsem rodu velekněze. Střežil jsem jeho dům. Tisíce kolegů jsem míval. Žili jsme v každé lepší rodině. Dnes jsem sám a před krysami uhájím sotva tuhle škvíru ve zdi."
"Netušil jsem, že váš druh žije takhle dlouho," podivil se Malaki.
"Je toho víc, co netušíš. Nicméně můj konec se blíží. Každého roku si musím svléknout kůži a sem tam vyměnit i celé tělo. To první zvládnu sám, ale k tomu druhému potřebuji vejce od samice. Poslední moji družku roztrhaly krysy před mnoha lety. Nevím o jiné."

"Mohu tě v tašce nosit po kraji. Najdeme další," nabídne se Malaki.
"Jsi hodný, ale nepocházím ze Země. Moje domovská planeta leží ještě dál, než dnes létají vaše hyperlodě."
"Příteli, co bych pro tebe mohl udělat?" posmutní Malaki.
"Toužíš mě zachránit a sám potřebuješ více pomoci než já. Příběhy a písně, které jsem ti posílal, se staly v dobách slávy Toltéků, Indiánů, ze kterých pochází tvoje krev," prohlásí hadí obraz v jeho hlavě.
"Ale vždyť Indiáni před příchodem bělochů byli pouze nevzdělaní divoši a jedli lidské maso!" vykřikne překvapeně Malaki.
"Samé hlouposti, které o vás roznášejí cizáci. Pravda, když vás přepadli, vládl zde zbabělý podivín, který si pletl zbožnost s potoky krve. Taky jste ho nakonec s radostí ukamenovali.
Jeho předchůdci bývali trochu mírnější. Pokud jde o oběti, cizáci vám nemají co vyčítat. Jejich král, aby získal požehnaní pro svou milostnici Barboru, dal zaživa pohřbít tisíc flanderských žen u města Řezno. Jeho soused, když vdával svou sestru Margot, zase přikázal polovinu svatebních hostů obětovat svatým. Podřezali jich tehdy na pět tisíc.
Oba výtečníky nedávno překonal jiný vůdce cizáků, který sloužil mocnostem ohně. Kvůli nim nařídil otrávit miliony lidí a z jejich mrtvol vařit mýdlo. Věř mi hochu, že tvoji předkové se nikdy nedopustili takových zvěrstev a to ani za vlády těch největších fanatiků. Naše oběti znamenaly dar bohům a umíraly obklopené poctami a slávou, zatímco u cizáků hynuly v opovržení."
Po malé odmlce had vybídne chlapce: "Měl by sis najít nový domov."
"Ale kam mám jít?" podiví se Malaki jeho návrhu.
"Opět putují kosmické lodě mezi hvězdami. Velekněz, můj pán, mi jednou vyprávěl, že krev Toltéků, tvých předků, kdysi dávno přiletěla ze vzdálených světů, stejně tak jako já.
Vrať se tam i s ostatními. Na této planetě tě nic dobrého nečeká. Zde se jenom pomalu rozkládáš zaživa."
"Letenky stojí mraky peněz. Jak to mám udělat?" zeptá se Malaki.
"Nevím," zakymácí se had, "jsem pouhý strážce domu, poslední svého druhu. Celý svůj život jsem prožil kolem této zdi a vzdělání mám nepatrné. Znám jen to, co jsem si přečetl v myslích jiných. Přinesu ti ale prastarou obětní dýku. Skrývá se hluboko pod zemí v rozvalinách. Její paměť nepodléhá času tak jako moje. Když jsem s ní naposledy mluvil, vyprávěla mi o lodi, která ji přinesla před tisíciletími na Zem. Touží opět plout prostorem.
Je chytrá. Pokud se od ní necháš vést, najde pro tebe nějakou cestičku. Nejsem si však jistý, čeho si za to bude žádat. Občas mívá divné nápady."
"A ta obětní dýka je živá?" vydechne překvapeně Malaki.
"Celý vesmír žije a místy až moc," pronese had. "Krysy nedávno zabraly přístupovou trhlinu. Nevím, proniknu-li až k dýce, ale zkusím to. Je mi třeba sil. Mléko, co mi dáváš, je dobré, avšak na ten úkol nestačí. Potřebuji čerstvou krev, nejraději myší. Nos mi ji, dokud nezesílím."
Malaki poslechne. Denně kupuje tašku bílých myšek a jejich krví plní misku. Had ji lačně chlemtá a za týden se jeho kůže duhově leskne tak, jak to viděl na jeho obraze ve snu.
Tehdy k němu had ve spánku naposledy promluví: "Mluvení s člověkem mě vyčerpává. Až se vrátím, těžko toho budu schopen. Raději ti vše povím nyní. Nabídls mi svůj život. Já ho nepřijal. Proto mám u tebe dluh. Splatíš mi ho. Usekneš mi hlavu obětní dýkou, kterou ti přinesu. My hadi umíráme dlouho. Nechci být roztrhán krysami, až mě opustí síly."
Had po malé odmlce pokračuje: "Ona dýka kdysi plnila významný úkol. Sdělila mi i svoje jméno. Příliš dlouhé. V hlavě mi zůstal sotva jeho začátek. Myslím, že zněl Kiutlanuxsiwaj.
Říkej jí tak. Potěší ji to. Není hezká. Vypadá spíš odpudivě. Staletí se ukrývala v podzemí před ničením vetřelců. Na kráse jí to nepřidalo. Přesto s ní jednej velmi uctivě.
Denně ji čisti a koupej v oleji, ale nikdy ji nebrus. Ostrá je až moc a sama si umí udržet svůj břit. V noci ji ukládej na lůžko vedle sebe. Bude střežit tvůj spánek. Občas se řízni do prstu a potři její čepel trochou své krve. Taky miluje bílé orchideje. Přinášej jí je a buď trpělivý. Potrvá to léta, než vy dva najdete k sobě cestu. Zabere to mnohem více času než mezi námi dvěma."
Obraz hada v mysli Malakiho se zvolna rozplyne. Ráno Malaki svého přítele již nenajde.
Celý den sedí netrpělivě v jeskyňce a marně čeká. V noci nespí, ale nedočká se ho. Teprve v podvečer druhého dne had vyleze z pukliny v podlaze s černou neforemnou dýkou ve své tlamě a za ním se táhne dlouhá krvavá stopa. Tělo má rozedrané a kus ocasu mu chybí.
Chlapec dlouho pláče nad svým druhem, ale splatí mu svůj dluh. Had ho pohladí jazykem, sám natáhne svou hlavu a Malaki pozvedne starý obětní nástroj zvaný Kiutlanuxsiwaj. Poté naposledy přespí ve staré zdi, ale žádný sen k němu již nepřijde. Když se probudí, zasype mrtvé hadí tělo pískem a kameny, aby ho nesnědly krysy.
Malaki již nezpívá pro pobavení, ale vykládá o slavné minulosti Toltéků a líčí jejich činy.
Učí potulné zpěváky své písně a pouliční vypravěče dávno zapomenuté zkazky. Shromažďuje kolem sebe davy posluchačů, kteří v sobě cítí krev dávného lidu Toltéků. Pečlivě se stará o Kiutlanuxsiwaj. Její čepel se leskne a když na ni položí ruku, cítí, jak se slabě chvěje. V jeho mysli opět ožívají sny. Liší se však od příběhů hada. Vidí války a umírající za životy jiných, putuje na neznámých lodích plných nestvůrných vojáků a ničivých zbraní, pozoruje gigantické kosmické bitvy, při kterých hoří celé planety, a chodí po cizích krajinách, plných divných rostlin, nezvyklých zvířat a neznámých bytostí.
Jednoho dne porozumí vizím a pochopí, co mu Kiutlanuxsiwaj navrhuje. Svolá svoje posluchače a vyloží jim plán, jak získat peníze na cestu. Mnozí jsou zděšeni, ale tisíc nejvěrnějších ho následuje. Jejich zástup kráčí mlčky ulicemi města, zatímco na úřadech vládne horečná činnost. Stoupenci Malakiho nikdy netajili své úmysly a teď se jim to vymstilo. Jejich průvod je obklíčen četníky, davy reportérů a jiných milovníků senzací. Plukovník policie mává zatykačem na Malakiho.

"Nic neudělal, z čeho je tedy obviněn?" brání ho přátelé.
"Z šíření fanatismu. Vydejte ho. Jinak začneme střílet," odpovídá plukovník.
"Hrozíte nám smrtí, kterou jsme si sami vybrali," vystupuje Malaki sám z davu. "Jdeme se prodat doktorům, aby lid Toltéků měl na cestu ke hvězdám. Hledáme ztracený domov!"
"Chytře sis to vymyslel. Chceš sehnat peníze pro sebe a své kunčafty tím, že oblbuješ jiné," zahulákal na něj plukovník.
"Mé srdce bije pouze pro můj lid. Já sám se obětuji mezi prvními," zvolal Malaki, ale odpověděl mu pouze smích policistů: "Takové, jako jsi ty, dobře známe. Však on se soudce podívá na tvé srdíčko!"
Malaki pocítí podivnou vibraci ve staré obětní dýce a pozná, že nadešla osudná chvíle, a zvolá: "Ukáži vám své srdce hned teď."
Svlékne si košili. Rychlým pohybem vytahuje Kiutlanuxsiwaj a prudkým řezem, který viděl ve svých snech, si rozřízne svaly pod posledním žebrem. Zajede oběma rukama do hrudního koše a mocným sekem si odřízne srdce. Vyrve ho ven a zvedne nad hlavu. Stále bije v jeho rukách. Trvá to jen pár vteřin, pak chlapec padne mrtev na dlažbu.
Tanečníci na jevišti se zastaví a pietně obstoupí ležící postavu Malakiho. Vypravěči povstanou a společně pronesou slavnostním tónem: "Malaki zvítězil. Jeho čin se šíří celým světem jako lavina. Jedni chlapce zatracují a druzí litují. Odpůrci prohlašují, že Toltékové již dávno zanikli, a nazývají nás posměšně Azmayové, podle tehdy populárního komiksu, který líčil osudy potomka Aztékyně a Maye. Malakiho přátelé si však berou nové jméno za vlastní a jejich řady rostou. Horliví mladíci plánují další pochody obětí."
"Konto Nový domov pro Azmaye, založené jednou dobročinnou organizací, se plní příspěvky.
Vláda se obává, aby se hnutí příliš nerozšířilo, a rychle doplácí zbytek nákladů. Za necelé dva měsíce po smrti Malakiho odlétá mimořádná loď a na její palubě odchází dvacet pět tisíc Azmayů hledat novou vlast," končí čtveřice kněží druhou část.
Na jeviště vystoupí velekněz. Za ním kráčejí dvě kněžky s dlouhým předmětem, zahaleným v purpurové látce. Opatrně odhalí krátký, asi metr dlouhý oštěp se zlomenou násadou z hrubého dřeva. Na jeho konci se temně leskne dlouhý neforemný hrot, který si Tarmin pamatuje ze stájí. Tanečníci přistupují po jednom, každý se píchne do prstu o hrot a potře čepel Kiutlanuxsiwaj svou krví. Nakonec kněžky rozloží vedle jeviště šikmý stojánek ozdobený bílými květy. Velekněz na něj opatrně pokládá oštěp. Jeho špice se mezi nimi rozzáří rubínovým nádechem.
Obecenstvo, které dosud mlčelo, propuká v jásot a skanduje jméno Malakiho. Během jejich volání odcházejí unavení tanečníci. Zpocení chlapci ztěžka dýchají a sotva stojí na nohou.
Tarmin mezi nimi pohledem vyhledá Rychlý Vítr, který se skoro se potácí, div neupadne a za chůze se opírá o rameno svého kolegy. Když scénu opustí i kněží, vypravěči a hudebnice, diváci se ztiší a spolu s kněžkami zpívají v neznámém jazyce. V jednom zpěvu zazní jména Xiogena a Tapaily. Tarmin pochopí, že slyší Malakiho písně.
Po přestávce začíná závěrečná část historie Azmayů. Tanečníci nastupují v bílých oděvech.
Děj není však tak přehledný jako ve druhé části. Vystupuje v něm řada nových postav.
Dialogy se hemží narážkami a odkazy na věci Tarminovi neznámé. Jen s námahou se orientuje v hlavních událostech.
Příběh zahajuje vyloděním na Narce, které se tehdy ještě říkalo Nový Eden. Mimořádná loď, kterou Azmayům narychlo zajistila vláda na Zemi, připomínala vrak a vlekla se vesmírem hlemýždí rychlostí, pouhé tři tisíce kilometrů za vteřinu, celých pět měsíců. Dovezli je sem zcela vyčerpané a tři sta z nich se konce cesty nedožilo. Ostatní se radují. Od kolonizační komise dostávají obrovský poloostrov na východním pobřeží Norwicku, skoro šest tisíc čtverečních kilometrů jejich vlastní země. Netuší, že problémy jsou teprve před nimi.
Nemají zkušenosti s obděláváním půdy a jen málo lidí je zvyklých tvrdě pracovat. Většina z nich doposud žila ze sociálních podpor, žebrala na ulicích a občas vykonávala příležitostné práce. Ti pilnější sedávali celé dny u hromádky zboží na prodej, ale kolem nich není nikdo, kdo by nakupoval nebo dával. Opatrná vláda jim přidělila místo za velkou stepí, na okraji kontinentu, daleko od ostatních.
Zemědělství bez mechanizace je pořádná dřina a na Narce dvojnásobná. Místní jedovatá vegetace roste jako splašená, ale zmutované rostliny, které pěstují na polích, vystrkují ubohé zakrslé výhonky. Osadníci na ně nevěřícně zírají a nedbají varování, že musí úrodu včas odvézt z polí. Pořád čekají, jestli jim plodiny ještě trochu nepovyrostou, až jim vše sežere podzimní záplava škůdců. Naštěstí s tím místní úřady počítají. Většina nově příchozích dopadne první rok podobně. Azmayům přivezou zásoby potravin a začátkem druhé půlky zimy přiletí vojáci a pomohou jim vyspravit nedbale postavené domy, smetené Čelem vichrů.
Vládní výpomoc má zcela opačný účinek a druhý rok nebezpečně stoupá počet těch, kteří se vyhýbají práci. Objem podzimní sklizně stačí uživit sotva třetinu obyvatel a opět musí prosit o jídlo. Dostanou ho, ale současně s ním i upozornění, že je to naposledy. Situace se ale nelepší a pracovní morálka se stále zhoršuje.
Třetí rok spásná letadla se zásobami opravdu nepřiletí a na jaře Azmayové připomínají chodící stíny. Hlad a mrazy zmenšily jejich počet o třetinu. Úřady se nad nimi ještě jednou slitují. Azmayové opět dostávají semena na osev a potravu, která jim vystačí až do žní.
Tvrdá lekce pomohla a lidé jsou teď ochotni naslouchat vládním expertům z Ministerstva pro osídlování planet. Obrovské společenství se podle jejich pokynů dělí na dvě stě skupin, které se rozptylují po celém poloostrově, a vznikají tak soběstačné vesnice, později zvané kmeny.
V následujících letech prožívá kolonie Azmayů období relativního klidu. Utvářejí společnou radu, vždy pět kmenů do ní vysílá jednoho zástupce. Nemá faktickou moc a slouží hlavně jako koordinační orgán. Roste plocha obdělávané půdy, lidé si vylepšují domy a staví první veřejné budovy. Je otevřen chrám bohů jejich předků a v něm vztyčena socha Malakiho. Jeho kněží vedou první školu pro děti.
Nejvíce se činí kmeny na západním okraji poloostrova, v nichž se soustředili blízcí přátelé Malakiho. Brzy využívají

toho, že jejich osady leží na pobřeží otočeném na kontinent Norwicku a jsou chráněné před velkými vlnami. Postaví si plachetnice a vybudují malý přístav. V létě se plaví podél pobřeží a s dalšími usedlostmi směňují své výrobky, zejména látky, které tkají jejich ženy.
Postupně se objevuje skryté nebezpečí. V řadě kmenů se nikdo nestará o výchovu dětí a ty znamenají pouze nové pomocné síly. Nevědí nic o své minulosti a Země se pro ně stává symbolem blahobytu a místem, kde se nachází spousta báječných věcí, které zde chybějí.
Obviňují starší, že se nechali pobláznit Malakim a uvrhli je na nehostinnou Narku. Nejhorší situace panuje na východním pobřeží, v tradičním centru reptalů. Mládež si tam libuje v divokých zábavách, miluje krvavé souboje a užívá drogy, vyráběné z místních plodin. Jen do práce se nehrne. Mnozí výrostkové propagují heslo: "Nezničím si dlaň puchýři pro kus žvance na talíři." Chatrné hospodářství východních kmenů postupně upadá.
Osmnáctého roku trvání kolonie přistane na východním pobřeží malá loď. Přiveze pět vyhladovělých cizinců, kteří se vydávají za uprchlé otroky z Jiarlandu. Všem ukazují svoje přední zuby sbroušené do špiček a tvrdí o nich, že jsou poznávacími značkami jejich pána.
Prosí Azmaye o kus vlastní země. Dostanou malou zátoku na východním pobřeží a pomoc při stavbě domů.
Příchozí se obklopují tajemstvím. Konají podivné obřady k uctění přírody, které jsou prý běžným zvykem na Jiarlandu, v nichž hraje roli malá kobylka, zvaná ve spenglish lokusta, jejíž kousnutí vyvolává báječné davové halucinace, při nichž lidé vzájemně sdílejí svoje pocity.
Mnozí zvědavci projeví o obřady zájem a brzy vzniká početná obec jejich příznivců. Říká se jim Lokustové a jejich symbolem se stává obrys malé kobylky. Nejvýstřednější z nich si zbrušují svoje přední zuby do špiček po vzoru cizinců. Okolí se to příliš nelíbí, ale uklidňuje je, že Lokustové propagují pracovitost.
Na poloostrově rostou počty nezvěstných osob a rada Azmayů zorganizuje velkou pátrací akci. Naleznou je. V ukryté jeskyni objeví kusy těl pohřešovaných, opečené nad ohněm, a oltář z lidských kostí, uspořádaných do tvaru lokusty.
Skupina, která se vydá zatknout záhadné cizince, se nevrátí. Nečekaně propuká povstání, které uctívači lokusty připravovali již delší dobu. Členové rady Azmayů jsou zavražděni a vrchní šaman kanibalů, zvaný Velký Lokust, se prohlásí za krále poloostrova. Ozbrojené tlupy Lokustů nosí po poloostrově klece s kobylkami a každý se od nich musí nechat pokousat na důkaz svého poddanství novému vládci.
Během několika dnů se Velkému Lokustovi podrobí většina obyvatel. Pouze dvanáct kmenů na západním pobřeží odmítne. Pobijí emisaře nového vládce a klece s lokustami naházejí do moře. Přidají se k nim také kněží z chrámu a vezmou s sebou Kiutlanuxsiwaj, Malakiho obětní dýku.
Vlastní jen tři lodě. Postupně se na nich přepraví přes záliv na kontinent Norwicku a potom je spálí. Utíkají na západ podél pobřeží. Jsou jich téměř dva tisíce. Doufají, že Lokustové budou mořský záliv obcházet, a tím získají týden náskoku. Ti ale zbourají jejich opuštěné domy, z vyschlých trámů postaví vory a již druhý den se přeplaví přes záliv a vydají se za nimi. Stíhání vede sám Velký Lokust se sedmi sty blízkými, kteří se těší na bohatou hostinu.
Pátého dne dostihnou prchající a obklíčí je na malém návrší. Uprchlíci se tam urychleně opevňují. Jejich muži se počtem vyrovnají útočníkům, ale nemají žádné pořádné zbraně, zatímco Lokustové, kteří se připravovali na povstání, jsou dobře vyzbrojeni. Obránci přísahají na posvátnou Kiutlanuxsiwaj, že budou bojovat až do posledního dechu. Po skončení obřadu velekněz upevní dýku na konec silného klacku a staví se s provizorním oštěpem do první řady.
Beznadějná bitva vrcholí. Řady obránců řídnou, padlé muže nahrazují ženy a děti. Návrší je dobyto. Bojují poslední osamocené skupiny a útočníci vraždí vše, co se hýbe. Velekněz je dávno mrtev a oštěpem s Kiutlanuxsiwaj na konci bodá do nepřátel jeho nástupce jménem Moudrý Had. Násada se mu zlomí a kněz svírá v ruce jenom zbytek kopí. Krvácí z mnoha ran a ubývá mu sil.
"SMRTI, VEZMI SI MĚ!" volá mocným hlasem po vzoru Malakiho a chystá se vrhnout do nejhustší vřavy, když náhle se zarazí. Zdá se mu, jako kdyby jeden z mraků nabyl podoby Malakiho. Z očí přeludu kanou velké krvavé slzy. Slyší hlas ve své mysli: "Spasím-li vás, zahynou vaši bratři. Jak se mám rozhodnout?"
"Zachráníš-li nás, lůna našich žen vrátí život padlým a opět nás bude pětadvacet tisíc," slibuje Moudrý Had.
Z mraků vyklouznou bezpilotní bojová letadla, která vyslal počítač orbitální stanice, když na družicových snímcích povrchu Narky detekoval válku, vedenou bez povolení úřadů.
Kamery strojů vysílají otřesné záběry útočníků, kteří trhají mrtvoly padlých a chlemtají jejich krev.
Vrchní vojenský velitel planety vydává rozkaz k zásahu. Z oblohy přilétají s ohlušujícím třeskem žluté paprsky vysoceurychlovacích atomových destruktorů z orbitální stanice. Podobají se gigantickým tornádům o průměru mnoha metrů a střelečtí operátoři je zaměřují pomocí kamer bezpilotních letadel se zdrcující přesností. Během minuty spálí většinu kanibalů na černé pokroucené kostry a zbytek za čtvrt hodiny dobije výsadek obrněných mužů z elitních jednotek. Vojáci pečlivě pročesávají široké okolí a nemilosrdně popravují všechny, u nichž detektory prokážou požívání lidského masa. Celý prapor armády odlétá vykonat stejnou čistku i na poloostrov. Vláda Velkého Lokusta byla krátká.
V tomto bodě končila vlastní hra. Tanečníci ustrnuli nehybně na jevišti a všichni Azmayové pietně povstali. Nejstarší vypravěč pronesl na závěr: "Bylo nás pětadvacet tisíc, když jsme polomrtví doletěli na Narku. Ale pouze dva tisíce z nás se vydaly na útěk před Lokusty a raději zvolily boj, než zradu Malakiho ideálů. Z nich přežilo masakr v Údolí lidských kostí jenom tři sta sedm Azmayů a z těch mnozí ještě zemřeli na svá zranění později."
Dlouze se odmlčel na znamení smutku a pak dodal pevným hlasem: "Odmítli jsme se tehdy vrátit na poloostrov a usídlit se vedle kmenů, ve kterých se narodilo sedm set mrtvých Lokustů, vrahů našich blízkých. Přesvědčili jsme kolonizační úřady, že takové spolužití by nebylo možné a stalo by pouze zdrojem nových konfliktů. Blížila se zima, a tak nás armáda přestěhovala na opačný konec Norwicku a tam nám věnovala opuštěnou vojenskou pevnost a území kolem. V té dnes sníme o tom, že nás jednou bude opět dvacet pět tisíc."

Azmayové začali sborově zpívat táhlou smutnou píseň - modlitbu za svoje padlé i odpadlé druhy.

Kapitola 20 - Žlutá záplava

Obětní dýka Kiutlanuxsiwaj odpočívala na podušce z bílých květů, upoutaná zčernalými řemínky do rozštěpu na konci sukovitého klacku, podivného pomníku dávného boje, v jehož dlouhých rýhách žil obraz zuřivého odporu obránců. V každém zářezu sídlila paměť na jeden zachycený úder, další nepatrný zlomek času pro ruce svírající oštěp a pro ty, kteří se choulili v pozadí. Jejich osud se vtisknul do temných skvrn na dřevě, odkud vanul tísnivý pocit zániku a zježený chumáč třísek na zlomeném konci násady podtrhával ozvěnu neúprosného konce, který nelze odvrátit, jenom oddálit o pár prchavých chvil.

Smutné vyprávění skončilo. Azmayové popíjeli Tarminův vylepšený kvašák a vzpomínali na hrdinské činy svých blízkých během boje s Lokusty. Tarmin se vmísil do kroužku, ve kterém stála Hebká Kadeř, a chvíli poslouchal, ale připadal si tam příliš cize. Neznal nikoho z těch, o nichž se vedla řeč. Šel poblahopřát Rychlému Větru, ale obklopoval ho, stejně jako ostatní účinkující, houf nadšených ctitelů. Závěrečné divoké válečné scény tanečníky vyčerpaly a Rychlý Vítr, který hrál postavu Moudrého Hada, seděl zmoženě u stěny a ruka s pohárem kvašáku se mu třásla, ale oči mu svítily a za svůj výkon přijímal ze všech stran díky a zejména obdivné pohledy děvčat.

Tarmin se rozhodl nevyrušovat ho v jeho triumfu a zaměřil svou pozornost na Kiutlanuxsiwaj, která stále spočívala na šikmém podstavci v záplavě květů. Její černá čepel, zvláštního nepravidelného tvaru, vyhlížela povzneseně, jako by stála nad událostmi plynoucími kolem ní. Leskla se, ale nikoliv kovově, činila spíš dojem temného krystalu se stále se měnícím barevným tónem.

"Zpívá si," pronesl ženský hlas za jeho zády. Otočil se. Za ním stály kněžky bohyně Teteoinnan.

Starší se jmenovala Nebeská Záře a na jejím obličeji se již proplétaly vrásky. Určitě už překročila šedesátku. Za ní stála Životodárná Síla, mladší kněžka, jejíž levou tvář hyzdila klikatá, široká jizva, táhnoucí se od brady až ke spánku.

"Vypadá spokojeně," pokračovala Nebeská Záře, která ho oslovila.

"Je to stroj, nebo živá bytost?" dotázal se zvědavě.

"Zadrž! Neveď takové řeči v přítomnosti Kiutlanuxsiwaj. Vždy se hrozně rozčílí. Tvrdí, že vše kolem nás žije."

"I kameny?" zeptal se pochybovačně.

"Ty také, ale jejich čas běží mnohem pomaleji než náš. Tisíc lidských let pro ně znamená pár vteřin a celý náš život vnímají ve svém vědomí jako nepatrný záblesk."

"A mluvíte někdy se skalami?"

"Ne, takové věci opravdu neděláme," pokrčila Nebeská Záře rameny. "Ostatně, o čem si s nimi chceš povídat? Naše a jejich problémy jsou odlišné. A lidé existují příliš krátce na to, aby se o ně zajímal svět kamenů."

"A Kiutlanuxsiwaj vám pomáhá?" vyzvídal dále.

"Někdy, když se jí chce. Přizpůsobila se společnosti člověka," odpověděla mu Nebeská Záře. Když viděla jeho udivený obličej, vysvětlila: "Umí se například báječně přetvařovat.

Po smrti Malakiho ji zabavila policie jako předmět doličný. Báli jsme se, že ji seberou archeologové, ale bez problémů nám ji vrátili v plastikovém pytlíku. Vypadala tehdy jako kus pokrouceného kovu; atrapa, kterou nám podstrčili, aby se nás zbavili. Co jsme měli dělat?

Vzali jsme si, co nám dali, a zklamaně jsme odešli. Když jsme zašli za roh, začala se měnit její barva a za pár hodin vypadala tak báječně jako teď. Ví, kdy a jak prosadit svoje zájmy."

Tarmin zavrtěl nedůvěřivě hlavou, nechtěl se však hádat. Nechápal ale úctu Azmayů k předmětu, který jim přinesl tolik utrpení. Nebeská Záře si však všimla jeho zmateného pohledu a pobídla ho pohybem hlavy. Osmělil se a opatrně se zeptal: "Obětní dýka přináší smrt a zabíjí své věrné?"

Mladší kněžka Životodárná Síla se hlasitě zasmála: "Vše závisí na tom, co si žádáš od života. Pokud se chceš dožít vysokého věku a zemřít bohatý, potom Kiutlanuxsiwaj opravdu není dobrá společnice. Ti, kdo se s ní přátelí, umírají brzy, ale o jejich skonu se vyprávějí balady po mnoho generací. Svým blízkým dává krátký, ale slavný čas."

"Válka s Lokusty se mi zdá být krutou obětí," namítl.

"Ano, tehdy nás hodně zklamala," souhlasila Nebeská Záře. "Na Narce panují divné vztahy. Na poloostrově jsme čekali konflikty s východními kmeny, ale kanibalové? To nikoho nenapadlo a Kiutlanuxsiwaj nás nevarovala."

"Ti, co vás nedávno přepadli, pocházeli z poloostrova?"

"Částečně. Kousnutí lokusty vyvolává v lidech nejen halucinace, ale po čase i touhu jíst maso vlastních druhů. Lokustové v posledních letech opět ožívají, ale jsou opatrnější. Nesoustřeďují se na jedno místo a zakládají tajné osady. Občas sem pošlou nějakou pomstychtivou skupinu. Vojáci tehdy čistili poloostrov dost drsně a zahynulo mnoho nevinných.

Úbytek lidí poškodil hospodářství a v následujících letech padlo hodně osob za oběť epidemiím a zimě. Dnes na poloostrově žije pár set obyvatel, kteří nás nenávidějí a dávají nám vše za vinu. Navíc Lokustové by pro své rituály rádi získali i Kiutlanuxsiwaj."

Tarmin se opět zadíval na obětní dýku: "Odkud vlastně Kiutlanuxsiwaj pochází?"

"Tají nám to," zazněl veselý hlas Životodárné Síly, "sděluje nám jen to, co sama chce, a na mnoho otázek neodpovídá. Dává nám záhadná znamení a vize, ale neposkytuje nám jediný prostředek, kterým bychom s ní mohli hovořit jako rovnocenní partneři. Schovává se před námi za nadřazenost a nepochopitelnost, aby nám nemusela nic vysvětlovat. Bylo by toho pro ni až nepříjemně moc."

"Pověděla nám jen," dodala Nebeská Záře, "že se na Zem dostala za dávné vesmírné války před sedmi tisíci lety. Pořád vzpomíná na staré zlaté časy a lidem se věnuje jenom z donucení. Stále žbrblá, že naše malicherné starosti ji ničí," mírně ironickým hlasem doplnila, "avšak občas pečuje o potomky Toltéků a její předpovědi sem tam i vycházejí."

"A jste opravdu potomci dávných Toltéků?" zeptal se zvědavě.
"Naše krev se propadla do země," řekla sklíčeně Životodárná Síla, "a nikdo z nás neví, koho by našel v linii svých předků, kdyby ji znal. Nicméně Kiutlanuxsiwaj tvrdí, že několika Azmayům zůstalo ještě hodně toltécké krve."
"A komu?" zeptal se zvědavě.
"Všem kněžím," pokrčila Životodárná Síla skromně rameny. "Kromě nich ještě asi třiceti osobám. Jednu z nich znáš. Pápěří. Svým způsobem jí vděčíš za život. Kiutlanuxsiwaj řadí potomky Toltéků mezi svoje oblíbence a udržuje s nimi kontakt i na dálku. Získává jejich prostřednictvím informace. Mládenci, kteří honili lidojedy, tvrdili, že k tomu byli vyzváni. Že jim tuto myšlenku něco vložilo do hlavy. Myslíme si, že to způsobilo zajetí Pápěří. Tenkrát se na Kiutlanuxsiwaj pěkně navztekali, že svou riskantní akcí zachránili před lidojedy jenom Pápěří a jednoho cizince. Zvláště Ohnivá Střela. Velice miloval Ranní Rosu."
"A Kiutlanuxsiwaj posílá Pápěrce iluze o slávě?" zajímal se.
"Kdo ví, je-li to ona, či něco jiného. Kiutlanuxsiwaj nepodepisuje své sny a nežádá slepé víry v ně," mrkla na něho rozpustile Životodárná Síla. Tarmin si vzpomněl na svou zvláštní vzpomínku na Ailu a na přelud u obchodní stanice.
"Připadá mi divné, že dýka dokáže myslet," prohodil zamyšleně. Životodárná Síla se usmála: "Proč ne? Četla jsem, že existují předměty, které mají víc rozměrů než tři, a my z nich vidíme nepatrný zlomek, pouhou špičku ledovce. Kdo ví, co provádí ta část Kiutlanuxsiwaj, která se před našimi zraky skrývá kdesi v mimoprostorech?"
Tarmin se na ni nedůvěřivě zadíval. Nedokázal poznat, jestli žertuje, nebo to myslí vážně.
Kněžka se rozpustile smála a dlouhá jizva na její tváři svítila jasnou červení. Nechovala se jako vážní Oddaní Nejsvětějšího Proroka nebo upjaté Svaté Panny. Bohové Azmayů a jejich kněží se odlišovali od Tarminových představ. Všimla si, že si Tarmin prohlíží její jizvu, a prohodila teskně: "Je to památka na boj. Připomíná mi, že si mám vážit života."
Nebeská Záře bedlivě pozorovala obětní dýku a zamyšleně řekla: "Mám dojem, že se s tebou chce seznámit. Máš-li odvahu, dovolím ti, aby ses jí směl dotknout."
"Co se mi může stát?" zeptal se nedůvěřivě. Opět se ozval veselý hlas Životodárné Síly:
"Pouze to, že tě zařadí mezi svoje oblíbence. Jejich osudy jsi slyšel před chvílí."
"Ale neboj se," doplnila Nebeská Záře, "nikoho k ničemu nenutí. Každému dává možnost svobodné volby."
Tarmin popošel váhavě k Kiutlanuxsiwaj a zblízka si ji prohlížel. Po chvíli na ni opatrně položil ruku. Napjatě čekal, jaké to v něm vyvolá pocity, ale nic zvláštního nepozoroval a vnímal pouze studenou hmotu. Přejel po čepeli prsty. Bez odezvy. Už chtěl dát ruku pryč, když mu skrz ni projela silná bolest. Zatmělo se mu před očima a uviděl zářící těleso ve tvaru srpku měsíce, které se vlnilo a hrálo všemi barvami. Zcela podvědomě odpověděl hvězdičkou a pak kruhem s paprsky, které ho naučil přelud Aily, a ucítil v sobě příjemnou vibraci jakoby pochvalu. Ano, už věděl, odkud k němu přicházely iluze a tušil, že mnohé v jeho osudech nebyla pouhá náhoda.
"Kdo jsi?" zeptal se dýky, ale nedostal odpověď. Pohled se mu pomalu vyjasňoval a znovu uviděl sál plný Azmayů. Z prstů mu kapala krev. Obě kněžky ho podpíraly pod rameny.
Když Nebeská Záře viděla, že se probral, vydechla užasle: "Kousla tě! Projevila ti mimořádnou přízeň. Rychle, rozetři krev po její čepeli!"
Udělal to. Ruka mu přestala krvácet. Zmateně se zadíval na Nebeskou Záři. Vrtěla hlavou a mluvila rychle. Skoro drmolila: "Někdy si sama vezme něčí krev. Zvláštní. Takových osob není mnoho! Musíš být důležitý pro její cíle..."
Její řeč přerušil úder na velký buben, který ohlásil konec přestávky. Obě kněžky vytáhly rychle pruh zlatavé látky, položily na něj Kiutlanuxsiwaj a zmizely s ní v houfu lidí. Tanečníci nastupovali ve zdobených oděvech a posadili se do řady na jeviště. Několik metrů před nimi usedli tři kněží a dvě kněžky. Před sebou měli džbány s protáhlým, úzkým hrdlem.
O kus dál stál Moudrý had a vedle něho Nebeská Záře a Životodárná Síla. Obě kněžky společně držely látku a na ní zlomený oštěp s Kiutlanuxsiwaj. Diváci rychle zaujímali svá místa.
Moudrý Had zvedl hadí hůl a silným hlasem prohlásil: "Dnes završíme rozhodnutí učiněné při Slavnosti Léta. Naše statečné ženy plní slib učiněný Malakimu během boje s Lokusty. Každý rok zvyšují náš počet. Dnes máme tři sta padesát sedm dětí. Další se narodí začátkem léta. Těšíme se, že nejstarší dívky se již na podzim stanou matkami. Snad nás jednou bude opět pětadvacet tisíc."
Začal zpívat píseň v neznámém jazyce, které trvala snad deset nebo dvacet minut, a všichni během ní zachovávali hluboké mlčení. Když Moudrý Had skončil, zvolal: "Nedostává se nám ale potravin a již teď se sotva uživíme. Do budoucna nutně potřebujeme výnosnější odrůdy rostlin a dobytka. Dopravní kanál se brzy uzavře a nové mutace musíme koupit okamžitě, i když nám k úhradě objednávky chybí dvě stě padesát tisíc. Můžeme je získat cestou pro nás bolestivou, ale jedinou možnou."
K Moudrému Hadovi přišel poslední člen posvátného okrsku. V rukách držel pět skleněných trubiček s různobarevnými kuličkami. Velekněz je pečlivě zkontroloval a každou trubičku vysypal do jednoho z pětice džbánů, které stály na zemi. Když skončil, opět zvedl hadí hůl a promluvil: "Jednatelé Transplanu jsou ochotni odkoupit od nás pouze to, čeho se nám samotným nedostává. Požadují mladé muže ve věku od osmnácti do dvaceti pěti let a nabízejí padesát tisíc za jednoho. V každé z pěti losovacích nádob leží třináct kuliček. Dvanáct nese barvy našich kmenů a poslední je čistá. Bude-li zvoleno méně chlapců než pět, zredukujeme objednávku. Nepadne-li žádné jméno, pak si Vznešení naši oběť nepřejí a nákup zrušíme."
Tarminovi se zatočila hlava. Už věděl, proč se Azmayové tak rozzlobili, když jim při svém příchodu oznámil, že prchá před Vampy. Mezi nimi byl tucet chlapců, po jednom z každého kmene, připravených zemřít. Ti tančili představení, jehož scénář následující rok bude nepochybně doplněn jmény pětice vylosovaných. Přejel pohledem obličeje členů DantheToqui a ke svému překvapení v nich viděl toužebné přání, aby vylosovali právě jejich kandidáta.

"Ptám se udatných mládenců, jsou-li připraveni k oběti?" vykřikl Moudrý Had. Když zaslechl jednohlasné ano, vydal se podél řady připravených chlapců. Začal od levého konce.
Každý z hochů povstal, velekněz zakroužil hadí holí nad jeho hlavou. Na čele a tváři mu udělal několik posvátných symbolů. Když došel až k Rychlému Větru, který seděl poblíž pravého kraje, zarazil se, chytil ho za zápěstí a dlouze se mu díval do očí a po chvíli řekl:
"Nakazil ses bahenní virózou."
"To nic není! Za pár dnů jsem v pořádku," zavrtěl hlavou Rychlý Vítr.
"Vrtulník přiletí zítra. Nemocného tě nepřijmou."
"Ale já jsem připraven se obětovat!" vykřikl zoufale Rychlý Vítr.
"Tvoji odvahu nikdo nepopírá. Bohové si však nepřejí, abys zemřel," pronesl rezolutně Moudrý Had. Rychlý Vítr svěsil hlavu a i z dálky bylo vidět, jak mu z očí tečou slzy. Dvě ženy od DantheToqui vběhly na jeviště a odváděly ho pryč z jeskyně. Mladík šel zdrceně, viditelně se chvěl horečkou a sotva stál na nohou. Únava, kterou dával najevo při tanci, znamenala předzvěst nemoci, která nyní propukla plnou silou.
Bystrý Zrak, vůdce DantheToqui, povstal. Obličej měl bledý, stejně jako ostatní členové jeho kmene. Zabědoval:
"Lokustové nám zabili Silný Hrom. Hocha vybraného v létě z našich řad. Bohové odmítli i Rychlý Vítr, který zaujal jeho místo. Čím jsme se provinili, že na nás seslali takovou pohanu? Nemáme dalšího muže v požadovaném věku," rozhodil rukama a jeho pohled padl na Tarmina. Ten suše polkl a zaraženě zíral na obětní dýku, lesknoucí se na konci zlomeného oštěpu. Zachytil nevěřícné pohledy Nebeské Záře a Životodárné Síly, jejich vytřeštěné oči a otevřená ústa. Nechápal, jak Kiutlanuxsiwaj dokázala vše zařídit, pokud to spískala ona, ale ocenil eleganci návrhu, který dostal. Mohl ho klidně odmítnout bez ztráty cti. Nikdo zdejší neznal jeho věk. Když prohlásí, že je mu dvacet šest let, ocitne se mimo věkový limit. Rozhodnutí splnit Slib Smrti záleželo jenom na něm.
"V létě jsem oslavil pětadvacáté narozeniny. Mohu zastoupit Rychlý Vítr," prohlásil.
Nebeská Záře se mezitím vzpamatovala. Ukazovala na Kiutlanuxsiwaj a něco tiše šeptala veleknězi, který pochybovačně vrtěl hlavou, ale nakonec pokynul Tarminovi, aby se zařadil mezi oběti a pokračoval v rituálu. Vzduch praštěl napětím. Všichni tušili, že probíhá něco mimořádného. Když Moudrý Had dělal nad Tarminem posvátná znamení, probodával ho očima, jako by si chtěl přečíst jeho myšlenky.
Tarmin se opájel záplavou udivených pohledů, které na něho dopadaly. Na rozdíl od všech vůbec nepochyboval o tom, že mezi vylosovanými bude modrá kulička DantheToqui.
Dlouhý zpěv velekněze, během kterého pětice před jevištěm míchala kuličky ve džbánech, pro něho neznamenal žádné napětí a celou dobu klidně seděl.
Každý z pětice losujících vyklepal z úzkých hrdel džbánů jednu kuličku. Moudrý Had na ně pohlédl a chvíli zůstal zaraženě stát, pak suše oznámil: "Ze dvou džbánů vypadla světle modrá kulička DantheToqui a z ostatních neobarvená," otočil se ke Kiutlanuxsiwaj a s důrazem na každé slovo pronesl: "Co to znamená? Chybí nám dvě stě padesát tisíc na doplatek. Objednávku můžeme snížit - odmítnout zvířata, zaplatit penále a vzít si jenom plodiny. Ale i tak potřebujeme k úhradě sto tisíc. Vylosování Tarmina se rovná zrušení celého nákupu!"
V sále vypukla vřava. Tarmin opět sklouzl pohledem na čepel dýky. Měla právě purpurový odstín, který se lehce vlnil. Určitě se skvěle baví, napadlo ho. Přemýšlel jen, kolik věcí o něm zjistila z pár kapek krve. Po chvíli se Azmayové uklidnili a sledovali zamračeného Moudrého Hada, který se pořád upřeně díval na mlčící Kiutlanuxsiwaj. V sále se postupně rozhostilo mrazivé ticho, do něhož po chvíli promluvil Tarmin: "Je to v pořádku.
Vampové vám za mě dají tři sta tisíc. Mám geny téměř bez poruch."
"Stále vstupuješ mezi mě a bohy," zachmuřil se velekněz a odmlčel se. Nevšímal si úžasu, který dávala najevo řada Azmayů, a v jeho tváři se zračilo váhání. Dovtípil se, že Kiutlanuxsiwaj vysílá Tarmina jako zvěda mezi Vampy, ale bál se zeptat proč. Nevědomost chránila Azmaye proti pomstě KosmoFlotily. Nikdo je nemohl obvinit z nezákonného činu. Prodají cizince, který se k nim uchýlil na zimu, což je na Narce zcela běžná věc, a za to získají životy pěti mládenců.
"Pán smrti přijímá Tarmina," oznámil posléze, "ale pro jistotu vybereme ještě pět náhradníků pro případ, že by měl nižší cenu v důsledku nemoci, kterou prodělal."
Když to dořekl, dal pokyn k novému losování, které proběhlo normálně a kuličky označily pět mládenců, mezi nimi i Ohnivou Střelu, vůdce výpravy proti lidojedům. Všichni vybraní se radostně smáli na Tarmina a ostatní se zklamaně vrátili ke svým kmenům.
Moudrý Had zahájil dlouhý zpěv a během něho přistupoval ke zvoleným obětem. Za ním důstojně kráčely Nebeská Záře a Životodárná Síla. Každému nechaly na chvíli podržet Kiutlanuxsiwaj, zatímco velekněz nad ním dělal složitá gesta. Nakonec došli k Tarminovi a předali mu Kiutlanuxsiwaj. Jako hlavní oběť ji bude opatrovat až do okamžiku, kdy ho prodají Vampům.
Následovala slavnostní večeře, během níž spočíval zlomený oštěp s Kiutlanuxsiwaj na stojánku vedle Tarminova křesla. Stal se hrdinou, význačným mužem Azmayů. O slávu se dělil s dalšími pěti chlapci, ale ti už sklízeli svůj díl úcty od léta a měli naději vrátit se. Jemu patřilo pár hodin a každý snaživě prokazoval pocty především jemu. Obsluhovali ho jako prvního, koupal se v obdivných pohledech a poslouchal děkovná slova. A také se loučil s přáteli. Jen Hebkou Kadeř nemohl najít. Lidé kolem si všimli jeho marných snah a sami ji objevili schoulenou v koutě sálu. Chtěli ji k němu přivést, ale zarazil je. Vzal ze stojánku Kiutlanuxsiwaj a šel za ní sám. Ostatní uctivě odstoupili, aby s ní mohl mluvit v soukromí.
"Sestřičko," pohladil ji. Hebká Kadeř rychle zabořila obličej do jeho ramene, aby neviděl její uplakanou tvář, a žalostně vzdychla: "Všichni se radují, ale já tě nechci ztratit! Zas nebudu mít nikoho. Opět mi zůstanou jen slzy, bratříčku."
"Možná, že se ještě vrátím, abych ti je setřel," utěšoval ji.
"Opravdu?" špitla s nadějí. "Lidé si šeptají, že tvůj prodej spískala Kiutlanuxsiwaj," dotkla se oštěpu, který držel v ruce.

"Ve stáji jsi blouznil o svém Slibu Smrti. Zamlčela jsem to. I před tebou, aby ses nebál, že to vyžvaním. Proto jsem s tebou nechtěla zůstat v soukromí. Určitě bys mě zpovídal."
"Udělalas dobře," pochválil ji. "A mlč o tom dál. Nevědomost vás chrání před mstou KosmoFlotily."
"Je strašlivě mocná," prohodila nejistě a podívala se na něho s nevyřčenou otázkou.
"Nejdu s ní bojovat. Jsem jenom zvěd," prozradil jí po kratším váhání, aby ji uklidnil.
"To je dobře. Dávej tam na sebe pozor," nabádala ho starostlivě a lítostivě dodala: "Netušila jsem, že máme tak málo času. Teď mě mrzí, že jsem s tebou nezašla na tu pozorovatelnu.
Určitě bys mě tam pořádně políbil, jako dospělou."
"V tom to není. Jsi půvabná jako Tapaila a nikdy jsem si netroufnul," zalhal jí. Na chvíli se ni přestal dívat jako na svou mladší sestřičku a vášnivě ji políbil na rty. Na Zlaté državě by ho za podobné chování k dítěti krutě potrestali, v tom nejlepším případě vyválením v trní, ale přihlížející Azmayové měli ve tvářích jen chápající úsměvy.
"Vymohla jsem zrušení tvého zákazu požádat našich žen," vyrušila je kněžka Životodárná Síla. V jejím hlase zazněla mírná omluva za to, že Hebká Kadeř se dospělou stane až za půl roku a navíc je jeho sestrou. Tarmin se cítil zaskočen, vcelku si zvykl na osamělé noci a ze všeho nejvíce toužil po vydatném spánku, aby měl dost sil na zítřek.
"Můžeš si jich vybrat víc," dloubla ho Hebká Kadeř radostně do žeber.
"Zákaz je přece kvůli karanténě," podíval se Tarmin na záplavu vyzývavých úsměvů.
"Dáváš nám svůj život," vysvětlovala Životodárná Síla, "každá ti proto ráda věnuje pár osamělých měsíců karantény, která na ni dolehne po noci s tebou. Bude žena velké oběti."
"Kterou ale?" ptal se Tarmin sám sebe v duchu. Na kraji zástupu žen zahlédl Letní Vánek, místní krásku. Dnes ale toužil víc po přítelkyni. Hledal Diblici Křišťálku, ale nikde ji neviděl. Vzpomněl si, že se mu smutně omlouvala, že už nesplní svůj slib. Ohnivá Střela po ní pokukoval během večera a ten tu také chyběl. Možná, že spolu už odešli. Diblici bude mrzet, že promeškala příležitost. Tarmin by o ní sice mohl požádat a určitě by mu vyhověli, ale nechtěl jiným kazit zábavu.
Bloudil očima dál. Na boku zahlédl Perličku. Vždy si s ní rád povídal, ale byla nejméně o dvacet let starší než on. Zmateně si dál prohlížel desítky hezkých tváří. Mladší dívky se bavily jeho rozpaky a dělaly na něho vyzývavé posuňky. Ty starší ho povzbuzovaly. Zezadu se ozval výkřik; že ženské koušou jenom občas a prý se to dá přežít. Polovina vyzyvatelek se smíchem vycenila zuby.
"Váhavče! Mám ti vybrat sama?" popichovala ho Hebká Kadeř.
"Ach jo," vzdychl Tarmin a rozhodl se provést výběr naslepo. Odložil Kiutlanuxsiwaj na stojánek, aby s ní někoho nezranil. Jak se otáčel, zahlédl osamocenou ženskou postavu, která seděla na stoličce a se sklopenou hlavou zkoumala desku stolu. Pomyslel si; vida, alespoň jedna, která o mne nestojí. Vtom ji poznal a zarazil se - Pápěří. Čekal by ji v předních řadách davu, křičící a skákající metr do vzduchu, aby připoutala jeho pozornost, ale asi se už vyléčila.
Chystal se zavřít oči a směle vykročit vpřed, když Pápěří náhle zvedla hlavu a zpozorovala, že se na ni dívá. Oči se jí rozzářily úžasem. Prudce vyskočila a smetla talíř s jídlem.
Vyrazila zběsile vpřed, ale uklouzla po čerstvě rozlité omáčce. Jak padala dopředu, zkusila se zachytit stoličky. Ta se jí ale zvrtla pod rukama, odlétla do strany a s rachotem narazila na sousední stůl. Na něm se z vršku mísy uvolnil ozdobný plod granátovce. Ten se skutálel po tabuli a povalil vysoký svícen, který svým pádem urazil pípu u soudku s kvašákem.
Tarmin vytřeštil oči. Pápěří už zjistila svůj omyl. Ležela na podlaze celá zkoprnělá, ve velké louži kvašáku, pršícího ze stolu vedle ní. Žlutá záplava protékala všemi spárami ve vrchní desce a crčela na podlahu v desítkách praménků, takže to vypadalo, jako kdyby si dřevěná prkna důkladně ulevovala.
Od stropu jeskyně se odrážel šílený chechtot stovek Azmayů. Mnozí seděli zcela bezmocně na zemi a popadali se za břicho. Byli rudí ve tvářích a z očí jim tekly slzy. Sen Pápěří o slávě se propadl ještě hlouběji. Holá nespravedlnost osudu! Tarmin si uvědomil, že právě teď tohle může změnit. Rozhodnutí záleželo opět na něm.
Pápěří se vzpamatovala a po čtyřech vylezla z kvašáku. Utíkala pryč, směrem k bočnímu východu ze sálu. Do cesty jí vběhl Tarmin, zadržel ji a hlasitě oznámil svoje přání strávit s ní dnešní noc. Zdvořile se jí zeptal na souhlas. Zmáčená Pápěří na něho nevěřícně zírala stejně tak jako ostatní.
Všeobecný údiv přehlušilo nadšené výskání Hebké Kadeře. Přiběhla k nim a radostně je oba objala. Její veselí nakazilo i ostatní. Azmayové se smáli a padaly halasné poznámky o Tarminově řádění v Čele vichrů. Všichni se báječně bavili. V jejich šprýmech nebyla škodolibost, spíš radost nad krásným zakončením Tarminova souboje s Čelem vichrů.

Kapitola 21 - Pomoc, která nezapřela sama sebe
Opět ve vrtulníku, tentokrát v mnohem větším. Jeho trup přikrýval na přídi a zádi průsvitný deštník dvojice vrtulí, ale do dobře odhlučněné kabiny pronikal jen jejich slabý šum.
Tarmin seděl u okna a pozoroval zasněženou krajinu, plynoucí pod nimi. Tělo mu halil slavnostní oděv válečníka, ozdobený na rukávech vyšíváním a vpředu síťkou z pozlacených kroužků. Hlavu mu zakrývala přílba ve tvaru iwedagovy trojoké hlavy, v ruce svíral oštěp s Kiutlanuxsiwaj a za širokým opaskem z černých kovových plíšků mu viselo několik vrhacích hvězdic, dlouhý nůž a nezbytné pouzdro s jedovatým Suertarmem. Jeho oběť byla posvátná a zvyk vyžadoval, aby se takový čin provedl dobrovolně. Kdyby se rozhodl utéci, nikdo by ho nestíhal. Žádná ruka by ho nezadržela, kdyby si přál zemřít dříve, než ho předají Vampům. Ostatní vybraní mládenci vypadali podobně, pouze místo Kiutlanuxsiwaj drželi krátká kopí, zdobená ptačími pery.
Pěkně vyděsili pilota, který obvykle převážel lidi určené pro Transplan pevně svázané a s roubíky v ústech. Jeho pasažéři divoce kouleli očima a během cesty se často hrůzou znečišťovali.
Nevěřícně vrtěl hlavou, když mu velekněz vysvětloval, že šest ozbrojených mládenců opravdu zná svůj osud a letí

zcela dobrovolně. Teprve po dlouhém přesvědčování, ke kterému se připojili i sami obětovaní, svolil, aby nastoupili i se svými zbraněmi. Předtím však pečlivě zajistil dveře mezi prostorem pro cestující a pilotní kabinou.
Letělo jich celkem deset. Tarmin a pět náhradníků, dále Moudrý Had a dva obchodní specialisté Azmayů, Dlouhý Prst a Přívětivé Oko. Desáté místo, poslední volné, zaujala Pápěří, žena hlavní oběti, která nechala stát na zemi zklamané dívky ostatních pěti mládenců.
Něžně se tiskla k Tarminovi, opírala si hlavu o jeho rameno, jednou rukou mu jemně svírala dlaň a druhou se dotýkala oštěpu s Kiutlanuxsiwaj. Zářila štěstím.
Tarmin musel v duchu připustit, že to s Pápěří vcelku šlo. Svým způsobem ho jejich společná noc potěšila. Popravdě řečeno, dovádění s ní se mu docela líbilo. Až moc líbilo.
Pravda, ze začátku ho Pápěří málem přivedla k zoufalství. Trvalo mu nejméně půl hodiny, než zastavil její proud slz a nářků nad tím, že mu svou zbrklostí pokazila večer.
Nakonec zcela bezradný nad tím, co s ní má dělat, vztekle roztříštil lampu o stěnu a ostře prohlásil, že tma nezná ošklivost. Kupodivu ji to uklidnilo, aspoň na čas. Podobnou scénu ještě párkrát zopakovala, ale se slábnoucí intenzitou a poslední její steny zahnal jediným pohlazením. V intervalech mezi nářky se koupal v úžasných přívalech lásky, která z ní prýštila, a žasl nad jejím zázračným talentem odkrývat jeho tajná přání. Vyplnila je do jednoho a ještě teď v sobě cítil slastné záchvěvy.
Pohladil ji po ruce. Lehce se zavrtěla na jeho rameni. Náhle se mu vybavila Ilčina tvář.
Vztah s ní probíhal naopak. On ji zahrnoval svoji náklonností a ona jeho úvahami o kalendáři. Kdyby se mohla spojit hezká Ilka s Pápěří v jednu osobu, vznikla by kouzelná bytost, ale kdo ví, jestli by se mu potom vůbec chtělo splnit Slib Smrti.
Smutně si vzpomněl na své loučení s Hebkou Kadeří těsně před nástupem do vrtulníku, na její teskné objetí a polibek, nesestersky dlouhý až k zadušení. Své šaty máčela slzami a vítr jí cuchal složitý účes, který určitě tvořila celou noc. Nevnímala to. Jen se k němu tiskla a plakala: "Bratříčku, strkáš nos mezi iwedagovy kly. Budu denně obětovat bohům za tvůj návrat."
"Slíbil jsem, že se ti vrátím," usmál se na ní povzbudivě, "ale splň mi taky jedno přání.
Kdyby něco selhalo a zemřel bych, zapomeň na mě."
"Proč ode mne chceš takovou nemožnou věc?" zhrozila se.
"Nebudu už existovat. Nenos v sobě mrtvé. Roznášejí mor. Žít se má v přítomnosti, protože pouze ta existuje," zopakoval jí oblíbené úsloví Oddaného Kameina a pohladil ji něžně po vlasech. Zavrtěla prudce hlavou. Nenaléhal na ni. Věděl, že časem si vzpomene na jeho poslední přání a pochopí, proč to chtěl.
Přerušil své vzpomínky, právě se blížili k cíli cesty. Všichni v kabině se mačkali u oken a zírali na rozlehlou vládní základnu. Vzadu za ní stál na obrovské ploše kosmodromu štíhlý raketoplán, který zajišťoval kyvadlovou dopravu mezi orbitem a planetou. Skrz mlžný opar probleskovaly obrysy Kosmocity. Úchvatný pohled netrval dlouho a stroj brzy dosedl na plochou střechu jednoho domu. Když se zastavily vrtule, podlaha pod nimi se pohnula a odvezla je i s helikoptérou dovnitř budovy.
Dopravní unašeč je zanechal na kraji obrovského hangáru. Kromě nich se tam nevyskytoval jediný člověk, i jejich pilot se vytratil. Stálo tu jen několik helikoptér různých velikostí, pár menších letadel a mnoho dalších mechanizmů, o jejichž účelu Tarmin nic nevěděl.
Připadal si mezi nimi jako divoch, který omylem zabloudil do civilizace, a nervózně svíral svůj zlomený oštěp s Kiutlanuxsiwaj. Když se před nimi objevila průsvitná postava spořeoblečené dívky, zděšeně sebou škubl.
"Vítejte v Galanetu, společné hanzovní stanici KosmoFlotily a dalších významných firem," mluvila melodickým hlasem. "Prosím, vyčkejte zde na příchod regeny Cgue-Jariny, obchodní zástupkyně Transplanu, m.s.ea. Dorazí k vám za sedm a čtvrt minuty."
Ohnivá Střela odvážně přistoupil k dívce. Jeho ruka, kterou jí chtěl podat, volně projela skrz ni. Užasle vykřikl.
"Jsem pouhou projekcí, avšak v Rubínové lodi čeká můj vzor a další půvabné ženy.
Úspěšný obchod si žádá oslavu v zábavném sektoru Extáze," zašveholil její hlásek a objevil se červeně osvětlený dům ve tvaru plachetnice a plastická mapka, kde se nacházely další podobné atrakce. Poté vše zmizelo. Příhoda všechny pobavila. Ohnivá Střela tiše klel, ostatní se smáli.
Na boku haly se otevřely dveře výtahu. Vystoupila z nich skupinka pěti mužů a rychlou chůzí směřovala přímo k nim.
"DĚS TO VEM!" zaklel Tarmin nahlas, když je poznal. Na čele rázoval Ditr s nějakým uniformovaným mužem, za ním šli jeho nohsledi Brut, Alfonso a Jonáš.
"To čumíš, ty spratku, jak jsme tě vyhmátli!" hulákal Ditr zdáli s potměšilým úsměvem.
"Hned, jak jsem se doslechl, že ti bláznivíAzmayové, co o nich Aila furt mlela, prodávaj dušičky, řek jsem klukům, že je musíme omrknout."
Tarmin sevřel oštěp s Kiutlanuxsiwaj a zoufale přemýšlel co teď. Azmayové si ho nechápavě prohlíželi. Vetřelci se zastavili několik metrů před nimi a Ditr vytáhl z kapsy velkou kuličku. Držel ji mezi dvěma prsty a zubil se: "Máme pro tebe dáreček, votlemenče.
Majitelka to už nechtěla a moc nás prosila, abysme si to konečně vzali."
Tarmin se na předmět pozorně zadíval a škubl sebou. Bylo to umělé oko Taviny Skleněnky, která napřed byla jeho vychovatelkou, později milenkou a posléze zrádkyní. Naštěstí nakonec podlehla nátlaku Svatých Panen, prozradila jim Ditrův plán a tím umožnila Tarminův útěk. Co s ní jenom udělali?
"Poznal to! Je to tutově on! Jmenuje se Tarmin. Vrahoun a prznitel. Jeho maso patří podle rozsudku naší državě," sdělil Ditr muži ve stejnokroji policisty. Ukázal na trojokou iwedagovu přilbu na Tarminově hlavě a vyštěkl: "Sundej si tu maškarádu z palice, hajzlíku, ať si tě můžeme pořádně prohlídnout."

Tarmin namířil před sebe čepel Kiutlanuxsiwaj, která se maskovala za dětský nůž ze špatného komiksu. Ditr se výsměšně podíval na zlomený klacek s přivázaným kusem plechu, který na něho mířil, a rozchechtal se: "Ten zasranej zadek chce kousat. Brute, promluv s ním."
Brut si natáhl rukavice, opancéřované až k loktům, a pohnul se vpřed. Skočil před něj policista, který je doprovázel, a vykřikl s výhružně vztyčenou rukou: "Stop! Nacházíte se na výsostném území Galanetu. Ve všech jeho prostorách jsou souboje zakázány!"
Brut se s viditelnou nechutí stáhl. Opět se objevila projekce dívky a zašveholila: "Vyčkejte laskavě příjezdu regeny Cgue-Jariny, obchodní zástupkyně Transplanu, m.s.ea. Její plošina k vám dorazí za jednu a půl minuty."
Ženština se ztratila. Brut výhružně vrčel: "Máš kliku, že na tvý kosti vypsali slušnou cenu.
Jinak bych ti je, ty votlemená držko, rozemlel na maděru za ty boty, cos mi ukrad."
V levé stěně hangáru se otevřely dveře. Vyjel z nich otevřený vůz bez postranic s pěti řadami sedaček. Vepředu seděla žena v zelených šatech s dlouhými světlými vlasy, za ní tři elitní vojáci v šedomodrých uniformách s emblémy vybuchující novy. Vozidlo zastavilo.
Eliťáci beze slova vyskákali a zaujali místa ve vrcholcích velkého trojúhelníku kolem shromážděných. Světlovlasá žena pomalu vystoupila, ale zůstala stát u plošiny a promluvila k nim z dálky dobrých dvaceti metrů.
"Jmenuji se regena Cgue-Jarina. Mám pověření Transplanu, m.s.ea., ke všem jednáním o prodeji těl," představila se s lehkou úklonou hlavy. "Jak vám mohu pomoci?"
"Vážená paní regeno, hovoří k vám nepatrná osoba, zastupující hlas farmářů ze Zlaté državy.
Před třemi měsíci nám utekl jeden odsouzenec k smrti při transportu do vaší společnosti," začal mluvit zdvořile Ditr. Ukázal prstem na Tarmina a pokračoval: "Nyní jsme zjistili, že ho zajaly tyhle maškary a chtěj ho neoprávněně prodat," zazubil se na Azmaye.
"Ze zákona, jménem poctivejch usedlíků, za který mluvím, si dovoluji požádat o vrácení našeho majetku. Je řádně registrován na Galapolu pod označením Tarmin."
Regena po Ditrových slovech zpozorněla a něco pronesla do malého mikrofonu, který měla uchycený na šatech.
Eliťáci, kteří až dosud stáli netečně kolem nich, ve vzdálenosti zhruba třiceti kroků, najednou ožili a sáhli po zbraních.
Dostanou mě dříve, než udělám krok, uvědomil si Tarmin a vzpomněl na Suertarm. Ano, to je ono! Ať se Vampové hezky snaží, když o něho tak stojí. V duchu pronesl k podivné dýce: "Kiutlanuxsiwaj, vím, že máš v plánu velké věci, ale napřed spolu něco vyřídíme!"
Popotáhl nosem. Předstíral, že hledá v kalhotách kapesník, avšak místo toho vytáhl z pouzdra u pasu jedovatou kuličku Suertarmu a sevřel ji opatrně v pěsti. Udělal to tak, aby ji vojáci na moment zahlédli.
"Neukvapuj se!" zašeptal mu zezadu Moudrý Had, ale Tarmin zrovna teď neměl náladu poslouchat rady starších.
"Jsem oběť Azmayů! Vrah mé sestry za mě prachy nikdy nedostane!" zasyčel a doufal, že eliťáci mají dobrou výbavu a uslyší to i na dálku. Nezklamali ho. Zpozoroval, jak něco šeptají do komunikátorů, a regena se náhle zatvářila poplašeně. Nevěděla, co má učinit.
Bála se vydat rozkaz k veřejnému postřílení farmářů ze Zlaté državy.
"Kdo jsi, mládenče?" zeptala se nejistě. Slušnost vyžadovala mluvit s úředníky velkých firem podobným stylem jako Ditr, ale Tarmin nechtěl, aby herec, který bude příští rok hrát jeho činy, poníženě kňoural. Raději si honem vymyslel jméno, vypjal prsa a proti všem zvyklostem spustil: "Bohové mě nazývají Přítelem Dýky, udatným bojovníkem národa Azmayů, který holou rukou srazil k zemi Velkého Lokusta a prošel Čelem vichrů. Nyní dobrovolně přicházím jako posvátná oběť. Paní smrti, rozřež mě třeba na kousky! Nářku neuslyšíš z mých úst!" hřímal a ve zvednuté pravé ruce třímal oštěp Kiutlanuxsiwaj. Farmáři ze Zlaté državy vyvalili oči a regena široce otevřela ústa.
"Ty zkurvený maškarády mu vymyly mozek. Odeberte mu tkáň a hned budem vědět, na čem jsme. Kód DNA ho prozradí," začal povykovat Ditr. Tarmin znejistěl. Slovo DNA mu vůbec nic neříkalo.
"Jsme transplantační společnost, a nikoliv četníci," regena zarazila Ditra pohybem ruky.
"Tvrdí-li tento statečný mladík, že sem přišel dobrovolně, věříme mu. Je to jeho život. Máteli s Azmayi spor, zažalujte je na Galapolu nebo si u planetárního kurátora vyžádejte povolení k vedení války."
"Už se těšíme, naděláme z vás hnojivo na pole," ušklíbl se Ohnivá Střela na Ditra, který zakvílel: "Paní regeno, prosím, dovolte nám jenom sundat mu tu šaškárnu, co má na hlavě, a udělat si jeho foto pro soud, pak hned půjdem pryč."
Tarmin polknul. Lehce zažmoulal drsný Suertarm v levé pěsti. Opřel si špičky prstů o dlaň tak, aby kuličku předčasně nerozdrtil, a připravil se k boji. Regena si nepochybně všimla jeho příprav a zlostně vyjekla na Ditra: "NEDOVOLÍM! Svůj názor na věc jsem vám už řekla!" otočila se k policistovi, který ho sem přivedl, a zasyčela jako prasklá tlaková hadička: "Seržante, pokud si přejete změnit profesi a v budoucnu vodit exkurze venkovanů po Galanetu, ukazujte jim raději zábavné sektory. Místní domy vám určitě dobře zaplatí!"
"Hluboce se omlouvám, hned napravím svoji chybu," vydechl policejní seržant staženým hlasem. Otočil se k lidem ze Zlaté državy, rozpřáhl ruce a vyzval je: "Prosím, ihned se vraťte do výtahu!"
"Příteli Dýky, přijímám tvou oběť pro národ Azmayů," řekla regena Tarminovi a křečovitě se na něj usmála, ale její pohled stále směřoval na jeho levou ruku sevřenou v pěst.
Ditr se vztekle kousal do rtů a ignoroval výzvy policisty k odchodu.
"Soud chce důkazy. Bez obrázku jsme v PRDELI! Brute, sraž mu tu přilbu z kebule!" zaječí zničehonic Ditr. Brut ho ihned poslechne a pohne se. Vzadu varovně vykřikne regena.
Ty pitomče, pomyslí si Tarmin, máš postavou statného buvola, ale rozum tasemnice od trvalého pobytu v Ditrově zadku. Švihne po něm oštěpem. Brut nastaví Kiutlanuxsiwaj kovovou rukavici, aniž tuší, jakého má proti sobě protivníka. Vzápětí nevěřícně zírá na zbytek své paže, která mu končí v půli předloktí čistým řezem; na krajích pahýlu probleskuje hladce ukrojený ocelový plech. Sklopí zrak a najde své zápěstí na špičkách úplně nových bot, které si

nedávno koupil náhradou za ty ukradené. Nestihne dokončit svou pomalou myšlenku, že je tady něco v nepořádku. Z tenké čáry na jeho hrdle vytryskne krev. Rudý gejzír z proťaté krční tepny vyletí do výše téměř čtyř metrů a pokropí celé okolí.
"U iwedaga!" vydechne Tarmin úžasem. Koutkem oka zahlédne, jak se k němu z druhé strany blíží Alfonso, zvedá obušek a tváří se jako zbavený smyslů. Tarmin k němu otáčí hrot oštěpu, ale nemá šanci to stihnout, nemůže si v boji pomoci levou rukou, kterou mu blokuje Suertarm. Zachraňují ho eliťáci. Alfonso se zkroutí v zeleném výboji. Padá na čelo a cestou k zemi mimoděk narazí na Kiutlanuxsiwaj. Obětní dýka se mu hladově zakousne do boku a rozetne mu ho až k páteři. Z rány se vyvalí proud rozervaných střev jako svazek kabelů z puklého stroje. Alfonso padne přímo na ně a rozhodí je do stran.
Ditra dnes nečekaně opustil jeho pověstný bystrozrak. Vytahuje pistoli. Je to jenom obyčejná vzduchovka na omračující střely, s ničím jiným by ho do prostor Galanetu nepustili, ale ve své ješitnosti si ji kdysi pomaloval tak, že z dálky vypadá jako laser. Bude mít čas toho litovat. Míří na Tarmina s výrazem vzteklého šílence. Zdá se, že ztratil rozum a vůbec nevnímá, co se tu děje. Stal se robotem posedlým jedinou myšlenkou - dohrabat se k vlastní zkáze.
Tarmin se mu snaží zabránit ve výstřelu, ale nemůže to stihnout. Když napřahuje paži, aby po něm vrhnul oštěp, už na něj míří temné ústí hlavně. Opět zasahují eliťáci; před Tarminem vyrůstají fialové stěny protisvětelných clon a současně s nimi mizí Ditrova pistole v červeném mračnu i s polovinou jeho ruky. Hod oštěpu se však už nedá zastavit. Kiutlanuxsiwaj s pronikavým třeskem proniká světelnými štíty, zabodává se do Ditra, který se kácí naznak s nohama rozhozenýma do stran jako padlá kráska.
Boj skončil. Ze Zlaté državy zůstal bojeschopný pouze mladý Jonáš, který dřepěl na bobku a pištěl strachy, podoben hejnu taramíků v drátěné pasti. Držel si dlaně na očích, aby náhodou neviděl víc, než by dokázal snést, a pod ním se roztékala velká nahnědlá louže.
Ohrožoval jen nos a uši přítomných, ale jeden z vojáků ho přesto pro jistotu omráčil zeleným bleskem. Jonáš naposledy kviknul, svalil se do vlastní kaluže a ztichl.
Kiutlanuxsiwaj nesmí zůstat v rukách nepřátel; pomyslil si Tarmin a vyrazil přímo proti světelným bariérám, které poslušně zmizely a pustily ho dál. Doběhl k sténajícímu Ditrovi, kterému místo pravého předloktí trčel roztříštěný pahýl. Z levého ramene mu koukala násada oštěpu, která průletem skrz silová pole zčernala. Tarmin si přehrnul rukáv bundy přes pravou dlaň a vytrhnul horkou rukojeť. S uspokojením si oddechl, když na jejím konci uviděl nepoškozenou Kiutlanuxsiwaj. Při vytahování z rány silně zaskřípěla a zřejmě své oběti rozdrtila ramenní kloub. Její čepel se mdle leskla jako oči spokojeného strávníka a kdyby měla jazyk, určitě by mlaskala.
"Ty jediný z nich sis to skutečně zasloužil," zašeptal Tarmin na vraha své sestry. Ditr prosazoval na Zlaté državě zabíjení málo produktivních jedinců a mohl se teď těšit na potupnou smrt podle svého vlastního zákona. Spolčil se s Vampy a Tarmin si našel pomoc, která nezapřela sama sebe. Zvedl obětní dýku do výše a obhlížel bojiště bitvy, kterou za něj z půlky vybojovali jiní. Přesto neodolal lákavému pokušení a z plna hrdla zvolal: "Tak končí kreatury při setkání s Azmayi!"
Jeho druhové stáli strnule na kraji bojiště a kulili oči na zakrváceného Tarmina, který mával ohořelým oštěpem s Kiutlanuxsiwaj, uprostřed rudé kaluže plné bezvládných těl.
Pohled na ně byl okouzlující. Snad svůj úžas věrně zahrají za rok ve svém představení.
Regena Cgue-Jarina přeskočila padlé postavy. V ruce nesla žlutý kufřík. Klekla si před Tarmina na potřísněnou zem a otevřela ho. Vytáhla jakýsi aparát a drmolila: "Ukaž mi ruku!
Honem! Prosím! Opravdu se ti nic nestane. Jen tě ošetřím."
Dívala se na Tarmina prosebně a její hlava se ocitla pod koncem oštěpu.
Z Kiutlanuxsiwaj padaly kapky krve na její tvář a na síťku účesu a zanechávaly za sebou dlouhé šmouhy. Tarmin jí vyhověl. Uvolnil svou levou pěst a nechal z ní vypadnout Suertarm na zem pokrytou krví a vnitřnostmi. Regena dychtivě prozkoumala jeho otevřenou dlaň malou kruhovou destičkou. Po chvíli si hlasitě oddechla. Vstala a rukávem si otřela červeně pocákaný obličej. Pokusila se o úsměv, ale z obličeje jí vyzařovala spíš úleva.
"Nemáš tam zranění. Píchla bych ti jinak protijed. Když se brzy zasáhne, dají se vyléčit všechny...," vykládala. V půli věty se zarazila. Tarminova kulička Suertarmu ležela na podlaze, v louži krve, syčela a vydávala oranžovou záři.
"Tys tam měl iwedagův psychojed!" vykoktala ze sebe regena zděšeně, zbledla, zavrávorala a na moment se chytila Tarminovy paže, aby neupadla.
"Suertarm, zbraň volby osudu, by ztratila smysl, kdyby proti ní existovala obrana," odpověděl jí velekněz Moudrý Had a uctivě se uklonil.
Do haly vjelo několik vozů plných uniformovaných mužů. Policejní seržant, průvodce lidí ze Zlaté državy, jim běžel vstříc. Stoupl si do pozoru a podal hlášení. Regena vyzvala Tarmina a další Azmaye, aby bez obav odešli k její plošině. Nařídila svým eliťákům, aby se postavili před ně, a sama čekala vpředu na velitele policistů.
"Omlouvám se, paní Cgue-Jarino. Musíme zadržet toho horkokrevného mladíka a zabavit jeho zbraň," oznámil jí policejní důstojník.
"Kapitáne, nazýváte horkokrevností, když někdo chrání majetek Transplanu před výtržníky, které sem dovede jeden z vašich lidí?" usmála se na něj líbezně regena.
"Majetek? Nazval bych to vyřizováním účtů," podivil se kapitán.
"Tento chlapec byl zakoupen naší společností a svou sebeobranou bránil současně i naše zájmy."
"Vskutku neobvyklé. Jedno z vašich těl se výjimečně stará samo o sebe. Pokud si vzpomínám, doposud nám vaši klienti působili přesně opačné problémy. Kromě toho mi seržant Marack nahlásil, že byl vámi obviněn ze zanedbání svých povinností. Považuji za nutné prošetřit celý incident."
"Kapitáne, kdo zde hovoří o obvinění vašeho seržanta?" rozhodila regena široce rukama.

"Máme sice výhrady proti jeho postupu, ale díky pohotovému zásahu zmíněného mladíka Transplan neutrpěl žádnou škodu, a proto nemáme důvod stěžovat si na váš sbor."
"Je-li tomu tak, pak by se to snad dalo pokládat jen za bezvýznamnou výtržnost. Ale ta vážná zranění útočníků mi dělají starosti. Vyžádají si delší pobyt ve vězeňském špitále.
Bude také třeba jedna kremace, možná i dvě. Před uzávěrou kanálu máme omezený rozpočet.
Rozumějte, peníze potřebuji především pro vlastní lidi a nevím, budu-li jich mít dost i pro tyto vagabundy," pokrčil kapitán rameny a ukázal na ležící těla.
"Kapitáne, naše společnost vám ráda pomůže. Poskytněte vagabundům nezbytně nutné služby a pošlete nám účet," navrhla mu regena s milým úsměvem.
"Skládám vám dík jménem policejního sboru. Máte nějaké speciální přání, jak jim zpříjemnit život?" zajímal se úslužně kapitán. Regena se ohlédla a tázavě se podívala na Tarmina.
Ten jen zavrtěl hlavou. Svoje účty již vyrovnal.
"Ti hlupáci již dostatečně zaplatili za svůj neuvážený čin. Až živé propustí z nemocnice, nechte je na naše náklady odvézt domů a s nimi pošlete i popel mrtvých," nařídila regena kapitánovi. Ten uctivě srazil těžké boty a zasalutoval jí, poté rozkázal svým lidem začít s úklidem.

Kapitola 22 - Útok nejistoty
Pozdě večer vstoupil Tarmin do kasáren elitních jednotek, kde měla sídlo správa Transplanu m.s.ea., monopolní společnosti Euroamu. Na území nepřítele vcházel s holýma rukama a na sobě měl pouze tenkou bílou kombinézu. Vše ostatní vrátil Moudrému Hadovi po podpisu smlouvy o jeho prodeji. Obchodní zástupce Azmayů, Dlouhý Prst, opatroval v kapse šek na tři sta tisíc, splatný ihned.
Všichni se s Tarminem obdivně loučili. Moudrý Had držel průhledný pytel, v něm začouzený oštěp s Kiutlanuxsiwaj a Tarminův zakrvácený slavnostní oděv válečníka. Ostatní si prohlíželi obsah vaku s posvátnou úctou. Loučení proběhlo v tichu. Jako předposlední stiskl Tarminovu ruku Ohnivá Střela a po něm ho obejmula slzící Pápěří. Poté všichni odešli.
Pro Azmaye zemřel. Zítra začnou tesat pomník pro jeho náhrobek v Posvátném Pohřebišti, kde Tarminův popel zastoupí jeho šaty.
Nyní stál polonahý v ordinaci regeny Cgue-Jariny, ověšený neznámými přístroji. Dělal různé cviky a kolem něho hučely desítky aparátů. Regena k němu otočila hlavu s rozzářenou tváří: "Výborné, mnohem lepší, než jsem čekala. Tak nízký koeficient poruch jsem už dlouho neviděla. Mají ho všichni, kteří přežili let Gilgameše."
"Jak je to možné?" vydechl s předstíraným úžasem ve snaze vyzvědět něco o pokusu, který tam KosmoFlotila prováděla.
"To se už nikdo nedozví. Pozoruhodné efekty nákazy se zjistily až za mnoho let," pokrčila regena vyhýbavě rameny.
"Loď Mrtvých, jak tenkrát Gilgameše nazvali, pro jistotu celou roztavili a její kapitán při tom asistoval. Dostal doživotí v hutích na Katovně."
Tarmin zatoužil zeptat se, jestli se nedochoval záznam o jeho rodičích, ale uvědomil si, že je zde pod cizím jménem.
Regena si však všimla jeho pohnutí mysli a usmála se: "Klidně se ptej, na co chceš. Smlouva je uzavřená a peníze za tebe vyplacené. Nemáš důvod tajit svoje pravé jméno. Pokud mi nevěříš, ukáži ti vzorky tkáně, odebrané jistému Tarminovi ze Zlaté državy, shodné s tvými."
Podíval se na ni nedůvěřivě. Regena zavrtěla hlavou: "Zbytečně se bojíš. S tou jedovatou kuličkou jsi nesmyslně riskoval. Ani netušíš, jakou tragédii jsi mohl způsobit, kdybys zemřel. Před tím tlusťochem bychom tě uchránili i bez jedu. Co ti vlastně provedl?"
"Otrávil mou sestru a falešně mě odsoudil!" sevřel pěsti zlostí.
"Kdyby za tebe dostal zaplaceno on, vztekal by ses?"
"To si pište! Kazil bych vše, co by šlo!"
"Takže by ses choval jako většina ostatních. Proto jsme tě prohlásili za Azmaye. Tvoje dobrovolná oběť má pro nás tisíckrát větší cenu," uculila se na něho.
"Když víte, kdo jsem, můžete zjistit něco o mých rodičích?"
"Už jsme to hledali, kvůli genetické analýze, ale v seznamu cestujících na Gilgamešovi se nevyskytuje žádné dítě mladší deseti let."
"Já jsem tam opravdu letěl! Jak je to možné?"
"Jedno vysvětlení tu je. Při vyšetřování tragédie se náhodou zjistilo, že loď vezla několik desítek pasažérů navíc. Podle všeho kdosi na Zemi prodával místa mimo oficiální pořadí a tvoji rodiče toho využili. Dříve než policie zjistila, kdo za tím stojí, všichni černí pasažéři záhadně zmizeli."
"Odvezli je sem na Narku?" podivil se Tarmin.
"Spíš ne. Ty a tvá sestra budete jediní. Podle údajů z celnice vás sem přivezla automatická nákladní loď z Ravenangu. Měli jste vlastně štěstí. I námezdní vrazi mají svoji morálku a jejich kodex odsuzuje zabíjení malých dětí, a proto vás nechali utéct. Tvoje sestra by možná věděla víc. Při příletu vaše jména pečlivě zatajila, ale té se zeptat nemůžeme. Pokud ty sám neznáš nějaké další údaje o své rodině..."
"...o sobě nevím nic," skočil jí dychtivě do řeči, "kromě křestního jména Jaquel a toho, že jsme cestovali za Azmayi. Ale u nich jsem našel příbuznou. Sestru. Máme stejnou mámu.
Škoda jen, že ta už zemřela."
"Tak kvůli tomu jsi šel k Azmayům a obětoval ses za ně," řekla zamyšleně. "Padesát policistů hlídkovalo na letištích úplně zbytečně," zadívala se na bílou stěnu.

"Azmayové nemají jídlo pro děti a nutně potřebují mutanty. Kdybych nešel já, museli by prodat pět jiných," potvrdil jí to.
"Tvá smrt zachrání mnoho lidí," odvětila tiše a otočila tvář k počítači. Chvíli mu zadávala příkazy, pak zavrtěla hlavou: "Jaquelů tvého věku je v databázi registrováno přes tisíc, ale u všech víme, kde dnes žijí či jak zemřeli. Z toho soudím, že Jaquel bude tvé domácí jméno. Ty bohužel nejsou v evidenci obyvatel," vzdychla. "Tvoje sestra je lepší stopou. Jedno sedmnáctileté děvče, které před třiceti třemi lety odletělo s Azmayi, nechtělo s sebou brát malé dítě a před nástupem na hyperloď poskytlo svou tříletou dcerku Tapailu k adopci jedné bezdětné rodině. Ta byla později nahlášena celá jako nezvěstná v době těsně po odletu Gilgameše. Tehdy měla Tapaila šestnáct jako tvá Aila, ale byla jedináček."
"To určitě není ona," namítl Tarmin. "U Azmayů jsem mluvil s jednou stařenkou. Ta si pamatovala, že moje máma nechala na Zemi dvě děti, dceru a syna."
"Dceru a syna," opakovala regena a znovu se ponořila do hledání.
"Takový záznam neexistuje," sdělila výsledek, "zřejmě letěla za Azmayi až po tvém narození a načerno podobně jako ty. Její jméno už nikdy nezjistíme," omluvně pokrčila rameny, "je mi líto. S Gilgamešem tě spojují pouze tvoje zvláštní geny."
Tarmin posmutněl. Naděje dozvědět se něco o své rodině se rozplynula. Teskně prohodil:
"Škoda, že jsem nevěděl dříve, jakou mám vlastně cenu. Azmayové by za mne mohli utržit mnohem víc."
"A kdo říká, že ne? Dáme jim ještě dalších sedm set tisíc, pokud s námi budeš spolupracovat," řekla mu. Tarmin si regenu překvapeně prohlédl. Znamenalo by to prodat se celkem za rovný milion.
"Co ode mne za to chcete?" otázal se opatrně.
"Součinnost při předání tvého těla jiné osobě; říká se tomu transpersonace," oznámila mu a pečlivě pozorovala jeho tvář. Tarmin se zamračil jako každý, kdo zaslechl slovo znamenající ostudu moderní doby. Staženým hlasem se zeptal:
"Komu? Miliardáři?"
Otázku položil jen tak. Neočekával odpověď a ani ji nedostal. Regena se jen usmála:
"To dárce nesmí vědět, ale mohu tě ubezpečit, že miliardář to nebude."
"Myslel jsem si, že si ji mohou dovolit jenom miliardáři," zeptal se nejistě.
"Na Zemi nebo na Ravenangu ano. Platí tam přísné zákony, který si vymohlo silné hnutí za zákaz podobných věcí."
"Nikdo nemá rád transpersonace," povzdechl si.
"Nemocní je potřebují, ale zdraví nemilují. Na Ravenangu vyžadují ke každému dárci mračna povolení od různých komisí. Lidé na ně čekají mnoho let a většina z nich se nikdy nedočká. Další problémy znamená psychická nesnášenlivost. Průměr je kolem sedmnácti pokusů na jeden úspěšný přenos. To vše operaci prodražuje."
"A jak končí nezdařené přenosy?"
"Přenášený subjekt lze vrátit zpět do jeho původního těla. Bohužel, organismus dárce bývá psychoimunitní reakcí zničen. Zemře a nelze ho použít pro někoho jiného."
"Ta osoba, která dostane moje tělo, bude potřebovat sedmnáct dárců?"
"Ano i ne. Sedmnáct je průměrná hodnota. Někdy uspějeme hned na poprvé, jindy se přenos nezdaří ani po padesáté a občas přenášený subjekt sám zemře. Transpersonace je novým vědním oborem. Jsme teprve na začátku. Víme však, že rizika výrazně klesají, pokud dárce odevzdá svoje tělo dobrovolně. To pak reaguje na nového pána méně nepřátelsky a šance na úspěch se blíží ke stu procent," vysvětlila s úsměvem a znovu se zeptala: "Nabízím ti sedm set tisíc pro Azmaye za tvou dobrovolnou spolupráci. Co ty na to?"
Tarmin si ji prohlížel. Nemělo cenu vyptávat se dál. To, co ho zajímalo, by se stejně nedozvěděl.
Jeho válka vstoupila do nové fáze, v níž o jeho životě bude často rozhodovat pouhé pokrčení ramen. Bude se zavázanýma očima čelit přesile nepřátel, zatímco oni budou mít informace o každém jeho hnutí. Ochrání ho jedině dojem, že je neškodným farmářem.
Pouhým buranem. V podstatě byl bez šance. Nicméně, kdyby nelhala jeho vzpomínka na sestřičku Ailu, kterou vytvořila podivná Kiutlanuxsiwaj, měl šanci zvítězit.
Začínal se na ten zajímavý souboj docela těšit. Mocné firmy KosmoFlotily, obklopené supertechnikou, proti zemědělci, čerstvě pasovanému na hrdinu, který má za poradce zprohýbanou krvelačnou dýku. Zaradoval se. Potkalo ho báječné štěstí, že u té skvělé legrace nebude chybět. Zvedl hlavu a podíval se na regenu, která si ho tázavě prohlížela.
S předstíraným váháním pronesl: "Budu při transpersonaci spolupracovat."

Kapitola 23 - Paní katyně

Elitní jednotky sídlily na Narce v tříposchoďové budově, plné dlouhých chodeb a velkých sálů. Uzávěra dopravního hyperkanálu se blížila. Většina prostor zela prázdnotou a nesla známky postupného odchodu armády z planety. Osádku rozlehlých kasáren tvořila jediná četa s velitelem, celkem třináct mužů. O jejich neurovýbavu se staralo malé oddělení společnosti Transplan, lidově zvané Vampové, složené z regeny Cgue-Jariny a pěti neurosester, které z bezpečí půdy kasáren provádělo nepatrnou, ale nejvíce kritizovanou aktivitu Transplanu - shánělo a připravovalo dárce pro transpersonace. Vše ostatní prováděl Transplan ve dvou velkých nemocnicích, v Kosmocity na Norwicku a v Omanu na Jiarlandu.
Chod objektu kasáren zajišťoval útvar služeb, který jako jediný nedoznal větší újmy svého personálu. Opuštěnými chodbami se denně prohánět houf rozesmátých děvčat na údržbářských robotech. V kuchyni probíraly kuchařky problémy s mládenci, podle všeho docela blízkými. Vařilo se zde exkluzivně a jedlo se společně; obávané elitní vojsko promíšené s ostatními obyvateli domu. Nikdo s jídlem nespěchal, každý měl více času než práce.
Na Tarmina koukali s podezřením. Každého dráždilo jeho neobvyklé privilegium, které mu regena mu vymohla na

majoru Jackit Ysonovi, veliteli elitních sil. Přes den nebyl uvázaný v cele jako ostatní méně dobrovolní dárci, ale směl se volně pohybovat po budově.
Když vešel do jídelny, cítil, že zábava slábne. Jeden z eliťáků si pokaždé přesedl poblíž něho a bedlivě ho sledoval. Zlobilo ho to. Hned třetí den si dodal odvahu a ozval se. Hlídal ho zrovna jeden z vojáků, kteří se zúčastnili jeho souboje s Ditrem, malý robustní mládenec, připomínající postavou a chováním farmáře. Tarmin přemohl svůj strach před eliťáky, nasadil tvář zvědavého venkovana a pokusil se s ním dát do hovoru.
"Aspoň mě máš po ruce a nekazím ti jídlo," sedl si sám naproti němu.
"Já se najím všude, ale co ty? Neotráví ti baštu hrůza ze mě?" zašklebil se eliťák provokativně.
"Bojím se tě, ale říkám si, že mě zabít nemůžeš. Regena by tě vytahala za uši," odpověděl Tarmin zcela popravdě.
"Kdyby jen za uši!" zhoupnul se voják na židli, "regena nám slíbila, že nám zpotvoří celou neuromontáž, spácháš-li sebevraždu tou kuličkou."
"Vedli jste si docela dobře," pokýval Tarmin uctivě hlavou.
"Dobře!" rozchechtal se eliťák, "to ti věřím. Donutils tři eliťáky, aby ti pomohli vyřídit tvůj osobní spor. Pěkně jsi nás tím zaskočil."
"Vy mě taky," pokrčil Tarmin skromně rameny. "Čekal jsem nebezpečné bestie, ale ty mně připomínáš spíš farmáře."
"Máš dobrý postřeh," souhlasil eliťák, "moji rodiče mají malý statek na Ravenangu, necelých tisíc hektarů," dal se znovu do jídla a nejevil zájem o další hovor.
"A opravdu jsou na Ravenangu růžové myši, co tančí, zpívají a létají?" zkusil to znovu Tarmin.
"Myslíš poletuchy?" ušklíbl se Gerard. "Létají, jsou růžový, zpívají a vlní se. Někdo tomu říká tanec."
"Chtěl bych je někdy vidět," vydechl Tarmin zasněně.
"To si radši nepřej. Uchránit před nimi úrodu je fuška. Na Ravenangu vám všichni závidí myši, které lezou jenom po zemi."
"Hele, kluci!" vyprskl kdosi od vedlejšího stolu, "náš velkej farmář Gerard si konečně našel posluchače!"
"Kuš, ty pozemšťane. O půdě, která tě živí, víš rozteklý hovno! Na Zemi ji umíte leda polejvat chemickejma sajrajtama, nebo betonem!" odsekl mu Gerard a otráveně se posunul o pár židlí dál.
"Hele, regena povídala, že jsi sejmul lidojeda?" sednul si Gerard hned druhý den sám od sebe k Tarminovi.
"Jejich šéfa, jmenoval se Girisang," přitakal Tarmin a když postřehl Gerardův zájem, vylíčil mu podrobně celou příhodu, pouze v ní zaměnil atorezonér za ohňomet.
"Jsou to proklatí zmetci," zavrčel Gerard, "před dvěma roky mi zabili kámoše. Havaroval s letadlem a než jsme ho stihli vyzvednout, byl obraný na kost."
"Eliťáka lze zabít?" podivil se Tarmin.
"Jsem plný elektroniky," vysvětloval Gerard, "svaly končetin mám posílené hypermyomy, kostru vyztuženou grafitovými vlákny, nervy urychlené optovodiči, smysly doplněné ultrasensory. Vše řídí pětice paralelních neuroputerů a koordinuje strategor. Dohromady zaplatila armáda za mou výbavu Transplanu třicet pět milionů džífů," lehce zmačkal v prstech ocelovou vidličku. "V čelním útoku zlikviduju stovku maníků, ale ze zálohy mě zabije malý kluk."
"To mě nenapadlo," odtušil Tarmin.
"Ve válce platí zásada - mít krytou prdel, abys v ní neskončil," zašklebil se Gerard.
"Někdy rád vzpomínám na pole."
"A pěstujete na Ravenangu průsvitný brambory?"
"Jó, rosolky, jsou chutný, ale málokomu rostou. Chtěj dost péče," začal vykládat.
V dalších dnech obědvali opět spolu, probírali farmaření a ignorovali jízlivé poznámky ostatních. Za pár dnů se Tarmin s Gerardem běžně bavil. Druzí eliťáci ho opovržlivě přehlíželi a děvčata z personálu ho provokativně ignorovala. Jedině neurosestra Sofie, Gerardova dívka, s ním občas prohodila pár slov. Po pár dnech se Tarmin osmělil a zkusil se jí zeptat, proč pracuje u Vampů.
"Uvítal bys mě raději v Domě Snů?" pokrčila Sofie rameny.
"Nikdy jsem tam nebyl," řekl nechápavě.
"Já taky ne, ale zrovna teď připravuji jednu erotku. Říká si Kia Meigy a patřila ke gangu hadlinek. Poslouchám její horory a jsem děsně ráda, že dělám u Transplanu. Džífů mám jako ona, ale pracuji ve dne a v noci se miluji s klukem, který se mi líbí."
"A odkud jsi?" zeptal se jí udiveně.
"Z Narky jako ty," odvětila ledově. "Naši se nechali zblbnout reklamou pro vystěhovalce.
A teď trojčí dál. Nechtějí se ke mně znát. Jejich mínus. Oni tady zůstanou. Já jsem si na letenku vydělala a budu-li mít štěstí, tak své džífy ani neutratím. Připravuje se velký proces s Transplanem a mám od šéfů slíbeno, že mě předvolají na Ravenang k soudu jako svědka.
Když to vyjde, zmizím odtud na státní útraty."
Tarmin překvapením jen zamrkal. Musel uznat, že věčný problém Narčanů vyřešila. Po svém. Stala se dobře placenou pracovnicí, která se nestarala o tajemství svých zaměstnavatelů.
A netroufal si říct, kolik o zákulisí KosmoFlotily věděli eliťáci. Gerard mu vyprávěl pouze o Ravenangu, jiné otázky odmítal žerty o zvědavcích. Poslouchal rozkazy. Byl vojákem a neměl mezi lidmi soupeře. Tarmin se ho zprvu trochu bál, ale jeho strach postupně slábl, až se po dvou týdnech změnil na pouhý respekt. Stali se dočasnými kamarády, sblíženými zájmem o půdu.
Největší starosti mu dělala regena Cgue-Jarina. V celách se nacházelo ještě devět dalších dárců, ale všechny svěřila svým neurosestrám a celé dny se věnovala výhradně jemu. Učila ho relaxaci, dýchací cviky a přemáhat hrůzu ze smrti.

Nemohl prozradit, že skoro totéž prodělal v klášteře. Musel simulovat chyby a zpomalovat postup. Regena mu detailně popisovala transpersonaci a místy vykládala příšerné nesmysly, ale nikdy neprozradil, že zná o ní něco víc, a napjatě vše sledoval.
Často mu povídala o úspěších KosmoFlotily. Pozorně poslouchal výklady o nejlepší společnosti všech dob, jak ji regena ráda nazývala, a užasl nad obrovskými sumami, které KosmoFlotila věnovala zamořené Zemi na projekty ke zlepšení životního prostředí. Obdivoval i její boj za demokracii. Copak by ubohý farmář mohl něco vědět o podivných okolnostech v jejím zákulisí? Stěžoval si výhradně na Narku. Regena krčila rameny a líčila mu investice do pomoci osadníkům, jejichž celková výše údajně přesáhla deset bilionů džífů, skoro sto tisíc na jednu přivezenou osobu, a přesto se většinou minuly účinkem. Uváděla mnoho případů, kdy lenost Narčanů zmařila úsilí vlády. Tarmin musel mlčet. Právě jeden z nich tvořili Azmayové a kanibalismus.
Chování regeny ho naplňovalo nejistotou. Podle toho, co slyšel od mnichů, řídila nákupy těl a nesla odpovědnost za tři tisíce dárců, kteří každý rok zmizeli na neznámém místě.
Těžko říci, jak dlouho dělala svoji práci. I kdyby pouze posledních deset let, poslala by na smrt nejméně třicet tisíc lidí. Slušelo se, aby osoba, která vyslala tolik duší do záhrobí, vyhlížela jako vrásčitá čarodějnice posetá bradavicemi, ale regena měla do ohyzdné babizny daleko. Vypadala jako kultivovaná a citlivá žena ve věku kolem třiceti pěti let a její něžné rysy obličeje, krásně vykrojené rty a hluboké modré oči mu připomínaly dámu ze starých příběhů o rytířích. Pouze postavu měla příliš štíhlou. Na državách dávali přednost plnějším děvčatům, ale zato mu učarovala půvabnými pohyby. Když mu v ordinaci servírovala čaj a zákusky, jemně se vlnila jako tanečnice a melodickým hlasem mu povídala žertovné historky.
Jednou si ze žertu posteskl, že se mu z věčného čaje už prohánějí užorybky v žaludku.
Pokárala ho, že je notorik, ale další večer mu přinesla džbán kvašáku, v němž ke svému úžasu poznal nektar připravovaný Zlatou državou. Když mu navíc se smíchem prozradila, že pro něj koupila celý soudek, neudržel se a samou radostí jí vlepil pořádnou pusu.
Hned druhý den si vzala místo jednobarevné kombinézy, rozepnuté u krku, kterou až dosud nosila, krátké pestré šaty podobné oděvu Azmayek. Připadal si jako u vytržení a fascinovaně obdivoval její punčochy s holomotivy, které vytvářely iluzi, že se jí po nohách pnou stvoly květů. Nikdy dříve neviděl něco tak rozkošného a dráždivého současně. Předčila všechny reklamní plakáty. Celý den ho přísně napomínala, aby se soustředil na cviky, které pod jejím vedením prováděl. Nicméně druhý den přišla v šatech opět a v následujících dnech také. Postupně mu předvedla snad celý svůj šatník a její punčochy svítily každý den jinými obrazci a neustále přitahovaly Tarminův zrak i myšlenky. Brzy také objevila, že se mu líbí ženy s tmavými rozpuštěnými vlasy, a změnila svůj účes tak, aby kolem ní neustále vlály dlouhé černé kadeře.
Nevěděl, co si o ní má myslet. Slyšel, že pacienti se zamilovávají do svých lékařek. Určitě v něm chtěla podobnou náklonnost probudit. Dlouho váhal a bránil se. Zasloužila by si spíš dýku do zad nebo ještě lépe hlavu do žumpy, ale na druhou stranu jeho poslání vyžadovalo získat si její důvěru a odbornice na lidské duše se nedají oklamat předstíráním. Nakonec nechal svoje city, aby si dělaly, co chtějí. Výsledek na sebe nedal dlouho čekat. Těšil se na regenu. Vyprávěl jí o državách, o Aile a Tavině Skleněnce, o své lásce k Ilce. Úplně si ho získala, když jí pověděl o tom, jak ho država prodávala, zatímco seděl s Ilkou u jezera. Lítostí se přitom rozplakala. Tarmin pomalu přestával věřit, že taková citlivá bytost opravdu ví, co se v Transplanu děje. Zdála se mu spíš jako zanícená vědátorka, ubohá oběť KosmoFlotily jako on sám. Často si vedle ní připadal jako bestie, že se ji chystá zradit, a podléhal pokušení se vším se jí svěřit. Takové chvíle tvořily nejnebezpečnější situace a během nich mu kladla nejzrádnější otázky.
"Byla letos Osamělá řeka splavná?" zeptala se ho jednou, jen tak mezi řečí.
"No, nevypadala dobře. Ale v místě, kde jsem se přes ni brodil, bylo vody až moc. Pěkně jsem se tam vymáchal," odpověděl jí. Na Osamělé řece ležel klášter, po ní nemohl plout.
Šel přece Kaskádovým údolím ke Studené řece. Regena pokývala hlavou a dále s ním cvičila dechy.
"Jak se ti líbila krápníková jeskyně pod Kostlivcem na konci Kaskádového údolí?" zeptala se asi tak po hodině. Mniši ho naštěstí dost pečlivě připravili a svou údajnou trasu si několikrát prošel na obrazovce počítače. Zarazil se. Neviděl žádného kostlivce. Pamatoval si však radu, kterou mu Oddaný Kamein neustále kladl na srdce: "Když nebudeš něco vědět, nic se neděje. Zapomínat je lidské. Necháš-li si však vnutit neexistující věc, prozradíš se. Paměť zdravého člověka si krajinu nikdy nevymýšlí. Věř pouze tomu, co znáš. Trvej na tom!"
"Na žádnýho Kostlivce si nevzpomínám," pokrčil Tarmin rameny.
"Určitě sis ho musel všimnout, každý ho tam zná. Počkej, mám tu foto," řekla regena a vyvolala na obrazovce foto špičaté skály, která připomínala kostru. Za ní padal vodopád.
Prohlížel si ji a vzpomínal na obrázky, které mu mniši ukazovali.
"Jednu špičatou skálu jsem viděl, ale až u Studené řeky a vypadala úplně jinak. Spíš jako zub," vrtěl hlavou. Regena se podivila, tvrdila mu, že na ni zapomněl, ale nedal se. Najednou omluvně vykřikla: "Promiň, vyvolala jsem špatnou databázi. Tohle údolí se jmenuje taky Kaskádové, ale leží na Ravenangu."
Podobných chytáků na něj líčila víc. Jindy se zajímala, co po cestě jedl. I zde si věděl rady. Suše jí oznámil, že kradl.
"I ty zločinče! Copak jsi sebral?" pokárala ho žertem. Vylíčil jí poctivě své hříchy, tu malého vepřounka, jindy se vkradl do sýpky. Všechny uvedené činy se opravdu staly. Den po jeho příjezdu do kláštera, mnohem dříve, než s misí souhlasil, vyrazili dva mniši a putovali předpokládanou trasou Tarminova pochodu. Dokumentovali cestu a zanechávali za sebou stopy. Postavili i krásné tábořiště, kde Tarmin opravoval svůj poškozený člun, a z nakradených věcí mu sestavili výbavu na cestu. Jejich důkladnosti nyní blahořečil, bez ní by neměl šanci na úspěch.
Po měsíci usilovných příprav regena konečně vypadala spokojena s jeho pokrokem a začala opatrně mluvit o tom, že ho brzy odešle na přenos. Bral to klidně. Okamžik naplnění jeho Slibu Smrti se blížil. Do vývoje však nečekaně zasáhla

neobvyklá událost.
Jedno dopoledne, právě když nacvičoval s regenou vzdorování strachu ze smrti. se okna rozdrnčela rachotem. Přistávala mohutná kosmická loď. Vzápětí se otřásla celá budova.
"To musí být gigant. Že ho vůbec pustili dolů?" zavrtěla regena hlavou a pokračovala s tréninkem. Do místnosti vpadl bez zaklepání major Jackit Yson: "Cegi, řítí se na nás průser jménem Hilebrant!"
"Už zas? Kterýho poskoka poslal?" povzdychla si otráveně.
"Tentokrát dorazil sám velký senátor Hilebrant osobně. Právě si kecl na zem. Bude tu za pár minut," vyrazil ze sebe major.
"COŽE? Proč nás nevarovali z orbitu?" rozzlobila se.
"Buď nám to udělali schválně," odvětil major kysele, "nebo v tom mají zatracenej bordel a nemine je pojeb. Tvrdili mi, že jim senátora hlásili až za dva týdny. Věděli sice, že hyperloď z Ravenangu veze nějaký zvíře, ale čekali prej staničního inspektora, a tak uklízeli svůj chlív. Tupě zírali, když viděli, jak zamířila do atmosféry. To víš, mezihvězdnejch kocábek, který jsou schopný přistát na povrchu planety, není moc. Tipuju to tak na šedesát a všechny patřej velkejm šéfům KosmoFlotily."
"Kdo ji Hilebrantovi půjčil?" zamračila se regena.
"Samotnej vše-guvernér," ušklíbl se major, "a k ní mu přidal i náruč výjimek. Hilebrant s nimi mával na pozemní správu kosmodromu jak větrnej mlejn. Přijeli ho totiž sebrat.
Škoda, že neuspěli. Jiný by za tohle přistání dostal doživotní teplíčko u pece na Katovně."
"To je zlý," odpověděla regena smutně, "šéfstvo nás v tom sprostě vykoupalo. Řekni všem, ať se shromáždí v jídelně. Stejně se už nedá nic zachránit."
Senátor Hilebrant představoval, bez ohledu na svůj věk sedmdesáti pěti let, extrémně energického muže, který zasvětil větší část svého života boji za lidská práva a především brojil proti transpersonacím. Ty považoval za nejhorší zločin všech dob a hluboce opovrhoval všemi, kteří je prováděli, což dal najevo okamžitě při svém příchodu. Do jídelny vpadly napřed tři čety elitních vojáků s těžkými zbraněmi a zaujaly palebná postavení. Za nimi se vřítil senátor, nad kterým pluly vzduchem dva fotosety zaznamenávající každý jeho projev.
Následoval jeho doprovod, deset dalších osob.
"Áá, paní katyně Cegi! To je překvápko, co?" zubil se senátor na regenu a rázoval po sále. "I mě zaskočili, když mi našli nádor, ale pro mě je boží vůle svatá a nebudu si prodlužovat život vražděním jiných. Místo toho jsem se vydal osobně splnit slib daný voličům naší strany, že zatrhneme ty vaše obchody s lidmi!" zastavil se před majorem Jackit Ysonem a jeho vojáky. "Máte štěstí, že jste se vzdali dobrovolně. Vím, povídá se, že eliťáci nebojují proti sobě, ale ti mládenci, které jsem si přivezl s sebou, jsou mi na smrt oddáni.
Co byste udělali, hoši, kdyby vám tito pohůnci katů kladli odpor?"
"Rozsekali bysme je na maděru, pane senátore!" pronesli sborově senátorovi eliťáci.
"Slyšíte to! Dám vám dárek, majore," zvolal senátor a vytáhl rudou krabičku.
"To přece nemůžete!" zbledl major Jackit Yson.
"MAJORE!" zařval senátor, "zaspal jste dobu. Vaše vojsko už deset let spadá pod vládní správu. A já zde zastupuji mínění poctivých občanů, kteří ze svých daní platí nejen údržbu vaší montáže a každou niť na vaší uniformě, ale taky celý tenhle barák! Nebýt jejich peněz, dřepíte nahý na mrazu. Chcete snad daňovým poplatníkům tvrdit, že NEMAJÍ PRÁVO rozhodovat o svých penězích? Okamžitě proveďte deaktivaci své jednotky a sebe taky!"
Major převzal s viditelnou nechutí krabičku a postupně ji přiložil každému svému vojákovi na čelo a nakonec vykonal totéž u sebe; pak krabičku vrátil senátorovi.
Mezitím senátorovi lidé přivedli do sálu několik osob, zhruba v Tarminově věku. Skupinu tvořilo sedm mužů a hubená dívka s plastikou hada na čele, symbolem gangu hadlinek.
Za nimi, za vydatné podpory dvou žen, se do jídelny vbelhala hnědovlasá obtloustlá paní.
Hned, jak viděla senátora, vytrhla se svým průvodkyním a padla před ním na kolena. Líbala mu ruce a vzlykala: "Samo nebe vás posílá, svatej zachránče!"
Senátor na ni chvíli nevěřícně zíral, potom ji jemně zvedl na nohy. Nechápavě rozhodil rukama: "Viděli jste to? Ve věku kosmické éry existují lidé, kteří jsou tak ztýráni, že vám líbají ruce, když je vysvobodíte. Ženo, neklekej již před nikým, zákony kolonií Země zaručují všem lidem rovné postavení a není v nich prvních ani posledních. Já nejsem tvůj zachránce!
Těmi se stali ti občané, kteří mě vyslali na tuto cestu, a také KosmoFlotila, obětavá strážkyně vesmírné demokracie, která jejich snahy podpořila a půjčila mi hyperloď! Jim všem děkuj!"
Senátor došel k regeně Cgue-Jarině a ukázal jí fólii. Jízlivě ji vyzval: "Mám soudní příkaz odvézt oběti z vašich žalářů. Sáhněte laskavě do svých tajných archivů a vystavte mi soupis všech takzvaných dárců, vězněných v této budově."
"Pane senátore, musím vás zklamat," odpověděla mu, "naše společnost nevlastní žádný tajný archiv dárců. Všechny údaje jsou uloženy na místní policejní stanici, jak ostatně nařizují platné zákony."
"V tom případě, prosím, mi je vytiskněte, včetně rozsudků a cen. Dvě kopie mi budou stačit," požádal senátor. Regena zadala pár příkazů do terminálu a po chvíli podala senátorovi dvě fólie.
"Piolton Betera, loupežná vražda, cechu archeokopů zaplaceno 45 tisíc. Ali Daladin, zvrhlý nelidský čin, usedlost Jitřenka obdržela 23 tisíc. Slečna Kia Meigy, hadlinka, podřezala zákazníka, Kosmocity dáno 33 tisíc. Hega Drov-Aiuka, vražedkyně dětí, koupena od obce za 35 tisíc a tak dál. Jedna věc lepší než druhá," četl senátor nahlas. "Paní, vy prý mordujete děti," obrátil se k obtloustlé ženě.
"To je hrozná pomluva! Vezla jsem sousedovic kluky přes řeku. Prali se. Napomínala jsem je, ať toho nechají, ale vůbec neposlouchali. Pak jsme se zvrhli. Hošíčky strhl silný proud. Nechytla jsem je. Sama jsem si pořádně lokla,..."

rozvzlykala se Hega Drov-Aiuka.
"Smutná tragédie. Za to vás odsoudili k smrti?"
"Sousedka, mrcha, lehávala s mým starým a poštvala ho proti mně. Opil kvašákem naše stařešiny a donutil je prodat mě, aby se mě zbavil. Nedovolil mi ani, abych dala sbohem dceruškám..."
"Váš advokát se neodvolal proti takovému pochybnému rozhodnutí poroty?"
"Promiňte, pane senátor. To bude asi ňáká mejlka. U nás nebyd lí nikdo, kdo by se jmenoval Advokát nebo Porota," podivila se žena.
"Ano, souhlasím. Je to mýlka. Přímo velký a děsivý omyl, že vůbec k něčemu takovému mohlo dojít! Nikdo z lidí zde uvedených nestál totiž před ŘÁDNĚ VEDENÝM SOUDEM!" hřímal senátor a mával fólií. Pak se otočil k regeně a zařval na ni: "Zatímco lidstvo kolonizuje hvězdy, zde opilci prodávají nevinné ženy, aby si pár snobů déle užívalo a Transplan se napakoval! Jak se může NELIDSKÁ BESTIE JAKO VY, která žije z utrpení jiných, dívat slušným lidem do očí?"
"Jsme transplantační společnost, a ne Armáda spásy," hájila se regena. "Přijímáme dárce na základě rozhodnutí jiných. Tato planeta bude brzy izolovaná od ostatních kolonií a její osadníci si budou muset poradit zcela sami, a proto místní zákony dávají samozvaným soudům pravomoci vládních tribunálů. Není v našich silách přezkoumat jejich výroky."
"Naštěstí si tu sílu našli jiní. Parlament Ravenangu konečně vyslechl hlas demokraticky smýšlejících občanů a nařídil svému Humanitárnímu soudu okamžitě prošetřit okolnosti nákupu těl, který provádí Transplan. Jelikož tato planeta nemá vlastní Humanitární soud a spadá v otázkách lidských práv pod jurisdikci Ravenangu, vydal parlament soudní příkaz přivézt všechny takzvané dárce k přelíčení na Ravenang!" prohlásil vítězoslavně senátor a vrazil regeně do ruky holofólii. Ta ji nejistě studovala. Senátor se chvíli pásl na jejím překvapení a potom obtiskl na jednu fólii se seznamem dárců těl svůj ident.
"Tyto lidi si beru s sebou," podal ji potvrzenou fólii. "Výpis uvádí deset jmen. V celách jsme jich našli pouze devět. Kde je ten poslední?"
"Zde. Azmay, jménem Přítel Dýky. Byl u mne zrovna na vyšetření. Je tu dobrovolně a nespadá pod váš soudní příkaz," odpověděla regena a ukázala na Tarmina. Senátor zavrtěl hlavou a otočil se k Tarminovi: "Zeptáme se na to raději přímo toho mládence. Příteli Dýky, proč tě vlastně Azmayové prodali?"
"Nabídl jsem se opravdu sám, pane senátore, aby naše společenství mělo peníze na mutanty," odvětil klidně Tarmin.
"Tak, tak," poklepal ho senátor jemně po rameni, "na této nebohé planetě se tomu říká SÁM, ale v civilizovaném světě se to nazývá ekonomický nátlak. Pojď proto s námi, chlapče.
Poletíš na Ravenang společně s dalšími obětmi zrůdnosti Transplanu!"
Tarmin vyvalil oči. Bude cestovat na planetu snů, touhu každého Narčana! Senátor se spokojeně usmál nad jeho úžasem a slavnostně vykřikl: "Ano, chlapče, my všichni tam společně připravíme proces s touto hydrou, která otravuje ovzduší demokracie ve vesmíru.
Naším prvotním cílem bude postavit transpersonace mimo zákon!"
Těsně před odchodem podal senátor regeně malou barevnou destičku o velikosti karty a přelíbezně pronesl: "K velké lítosti mých voličů nemám ZATÍM na vás zatykač, ač jsem se o něj dost snažil. Věnuji vám aspoň pozornost; rozhodnutí soudu, které vám nedovoluje až do ukončení vyšetřování opustit prostory Galanetu."
"Už mnoho let jsem je neopustila," pokrčila regena rameny.
"A hned tak ani neučiníte," zašklebil se senátor. "Zatím pro vás vyjednáme speciální práci v krematoriu na Katovně. Tam je pravé místo pro krvežíznivé bestie vašeho typu!" obrátil se ke svým elitním vojákům a rozkázal: "A nyní, moji vojáci! POZOR! Jdeme do města! Vyčistíme tam ještě jeden Augiášův chlév! Otevřeme žaláře v nemocnici Transplanu! ZA MNOU!" vyřítil se ze sálu. Ostatní ho následovali a odváděli užaslé dárce těl.
Když Tarmin vycházel ze sálu, otočil se a zachytil pohled regeny. Její tvář překrýval mrtvolný výraz. Jednou rukou se křečovitě držela desky stolu a dívala se za Tarminem s hlubokým smutkem v očích. Pod víčky se jí cosi třpytilo. Katyně Cegi, krvežíznivá a nelidská bestie, plakala. Když viděla, že se na ni Tarmin dívá, otevřela ústa, jako by mu chtěla něco velmi naléhavého říct. V ten moment do Tarmina strčila obtloustlá postava Hegy Drov-Aiuky, která se nedočkavě valila za ním, a regena mu zmizela z očí.

Kapitola 24 - Noc snů

Dárce odvedli na palubu senátorovy hyperlodi. Jmenovala Demokrat Solón a zapůjčil ji samotný vše-guvernér KosmoFlotily. Třpytila se pod paprsky dopoledního Chara a z dálky připomínala homoli cukru. Lišila se od ní výškou půl kilometru, průměrem základny sto padesáti metrů a svoji obrovskou váhou, pod níž praskala plocha kosmodromu, k pramalé radosti jeho pozemní správy.
Když Tarmina vezli k Demokratovi Solónovi, jeho srdce by tlukotem předstihlo parní mlátičku. Při jízdě visutým výtahem ke vstupní propusti se chvěl nedočkavostí jako malý kluk, kterého poprvé vzali na výlet do města.
Oprávněně. Místo strohých palub, které si letmo pamatoval z Gilgameše, vnitřek svítil nádherou, podlahy zdobily ornamenty a stěny dřevěné obklady, vykládané zlatem a platinou. Výbavu tvořil luxusní nábytek a umělecká díla, mezi které patřily i honosné uniformy posádky. Zhmotnělý sen; jinak to Tarmin neuměl popsat.
Absolvoval přijímací řízení společně s ostatními osvobozenými dárci. Umývárna, dezinfekce, lékařské vyšetření, výslech vedený policejními důstojníky. Procházel skrz jednotlivé komise rychle. Byl dobrovolník a nemuseli u něho přezkoumávat rozsudek samozvaného soudu. Transplan ho nevěznil v cele, a proto s ním nikdo nesepisoval prožitá utrpení. Vlastně se o něj zajímal pouze psycholog, ale ani ten nedospěl k ničemu výjimečnému. Všichni se přednostně věnovali záplavě důležitějších případů. Přivezli ještě osmnáct nedobrovolných dárců z nemocnice Transplanu v Kosmocity a dalších pětadvacet přiletělo pozdě odpoledne z Omanu na Jiarlandu, kde prováděl podobnou čistku senátorův informační tajemník.

Tarmin za pouhou hodinu obdržel lehký vzdušný oděv a na něm čistě bílý štítek se svým identem, který o něm uváděl údaje zanesené v policejním seznamu - jeho vymyšlené jméno Přítel Dýky, příslušnost k Azmayům a údaj dobrovolný dárce. Bílá barva signalizovala, že je zcela nevinný a bez podezření z trestného činu a dovolovala mu volný pohyb po všech veřejných prostorách lodi. Bloumal jimi zcela zaskočený tím, že jakési záhadné kouzlo splnilo jeho dávnou touhu opustit Narku. Neustále se identu dotýkal prsty, aby se ubezpečil, že ho neztratil. Měl cenu sto padesáti tisíc džífů. Přesně tolik stála letenka pro jednu osobu na Ravenang.
Když se Tarmin trochu vzpamatoval, využil volné odpoledne k důkladné prohlídce hyperlodě.
Procházel paluby odshora dolů, jednu po druhé, a zvědavě zkoumal všechny přístupné místnosti, knihovny, projekční sály a velké haly s umělými parky. Objevil také kosmickou zahradu, v níž kinetory vytvářely iluze typických krajin jednotlivých planet. Vyhledal úsek věnovaný Ravenangu a nechal si ukázat poletuchy, růžové létající myši, o nichž mu vyprávěl Gerard. Skoro půl hodiny poslouchal jejich legrační zpěv a těšil se, že je za pár týdnů uslyší ve skutečnosti.
Většina osvobozených dárců obdržela šedivé identy. Dokonce i paní Hega Drov-Aiuka.
Znamenalo to, že rozsudek samozvaného soudu je v jejím případě sporný, ale stále platný, a proto musí zůstat pod dohledem. Tarmin ji minul na třinácté palubě, když si prohlížela hudební sál se společností podobně označených. Celou skupinu doprovázeli dva policisté.
O dvě paluby níž zahlédl i tři zamračené muže v řetězech, na jejichž identech svítily rudé lebky, a které eskortovala početná ozbrojená stráž. Senátorovi lidé, přes svou nedůvěru k samozvaným soudům, postupovali velmi obezřetně.
Z jejich transpersonační skupiny získal bílý štítek pouze Ali Daladin, odsouzený za zvrhlý nelidský čin. Tarmin ho potkal na břehu malého jezírka se svítícími rybičkami. Chtěl si s hubeným snědým mládencem popovídat, ale ten si napřed provokativně přečetl Tarminův ident a potom se otočil zády. Tarmin neměl chuť se s ním hádat, a tak radši pokračoval v prohlídce korábu sám.
K večeru sestoupil až do spodní třetiny lodi, kde začínala sekce hypermotorů. Nezklamala ho. Přístup uzavíraly ocelové dveře a eliťáci, kteří je strážili, mu zdvořile sdělili, že přístup k pohonným jednotkám je povolen pouze hypertechnikům, a s úsměvem dodali, že tam nesmí pustit ani samotného senátora Hilebranta, který má jinak povolení na všechno ve vesmíru. Poslali Tarmina do infory na dvanácté palubě, aby si prošel nepřístupné části lodi v počítačové simulaci. Poděkoval jim a odešel. Neudivilo ho to. Právě za snahu dostat se do hyperkomory zatkli na Ravenangu Frankí a vypověděli ji na Narku.
Toužil po hovoru se senátorem Hilebrantem. Líbilo se mu, jak elegantně zasáhl proti Transplanu. Uspěl až pozdě v noci na malém večírku, který probíhal v hlavním sále na oslavu vítězství. Musel se doslova probojovat houfem lidí, kteří senátora obklopovali, a dvě hodiny obratně manévrovat v davu, než pronikl do jeho blízkosti.
"Pane senátore, odvezete Narčany pryč?" zeptal se ho rychle, jakmile se mu naskytla příležitost. Senátor se na něho udiveně podíval a zavrtěl hlavou: "Odvézt? Proč bych to měl dělat?"
"Uzavře se hyperkanál, který sem vede! Na sedm tisíc let!" vyhrkl Tarmin. Senátor se zhluboka rozesmál: "Ach ano! Zajímavý případ davové psychózy!"
Zvedl prst a pokračoval: "Mladíku, před odletem jsem položil odborníkům na lety hyperprostorem otázku, na jak dlouho se uzavře dopravní hyperkanál vedoucí z Ravenangu na Nový Eden. Víš, co mi řekli? Že vůbec netuší, jakým postupem podobný údaj vypočítat. A to jsem se spojil s osmi předními vědci!"
"On se tedy kanál vůbec neuzavře?" podivil se Tarmin.
"Uzavře, chlapče, ale těžko říci na jak dlouho. Možná jenom na pouhý týden, nebo pár let či jedno, dvě století. Kdo ví? Naše poznatky o vesmíru rostou každým dnem. Lidstvo na vás určitě nezapomene. Parlament Ravenangu uvolnil značnou sumu na hledání nové cesty sem. Třeba už zítra se objeví jiný kanál, který nahradí uzavřený." Všiml si Tarminova zklamaného obličeje a zeptal se: "Ostatně, řekni mi, mládenče, jak jsi dospěl k číslu sedm tisíc let, když si s takovým výpočtem neví rady ani současná vědecká špička?"
"Slyšel jsem to povídat mezi lidmi," vyhrkl Tarmin nejistě.
"Proč ne? Čtyřicet milionů obyvatel Nového Edenu má právo myslet si, že se kanál uzavře na sedm tisíc let. Každý člověk smí svobodně vyjadřovat své názory, ale proč by mu kvůli tomu měli daňoví poplatníci zaplatit přestěhování na lepší místo? Zde není vězení.
Létají tu pravidelné linky," zadíval se na Tarminův ident. "Odkud vlastně jsi? Azmayové, nemohu si vzpomenout..."
Ihned se ozval štíhlý muž vedle senátora, Hubart Il'Gvanov, informační tajemník: "Středoamerická skupina chudiny, kterou deportovali na Nový Eden před třiceti třemi lety. Jejich vůdce si tehdy veřejně vytrhl srdce, aby vládu donutil odvézt jeho lidi sem. Právě mezi nimi se před třinácti roky vyskytly pověstné případy kanibalismu."
"Ach, už si vzpomínám. Z našeho dobrovolníka se klube pěkný divoch a nevím, jestli mu nenamalujeme na ident lidoopa," zažertoval senátor.
"Musí mít ale dlouhý ocas! Oni se totiž Azmayové věnují hlavně neřestem," zvolal kdosi z davu. Tarmin v něm rozpoznal Ali Daladina.
"Vážně?" nepatrně se začervenala drobná starší žena ze senátorova doprovodu. Její ident hlásal Tamara Poldwin, historička.
"Bůh nařídil jejich mužům, že každou noc musí spát s jinou ženou. Někteří jsou tam tak zbožní, že za noc zvládnou i tři," pokračoval Ali. Lidé kolem se jeho žertu zasmáli. Paní Tamara se zdesila.
"Vidíte," obrátil se senátor k Alimu, "už delší dobu se vás chci zeptat, co se skrývá za označením zvrhlý čin, který máte na identu. Podle barvy vašeho štítku soudím, že jste byl odsouzen nevinně."
"Rád vám to řeknu, ale obávám se, aby mě zde přítomný divoch nesnědl, až to uslyší," vykoktal Ali a celý se rozechvěl.
"Chrání vás moji vojáci!" udivilo senátora jeho chování.
"Za homosexualitu. Místní název je stejnozvrhlík," řekl stydlivě Ali. Zadíval se bázlivě na Tarmina a na chvíli odhalil

své přední zuby, na krajích nepatrně zbroušené. Tarmin hlasitě vyjekl a zděšeně na něho zíral.
"Vidíte to!" vypískl Ali a udělal několik kroků vzad.
"Hrozné! Musel jste tak strašně trpět pro tak přirozenou věc," politoval Aliho senátorův informační tajemník a vzal ho za ruku.
"Příteli Dýky, jak trestají Azmayové muže, kteří projeví lásku k jinému muži?" obrátil se senátor rozzlobeně k Tarminovi.
"Nevím. Nevzpomínám si na jediný případ u Azmayů," drmolil zmateně Tarmin. Netoužil zrovna uvést, že jeho falešně odsoudili ke stětí.
"U nás za to narazili dva nebožáky na kůly. Bylo jim sotva dvacet. Tři dny hrozně naříkali než...," vyjekla Hega Drov-Aiuka a zakryla si oči. Senátor hněvem zbrunátněl a vykřikl na Tarmina: "Při posledním průzkumu zvyků populace odpovědělo třicet procent dotázaných kladně na otázku, zda se někdy v životě milovali s příslušníkem stejného pohlaví. A u vás je to neznámý čin! Jak je to možné? Já na to odpovím! Vaše surové soudy terorizují lidi, aby zatajovali své přirozené cítění! Příteli Dýky, ZKLAMALS MĚ!"
Tarmin zděšeně ustoupil, na jeho místo vklouzla Hega Drov-Aiuka a začala naříkat:
"Krutost samozvaných soudů nezná mezí. Vzali mi moje dcerušky. Prosím vás, pane senátore, pomozte mi je najít!"
Senátor ji začal chlácholit, paní Tamara se k němu přidala. Tarmina dav vytlačil až k velkému projektoru, který snímal okolí lodi. Vlastně se ani moc nebránil. Na druhém konci sálu zahlédl Aliho, jak odchází se senátorovým tajemníkem. Oba se na krátký moment zastavili a letmo se políbili.
Tarmin se obrátil k obrazu okolí lodě a přemýšlel, kde udělal chybu. Možná měl informovat senátora o formovači a přízracích. Ale uvěřil by mu to? Senátor byl nepochybně výjimečný muž. Obdivoval ho a litoval, že takových politiků není víc. Oba se snažili o podobnou věc, ale měli málo společného. Senátor bojoval s nepřítelem jako legendární rytíř. Z křesla ve své lodi, obrněn privilegii a vyzbrojen soudními příkazy, útočil přímo na pozice nepřítele a vedl za sebou zástup oddaných mužů a žen. Tarmin připomínal drobného taramíka, který rozežírá obydlí protivníka a hledá v něm slabá místa. Udělá-li jedinou chybu, bude spálen na prach.
Senátor ničil Transplan půl roku před ukončením jeho činnosti na Narce, aby chránil demokratické zásady, vznešené ideály vzdáleného Ravenangu, na němž nic nevěděli o zdejší kruté realitě. Tarmin se především snažil chránit Narčany a odvrátit od nich důsledky aktivit KosmoFlotily, zkázu mnohem hrůznější, než si kdokoliv z lidí, včetně jeho samotného, dokázal představit.
Ravenang ho hodně lákal. Už od dětství o něm snil a teď ho měl na dosah ruky. Váhal.
Přemítal, jestli Oddaní Nejsvětějšího Proroka mají svůj klášter i na něm a jestli tam ví o jeho Slibu Smrti, o závazku neznajícím výmluvy a žádajícím buď úspěch anebo krutou smrt. Vzpomněl si, že mu jednou Oddaný Kamein vyprávěl historii Oddaných. Jejich mnišský řád měl údajně jeden a půl milionu mnichů a jeho komuny existovaly prakticky všude.
Tarmina si povzdechl - schovat se před nimi, to bude krajně obtížné. Mohli by ho ale zachránit eliťáci. Kdyby s nimi vzorně spolupracoval, určitě by mu obstarali novou totožnost.
U IWEDAGA! Spolupráce s KosmoFlotilou! FUJ! Celý se otřásl odporem nad sebou samým.
Má to dnes ale ohyzdné myšlenky! Zmizet v hyperkanálu a opustit svoje přátele?
Nechat tu sestřičku samotnou? K děsům s takovými ušounskými nápady! Teskně se zadíval obraz Kosmocity na projektoru. Jak se ale dostane z hyperlodě plné vojáků?
"Nesmíte si tak brát senátorovo peskování, mladíku. Bývá velmi náročný nejen na jiné, ale i na sebe," oslovila ho starší paní, podle jmenovky Ryhasa Finland, kurátorka.
"Senátor bojuje za velkou věc a hodně nám pomohl. Jeho výtky byly oprávněné. Posedl mě stesk. Odlétám s vámi a všichni moji přátelé zůstávají zde. Hyperkanál se uzavře a již nikdy v životě je neuvidím."
"Chlapče! Tato loď nese jméno Demokrat Solón! Je baštou lidských práv, nikoliv vězením. Nikdo tě zde nedrží!" zvolala paní a pár lidí kolem horlivě přikyvovalo.
"Opravdu mohu odtud odejít?" vyhrkl překvapeně Tarmin.
"Máš bílý štítek! Jsi zcela svobodný," usmála se kurátorka. "Stiskni modré tlačítko a řekni výtahu, že chceš ven z lodi. Když se stihneš vrátit do našeho odletu, vezmeme tě s sebou. Čekat na tebe ale nebudeme! Ukážu ti to," dovedla ho k pestrým dveřím a sama mu přivolala výtah. Tarmin do něho zaraženě nastoupil.
Kabina klesala skoro dvě minuty, než dojela k výstupní hale. Několik policistů cosi hrálo u stolku. Z jejich středu vyšel elitní voják a snímačem biodat pečlivě překontroloval Tarminovu identifikaci. Nakonec mu věnoval nepromokavý plášť a krytky na boty a smutně řekl: "Venku běž za fialovým majákem. Dovede tě až na základnu elitních jednotek. Pozdravuj tam od Geda."
"Vy mi snad čtete myšlenky! Jak víte, že tam jdu?" podivil se Tarmin.
"To se pozná. Všiml jsem si tě, už když jsme vás odváděli. Tutově se přátelíš s nějakým eliťákem. Seš zvyklej bejt v naší společnosti. Cejtíš před námi respekt, ale ne strach," pokrčil voják rameny a otevřel klec visuté venkovní zdviže.
Za chvíli již Tarmin stál na kosmodromu a nevěřícně pozoroval temný trup Demokrata Solóna, který čněl k temné obloze. Dnešek prostě patřil snům.

Kapitola 25 - Odpočinek válečníka

Skoro půl hodiny šel v dešti po ploše kosmodromu, poznamenaného stopami blížícího se odchodu civilizace. Překračoval pukliny a vyhýbal se hlubokým loužím kalné vody se skvrnami oleje. Když se konečně dostal ke vchodu do elitních kasáren, dlouho mával rukou na sensory, než ho pustily dovnitř a poslaly do klubovny vedle jídelny. V kruhovém sále na něho čekala celá elitní četa a spousta děvčat z personálu. U dveří stál velký soudek a po místnosti se povalovaly kusy různého oblečení.

"Vy pořádáte mejdan? Vždyť dnes máte spíš funus!" vydechl překvapeně, když to viděl.
Osazenstvo se rozchechtalo. Vrávorající neurosestra, oblečená jen do krátké sukénky, vesele vyjekla: "Senátor jim vypnul ty jejich zatracený počítače. Dnes jim s holkami můžeme nabančit, když nás budou zlobit. To se přece musí oslavit!"
"Hej, Tarmine, život eliťáka je krátkej! Nebudem si ho kazit brekem. Zvláště teď, když nás ty mrchy mašiny nehlídaj a můžem řádit jako čerti," hulákal Gerard a vrazil Tarminovi do ruky pohár.
"Čím ho kořeníte?" vydechl Tarmin po napití. Božská chuť!
"V tom je ten fór. Vůbec ničím," řehtal se Gerard.
"Nekořeněný kvašák je přece kyselý!" divil se Tarmin.
"Jo, ale jen ty splašky, co si Narčané vyrábějí z bylinek a říkají jim kvašák!" vyprskl major Yson smíchy. "Tohle je víno extra sorty dovezené ze Země, co se lisuje z pravých hroznů. Litřík za pouhých pět tisíc džífů. Štípli ho pro nás senátorovi eliťáci, abysme si užili, když máme teď volno."
Tarmin se podíval na dřevěný soudek u dveří, který obsahoval nejméně padesát litrů.
Žuchnul sebou do křesla a zahulákal: "Ó, ne! Už chápu, proč se eliťák Ged tvářil tak smutně, když mě pouštěl z lodi ven. Mám vás od něho pozdravovat. Těžce vzdychal, když viděl, kam jdu!"
Před Tarmina vplula bosá regena. Vlasy si už opět přebarvila na blond a stočila si je pod zlatou síťku tak, jak je nosila, když ji uviděl poprvé, ale její decentní účes úřednice dnes neladil s fialovou, průsvitnou kombinézou, kterou měla oblečenou přímo na holém těle a ještě vyzývavě rozevřenou až do pasu.
"Překvapils mě. Proč ses vrátil?" zeptala se zamyšleně. Posadila se na opěradlo křesla a nedůvěřivě se zahleděla do Tarminových očí.
"Mám k tomu děsně přízemní důvody," rozhodil rukama. "Je jich přesně sedm set tisíc.
Je to ta odměna, cos mi slíbila, když budu spolupracovat."
"Budeš mrtvý! Neužiješ si jich."
"Já opravdu ne," řekl smutně, "ale je tu třeba jedno děvče. Ošklivé a vychrtlé tak, že připomíná smrt, ale šíleně pobláznění. Do mě. Pak moje sestřička, naivní holka, která je děsně prima. A taky kamarádi z tažení proti kanibalům. Vždyť je přece všechny znáš, povídal jsem ti o nich."
"A tomu říkáš děsně přízemní důvody?" zavrtěla nevěřícně hlavou.
"Jsem dobrovolná oběť," odpověděl jí, "a mým úkolem je zemřít. Získají tím ostatní.
Mně patří pouze smrt."
"Jsi krásná oběť. Víš, žes svým návratem zachránil tisíc zamilovaných párů na Lodi Lásky?" usmála se na něho a prsty ho jemně pohladila po tváři.
"Jakých zamilovaných na Lodi Lásky?" vykulil Tarmin oči.
"No přece z té básně," skočil do jejich hovoru major, "svým návratem ji potěšil, jako by zachránil tisíc zamilovaných plujících na lodi lásky."
"Tuhle báseň neznám," zavrtěl hlavou Tarmin.
"Nevadí," pronesla regena, "je neskutečně nádherná. Stejně jako tvůj návrat. Jsi nejlepší ze všech dárců, které jsem kdy připravovala."
"Ale pořád nechápu, jak můžete dnes slavit?" prohodil Tarmin zaraženě.
"Naše životy jsou příliš krátké, abysme je věnovali smutku," ušklíbl se major. "A pak jsme jen pěšáci v téhle zasrané válce. Problémy mají šéfové Transplanu. My ne."
Tarmin pokýval hlavou. Napadl ho ještě jiný důvod. Celý proces proti Transplanu byl předem připravený a měl odvézt pozornost veřejnosti od Narky v době, kdy se blížila uzávěra hyperkanálu. Samotný vše-guvernér KosmoFlotily zapůjčil na tažení proti Transplanu svou honosnou hyperloď i s posádkou a eliťáci, kteří v jídelně projevovali senátorovi oddanost, mu vzápětí ukradli bečku vína, aby ji dali jeho nepřátelům. O jediné překvapení se postaral sám senátor, když připravil svůj štáb k odletu místo očekávaných dvou týdnů za jediný den. Ale ani to nevadilo, aspoň vše vypadalo věrohodně. Zaměstnanci Transplanu skutečně neměli důvod k slzám. Senátor jim odvezl dárce a tím i starosti o ně.
"Co náš kámoš senátor? Taky slaví?" přerušil Tarminovy úvahy major.
"Spíš poslouchá nářky. Když jsem odcházel, brečela u něj zrovna paní Hega Drov-
Aiuka, že chce vidět své dcerušky," prohodil Tarmin.
"Chudinky malinkatý!" zaječela malá neurosestra v průsvitném kimonu a s rukama na očích pištěla: "Nedávno mi kvílela při psychoanalýze jak komín, že je už nestihla podřezat.
Zvládla jen utopit děti milenky svýho nevěrného manžílka!"
"No né!" zhrozil se Tarmin. "A jaký zvrhlý čin spáchal ten snědý kluk, který má zbroušené hrany předních zubů?"
"Ty syčáky přece každý Azmay zná. O podobných věcech se mluví špatně. Když lidi mezi sebou podobného hajzla chytnou, radši to opisují," zašklebil se major.
"Ali je opravdu Lokust?" zděsil se Tarmin.
"Návyk první třídy. Na lokustí kousance i na lidské maso. Jeho tělo je pro transpersonaci nepoužitelné. Zkoumali jsme na něm...," vykládala regena. Zarazila se, když viděla, jak Tarmin třeští oči. Se zavrtěním hlavy se ho zeptala: "Copak? Neběhají náhodou ty zoubky po palubě Demokrata Solóna?"
"Hůř," vydechl Tarmin. "Ali mě napřed úplně znemožnil před senátorem a pak se prohlásil za stejnozvrhlíka. V současné době se těší naprosté volnosti a všichni ho tam litují a hladí po paličce."
"Ten a na chlapy? Když jsem mu nedávno cpala do jeho výbavičky sondu, měl úplně jiný kecy. To mu neprojde. Bez séra je nemožný a píchanec, který dostal ráno, mu dojde za pár hodin. Záchvat ho prozradí," uchechtla se hubená

neurosestra v kraťasech zdobených věrnou plastikou toho, co měly za úkol zakrývat. Všichni ztichli a pozorovali Tarmina, který v křesle nevěřícně lapal po dechu.
"Když jsem odcházel, Ali se zrovna líbal s informačním tajemníkem senátora," řekl tiše Tarmin. V místnosti to explodovalo smíchem, divokým zlomyslným veselím. Major Yson bušil rukou do pohovky, tělo se mu otřásalo jako rozhrkaná kára a z pusy mu vylétaly neartikulované skřeky, mezi nimiž ryčel: "Jéé! Nebohý senátor! Kdo mu teď bude smolit ty jeho demokratické plky?" Regena se zcela nedůstojně svíjela na koberci a držela se za bolavé břicho jako při střevní horečce. Dusila se záchvaty chechtotu a z očí jí tekl vodopád slz. Ostatní vypadali podobně.
Tarmin seděl užasle uprostřed detonací smíchu úhlavních nepřátel osadníků na Narce.
Neběželi k prvnímu komunikátoru varovat před nebezpečím, ale bavili se tím, že senátorovo tažení proti nim utrpí ostudnou škodu. A eliťáci na Demokratovi Solónovi neupozornili na zuby Aliho, o nichž určitě věděli. Přemýšlel, co teď. Možná, že bych měl odeslat zprávu?
Senátor vyrazil do boje a udělal chybu, díky které může ztratit jednoho ze svých mužů, ale dopustí-li se omylu Tarmin, prohraje úplně vše. Promiňte, pane senátore, omluvil se v duchu velkému muži, kterého obdivoval, ale nemohu se bít i za vaše lidi. Mám Slib Smrti - musím proniknout do středu těchto bestií, abych jim ukradl jejich vzácná tajemství. Jiní kráčí cestou hrdinů, na mne zůstala stezka malého taramíka, povzdechl si. Chce-li přežít, musí být pouhým buranem, který se nestará o sousedovo pole.
Rozchechtal se. Je to vskutku báječná legrace. Na senátorově super lodi, uprostřed po zuby ozbrojených vojáků a vedle beček s alkoholem za čtvrt milionu džífů, bude dnes možná hodovat i lidojed. Tarmin vypil jedním douškem obsah svého poháru, pak si ho ze soudku u dveří znovu naplnil božským nápojem. Když se vracel, zachytil pár pátravých pohledů, které probleskovaly z rozesmátých tváří a poznal, že se rozhodl správně. Dál než pro víno by stejně nedošel.
"Pokračuje se v mejdanu!" rozkázal halasně major a otočil se k Tarminovi. "Hochu, ale ty ho prožiješ v cele!" zarazil regenu, která se chystala něco namítnout. "Chci se dnes bavit, a ne ho hlídat. A nepřijmu riziko, že si to rozmyslí," ušklíbl se, "ale dáme mu s sebou trochu vína, aby mu to nebylo líto."
"Chcete-li mou spolupráci při přenosu, raději připravte důkaz o převodu doplatku na Azmaye," odvětil nevzrušeně Tarmin. Major si ho opovržlivě prohlédl a řekl lehce opilým hlasem: "Zařídím to, ty nedůvěřivej burane. Pár set tisíc je pakatel. S džífy může KosmoFlotila klíďánko tapetovat!"
Eliťák Xedor odvedl Tarmina do vězení pro zvlášť zuřivé dárce, přikázal mu svléknout se a nahého ho zavřel do holé obdélníkové místnosti. Byla široká čtyři a dlouhá osm kroků a pokrytá zeleným pružným plastem. Chybělo v ní lůžko, ale dalo se ležet přímo na měkké podlaze. Tarmina zprvu udivilo, že nenašel sociální zařízení. Teprve když si prohlédl strop vysoký nejméně čtyři metry, všiml si drobných trysek, které čněly vedle světel a objektivů kamer.
"Koupat!" poručil si hlasitě. Spustila se vlažná sprcha soustředěná přímo na něj a v podlaze otevřely úzké štěrbiny, jimiž voda odtékala. Sehnul se, aby si je prohlédl, ale ihned se uzavřely a mycí procedura se přerušila. Opět pokračovala, jakmile se narovnal. Po minutě ji zakončil závan horkého vzduchu, který ho důkladně osušil.
Tarmin usedl do rohu a uchopil gumovou láhev, tvarem připomínající ohřívací vak pro nemocné, v níž s sebou dostal víno. Bylo temně rudé a sladké, ale mezi zelenými stěnami mu hořklo v ústech. Lil ho do sebe takřka mechanicky, podoben žebrákům před bary v Kosmocity, zapíjejícím vzpomínky na lepší časy. Když usoudil, že se už dost opil, aby dobře spal, obloukem zahodil láhev se zbytkem vína do protějšího rohu cely a svalil se na podlahu. Světla se sama ztlumila a nechala ho dřímat v příjemném šeru.
Probudil ho dotek ruky. Kdosi ho hladil po těle a jemně líbal na rty. Něco mu to připomínalo.
Překvapeně otevřel oči a zahlédl v tlumeném osvětlení ženskou postavu, která klečela vedle něho. Znal ji!
"CEGI!" vykřikl užasle. V tu chvíli se rozsvítilo a překvapením vykřiknul. Nahá regena nabízela jeho očím postavu modelky. V domnění, že jde o pouhou projekci, zvedl ruku a ke svému úžasu se dotknul jejích rozpuštěných světlých vlasů. Smála se jeho překvapení a provokativně vedla jeho ruku po svých intimních místech.
"Takhle za tebou přišla Pápěří?" otázala se vesele. Vzpamatoval se, trhnul sebou, opřel se o stěnu a zmateně vyhrkl: "Podobně... Ne vlastně jinak..." odtáhl se dál od ní.
"Bojíš se mě? Jsi příšerný idealista. Rytíř s dětskou kudličkou, uvázanou na zlomeném klacku," pohodila hlavou a její dlouhé světlé vlasy se úžasně rozvlnily. Věděla, co se mu líbí na ženách. Pocítil, že ji chce objímat, ale bránily mu v tom ideály, právě ty, kvůli nimž se vydal do války proti přízrakům. Měla pravdu, byl idealista, ale jiný než si myslela. A ta kudlička na zlomeném klacku prolila možná víc krve, než kdokoliv jiný.
"Proč jsi sem přišla?" rozhodil rukama.
"K čemu to chceš vědět? Třeba je to omluva za tvé uvěznění, nebo pouhá hra, či výraz mé náklonnosti. Život nám někdy nabízí různé radosti. Proč je nevyužít?" zatvářila se rozpustile.
Ano, radosti života. Znala jeho osudy. Vyprávěl jí i o noci s Ilkou na břehu jezera a o své lítosti nad tím, že tehdy odmítl nabízenou radost.
"Blázne, vím, že mě chceš!" dotkla se jeho tváře. Ano, byl blázen, chtěl ji, jenže byl taky jejím nepřítelem a jejich cíle stály proti sobě.
"Včerejší den snů už skončil," řekl hořce. Pochopila jeho obrat o dni snů. Obtočila mu paže kolem krku, smyslně se k němu přimáčkla a zašeptala mu do ucha: "Senátor přiletěl včera v půl desáté a teď jsou teprve čtyři ráno. Vláda tvých snů ještě neskončila."
Zadíval se jí do modrých očí a na dlouhé řasy, které se slabě chvěly. Toužila po něm stejně tak, jako on žíznil po ní. Přála si vzpomínku na člověka, kterého poslala na smrt.
Kolik takových pomníků už v sobě nosila? Dovolil svým rukám, aby kroužily po jejím těle, nádherném a dokonalém. Komu asi kdysi patřila její jemná sametová pokožka, štíhlé ruce s dlouhými prsty, ladné nohy a pevná prsa mladé

dívky?
"Ano, jsem stvořena z těl jiných," uhodla jeho myšlenky, "není to krásné objímat desítky žen najednou? Není to vzrušující milovat svou smrt?"
Měl by ji odhodit do kouta, ale nedokázal to. Vydal se na výzvědy mezi bestie a kráčel cestou s propadly do krajiny smrti za každým rohem. Hnal svoje tělo do nebezpečí a to se teď urputně dožadovalo svého žoldu - chtělo radost, která se mu sama od sebe nabízela.
Proč by mu ji měl brát?
Nechal explodovat svoje touhy. Pokud ho svazovaly nějaké zbytky morálních zábran, všechny padly ve chvíli, kdy zjistil, že se regena projevuje stejně tak nespoutaně jako on.
Pak se plně ponořil do úchvatného okamžiku zapomnění, do krátkého odpočinku válečníka.

Kapitola 26 - Vivam
Senátor Hilebrant utrpěl za padesát let své politické kariéry mnoho porážek, ale na rozdíl od méně úspěšných protivníků všechny vzápětí proměnil ve svá oslnivá vítězství. Ostudná ztráta informačního tajemníka, ke kterému měl podle mnohých až příliš důvěrný vztah, poskvrnila jeho tažení proti Transplanu, ale skutečnost, že lidojed utekl z hyperlodi, mu poskytla báječnou příležitost k vyhlášení pátrání po nebezpečném zločinci a provedení hloubkové razie v Kosmocity. Nemohl si vybrat lepší dobu.
Dopravní kanál se uzavíral. Lidé prodávali, co mohli, a zběsile nakupovali zásoby na sedm tisíc let. Archeokopové z Norwicku vrhli na trh holeriány vytěžené během zimy.
Zmrzlá půda jim umožnila kutat hluboko pod úroveň podzemní vody. Pěstitelé z Jiarlandu naopak zpeněžovali plody letní práce, lovci prodávali kůže a sběrači léčivé bylinky. Nakupovali se mutanti, léky a technika a poptávka letěla do závratných výšin.
Mezi tou záplavou zboží se vyskytovaly i hnědé dózy se sušeným psychojedem iwedagů, který fungoval neodvratně a nedal se zjistit ani nejmodernějšími analyzátory. Velmi žádané zboží, zejména ve vyspělých společnostech. Vývoz pochopitelně zakázaný. Totéž platilo i pro žoky s psychodrogami jako Božský Nářez, Kosmošleh, Magorák, Smaragdová Rozkoš a Tonika. Takové obchody se uzavíraly za výhodnou protihodnotu, především za zbraně. Nikoliv za dýky, meče, neprůstřelné krunýře, kuše, prachové pušky a další šrot, který sem povolovalo dovážet meziplanetární embargo. Za psychojedy a psychodrogy se žádaly energetické pušky a děla všech typů, trhaviny a rakety k boření pevností. Směřovaly zejména na Jiarland, kde se očekávala hned po uzávěře kanálu válka mezi místními otrokářskými klany.
Vojáci neprodyšně obklíčili kosmické město a z jeho jižní strany postupovali v rojnici směrem ke kosmoportu. Energický stařík, který se konečně rozhodl udělat pořádek, se jim zamlouval a obdivovali též nové důstojníky, kterými nahradil jejich podplacené velitele.
Práce pod nimi se jim líbila a představovala zajímavé povyražení. Nikdo z nich nemiloval obchody s drogami a zbraněmi, a proto pečlivě počesávali každý kout. Všude čichaly detektory a malí průzkumní robotci o velikosti taramíků prolézali kdejakou nepatrnou díru.
Prováděli se i důkladné osobní prohlídky, zejména v pochybných domech. Před nimi, uvnitř města, propukaly požáry, jak zoufalí pašeráci zapalovali své sklady. Ulicemi se valil podezřelý dým a přinášel s sebou neobvyklé vůně. Občas duněly exploze munice a k obloze vylétlo i několik raket. Senátor vše pozoroval z vyhlídkové paluby své lodi a jeho dvě bezpilotní letadla pečlivě filmovala barevné kouře nad městem. Dobře věděl, že za pohled na hořící zásoby narkotik a jedů určených pro export na Ravenang mu voliči odpustí vše. Netoužil ale proměnit svou loď ve vězení a dal rozkaz nespěchat a zatýkat jen ty, kteří se pokusí něco ukrýt.
Tarmina odvážel sám elitní major v pancéřovaném vozidle spolu s Cegi. Uháněli ulicemi plnými zmatených lidí a robot za volantem zběsile kličkoval davem.
"Tvá transpersonace je moc důležitá a musíme tě dostat ven z města. Vojáci dostali příkaz vrátit tě na loď," vysvětloval major. "Včera ti dělali ident. To je špatné. Mají tvá čerstvá biodata v detektorech a čichači tě okamžitě najdou. Musíme tě odvézt z města, ale k proražení rojnice nemůžeme použít naše bojové stroje. Okamžitě by je poznali, a proto jsme ti sehnali speciální dopravu."
Pneumatiky zaskřípěly. Těsně před nimi explodovala hromada odpadků a zaplavila ulici palčivým dýmem. Automat bleskurychle otočil vozidlo skoro na místě a vyrazil jinou cestou.
"Ten doplatek Azmayům," připomněl Tarmin. Major místo odpovědi požádal komunikátor o záznam a v kabině se vzápětí ukázala trojrozměrná projekce, na níž se vlevo objevil obraz kanceláře se starším mužem za stolem a na druhé straně velekněz Moudrý Had a obchodní specialista Přívětivé Oko. Na rozdíl od věrného zobrazení doktora budili oba Azmayové dojem staré pomačkané fotografie.
"Omluvte prosím redukci půlky obrazu na dvě dimenze," ozval se komisní hlas počítače, "přípojný uzel AzmayCity nebyl vybaven prostorovými snímači."
"Jsem doktor Jeremenko, nezávislý právník," představil se starší muž. "Na základě právní úmluvy contract par voix vám oznamuji, že vaše společenství Azmayů obdrželo částku sedmi set tisíc džífů. Jelikož nevlastníte bankovní přípojku, džífy byly uloženy na kontě v Centrální bance Nového Edenu a budou vám kdykoliv vyplaceny."
Velekněz se tvářil zmateně a Přívětivé Oko mu horečně vysvětloval, že contract par voix znamená prohlášení učiněné prostřednictví spojovacím sítě, které má platnost psané úmluvy, a dušoval se, že peníze jsou opravdu jejich, i když je nedrží v ruce.
"Děkujeme, ale nechápeme proč," odpověděl zaraženě Moudrý Had.
"Sám nevím, jednám podle pokynů," odvětil doktor, "byl jsem pouze informován, že jde o doplatek za prodej Přítele

Díky společnosti Transplan, m.s.ea. a jedná se o prémii navíc za vzorné chování dárce. Mám vám rovněž sdělit, že dostanete ještě další milion, pokud jistá operace proběhne úspěšně..."
Oba Azmayové užasle vykřikli a na něco se ptali doktora, ale major přerušil projekci a přísným hlasem prohodil: "KosmoFlotila je štědrá. Doufám, že se zachováš podle toho."
"Opravdu dostanou ještě jeden milion? Tedy celkem dva?" vyhrknul Tarmin užasle.
"Za podmínky, že se zdaří tvoje transpersonace," potvrdila regena. "Přílet senátora zvýšil tvou cenu a tvé obdivuhodné činy si zaslouží odměnu, můj udatný rytíři," usmála se dvojsmyslně. Mimoděk jí sevřel ruku. Prožil s ní strhující zakončení svého dne snů a ještě teď se drobně chvěl při vzpomínkách na její noční objetí. Nikdy nesnil o tom, že sevře v náručí tak úchvatnou bytost. Parádně se do ní pobláznil a v duchu si slíbil, že ji zkusí zachránit, pokud v téhle válce vyhraje. Bláhový závazek. Měl minimální šance na vítězství a ona tisíce nepřátel.
Vůz zastavil v malé hale plné odpadků. Uprostřed stála podivná konstrukce, vypadající jako obrovský neforemný krajíc chleba, dlouhý skoro deset metrů, na který někdo z obou stran naplácal bochánky zavařeniny a zapíchal párátka. Kolem monstra pracovalo několik eliťáků, kteří cosi horečně montovali a zkoušeli, a mezi nimi se motalo několik postav oblečených do šedých stejnokrojů se špičatými čepicemi.
Jakmile vystoupili, jeden ze šedivců jim vyběhl vstříc. Měl obličej asiata s ostře řezanými rysy a rozvětvený pramen vousů na bradě. Pár metrů za ním klusaly dvě Číňanky, které měly na zádech velkorážní ohňomety, za kovovými opasky zahnuté dýky a vrhací hvězdice a v rukách držely žluté kusy oděvu.
"Pan major! Kde vy být? Rojnice toho parchant už půl kilometr od nás!" vykřikl na ně muž a spínal ruce k nebesům.
"Čengu, ulice jsou ucpané. Dopravil jsem náš náklad tak rychle, jak to šlo! Jste už hotoví?" odsekl major a ukázal prstem na Tarmina.
"Dávno! Dávno!" vydechl Čeng a pokynul svým průvodkyním. Ty přiskočily k Tarminovi a začaly mu rychle přes jeho kombinézu natahovat kusy podivného oděvu.
Skládal se z mnoha kusů, ze zvláštní silné látky, které na první pohled budily dojem skafandru ze silné celtoviny, pocákané žlutou barvou. Čněla z něho spousta nepravidelných výstupků ve tvaru rozličných přístrojů, ale při bližším pohledu se ukázalo, že jsou to nabarvené plastikové špalíky. Obě děvčata neodpovídala na dotazy a posuňky Tarminovi naznačovala, že je třeba spěchat.
"Prašivá kanibal nepochybně už pryč!" vykládal rozčileně Čeng. "Senátor sám prznit se svůj tajemník a teď se mstít za snědená milenec. Všechny nás chtít zničit! Armáda už odvést Madao-bi, moje konkurent. To podle něho pašerák Šavlonos v seriálu Vesmírná Patrola.
Teď vojáci objevit jeho tajná sklad zbraní. Já nikdy nemít rád ten stará podvodník, ale taková truchlivá konec mu nikdy nepřát. Radši sám zamordovat. To dobrá rakev. Moc fajn řeči se pak dají povídat nad hrob u taková slavná osoba jako on. Ale soud, vězení, Katovna.
Ó né, taková potupa pro jeho nebohá rodina! Komu oni přisahat krevní msta. Senátor moc daleko a samá vojáci kolem."
Ženy dokončily oblékání Tarmina. Jedna vytáhla z kapsy pouta.
"Ne, je to dobrovolník," zarazila je Cegi a upřeně se zadívala na majora, který váhavě přikývl. Čengovi se rozšířily oči děsem a splašeně drmolil: "Ó Lao'Ce a Aminda Budsu, zažeňte vše zlé pryč! Ochraňuj nás, Panenko Marjá, i dejž nám Alláh! On vážně vědět, kam jít? A vy nám říkat, že my žlutá fanatik! Já žádná má člověk nedostat tam kam on! Ani za holá prdel na kusadlák!"
Dovedli Tarmina k monstru uprostřed haly a pomohli mu zalézt do malé průhledné kabiny ve středu oválu, který tvořil jeho základnu. Uvnitř se nacházela pouze dvě hluboká křesla, druhé již bylo obsazené postavou s černou helmou na hlavě. Byl to eliťák Gerard, pilot stroje. Tarmin úplně zapadl do své sedačky a vůbec neviděl ven. Automatika mu zapnula pásy a sevřela hlavu neprůhlednou helmou a do úst vsunula náhubek dýchacího přístroje.
Jeho podivný oděv pevně obemknul jeho končetiny. Rukávy a nohavice se nafoukly a šíleně škrtily, takže se nemohl ani pohnout. Skoro vyjekl bolestí. Před očima mu zaplál obraz skladiště. Zamrkal překvapením a vše začalo rotovat jako na kolotoči.
"Brzdi, splašenče! Snímek se řídí pohledem očí!" zaburácel na něj hlas. Záběr se uklidnil.
Uviděl tvář eliťáka Gerarda, který seděl vedle něho. Ten na něho mrknul: "Vítej na palubě Vivamu, bažante! Upravil jsem ti vizualizaci okolí na rychlost tvých reakcí. Cvič se s ní, bude se ti to hodit. Já se teď zase musím vrátit k předletové přípravě."
Gerard zmizel a opět se objevila projekce skladu. Tentokrát se již poslušně natáčela podle toho, kam se díval. Upřený pohled na jedno místo přiblížil zvolenou scénu a vybral i příslušné zvuky. Tarmina zaujala dvojice hned za strojem, major debatující s Čengem.
"Ty starej bandito," zubil se major Jackit Yson na asiata, "řekni mi, jakým trikem jsi sem propašoval celý Vivam? A kterejpak mocipán z Jiarlandu si jím zlepší své šance na trůn?"
"Majore! Vy zapomínat na dohoda!" durdil se Čeng. "Žádná otázka! My dát stroj, vy ho dozbrojit a poskytnout pilot, co odvézt vaše a naše zboží! Já se taky neptat, jak možná, že váš muž fungovat, když senátor Hile-Hergot-Brand celá elitní četa vypojit."
"Máš pravdu, ptaní škodí zdraví," zašklebil se na Čenga major, "ale nečekáš, že ti z nové výbavy Vivamu zůstane něco za prsty? Přeberu si to od tebe zpět podle inventárních čísel!"
"Major! Proč taková podezření!" spínal ruce Čeng. "Copak já vás někdy podvádět!
Vždyť znám úkol."
"Nepovídej, šibale," zvednul major výhružně prst, "a co těch sedm dóz s psychojedy, které jsi nedávno propašoval na Ravenang?"
"Obchod. To přece něco úplně jiného!" sténal Čeng. "Teď vážná věc! My přece jít proti našemu společná nepřítel!

Celá moje majetek ve Vivam a v náklad na jeho palubě! Když o to přijít, já žebrák!"
Tarmin opět stočil pohled, pokračoval ve hledání Cegi. Nikde ji neviděl, ačkoliv pečlivě zkoumal každou postavu kolem. "Zelená kombinéza! Kde ta ženská je?" zamumlal vztekle jen sám pro sebe. K jeho překvapení projekce sama zareagovala a stočila se do zadní části skladiště. Cegi tam seděla v koutě na bedně, tvář otočenou do rohu. Rukama si svírala hlavu a její tělo se viditelně otřásalo. Obraz se postupně zvětšil na celou plochu a Tarmin si paradoxně uvědomil, že si vůbec není jist, chvěje-li s regenou pláč, nebo něco zcela jiného.
Vivam najednou začal také vibrovat a obraz Cegi mu zahalil dým. Stroj obalilo modravé silové pole a zrychlení zamáčklo Tarmina do sedačky. Vyrazili jako splašení přímo proti vratům, která se rozlétla na drobné úlomky, a zbyla po nich jen díra. V ní zahlédl žlutočervené jazyky ohňometů, jak obě Číňanky zapalovaly celou budovu skladiště. Vivam se od něho vzdaloval děsivou rychlostí.
"Čum dopředu, bažante!" zahulákal Gerard. Projekce se sama otočila a ukázala Tarminovi širokou ulici, nad kterou se řítili ve výšce pár metrů nad vozovkou. Lidé před nimi zběsile utíkali.
"Máme teď zlomek času, než nás zaměří. Aby ses při té srandě nenudil, připojím ti jeden kanál strategoru," zasmál se Gerard a Tarminovi se před očima objevil malý žlutý čtvereček.
Hýbal se přesně podle směru, kterým se právě díval.
"Sesypou se na nás jako žebráci na sociálku," poučoval ho Gerard. "Vzduchem poletí spousta krámů, ale většina z nich budou jen nafukovací makety, klamné cíle. Zkus uvažovat jako ti, co po nás půjdou, a snaž se odhadnout, kam asi tak schovali opravdové vrtulníky, tanky, rakety a další mršky. Tím směrem se prostě podívej."
"To je všechno? Nic jiného strategor neumí?" podivil se Tarmin.
"Nejmíň další dvě stovky věcí, bažante. Pro začátek budeš ale rád, když zvládneš aspoň selekci cílů," odsekl Gerard.
"A spoušť kanónů je kde?" zeptal se zaražený Tarmin.
"Není!" zašklebil se Gerard. "První pravidlo, které se vtlouká do hlavy zobům, jako seš ty, zní - NIKDY NEDŘI ZA MAŠINY! Nech ty mrchy, ať se zbuzerují sami! Řekni prostě počítači, na co má zaútočit. On to dokáže zaměřit stokrát rychleji a přesněji než ty."
Před sebou v dálce uviděli dva vojáky. Vylétly od nich červené blesky. Tarmin okamžitě stočil žlutý čtvereček na nejbližší postavu.
"Nech ty blbce žít a šetři energií!" okřikl ho Gerard. "S těma svejma prskavkama náš štít stejně neprorazí. Dneska nás chráněj extra speciální clony!"
Minuli oba opovážlivce. Tarmin viděl, jak je tlak z trysek Vivamu vyzvedl a odhodil na stěny okolních domů. Náhle Gerard prudce zabočil do vedlejší ulice. Tarminovo tělo se odstředivou silou zabořilo do sedačky, zatmělo se mu v hlavě a málem při manévru ztratil vědomí. Za nimi to zadunělo. Ulice, kterou před chvíli letěli, se naplnila plameny, vzduchem létaly úlomky skel. Neměl ani čas se zeptat, co to bylo, a už opět uhýbali. Vozovka vzadu se roztrhla a kusy betonu se odrážely od stěn budov. K obloze vylétl kužel prachu.
"Amatéři! Měsíc cvičáku na ně!" ušklíbl se Gerard. Postavil Vivam na bok a protáhl ho neuvěřitelně úzkou škvírou mezi domy. Znovu se ocitli v širší ulici. Stroj děsivě akceleroval a budovy kolem nich se rozmazaly. Ve vzduchu nad nimi se něco mihlo, ale dřív než Tarmin dokázal poznat, co to je, Gerard to změnil zásahem laseru na hromadu poletujících trosek a ani to nekomentoval.
"Před námi, bažante! V tom stínu. Teď se ukaž!" křikl na něj Gerard. Tarmin natočil projekci na kus ulice, zacloněné velkou budovou. Obraz se neustále zvětšoval, ale Tarmin stále nic neviděl. Vivam najednou prudce zvolnil. Z boční uličky vyrazilo pět tanků jak splašené stádo, z hlavní jim šlehaly plameny a ze střechy budovy se snášela trojice vrtulníků, podobných lačným mrchožroutům a jejich lasery rudě svítily.
Tarmin stočil zaměřovač a paprsek zasáhl jeden z útočících strojů. Zmizel, vzduchem letěly kusy plastiku. Makety! Kam se podíval, všude letěly hrůzně vypadající atrapy. Gerard však neomylně vedl palbu kanónů mezi klamnými cíli a drtil pravé stroje za nimi. Celý Vivam teď vibroval, z přídě i zádi vyletovaly rudé pruhy. K zemi padaly kusy rozžhaveného železa a obloha dostala žtutočervený nádech roztopené pece.
V záplavě útočících maket obrněnců zpozoroval Tarmin podivnou skvrnku. Plazila se v dálce před nimi, zakrýval ji stín jednoho domu. Natočil tam ihned žlutý čtvereček. Ten rudě blikl a mírně pípnul. Z přídě Vivamu vylétlo hejno syčících raket. Temný útvar ožil a zasypal letící střely záplavou paprsků. Ty se neškodně rozprskávaly. Byly to pouhé napodobeniny.
Pravá raketa kličkovala za nimi, těsně podél vozovky, a vyhodila celé monstrum vysoko do vzduchu. Vivam prolétl pod ním. Tarmin se ohlédl. Kolos dopadl na zem, explodoval a tlaková vlna smetla průčelí domu vlevo. Budova se sesula jak stěna z konzerv po důkladném kopnutí a zavalila vozovku. Útok náhle skončil.
"Bravo, bažante!" vykřiknul Gerard vesele.
"No, nazdar, celej barák spad!" zasténal Tarmin.
"Klídek," křenil se Gerard, "všude kolem jsou poloprázdný skladiště a fabriky. Kvůli tomu si to místo taky vybrali. To víš, na zdemolování obytný čtvrti senátorovi výjimku nedali."
Město kolem nich řídlo, Tarmin v dálce zahlédl volnou pláň. Nezamířili tam, místo toho opět zabočili a kličkovali mezi nízkými domky. Za některými z nich se krčili lidé a tiskli si ruce na uši.
"Na volný pláni by nás prohnali těžkými destruktory z orbitální stanice," houkl na něj Gerard a proplétal se nad úzkou cestou lemovanou domy.
"Armáda to už vzdala. Poslechni si!" křikl Gerard.
"PRDÍM na vaše papíry, senátore! Rozkaz k ústupu neodvolám. Nenechám svý kluky zmasakrovat. Vivam kormidlují žlutí draci! Pošlete si na ně svý eliťáky. To je kšeft pro ně!" řval v Tarminových sluchátkách vzteklý hlas, podle intenzity nejméně generálův. Odpověď senátora nebyla slyšet, ale vzápětí znovu zaduněl rozzuřený hlas: "NÉ VY MĚ,

ALE JÁ VÁS poženu před soud! Vypojil jste místní elitní četu a jejich bitevní stroje jsou teď NA HOVNO! Nelze je rychle přeladit na nový piloty! Máme jen vobyčejný letadla proti těžce vyzbrojenýmu Vivamu! Pane senátore, tohle si teda zatraceně VODSERETE!"
"Hile-Hergot-Branda čeká průser!" ryčel Gerard.
"Kdo jsou žlutí draci?" zeptal se ho nechápavě Tarmin.
"Obdoba eliťáků v provedení konkurence KosmoFlotily. Jejich uniformy vypadají na chlup jako ty maškary, co máme my dva na sobě."
"Jsme z toho venku!" zaradoval se Tarmin, "eliťáci proti nám nepůjdou."
"Tak, bažante," ušklíbl se Gerard, "ale zapomněls, že my dva jsme žlutý draci!"
Dorazili k řece a vklouzli nad její hladinu. Protáhli se kolem kolesového parníku, na jehož palubě leželo plno zděšených lidí. Komíny chrlily dým, lopatky se prudce míhaly a odhazovaly pruhy vody. Loď mířila plnou parou do úkrytu v blízké zátoce.
Gerard prudce změnil směr. Vivam se naklonil na bok a vyskočil do výše několik desítek metrů. Těsně vedle něho vzplál rudý paprsek. Zasáhl hladinu řeky a rozčísl ji ve dví. Voda se jeho žárem rozložila na kyslík a vodík. Plyny ihned explodovaly a z řeky vylétla bílá stěna. Vivam se otočil a prolétl jejím středem. Z obou věží vychrlil záplavu střel a přešel do obrovského přemetu. Tarminovi se zatmělo před očima a tvář se mu zavlnila přetížením.
V momentě, kdy visel hlavami dolů, uviděl černé letadlo ve tvaru protáhlého trojúhelníku, z jehož krajů proudily ohnivé čáry a ve vzduchu se srážely s těmi od Vivamu.
Nad řekou se šířila zkáza. Parník zasáhla zbloudilá raketa. Urazila mu půlku zádě a jeho kotle vybuchovaly v oblacích páry. Desítky postav skákaly z paluby do rozbouřené řeky jako figurky ve zlostí rozmetané hře. O kus dál hořel sklad dřeva a naproti němu čerpací stanice. Cisterny s alkoholem a bionaftou se trhaly a protkávaly oblohu kotouči temného dýmu. Mezi tím vším se proplétaly oba bojové stroje a urputně do sebe bušily jako dva neúprosní samci v říji.
Náhle se ozvala děsivá rána. Vivam se otřásl a z jeho zadní věže vylétly rudé jazyky a žlutý dým. Padal dolů ve zběsilé vývrtce a jeho motory zběsile řvaly v posledním tažení.
Přímo pod ním ukázal jejich protivník.
"Naser to do nich, bažante!" rozkázal Gerard. Tarminovi se před očima opět objevil žlutý zaměřovací čtvereček. Celý zmatený se zadíval na nepřátele. Z přední věže Vivamu vylétly rakety. Jedna se protáhla deštěm cizích střel a explodovala na kraji křídla. Černé letadlo bezmocně sletělo do řeky podobno zbloudilému meteoritu. K obloze vystoupal gejzír vody.
Vivam se pořád řítil dolů a na jeho zádi zářily plameny. Dopadl na hladinu a odrazil se od ní. Letěl kus dál a znovu udeřil do vody. Neovladatelně hopsal po povrchu vody a rotoval kolem osy. Vzduch byl plný dýmu od hořící čerpací stanice. Skrz tmavý kouř zahlédli před sebou most. Hrozila srážka. V poslední chvíli rozdrtily kanóny Vivamu přední věže celý mostní oblouk. Prolétli vzniklou mezerou a deštěm hořících trámů a několika vozidel, kterým dnes nepřálo štěstí. Řeka zahýbala. Gerardovi se podařilo Vivam na moment ustabilizovat, ale za zákrutem narazili na břeh a vyjeli na louku. Motory zmlkly.
Najednou bylo kolem nich plno postav. Vytáhly omámeného Tarmina ze stroje. Tomu se točila hlava. Rozkašlal a mnul si oči, které ho pálily od štiplavého kouře ve vzduchu. Sotva stál na nohou. Jakési ženské ruce ho podpíraly a svlékaly mu žlutý oděv. Zmateně se rozhlížel.
Louka vřela horečnou činností. Zástup mužů pomáhal mechanické ruce, která nakládala Vivam na velké vznášedlo. Jeho zadní věž už nehořela a nevypadala ani poškozeně.
Tarmin to nechápal, ale neměl čas na otázky. Byl trojicí Číňanek už převlečen do loveckého šatu, strčen do pancéřovaného obojživelného vozidla a připoután k sedačce. Na druhé už seděl Gerard. Menší mužík s navigační helmou na hlavě skočil za volant a nahodil turbíny, které zběsile zasténaly. Obojživelník vyrazil na řeku.
Tarmin se ohlédl. Za nimi uhánělo i velké vznášedlo, na jehož palubě byl Vivam, zakrytý maskovací sítí. Na louce zůstala jenom neforemná protáhlá konstrukce a když zahýbali za zákrut řeky, rozervala ji děsivá exploze. K nebi vylétl ohnivý kužel a kusy kovu.
Tarmin se chtěl zeptat Gerarda, co se děje, ale v řevu motorů nebylo nic slyšet. Oba stroje uháněly po vodě, ukryté pod mračny dýmu, halícími celé údolí. Teprve po pár stech metrech se rozdělily. Velké vznášedlo pokračovalo dál, ale obojživelník prudce zahnul do lesa a řítil se klikatou cestou vzhůru.
Z vrcholu kopce sjeli na mělkou říčku v úzkém údolí a hukot turbín poklesl. Řidič snížil rychlost plavby na klidné výletní tempo a na ochranu před paprsky Chara roztáhl nad sedadly slunečník, na němž zářila reklama na okružní jízdy po Norwicku. Poté otevřel příruční bar, naplnil dvě sklenice žlutozeleným nápojem a nabídl je svým pasažérům. Tarmin si jednu vzal a hodil přitom na Gerarda tázavý pohled.
"Příteli Dýky, udatný bojovníku Azmayů. Proč jsi nespokojený?" rozesmál se Gerard a zažertoval: "Vždyť jsi srazil velkýho šmejda kanibalů, prošels Čelem vichrů, rozsekals zlatý lotry a na závěr jsi vyzrál i na eliťáky!"
"Já to nebyl. Můj zaměřovač nepřijal cíl. Vůbec necvakl rudě," zavrtěl Tarmin hlavou.
"Ale můj taky ne!" zašklebil se Gerard pobaveně.
"Fakt je sundal sám počítač?" podivil se Tarmin.
"Máš recht, bažante, na mou duši, byl to von!" zazubil se vesele Gerard. "Akorát, že ten jejich. Řídil nás celou tu dobu."
Tarmin se na něho udiveně podíval a oči mu málem vylezly z důlků. Gerard se divoce chechtal jeho úžasu. Když se uklidnil, dodal: "Poslal jsem klukům svůj kód. Věděli, kdo jsme, a že plníme úkol. Ale i daňoví poplatníci si museli přijít na své, a tak jsme pro ně spustili na počítačích demonstrační program vzdušného souboje. Naše kámoše od řeky teď čeká tučná medaile za to, že rozdrtili záludné žluté draky v těžkém boji a jen s malým poškozením letadla."

"A vojáci o nás také věděli?"
"Proč? Armádní srágorky neměly šanci. Dodáváme jim bojový programy. To by tak hrálo, aby ty naše na ně neuměly vyzrát. A taky nás kryl extra silový štít, přímo vesmírný zázrak, který by ti pidižvíci neprorazili ani atomovkou."
Tarminovi se protočily panenky. Sklizeň tajemství KosmoFlotily právě začínala. Otázkou zůstávalo, jestli se mu podaří tu žeň včas odvézt z pole a uklidit do správné stodoly.

Kapitola 27 - Zanech vší naděje, kdo mnou vcházíš
Obojživelník vysadil Tarmina s Gerardem na malém letišti a zmizel. Vyběhl jim vstříc žoviální mužík v koženém přiléhavém oděvu, posázeném rubínově lesklými hranoly. Na hlavě měl kovovou černou přilbu a se širokým úsměvem již z dálky halasně volal: "Vítejte, stateční lovci! Vše je připraveno!"
Sám se chápal jejich rukou a když s nimi mohutně třásl, vyrážel ze sebe nepřetržitý proud slov: "Můj nejlepší stroj na vás čeká. Extra třída. Naprosto věrná kopie Smrtichvosta, kterým pašerák Šavlonos sejmul Hvězdičku z Vesmírné Patroly. Hergot, ten díl přímo žeru!"
Radostí poskočil a široce rozpřáhl ruce. Nasadil úsměv, který sliboval všemožné, a hlasem prodavače zakázaných iluzí dodal: "Můžete mít i bojové rakety. Nad savanou jsme vybudovali střelnici. Když se osolí spouště, rozpoutá se pravé peklo. No, řekněte, kde se dá řádit tak jako tady? Máte-li radši delikátnější výlety, vezměte si Omnitoptéru. Vzrušující program s havárií na pobřeží a orgiemi v kanibalské vesnici. To musíte vidět. Sám tam občas vyrazím. Místní kočky vám postaví i knoflíky. Navečer hon na uprchlé otroky. Žádný podvod, vše pravé..." drmolil dál a vedl je po letišti.
Gerard nakonec vybral štíhlé černé letadlo pro dva, s měnitelnou geometrií křídel a kolmým startem, které se jmenovalo Blýskavice. Zřejmě zvolil dobře, protože si ho správce uznale prohlédl. Méně se mu však líbilo, když Gerard zažádal o odblokování ručního řízení.
Ustoupil teprve poté, co zhlédl celou sadu pilotních průkazů a bankovních certifikátů.
"Helmu dolů, pane velkobankéři," omlouval se Gerardovi s poníženými poklonami.
"Netušil jsem, že jste takový znalec. Upřímně řečeno, dvacet let vedu tenhle podnik a za tu dobu jen pár zákazníků umělo létat. Věčná škoda toho zatraceného hyperkanálu. Takový pilotní ráj jako na Novém Edenu není už nikde ve vesmíru."
Za pár momentů se Tarmin a Gerard odlepili od země. Blýskavice se krásně vzepjala a udělala několik lopinků. Padala střemhlav k zemi a vzápětí stoupala nosem vzhůru.
"Jsme prdlí turisti, tak ať o tom ví i družice," komentoval vesele Gerard své vyvádění.
Tarmin seděl na přední sedačce a fascinovaně pozoroval svět, který se kolem nich otáčel.
Vzpomněl si na svůj úkol a zkusil využít situace. Nadšeně prohodil: "Paráda, Gerarde!"
Odmlčel se a po chvíli ledabyle dodal: "Hele, komu připadne moje tělo?"
"Jó, bažante, tak tohle nikdo neví," povzdychl si Gerard. "Na to u nás vypsali extra prémii. Pár kamarádů se o ni už pokusilo, ale marně. Brzy budeš znát víc než my."
No, nazdar, zazvonil umíráček v Tarminově hlavě. Šel po zatraceně horké informaci.
Podle mnichů věděl Transplan o obelhání transpersonace pomocí přesunu jádra vědomí.
KosmoFlotila nepochybně nechala vycvičit pár agentů a vyslala je na stejné místo, kam směřuje on. Ani jeden z nich se nevrátil.
"Vy to opravdu nevíte?" zeptal se poplašeně.
"Hej, zobe! Nevěš hlavu a žádný strachy," zvolal Gerard vesele. "A vůbec, řídils někdy letadlo? Snaž se! Přepnul jsem na tebe ovládání."
"Neblbni!" zděsil se Tarmin. "Vždyť z toho nadělám šrot!"
"Zkus si to, ty hroudo masa, a bude z tebe protlak!" zazněl řízný hlas ve sluchátkách.
Motory zavyly a Blýskavice provedla několik divokých přemetů.
"Palubní počítač je třída!" třískal se Gerard smíchy. "Festovní kopie Kybeferu, co ho slepil lotras Weferyan Ciyewak v padesátém dílu Vesmírné Patroly."
"Jenomže mně se zvedá žaludek, co s tím?" zaúpěl Tarmin.
"Jupíí, měkkouši budou blinkat! Dnes se mi daří!" ječel Kybefer.
"Už dost!" zasténal Tarmin. Blýskavice se mírně uklidnila a Kybefer odměřeně prohodil:
"A jakpak říkají hodní člobrdíci, když si něco přejí od takové super inteligence, jako jsem já?"
"Prosím, pane Kybefer, leťte už rovně," zkusil to Tarmin. Letadlo se uklidnilo a počítač zavrčel: "Mírně se lepšíš, kostřičko. Pro začátek to beru. Příště ale bez toho pána. Jsem geniální Kybefer a nikoliv sbírka aminokyselin ve slaném nálevu jako ty."
Blýskavice se uklidnila a Tarminův žaludek se vrátil na své místo. Svištěli vysoko nad mraky.
"Geniální Kybefere, jak daleko je Studená řeka?" zeptal se Tarmin zdvořile.
"Pro tebe, kůžičko, zatraceně, ale pro mě, když tam vrznu tři macháče, jenom dvanáct minut. Mrkej na ten fofr," odpověděl Kybefer. Letadlo udělalo mírný oblouk a potom zaburácely jeho turbíny. Tarmin uviděl, jak se křídla Blýskavice zmenšují, až se z nich staly jenom nepatrné lištičky podél trupu. Stroj děsivě zrychloval a mraky pod nimi se jenom míhaly. Netrvalo to dlouho, opět zpomalili a křídla se vrátila do původní velikosti. Blýskavice zatočila a klesla pod oblaka. Uháněla těsně nad povrchem moře k nedalekému pobřeží.
Minula malou osadu a vlétla do klikatého údolí Studené řeky. Ladně se jím proplétala ve výšce pár metrů nad vodní hladinou.
"Prosím, geniální Kybefere, u Lagolské bystřiny nahoru," požádal Tarmin.
"Samo sebou, mrknem se na azmayský kanibaly," vyprskl Kybefer. Letadlo po pár minutách přibrzdilo a odvážně se

vnořilo do úzké soutěsky Lagolské bystřiny, plné hřmící vody. Prolétlo jí jako šipka a Tarmin si ani nestačil všimnout, jestli se na obchodní stanici Azmayů už kouří z komína. Pod nimi se rozprostřelo velké jezero. Rozmrzalo a po jeho povrchu pluly kry. Vzpomněl si na svou užorybku, ale vodní plocha se rychle ztratila a míjeli lesy. Brzy se v dálce objevil masiv asperoncalu, ve kterém leželo sídliště Azmayů, kolem něhož postávaly postavičky na polích.
"Mám sebou pár dělobuchů. Proženeme ty divochy!" vykřikl Kybefer radostně.
"Prosím ne, geniální Kybefere," požádal Tarmin palubní počítač, "mohl bys místo toho hezky zakroužit a zamávat jim křídly?"
"Dvounožko, vždyť přijdem o veškerou srandu," pronesl Kybefer teskně, ale vyhověl mu a Blýskavice přešla do nízkého klidného letu. Opsala velký okruh kolem sídliště a přitom se mírně houpala zleva doprava. Při náklonech Tarmin uviděl, že jim lidé dole odpovídají.
"Geniální Kybefere, přejdi na azimut dvě stě sedmdesát tři a předej mi řízení," ozval se Gerard.
"Šum tě pohlť, zpocenče, jestli mi Blýskavici pomačkáš," zaklel palubní počítač a odpojil se. Gerard převzal Blýskavici a stlačil ji dolů. Letěli velice nízko nad korunami stromů.
Po minutě letu zabrzdili úplně a zůstali stát ve vzduchu poblíž nízkého návrší. Klesali pomalu přímo na koruny stromů. Lehce jimi pronikli. Byly pouhými projekcemi.
Přistáli na betonové terase bunkru zakrytého zeminou. Když motory umlkly, Gerard řekl:
"Jsme na místě, bažante. Zapnul jsem chlazení. Až se sníží venkovní teplota trupu, rozloučíme se. Dál už musíš sám."
Tarmin si sundal helmu a otočil se na Gerarda za ním. Usmál se na něho: "Sbohem a dej za mě pusu Cegi."
"Pozdrav vyřídím. Pusu těžko," ušklíbl se Gerard, "Cegi se miliskuje jen s dárci.
Z každý várky si vybere jednoho," zakřenil se. "Byls ale dobrej. Pravej vesnickej bejk."
"Ona ti o tom řekla?" znejistěl Tarmin.
"To vaše řádění snímaly 3D-kamery a přenášely nahoru. Bezva jste jím oživili náš mejdan."
"Aby vás kusadláci hryzli! Cegi o tomhle věděla?" vybuchl.
"Ty pitomče, sama to navrhla. Prý nám předvede, jak to dělaj nefalšovaní divoši."
"Proč mi tohle říkáš?" zeptal se Tarmin ohromený nad šílenou zradou regeny.
"Abys přestal doufat v zázrak. Cítím to z tebe už od doby, kdys k nám přišel," pronesl Gerard ostře. "Pořád doufáš, že tě nechaj naživu, ale na pekelné bráně je prý napsáno - Zanech vší naděje, kdo mnou vcházíš!" zašklebil se, "a mělo by to být i na ocelovej vratech, do kterejch jdeš, protože v nich už zmizeli jiní frajeři. Do jednoho. Proto mysli na milion pro Azmaye a smiř se s osudem. Zapomeň na to, žes někdy žil. Není to už pravda!"
Kryt Blýskavice cvaknul a otevřel se. Tarmin se včas ovládl a polknul jedovatou odpověď, aby se v poslední chvíli neprozradil. Vystoupil z letadla s tváří zdrceného venkovana.
V duchu si opakoval ty nejsprostší nadávky, které znal, a za každou z nich sliboval zkázu celé KosmoFlotile a všem přízrakům. Jen silou vůle krotil svou zuřivost, která mu spalovala nitro, a s přetvářkou odevzdaného svému osudu se plouží za Gerardem.
Šli po malé betonové ploše, ohrazené kamenným zábradlím, která vypadala jako gigantický balkón, zasazený do úpatí kopce porostlého mechem a trávou. Jeho vrchol se ztrácel pod šedivým oparem maskovací projekce, přikrývající podivnou stavbu i její nejbližší okolí.
Z terasy vedly jediné dveře z masivní oceli a ty se právě otevíraly jako hladová tlama, chystající se ho spolknout. Z černého otvoru jim vyšel vstříc muž v šedém plášti s kapucí a za ním kráčela žena v pomačkaných šatech pod kolena a s dlouhými rukávy. Když je Tarmin zahlédl, mimoděk zalovil v kapse pro džíf na almužnu.
"To je ten dobrovolník?" pronesl příchozí.
"Ano, pane jednateli," odpověděl Gerard s mírnou úklonou. Jednatel došel až těsně k Tarminovi a dlouze si prohlížel své zboží. Do Tarminovy mysli se vtírala otázka; jaké mají asi pocity otroci, když je prodávají na tržišti v Omanu? Nebyl však požádán, aby si odložil šaty, ani mu neprohmatali svaly.
"Tys letěl na Gilgamešovi?" zeptal se jednatel úsečně. Budil přitom dojem, že se stydí za každé slovo, prohozené se svým novým majetkem.
"Jako tříleté dítě. Zahynuli mi tam rodiče," řekl Tarmin a neubránil se zkoumavému tónu, který halil němou otázku, proč je to tak důležité, ale jednatel neměl v úmyslu na ni odpovědět.
Se stejnou nechutí k hovoru z něho vypadl řetězec slov: "Ano, velká tragédie," ukázal na svou společnici. "Jdi za ní," přikázal mu, pak se otočil ke Gerardovi a mlčel. Vyzařovalo z něho, že čeká, až zakoupené zboží samo odejde do skladu.
Tarmin kývl hlavou. Zbytečné gesto. Nikoho jeho souhlas nezajímal. Vydal se za ženou, která šla k pevnosti nejistou šouravou chůzí a podivně vlekla nohy za sebou. Když došli k širokým dveřím bunkru, Gerard právě startoval. Tarmin se zastavil a díval se, jak Blýskavice mizí v zeleném oparu, který tvořil rovinu projekce korun stromů, maskujících celý objekt.
"Ty po-kračovat," pronesla žena nepřirozeným hlasem, jako by měla potíže s artikulací a vešla do temné chodby.
Tarmin poslechl a prošel kolem ocelových vstupních dveří o tloušťce dobrého metru. Nápis "Zanech vší naděje, kdo mnou vcházíš!" na nich nebyl, ač by se tam skvěle hodil.

Kapitola 28 - Až tě někdy budu potřebovat

Byl pouhým masem; jedním z mnoha těl, které Vampové koupili. Vedli ho dlouhou chodbou tonoucí v příšeří, stejně jako tisíce jiných před ním, ale na rozdíl od nich on do ní vstoupil dobrovolně. Míjel zaprášené lampy, v jejichž světle vystupovaly nerovnosti a praskliny na zdech, a ozvěny jeho kroků se mísily s kapáním vody padající ze stropu.
Následoval podivnou průvodkyni, která se ubírala šmajdavou chůzí pár kroků před ním, oděná v čemsi, co se nedalo nazvat lépe než hadry žebračky na schodech veřejné nemocnice. Po chvíli se zastavili před zábranou ze silové bariéry,

modravé a téměř neviditelné, připomínající mlžný opar.
Žena sáhla na kus zkrouceného plechu, který vyčníval ze stěny. Když pole zmizelo, rychle prošla na druhou stranu. Opozdil se a těsně před ním se opět obnovilo. Všimla si toho až po pár metrech, otočila se, znechuceně mávla rukou a přerývavě řekla: "Ty příště rychleji. Teď jít dál. Ne-ublížit."
Opatrně se dotknul překážky. Ruka ho mírně zabrněla, ale dalo se to snést. Proskočil na druhou stranu, rozbolela ho hlava a tělem mu projela silná nevolnost, ale ta rychle pominula.
Tázavě se podíval na svou vůdkyni, ale ta pokračovala dál a zahlédl pouze její záda. Po chvíli došli k další bariéře, skrz kterou už proběhl včas.
Procházeli širokým tunelem. Vypadal stejně zanedbaně jako vstupní chodba. Náhle se před nimi ozvaly těžké kroky. Žena ho zarazila. Oba se postavili těsně ke stěně. Míjelo je asi dvacet mužů oblečených do šedých pracovních oděvů, kteří pochodovali rytmicky a v přesném zástupu. Vykračovali stejnou nohou, drželi mezi sebou pravidelné rozestupy a každý se upřeně koukal na záda osoby před sebou. Snad trestanci, ale nehlídal je žádný dozorce a neměli ani pouta, pouze tenké zlaté kroužky kolem krků. Na Tarmina z toho pohledu padla hrůza. Když přešli, žena ho vybídla: "Ty jít!"
"Vězňové?" zeptal se jí. Neodpověděla, šourala se dál a po několika metrech zahnula do úzké boční chodby. Opět otevřela silové pole a proklouzla jím. Tentokrát se úmyslně zdržel a počkal, až se bariéra uzavřela, a teprve pak prošel skrz ni. Opět stejné pocity v těle, které mu připomínaly prožitky při Děsech. Zastavil se a pečlivě si silovou clonu prohlížel. Žena za jeho zády vyštěkla: "Ty jít!"
Neuposlechl ji a stále otočený k modravé silové stěně se zeptal: "Pro vás znamená překážku, ale pro mě ne. Proč?"
"Ty po-řád hloupá otáz-ka. Ty jít, nebo já volat síla!" okřikla ho. Pokrčil rameny a následoval ji. Za rohem sestoupili po točitých schodech o pár pater níž a masivními ocelovými dveřmi prošli do malé cely. Temná komora bez oken měla sotva tři krát čtyři metry a u zdi naproti vchodu čněl dřevěný rošt ve tvaru postele, upevněný na osmi sloupkách asi půl metru nad podlahou, před kterým stáli čtyři muži se zlatými kroužky a v rukách drželi úvazy.
Žena mu rozkázala: "Ty svlék-nout šaty a na bři-cho."
"Jsem dobrovolník," zavrtěl hlavou, "pouta jsou zbytečná."
"Když ne ty sám, my síla," odvětila mu žena chladně. Ušklíbl se, klidně shodil šaty a lehl si na rošt, čelem dolů. Když ho vázali, ironicky řekl: "Vy chcete mou spolupráci."
Když to dořekl, upínali mu hlavu do svěráku. Vzápětí mu vrazili do úst i gumový roubík a žena začala něco dlouze vykládat, tiše a zmateně. Její řeč vypadala jako nesouvislé žvatlání mimina, jako pouhá spleť slov, mezi nimiž se často opakovaly pojmy trest a krutě umřít.
Po pár minutách skončila a odešla i s muži. Nechala ho samotného v naprosté tmě, obklopeného zatuchlým vzduchem připomínajícím starý zaprášený sklep, pevně sešněrovaného jako zuřivého šílence a položeného na tvrdém roštu, který ho protivně dřel. V krku ho škrábalo při každém nádechu a svědila ho kůže, na níž se nemohl podrbat. Ztrácel pojem o čase a netušil, jak dlouho tam tak ležel; dvě nebo tři hodiny, možná i den. Chvíli spal, ale moc to nešlo. Jeho potíže se stále zvětšovaly. Třásl se zimou a hučelo mu hlavě. Jakýsi podivný hmyz mu běhal po zádech. Napřed jeden, potom více, nakonec se po něm prohánělo celé hejno a jejich nožky ho šimraly po pokožce.
Cosi mu vlezlo do pusy otvorem v roubíku. Zlostně to odfoukl, ale vzápětí se objevil další kus. Rozkašlal se a pár tvorů vdechl. Jejich hořké čočkovité krunýře ho pálily v krku.
Dávil je, ale kuckáním do sebe nasával další. Šmejdili mu po jazyku. Snažil se je plivat, ale místo jednoho, který odlétl ven, mu do úst vnikly desítky dalších. Hryzali ho všude. Zběsile cloumal úvazy a chrlil ze sebe lepkavé zvratky a výkaly. Pokrýval ho hustý koberec malých pavouků, kteří ho žrali za živa.
Poprava, uvědomil si, uprostřed zběsilého utrpení. Gerard měl pravdu, naděje neexistovala.
Porazili ho. Naivní plán mnichů nevyšel. Nasměroval své vědomí ven z těla, směrem ke smrti, jeho poslední šanci uniknout bolesti. Cestu mu náhle zastoupila vize jeho sestřičky Aily: "Bratříčku, proč za mnou tak spěcháš?"
"Nejsi Aila, ale Kiutlanuxsiwaj. Mise selhala," nenechal se tentokrát ošálit.
"Jsem vzpomínka vytvořená podle střípků tvé paměti," posmutněl obraz jeho sestřičky.
"Umělá, ale přesto blízká originálu. Byla jsem vložena do tvého mozku, abych ti zablokovala schopnost přesunu vědomí."
"KLIĎ SE MI Z CESTY! Vždyť mě žerou zaživa!" zakvílel zuřivě.
"Nesmíš hýbat vědomím, prozradil by ses," zavrtěla hlavou.
"Prosím tě, PUSŤ MĚ PRYČ!" zasténal. "To se nedá vydržet. Co se mnou provádějí?"
"Nevím, co se s tebou děje," upřela na něho iluze Aily tvář plnou slz, "já tu nejsem.
Jsem pouhá vzpomínka, nepatrný záznam vložený do tvé paměti, a neznám víc, než do mne bylo nahráno. Tarmine, bratříčku, promiň, nedovolím ti uniknout bolesti. Jsi teď obyčejný člověk a ten takové věci neovládá. Posílím ale tvoje vzpomínky na hezké chvíle se ženami.
Mysli na ně."
Děsivě zařval, ale roubíkem, který mu plnil ústa, proniklo jen táhle hučení a z úst vychrlil hořký proud pavouků. Dlouhé nekonečné utrpení. Nevěděl, jak dlouho se svíjel na roštu.
Možná, že muka trvala jenom pár hodin či dnů. Plynuly pomalu jako celá staletí. Ztrácel vědomí, ale proti jeho vůli nikoliv navždy. Vracelo se k němu s novými hrůzami. Utíkal před nimi k Ilce, k Pápěří a hlavně k úžasné noci s regenou, kterou mu věnoval den vlády snů. V představách ji objímal a vzápětí proklínal za její zradu i za místo, kam ho poslala, aby se k ní posléze opět vrátil. Potřeboval její božské doteky, momenty zapomenutí a úlevy.
Na jeho těle si daly schůzku snad všechny kreatury z celého vesmíru. Cítil na sobě i uvnitř klepeta, kusadla, sosáky, chapadla, chlupy, hladké i drsné červí kůže. Třásl se hnusem a hořce litoval, že ho Frankí a Oddaný Kamein nenechali zahynout v bažinách.

Křičel hrůzou a svíjel se v poutech, i když už bylo po všem a nesli ho přivázaného na nosítkách dlouhými chodbami. Vzpamatoval se teprve, když ho omývali dva chlapi se zlatými kroužky kolem krků, odění do fialových stejnokrojů. Před jejich hrdly zářily ve vzduchu podivné, stále se měnící symboly.
Stál rozkročen, se zvednutýma a rozpaženýma rukama, upoután k mramorové podlaze a k zlatému břevnu nad jeho hlavou. Seshora na něho padala třpytivá tekutina. Muži mu pečlivě drhli každou část kůže. Plival po nich vzteky, ale nevšímali si toho. Připadal si zrazen celým vesmírem a jen letmo vnímal stěny, zdobené obrazy jemu neznámých krajin. Když pracovníci skončili jeho očistu, natřeli ho chladivým krémem a odešli. Svěsil hlavu. Díval se na své tělo. Nevypadalo zraněně, spíš svěže, pouze pokožka mu hodně zesvětlela.
Kdosi vešel dovnitř. Jeho průvodkyně. Poznal ji, přestože si vzala pestré slušivé šaty s ornamentálním vzorem místo šedivých hadrů, ve kterých ji viděl poprvé. Také své papuče vyměnila za střevíce. Vypadala v nich, jako když se mírně vznáší nad podlahou. Dokonce si upravila i vlasy, nakadeřila si je a pokryla zelenou tenkou síťkou, kolem které se převaloval malý fialový obláček. Došla až k Tarminovi svou šmajdavou chůzí a upřeně si ho prohlížela.
Její panenky měly nyní jasně zelenou barvu, zorničky obklopoval žlutý tenký kruh a tvář svítila lehkým modravým nádechem s nepatrným mřížováním.
"Ty už vě-dět, proč pou-ta?" vyhrkla svou podivně artikulovanou řečí. Vrhnul na ni pohled plný nenávisti a zuřivě zasyčel: "Jó, vědět, že jste banda sadistických vepřounů. Kolik lidí jste už umučili? VY KUSADLÁCI!"
"Nikoho netýráme, nejsme kati," ozval se hlas. Tarmin otočil hlavu. Ve dveřích stál jednatel.
I on se převlékl a vypadal vznešeně jako mocipán bohaté říše. Tělo mu oviíjel nařasený pruh duhové látky a jeho obličej pokrýval fialový nádech, ale s jiným vzorem než u ženy.
"Provedli jsme u tebe jenom virové ošetření. To je něco jako operace," dodal jednatel se stejnou nechutí k hovoru jako venku před pevností. Vešel do místnosti a krok za ním pluly dva bělavé amébovité obláčky. Usmál se nad Tarminovým udiveným obličejem: "Vidím, že se zásah zdařil. Tvé oči vidí přesněji; ne ideálně, ale pro naše účely to stačí. Bioti ti zlepšili ještě další věci."
"Zlepšili! Leda do hrobu. Mý tělo nedostanete! Vem vás děsy!" vyprsknul zlostně Tarmin.
Jednatel došel pomalu až k němu a dlouze ho zkoumal, pak upřel zrak na ženu. Vzduchem se mihly jakési barevné obrazce.
"Prý ti o tom řekla a se vším jsi souhlasil," prohodil posléze zkoumavým tónem.
"Něco drmolila," odsekl Tarmin, "strašně tiše. Jako že mě chcete za trest popravit."
"Tys neznal vzory sugescí?" zatvářil se jednatel nejistě. Jeho oči se vpíjely do Tarmina, kterému před očima vybuchovaly zážitky z jeho utrpení na roštu. Po pár vteřinách vztekle ukázal na ženu, kterou ihned obklopily oba mlžné obláčky. Zhroutila se na zemi, v křečích vytírala podlahu a pronikavě kvičela bolestí jako hozená do dráždivé sensibice.
"Pokusila se o sabotáž," pronesl jednatel zamyšleně do neartikulovaného řevu ženy, "přežils zázrakem. Tvé vzpomínky na páření se samicemi ti zachránily rozum. Ji za to potrestáme, ale co s tebou? Tvá spolupráce je nezbytná."
"A taky nové mučení, když odmítnu?" odvětil Tarmin mdle.
"Už jsem ti řekl, že nejsme kati!" zachmuřil se jednatel. "Nechceme vás zabíjet, to opravdu ne," přimhouřil oči, jako by chtěl ještě něco dodat, ale raději si myšlenku nechal pro sebe a prohodil: "Potřebovali jsme jen pár dárců. Sháněli je lidé a my neodpovídáme za jejich metody," odmlčel se a chvíli chodil po místnosti. "Jsi poslední. Zemřeš-li při přenosu, požádáme KosmoFlotilu o další a kvůli tobě bude unesena loď s tisícem mileneckých párů. Toužíš po tom?" upřel na Tarmina pohled připomínající hada číhajícího na kořist a detailně mu vyložil plán s Lodí Lásky, která bude za několik dnů startovat z Ravenangu.
"Važ své kroky," pronesl na závěr, "sám se přece rád páříš se samicemi. Odmítneš-li, zahubíš jich tisíc. Netrestej nevinné, ale tu, která to způsobila. Nechám tě s ní samotného.
Bude tvou otrokyní a pomsti se jí dle své libosti. Třeba ji i umlať k smrti."
Vzduchem se opět mihly podivné symboly. Oba obláčky se oddálily od ženy. Ta přestala naříkat, malátně vstala a svlékla si šaty. Jednatel jí je zlostně vyškubl a hodil do kouta. Před ním zavířily nové obrazce a Tarminova pouta se sama uvolnila. Poté vyšel z místnosti i se svými mlžnými průvodci.
Tarmin se s úlevou posadil na zem a odevzdaně si přitiskl kolena k čelu. Neměl chuť vůbec na nic. Zůstalo v něm jediné přání, pozůstatek z komory - zemřít a mít od všeho pokoj.
Apaticky si prohlížel nahé tělo ženy. Svaly na něm vypadaly ochable a zdálo se, že už dlouhá léta strádají nedostatkem pohybu. Bylo jí třicet, možná i čtyřicet let. Těžko říct. Slabý modravý vzor jí pokrýval celou hlavu a horní půlku trupu. Působila mrtvolně, jako by ji právě vytáhly z řeky. I fialový oblak, který obklopoval síťku jejího účesu, ji vzdaloval ze světa lidí. Lhostejně ho pozorovala a nohy se jí třásly vyčerpáním od předchozího mučení.
Po chvíli usedla naproti němu a vysoukala ze sebe slabým hlasem, ochraptělým od křiku:
"Můžeš vra-ždit. Mně ne-vadit."
"Ale mě ano! Pročs mě chtěla zabít?" napřáhl ruku, aby jí praštil. Neuhnula. Nepraštil ji.
Nikdy nebil ženy, nač by to měl udělat před smrtí?
"Líto trápit tě," svěsila hlavu, "ale ty vidět sám. Já otrok a někdy bouřit a kazit dílo šéf, a proto já sabotáž. Těžko vy-světlit. Čas málo. Radši mord. Ty mít ra-dost. Já taky ra-dost."
Před ní se ukázalo pár průsvitných obrazců. Udiveně se na ně zadíval. Něco mu připomínaly.
Byla otrokem jako on. Zkusil vyvolat symbol půlměsíce, který ho naučila Kiutlanuxsiwaj, ale před ním se mihla jen šedivá beztvará šmouha.
"U iwedaga, mně to nejde!" zaklel. Žena sebou škubla, rychle chytla Tarminovu hlavu do dlaní, přitiskla si své čelo na jeho a vyhrkla: "Ty jen v mysli. Já číst přímo z ní."
Představil si znovu půlměsíc a vedle něho se vzápětí zjevila rotující hvězdička, na níž hned odpověděl kruhem s

paprsky. V hlavě mu vzápětí zavířila pravá záplava obrazců.
"Moc rychle, nestačím je sledovat," odtáhl se od ní.
"Ty lépe zvuk?" navrhla. Když pokýval hlavou, otázala se: "Na čí straně bojuješ?"
"Za tuhle planetu. Chci zabránit spuštění asurianského formovače," opakoval jí to, co mu sdělil přelud Aily stvořený Kiutlanuxsiwaj. Povědomí o formovači, o němž KosmoFlotila nevěděla, ženu zřejmě přesvědčilo, protože hned omluvně pronesla: "Málo čas. Nelze tebe při-jmout. Ne-naučit tě, co ty dělat. Schovat vědomí moc těžké."
Zkusil přesunout své jádro vědomí. Pohnulo se lehce. Překážka, kterou mu dala Kiutlanuxsiwaj, zmizela. Vrátil ho zpět a sdělil jí: "Umím přesun jádra vědomí."
"Ty umět a ne-použít při virovém oše-tření? Ty moc velká síla!" vyhrkla užasle a vyskočila z podlahy. Chvíli se nejistě ploužila po místnosti, poté opět chytla Tarminovu hlavu do dlaní a promítla mu do mysli obraz zvláštního zářícího krystalu, pokrytého mnoha vzory.
Trvalo mu nejméně pět minut, než si alespoň zhruba zapamatoval jeho tvar.
"Ty ukázat novému, co oni budou vkládat do tvé tělo," vysvětlila mu. "Možná, že on ti pomoc. Já ne-vědět. Moc riziko a trest, když pán ob-jevit." Vzor na její tváři se delší dobu chvěl, než se zamyšleně zeptala: "Doufám, že ty umět to, co dělat samec se samice toho-to druh? My muset udělat. Šéf čekat, že ty člověk zvíře. On číst tvoje vzpo-mínka, co my provádět.
Aby utajit náš hovor, my muset pro-vádět tak, jak on od tebe čekat."
Tarmina napadlo, že si ho asi z někým plete, ale nevyvracel jí to. Chtěl zůstat naživu.
Radši ji přitiskl k sobě. Jasně vnímal její obrovskou cizotu a zdálo se mu, že drží v náručí nafukovací figurínu pro osamělé. Otřásl se. Ostrým hlasem ho pobídla: "Já taky moc nepříjemné.
A víc než ty. Ale to boj. Ty muset víc snaha!"
Ještě několikrát ho napomenula, než dokázal v sobě rozpoutat aspoň trochu vášně. Příšerně vlažné vášně. Snad uspěli.
Když se jednatel vrátil, zhnuseně se koukal střídavě na Tarmina a na ženu, která vzlykala skrčená v koutě místnosti. Nakonec se obrátil ke dveřím a otočený zády pronesl se silným odporem v hlase: "Pářil ses a ukojils svoje choutky. Při přenosu se proto snaž. Budeš držet v rukách životy tisíce samic."
Nahého Tarmina odvedli do sousední místnosti, v níž na něho čekaly dva velké kvádry ze zelenkavého materiálu, které visely nad sebou a připomínaly velký lis. Znal je, absolvoval v nich mnoho výcviků. Dobrovolně ulehl do prohlubně tvaru lidského těla ve spodním kvádru. Horní deska se pomalu spustila a uzavřela ho. Na pusu se mu přisál dýchací aparát a cítil, jak se k jeho tělu připojují desítky automatických přístrojů.
"Vítejte na palubě stroje budoucnosti," pronesla projekce regeny před jeho očima. Líbezně se na něho usmála a pronesla: "Vyrazíme si spolu na krásný výlet do říše snů. Ležte klidně a uvolněte se."
Nahrávka automaticky běžela před jeho očima, slova doprovázely příjemná hudba a obrazy.
Brzy dospěla do okamžiku, ve kterém regena šveholila: "Došli jste k úpatí věže. Její vrchol se ztrácí v oblacích. Dýcháte zhluboka a vaše chladná hlava pluje nad horkým tělem, pohlceným tíží. Otevíráte dvířka na boku věže. Vidíte točité schodiště. Přejete si stoupat vzhůru, ale bez unaveného těla. Nechť si odpočine dole. Vaše vědomí popluje vzhůru mnohem lehčeji. Těšíte se na překrásný dlouhý výstup k nebesům."
Jakmile se regena zmínila o nebesích, v Tarminovi zaplálo podezření. Při nácvicích, které prodělal, běžel záznam ještě dalších pět minut, ale raději nečekal a provedl přesun vědomí do oblasti pupku již teď. Málem to nestihl. Těsně za ním zaburácel v jeho mozku puls, který sloužil k likvidaci jádra vědomí. Vzápětí se dovnitř začalo šinout něco nestvůrně velkého a nelidského. Vetřelec si uvědomil Tarminovu přítomnost, ale nevšímal si jí a bral jeho vědomí jako náhodně zachráněný zbytek původní osobnosti. Nezastavil svůj pohyb, ale pouze vyslal cosi vražedného, ve stylu plácačky na mouchy. Tarmin v poslední chvíli vyvolal symbol půlměsíce. Drticí síla zpomalila a neochotně se ukázala hvězda.
Honem na ni odpověděl kruhem s paprsky. Vzápětí blesklo pár útvarů, snad otázka. Ničící věc vyčkávala.
Neprodleně vygeneroval představu krystalu, který ho naučila žena.
Neznámý letmo promítl symbol kruhu s paprsky, které tentokrát neběžely do prostoru, ale padaly do velké nálevky a vyrazil vpřed. Obklopil Tarmina a kamsi ho nesl. Vysával z něho energii, ale neprojevoval se k němu nepřátelsky. V té chvíli Tarminovi došlo, že hvězda a půlměsíc znamenaly zdvořilé pozdravy při zahájení hovoru. Symbolem kruhu s volně tryskajícími paprsky nabídl sám sebe do služby a znakem krystalu správně zodpověděl dotaz cizince. Ten mu ukázal obraz polapených paprsků - souhlas s jeho přijetím.
Tarmin nevěděl k čemu se zavázal a vůbec netušil, kdo je jeho neznámý majitel, a jaké postavení zaujímá ona podivná žena. Ztrácela se z něho síla. Jeho myšlenky se zpomalovaly.
Napadlo ho, jestli Kiutlanuxsiwaj také někdy žádala o přijetí do služby, ale vzápětí si uvědomil, že vůbec neví, kdo je to Kiutlanuxsiwaj. Vlastně neznal ani svoje vlastní jméno.
Jeho paměť zvolna mizela. Čas kolem něho se podivně zpomaloval. Jeho neznámý pán ho odložil kamsi do zadní části zásuvky, aby ho odtud vytáhl, až ho někdy v budoucnu bude potřebovat.

Kapitola 29 - Beztvarý oblak

Nacházel se uvnitř nezměrné pustiny, která se rozprostírala na všechny strany. Nevnímal ji. Neměl čím. Věděl jen, že existuje, stejně tak jako on sám. Kolem něho plynul čas. Pokusil se vrátit proti jeho proudu, aby našel příčinu, která ho sem přivedla, a objevil dva obrovské zelené kvádry visící nad sebou a něco jemu známého, co leželo mezi nimi. V té chvíli ho posedl stesk a hluboká touha po změně. Snad ji kdysi dávno uměl vyvolat. V té době nevisel osamocený ve středu prázdnoty a blízko něho se vyskytovali jemu podobní. Objímal je. Míval jakousi věc, kterou to šlo udělat. Cosi ztratil. Než k tomu došlo, jeho okamžiky se od sebe lišily. Vlastnily tvar. Nyní vše pohlcovala nicota. Přišel o proměnu. Zaplavil ho žal po nádheře, o níž ho připravili. Jak ji jenom dostat zpět?

Paprsky. Ano, tehdy viděl. Vnímal světlo a rozlišoval barvy. Opět se to k němu vrací.
Zběsile stoupal podél zářících čar. Leželo tam jeho místo a jméno. Jaké jenom? Tarmin!
Obklopila ho exploze vjemů. Už věděl. Celou dobu hledal pocity. Teď se samy objevovaly.
Dychtivě je hltal. Nádherně studená chodidla. Úžasné bolesti v zádech. Všude samé krásné vjemy. Vzpomínky. Přichází jeho půvabná Ilka. Počkat! Vdala se.
Ilčinu tvář vystřídala světlovlasá žena v jeho náručí. Její tělo bylo složené z mnoha mrtvých děvčat. Zatřásl se hrůzou. Chtělo se mu křičet. Pápěří ho milovala a on ji ne. Daroval sám sebe zrůdě. Proč? Pro krásnou kůži. Pro kůži ukradenou jiným. Jak vůbec mohl učinit něco tak strašného? Zamrazilo ho u srdce. Uvědomil si, co všechno ztratil. Oči, které viděly okolí, a paměť plná zážitků mu už nepatřily. Představoval jenom nepatrný chuchvalec energie.
Díval se zrakem, který už neovládal. Nový pán jeho těla mu ukazoval obraz okolí. Procházel se po prostorném pokoji. Zlehka našlapoval po fialové podlaze, pokryté měkkým, pružným materiálem. Minul malou fontánu ve středu místnosti a přistoupil k bočním dveřím.
Dřevem vykládané veřeje se samy odsunuly do stran a odhalily luxusní koupelnu, která vypadala jako vystřižená z drahé reklamy. Její levou stranu zabírala obrovská masážní vana a zbytek přepychový toaletní salón.
Neznámý pokračoval v prohlídce. Zahleděl se na barevné stěny pokryté stereo obrazy cizích krajin, na drahý nábytek a emitory 3D-projektorů. Nahlédl do ložnice vybavené iluzory snů. Nakonec se zastavil u širokých polstrovaných dveří. Otevřely se. Vedly do temné chodby. Ozařovalo ji pouze modravé silové pole, které zářilo metr za dveřmi. Neznámý se dlouze zadíval na překážku, zvedl ruku a projel dlaní těsně kolem jejího povrchu, ale nedotkl se ho. Znamení, že se nachází v přepychové cele, jejíž výbava stála mnoho milionů džífů, ale přesto zůstala pouhou klecí.
Neznámý se otočil zpět do místnosti, došel k pohovce a položil se na ní. Pohled teď mírně zčernal, k Tarminovi začalo proudit více síly a slábla pouta, která omezovala jeho jednání.
Už nebyl pouhým pasivním divákem. Před ním se objevila projekce půlměsíce. Ukázal hvězdu. Neznámý mu vrátil představu modrého kužele, který se nahoře pomalu rozštěpil a přešel v pulzující amébovitý tvar. Tarmin na to zobrazil zářící kruh. Protistrana mu zaraženě zopakovala celou předchozí sérii. Zkusil krystal, který se naučil od podivné ženy a vzápětí ho oslnila záplava tvarů a barev. Symboly tvořily jakousi řeč, ale uměl z ní jen pár znaků. Zvuk! Musí promluvit! Napjal vůli a zkusil otevřít ústa. Cosi povolilo a rty se pohnuly.
Přidal se k nim i jazyk a plíce, které tentokrát řídil Tarmin.
"NNee-roozu-míímm," vylétlo mu z pusy. Cizinec na to prudce zareagoval a pokusil se ho odstavit od kontroly řeči, ale Tarmin se nedal. Bylo to jeho tělo, vzplanula v něm zlost na zloděje, který si ho uzurpoval. Ten se zachvěl pod přívalem jeho nenávisti. Tarmin toho ihned využil a odmrštil jeho vědomí. Vzápětí prudkým výpadem získal kontrolu i nad pohybem končetin. Vracely se k němu nádherné pocity tíhy a tvaru. Jeho prázdnota se zaplňovala.
Vnímal opět bušení srdce a pohyby hrudníku. Hýbal očima. Přestal se toho druhého bát. Bojoval na domácí půdě. Vetřelec ho převyšoval velikostí, možná i zkušenostmi, ale každý orgán těla byl stále ještě vyladěn na vibrace Tarminova vědomí.
Náhle zazářil obraz kruhu s paprsky a kalichem, který se vzápětí roztrhl na dvě poloviny.
Ty se rychle proměnily v černé chuchvalce a zmizely. Totéž se opakovalo od začátku, neustále dokola. Tarmin zarazil svůj útok. Pochopil zprávu. Zahyneme oba. Seděl v cele, i když přepychové. Snad by dokázal proniknout silovou bariérou. Při cestě s podivnou ženou si vyzkoušel, že pro jeho vědomí nepředstavuje překážku. Ale co potom? Nacházel se na nepřátelském území, o kterém nic nevěděl.
Zaplnil ho obrovský smutek a cítil, jak mu z očí tečou slzy. Spoludržitel jeho těla mu zobrazil klidnou hladinu jezera. V projekci ležela zoufalá prosba zastavit šílený příval lidských emocí, které mu přinášely nezměrné utrpení. Tarmin mu vyhověl a přemohl svůj žal.
Po chvíli mu cizinec v jeho těle ukázal jiný obraz, představující zářící kuličku, která se pomalu potápěla do temné kapaliny a ztrácela jas, až zcela zmizela. Po nějaké době se opět vynořila. Tarmin se zachvěl hrůzou. Neznámý po něm žádal, aby mu vrátil kontrolu nad tělem. Tarminovi se nechtělo vrátit se zpět do nicoty. Toužil zeptat se na tisíc otázek, ale nemohl. Neznal obrazovou řeč a ten druhý neovládal spenglish.
Cizinec ukázal obraz mlžného oblaku, který letěl těsně nad temnou hladinou a polapil kuličku ve chvíli, kdy se vznášela ve vzduchu. Scéna se ukázala ještě jednou, ale tentokrát se kulička před oblakem ukryla do černé tekutiny a zachránila se. Tarmin porozuměl - je-li jeho vědomí aktivní, najdou ho. Musel zpět do temnot. S bolestí v duši poslechl, postupně se odpojoval od orgánů svého bývalého těla a dobrovolně je vracel tomu druhému. Jeho pán na něho nespěchal. Čekal trpělivě. Naposledy Tarmin přerušil spoje s pamětí a nechal se uvrhnout do beztvaré nicoty. Nořil se do ní a uvnitř sebe cítil tíživý žal a bezmoc. Nevládl svým osudem. Nevládl ani svými končetinami. Nevládl už docela ničím.

Kapitola 30 - Stačilo jen málo

Nic, jenom šílené nic. Přišel o možnost ovlivnit svůj osud. Zůstalo mu beztvaré čekání a jeho já ubíhalo v prázdném proudu času. Nevěděl, jak dlouho. Existoval, to bylo vše. Kdesi se stala chyba. Cítil nekonečnou lítost a touhu po návratu. Když se objevilo světlo, šplhal po něm stejně tak hladově jako prve a znovu ho zavalil příval jeho vzpomínek. Tentokrát se neznámý připravil lépe. Tarminovo vědomí obklopovaly bariéry. Viděl, ale oči nekontroloval. Jeho bývalé tělo se opíralo o kámen, vyčnívající z vysoké trávy spolu z mnoha podobnými, které byly roztroušené po malé pasece, sevřené vysokými stromy a připomínaly trosky po prastaré stavbě. V dálce šuměla voda. Před ním seděla na malém batohu žena, která ho naučila symbol krystalu, oděná v zeleném maskovacím oděvu, v pase obepnutém na prst silnou temnou spirálou. Vlasy jí kryla kápě složená ze světle hnědých tenkých kroužků, která jí padala až dozadu na krk jako středověké drátěné kabátce. Opodál ležely dvě krátké pušky, ledabyle pohozené do vysoké trávy, jejichž ploché široké hlavně žhnuly temnou modří.

Žena dala Tarminovi několik minut na rozkoukání a potom ze sebe vyrazila slova oddělená dlouhými pauzami: "Ty už slyšet?"
Chtěl pokývat hlavou, ale narazil na překážky. Zkusil pohnout ústy, šlo to. Namáhavě pronesl: "Aa-nn-oo."
"Tělo a ty vzpomínky v něm patřily tobě?" ptala se ho dál. Její hlas zněl nepřirozeně, jako by jí mluvení činilo potíže. Dělala dlouhé pauzy, občas i uprostřed slov. Četli si mé zážitky, uvědomil si Tarmin a velmi neochotně odpověděl: "Aa-nn-oo."
"Před tebou KosmoFlotila už poslala tucet špiónů," pronesla nedůvěřivě. "Oni všichni uměli přesunout jádro svého vědomí. Tak dobře jako ty. Navíc oni slyšeli vzory sugescí.
Přesto se oni prozradili. Nevydrželi snášet halucinace při ošetření a použili přesun vědomí, aby utlumili hrůzu a bolest. Já provedla na tobě sabotáž. Já utajila tobě vzory sugescí. Tys měl mnohem horší zážitky než oni. A přesto jsi vydržel a nepoužil jsi přesun jádra svého vědomí, abys potlačil svou bolest. Moc divné. Jak ty dokázat?"
"Mm-ěě-ll jjs-eem bblo-kk," pokusil se vysvětlit, ale mluvilo se mu špatně.
"Blokování přesunu jádra vědomí je moc těžké. Náš šéf neumět. Kdyby on uměl, udělat by nám a nestavěl všude silová bariéra," zavrtěla žena hlavou. Odmlčela se. Vlnila se jí modravá mozaika na obličeji. Vzduchem poletovaly průsvitné barevné symboly. Zřejmě si povídala s cizincem v Tarminově těle.
"On povolit tvoji řeč," pokračovala po chvíli, "doufat, že ty rozum. Ty nám říct, jak jsi získal blokádu přesunu vědomí, která je pro nás samotné velmi obtížná."
Tarmin pocítil, jak kolem něho spadly další zábrany. Plíce se řídily jeho vůlí a mohl hýbat očima, svaly na obličeji a rameny, jen ruce a nohy neovládal. Několikrát se zhluboka nadechl, aby si vychutnal rozkoš mít zase tělo, a teprve potom odpověděl rozhodným hlasem:
"Řekněte mi napřed, kdo jste vy."
"Ty odpověděl otázkou na moji otázku. To ne správné," zavrtěla hlavou.
"Vy znáte moje vzpomínky, ale já o vás nevím nic," bránil se.
"My vědět jen o pár tvých z poslední dny. A o nás ty sám poznal. My vězni."
"Vězni? Vždyť máte pušky!" vyhrkl zaraženě.
"Ach tak, tyhle pulsery," prohodila. Rukou uchopila jednu pušku a vystřelila z ní. Modravý plochý paprsek rozpoltil velký kámen, který vyčníval opodál z trávy; pak zbraň opět zahodila a znechuceně prohlásila: "Neužitečný krám, ale musíme nosit. Šéfové nám tak rozkázali. Na obranu. Pokaždé, když nás pouštějí ven na procházku."
"Energetická puška a krám?" vydechl nechápavě.
"Tak. Šéfové jich pár koupili od vaší elitní armády. Zbytečná věc. Nám úplně stačit tohle," potvrdila a prstem ukázala na síťku na své hlavě a spirálu, kterou měla omotanou kolem pasu. Zarazil se. Měli mnohem lepší zbraně než eliťáci a chodili na procházky.
"Aha, rozumím," řekl s úsměvem. "Zmátla mě tvoje řeč. Používáš špatné označení. Slovo vězeň znamená ve spenglish člověka zavřeného v cele, který nesmí nikam chodit."
"Ne, já použila dobré slovo," zavrtěla hlavou, "to tys nepochopil. My máme zbraně.
Smíme chodit po planetě, ale můj domov je zcela jiná planeta. A moje vlastní tělo je pod zámkem. Já zajatcem v cizím těle."
Jiná planeta. Tušil to od začátku. Zeptal se: "Jste mimozemšťané?"
"Tys použil velmi ošklivou vazbu," probodla ho žena pohledem, "ty dělíš bytosti na tvory ze Země a ostatní. To velmi nezdvořilé. Já ze soustavy Tyasvaran a taky neříkat tyasvarané a mimotyasvarané."
"A jak vás mám správně oslovovat?" řekl. Nezdála se mu jako jiná bytost. Mluvila jako člověk, spíš by ji hádal na agentku KosmoFlotily.
"Já mám velmi dlouhé jméno. Jeho začátek je Txatyas," odpověděla mu, "a první dvě slabiky jména toho ve tvém těle zní Gyrlaq. On pochází s Iralaqsuinu."
"V mém těle?" posteskl si. "Není už moje. Jsem v něm pouze hostem."
"Ne!" zavrtěla hlavou, "ono stále tvoje. Vrátíme ti ho zpět, když nám pomůžeš získat naše vlastní těla. Jsou ve zvlášť střežených prostorách ve spodních patrech majlekenu. Tak se nazývá ta stavba, kam tě přivezli letadlem."
"Proč vám nestačí tahle těla, co máte?"
"Tvůj strach zbytečný," pronesla ostře. "Ty zapomeň na hloupé příběhy, ve kterých všichni tvorové touží být lidmi. My jsme v tělech lidí za trest. Rozumíš? Pro nás to velmi těžký trest!"
"V čem jsou ty vaše těla lepší?" podivil se. Žena jménem Txatyas opět delší dobu komunikovala s Gyrlaqem, který ovládal Tarminovo tělo, než odpověděla: "Naše těla ani lepší, ani horší. Oni jiná. Slyšels někdy o éterionech?"
"Éterionech? Co to je?"
"Špatné," posteskla si Txatyas, "moc zdlouhavé na vysvětlení, když ty nic nevědět. Vy lidi znáte jen jedna podstata bytostí. Ve vesmíru víc podstat bytostí."
"Nerozumím, jaké podstaty?" začínal ztrácet souvislost.
"Je jich víc. Pro tuto chvíli jsou důležití atomarioni a éterioni. Vy lidé patříte mezi atomariony.
I stromy, keře, hmyz, zvířata tam náleží. Všechny živé bytosti, které mají těla složená ze stabilních atomových vazeb se řadí mezi atomariony. Rozumným atomarionům se říká atomáři. Vy lidé jste atomáři."
"A vy ne?" zhrozil se podivných informací.
"My patříme mezi éteriony. Naše těla mají jiné vazby prvotní energie než těla atomarionů.
Éterionů mnoho druhů. Podobně jako atomarionů. Jsou éterioni rostliny, éterioni zvířata.
Rozumným éterionům se říká éterové. Tvoje upravené oči dovedou étery spatřit pouze jako mlžné obláčky. Ty jsi viděl vedle jednatele. Byli to dva éterové, kteří patří mezi naše šéfy. Oni si říkají Dajukévové. Chytili mě a Gyrlaqa. My taky

éterové, ale nemáme svá éterská těla. Za trest nám je sebrali. Naše vědomí uvěznili v tělech lidí. Musíme pro ně pracovat."
"Nerozumím tomu," prohodil nejistě.
"Co je na tom divného?" vysvětlovala. "U vás přece taky nucené práce a vězení. Pro nás je lidské tělo jako žalář. My v něm uvěznění. My něco jako otroci. Já musím pomáhat strojům při překladu vaší zvukové řeči. Šéfové lidem nevěřit a dělat odposlech. Moc nudná práce. Proto já tak špatně mluvím. Já dobře rozumět, ale málo praxe hovor. Já časem rozmluvit.
Gyrlaq zase ukazuje dělníkům, co mají dělat. Gyrlaq je expert na vrhače energie.
Jeho teď čekat velmi důležitý úkol, a proto já ta sabotáž. Já chtít zpozdit práce."
"Nechápu, proč vás dva dali do lidských těl?"
"Těla éterů nemohou manipulovat s hmotnými předměty, a také nemají uši, a proto neslyší vaše zvuky. A lidské oči zase naopak nevidí étery."
"Ale já jsem ty obláčky zahlédl," namítl.
"Ty ano. Tys výjimka. Ošetření v komoře změnilo tvůj zrak pomocí víceměrných virů.
Je to moc nebezpečná operace. Přežije ji sotva pět lidských těl z veletuctu. Proto není možné upravit zrak každému člověku, který pro šéfy pracuje. Je třeba prostředníků. To jsme my. Já a Gyrlaq. Jsme éterové v upravených lidských tělech. Říká se nám atosedové. Známe svět éterů a atomáři nás vidí. Můžeme atomárům ukazovat, co mají dělat. Už tomu rozumíš?"
"Trestanci se zlatými kroužky na hrdlech, které jsem viděl, jsou také atosedové?"
"Ne, to byli čuegájové, jiný druh otroků. Dajukévové, kteří nás vězní, mají tři druhy otroků.
Asi padesát zajatých éterů. Pomáhají na stavbě. Jsou to lepší otroci. Mnoho z nich spolupracuje se šéfy. Jsou poslušní, a proto mají svoje éterská těla. Tvoje oči je vidí ve formě obláčků, podobně jako Dajukévy."
Txatyas se dlouze nadechla a pak s námahou mluvila dál: "Potom Dajukévové drží v majlekenu třicet vzpurných éterů, jako jsem já a Gyrlaq. My jsme těžcí vězňové. Sebrali nám naše éterská těla a udělali z nás atosedy, horší druh otroků. Jsme vědomí éterů, uvězněná v upravených lidských tělech. Nenosíme zlaté kroužky. Nepotřebujeme je. Umíme obrazovou řeč."
Txatyas se opět odmlčela, napila se z láhve a povzdechla si: "Hovor mě zmáhá. Já mluvit málo. Jen s čuegáji. Ti jsou posledním druhem otroků v majlekenu. Je jich asi tisíc. Oni něco jako roboti. Lidé změnění ve stroje. Nemají upravená těla, a proto jejich oči nevidí étery. Čuegájové nosí zlatý kroužek na hrdlech. Je to překladač. Říká se mu povelový kroužek.
Tlumočí mezi obrazovou a zvukovou řečí. Není to moc dobrý překladač. Umí jen pár povelů, ale to stačí. Složitější úkony čuegájům ukazují atosedové. To je hlavní úkol Gyrlaqa.
On předvede operaci, kterou mají čuegájové provádět, a oni ji po něm opakují. Čuegájové mají v mozku vložený příkaz slepé poslušnosti. Kdybys jim poručil, aby si uřezali ruce, oni by to udělali."
"KosmoFlotila sem prodala sto padesát tisíc lidí. Z většiny z nich jsou BEZDUŠÍ OTROCI!" vybuchl Tarmin. Ihned pocítil, jak se Gyrlaq v jeho těle zachvěl. Ve vzduchu se objevilo několik obrazových znaků.
"Zastav emoce!" vyhrkla rychle. "Jsou pro nás velmi nepříjemné. Gyrlaq strašně trpí!
Zlobíš se na špatném místě. On vaše lidi nekupoval a já taky ne!"
Když se Tarmin trochu uklidnil, Txatyas doplnila: "Víme, že si svých pocitů moc ceníte, ale pro nás étery jsou děsivé.
Počkej, tamhle něco je," prohodila a zkoumavě se zadívala mezi stromy. Rukou se dotknula spirály, kterou měla kolem pasu. Její obličej se napjal soustředěním.
Z keřů vyrazil dlouhý světlemodrý průsvitný pruh. Divoce se zavlnil a vzápětí se rozprsknul na drobná vlákna, která se rozplynula ve vzduchu.
"Viděls. To byla maogiera, éterionský protějšek hada iwedaga," řekla. "Zdejší lesy se hemží samými potvorami."
"Zabila jsi ji?"
"Rozmetala jsem ji," vysvětlovala. "Nezbyla po ní žádná mrtvola. Její tělo přestalo existovat a jeho vazby se vrátily do prvotního proudu energie. Proto se u éterionů místo zabíjet říká rozmetat."
"Jaks to udělala?" divil se.
"Ovlivnila jsem její vědomí. Vyvolala v něm hrůzu. Vrháme bojové vzory prvotní energie.
Něco jako vícerozměrné vibrace. Nemáme ruce, nohy, ústa jako lidé. Na své okolí můžeme působit jedině vrháním energie. S ní zacházíme lépe než vy atomáři, zato obtížně měníme hmotu. Ta poutá energii stabilními atomovými vazbami a s nimi umíte zacházet jedině vy, atomáři. Pohnout malým kamenem, to étera zcela vyčerpá. Štěpit atomy vůbec nedokážeme.
Rozumíš?"
"A ovládáte lidi?" znejistěl.
"Jen málo. Snadno v tobě vyvoláme sny, drobné halucinace, strach, touhu. Ale ovládat tě, to hodně složité a má to velkou spotřebu energie. Vy atomáři jste plní hrubé psychické síly. Té máte víc než my. Umíte ji čerpat z hmoty. My éterové to nedokážeme."
"Ale čuegájové jsou poslušní!" vyhrknul.
"Šéfové jim poškozují mozek. Zničí v něm pocit osobnosti. Čuegájům vládnou jen základní pudy. Jíst, spát, pářit se, utéct nebezpečí. A taky touha plnit rozkazy. Ta v nich ze všeho nejsilnější."
"Sto padesát tisíc bezduchých otroků dře na étery!" vyštěkl rozhněvaně.
"V majlekenu žije pouze tisíc čuegájů. Zbytek je mrtvý."
"Co se s nimi stalo?"

"Řada prací je nebezpečná. Vaše těla nic nevydrží. Já mám už třetí a Gyrlaq dokonce sedmé. Hodně čuegájů padlo na vývoj virů na úpravu zraku."
"COŽE? Éterové dělají z lidí pokusné myši!" vybuchl.
"Zastav emoce!" okřikla ho ihned Txatyas.
"Vy nás zabíjíte! A já se na to mám klidně dívat?" soptil dál. Cítil, jak se Gyrlaq v jeho těle zmítá.
"Ihned zastav emoce!" vykřikla. "Éterové nepoužívají čuegáje! Dajukévové, naši šéfové, se zde dopouštějí těžkého zločinu!"
Tarmin se trochu se uklidnil. Stálo ho to velkou námahu. Pozorně si prohlížel Txatyas a řekl: "Tvrdíš, že jsi odlišná bytost, ale mluvíš úplně jako člověk."
"Vody se dotýkají éteru. Neoddělily se úplně," pronesla.
"Nerozumím," prohodil zaraženě.
"Litovals, že nejsem záhadná bytost," usmála se, "řekla jsem ti proč."
"Není mi to jasné!"
"Spolupráce, to je hlavní cíl," odpověděla. "Snadno mohu formulovat záhadné úvahy a vypadat před tebou tajemně. Rozumíš mi? To být pro mě velmi lehké. Stačí, když já hovořit o věcech, které ty neznáš. O stínových dimenzích, nebo o vztazích mezi víceměrnými energiemi.
Ale to neprospěje naší spolupráci. Proto se éteři snaží při hovorech s atomáry vyjadřovat tak, aby jim atomáři rozuměli. Naopak, atomáři musí přizpůsobit své jednání éterům.
Je to nutná zdvořilost. Porozumění je zcela nezbytná věc pro spolupráci mezi odlišnými podstatami bytostí. Chápeš?"
"Trochu," připustil zdráhavě.
"Trochu, to pro začátek stačí. Ukázals mi symbol nabídky spolupráce..."
"Jaký symbol?" přerušil ji.
"Aha, já tušila správně," pronesla, "tys nám ukázal symbol kruhu s paprsky a vůbec jsi neznal jeho význam."
"Neprozradila mi to," odpověděl podle pravdy.
"Kdo?"
"Neznám celé její jméno," vysvětlil, "je prý velmi dlouhé. Jeho začátek zní Kiutlanuxsiwaj.
Ona mi také udělala blok v mozku, který mi zabránil hýbat jádrem vědomí při virovém ošetření. Vypadá jako obětní dýka, ale nevyrobili ji lidé. Na Zem se prý dostala za války před mnoha tisíci lety."
Txatyas překvapeně zamrkala a velmi dlouho se ostře vybarvenými obrazy dohadovala se svým společníkem. Potom pronesla: "Proč tě ale KosmoFlotila poslala k nám až teď?"
"Nepracuji pro KosmoFlotilu. Je to můj nepřítel," odtušil. Jeho odpověď vyvolala nové rozsáhlé projekce obrazů mezi Txatyas a Gyrlaqem. Teprve po značné době Txatyas opět promluvila: "Mohli bychom sice vyvolat celou tvou paměť, ale dostat se ke starším vzpomínkám je moc složité a vyčerpávající. Bude lépe, když nám je přiblížíš sám."
Tarmin kývl. Nemohl tím nic ztratit. Vyprávěl jí o svých příhodách skoro dvě hodiny.
Txatyas ho občas přerušovala dotazy na podrobnosti, párkrát ho požádala, aby si představil nějaký obrázek ze svých zážitků a podržel ho v mysli, pak se ho dotkla čelem, aby si mohla jeho představu prohlédnout, ale většinou tiše poslouchala a tlumočila jeho slova do obrazové řeči, aby jim rozuměl i Gyrlaq.
"Moc zajímavé," řekla zadumaně, když Tarmin skončil. Upřela na něho zrak a dodala:
"Já opravdu začínat myslet, že nám tenhle útěk vyjde. My zkusili už dva. Proto z nás udělali atosedy. My je tentokrát pěkně překvapíme. S tvou pomocí. Škoda jen, že tvá Kiutlanuxsiwaj tak daleko. Skoro tři dny pochodu lesem. My dostávat vycházky jenom na jeden den."
"Ona o sobě stejně nic neprozrazuje," řekl Tarmin.
"Opatrná," usmála se. "Ani já ti nepovím vše. Čím méně vojáci vědí, tím lépe. Slib, že se staneš mým vojákem. Budeš bojovat za Tyasvaran. Rozumíš? Budeme společně bojovat proti Dajukévům a zničíme je."
"A KosmoFlotila?" zajímal se.
"Padne s nimi. Ona je na nich závislá," potvrdila.
"To je dobře. Udělám vše, abych zničil přízračné Dajukévy a KosmoFlotilu."
"Dobře. Mám pro tebe hned první příkaz. My máme málo času na přípravu. Pouhé tři měsíce, a proto chci, aby ses ze všech sil soustředil na učení Gwang, naší obrazové řeči.
Musíš ji umět, abys mohl zacházet s našimi přístroji. Ty půjdeš ukrást naše éterská těla do bezpečnostního centra majlekenu, převlečený za čuegáje."
"Mohu ještě vědět," prohodil, "co jsou Dajukévové zač?"
"Moc toho nevím. Dajukévové to tají," zamračila se. "U soustavy Asuscionu, to je tři tucty hyperfází odtud, byla bitva; přibližně před sedmi tisíci pozemskými roky. Ta přinést velkou zkázu. Nejvíc kolem soustavy Dajukérie, od níž Dajukévové odvozují své jméno.
Tam zůstalo moc vraků lodí, ze kterých lze vybrakovat mocné zbraně. Ale ony jsou jištěné kódy, aby nešly použít nepovolanými. Kdo kódy neznat, musí zbraně odblokovat ve víru formovače," dlouze se nadechla. "Válka nechat taky hodně znepřátelených stran a nám je k ničemu vědět, se kterou Dajukévové rezonují a proti komu se chystají," podívala se na něho přísně, "to nám nepomůže přežít. K tomu ty muset učit Gwang. Jinak celá planeta jít do píči a my s ní."
"Kam?" překvapeně vydechl.
"Já užila špatnou vazbu - jít do píči?" podivila se. "Vojáci KosmoFlotily to tak často říkají, když něco totálně zkurví."
"Ženy slovo píča nepoužívají. A zkurvit taky ne," odtušil Tarmin. Zavrtěla hlavou a dala najevo roztrpčení: "Zvukové řeči samý problém. Moc těžké. Každý typ živočich vyluzovat jinak. U vás ještě jiná slova pro samce a samice. Třicet let učit se vaši spenglish a furt prd umět. A to mít praxe. Já byla něco jako váš diplomat a už dříve jsem studovala zvukové

řeči; znám kvákání Ridawty a taky trochu Hagweng-Irbus štěkání," rozhodila rukama. "Ty na tom budeš lépe. Gwang velmi snadná a v celém vesmíru se s ní lehce dorozumíš."
"Těmi obrazy, které promítáš do vzduchu?" zeptal se nevěřícně.
"Ano, jsou to znaky vytvořené z éterionských forem prvotní energie. Éterové je umějí promítat. Gwang je původem jejich řeč. Když éter mluví s atomárem, dokáže číst i promítat obrazy Gwang do atomárovy mysli. Problém je, když Gwang chtějí použít samotní atomáři.
Musí mít upravené organismy. To je tvůj případ. Při ošetření ti udělali spoustu úprav. Taky ti uzpůsobili tělo, aby mohlo promítat formy Gwang."
"Aha. A co když atomáři nemají upravená těla?"
"Používají pomůcky," vysvětlovala. "To by museli učinit v každém případě. Každý druh atomárů vyluzuje jiné zvuky. Ty nikdy nenapodobíš syčení hada. Atomáři často využívají neurokroužky," dotkla se čela. "Propojí mysl a nemusíš popisovat předměty. Ukážeš je.
Rozumíš? S neurokroužkem prostě zobrazíš tvar toho, co chceš. Přiletíš na cizí planetu a rychle umíš popsat všechny místní věci. Velká výhoda," oddychla si a dodala. "Já už bolet v krk a skoro nemohu mluvit. Proto se teď propojíme. Tvá výuka půjde rychleji."
"Naše mysli se stanou jedinou?"
"Ano. To je důvod, proč atosedům dávají vycházky," pokývala hlavou. "Musí. My éterové jsme příliš hrdí a svobodní tvorové. Pobyt v tělech lidí je pro nás velmi těžký trest.
Proto atosedové potřebují občas odejít do volné přírody a propojit si s ní svou mysl, aby aspoň na chvíli zažili iluzi svobody. Jinak by po čase zešíleli, degenerovali v étegiury a byli pro šéfy k nepotřebě. Rozumíš?"
"Moc ne," odvětil. Tenhle bod mu vrtal v hlavě.
"Dajukévové, naši šéfové, střeží nás atosedy pouze uvnitř majlekenu. Zavírají nás tam do cel. V majlekenu existuje spousta příležitostí, kde bysme jim mohli udělat škodu, jako kosmické lodě, infocentra, víceměrné vrhače. Mimo majleken nemůžeme šéfům ublížit.
Chybějí nám naše éterská těla. Ta jsou pod zámkem v majlekenu a moc dobře střežená. Bez nich jsme nic. Šéfové hlídají majleken, a ne nás. Už chápeš?"
"Částečně."
"Částečně, to zatím stačí," pokývala hlavou. "Já si teď svléknu šaty. Ony ruší propojení.
Gyrlaq se taky svlékne. Opřeme se o sebe zády. Nazí. Doufám, že ty žádná emoce a nebudeš se na mě dívat jako na samici."
Zavrtěl hlavou. Tohle opravdu neměl v úmyslu. Její zvláštně neživé tělo ho vůbec nelákalo.
Zachovával ledový klid až do okamžiku, kdy se dotkly jejich nahá záda. Svět se náhle začal měnit. Mizely rozdíly ve vzdálenostech, přestávalo v něm existovat blízké a daleké, nahoře a dole; předměty měnily svoje tvary, ze všech stran přicházely desítky zvláštních vjemů.
"Neboj se!" uklidňovala ho. "To je moje vědomí. Je v něm více měr a dimenzí, než ve vašem. Hned to vyrovnám. Zredukuji to."
Záplava pocitů se postupně uklidnila. Měl dojem, že se vznáší v bílém oblaku.
"Už by to mělo být pro tebe snesitelnější," pronesla slovy přímo do jeho mysli. "Začneme.
Každý pojem ve vaší řeči má zvuk a ve Gwang zase obraz. Pro začátek si Gwang můžeš představit jako obrázkové písmo. Rozumíš?"
Rozuměl, ale málo. Jim to málo stačilo, ale on se pomalu začínal děsit chvíle, kdy se o nich dozví úplně vše.

Kapitola 31 - Aitvár čuesyk

Tarmin se učil o cizím světě éterů a betonové pevnosti označované jako majleken. Potřeboval by mnoho let, aby vše pochopil, ale chyběl čas. Blížila se doba odchodu KosmoFlotily z Narky a museli využít dobu, kdy Dajukévové ještě neměli kontrolu nad celou planetou.
Především intenzivně studoval obrazovou řeč Gwang. Atosedové dostávali vycházky jednou za šest dnů. Během nich se vzdělával pod vedením Txatyas a každý večer trénoval celé hodiny s Gyrlaqem. Po pár týdnech jakž takž dokázal sledovat tanec tvarů, avšak když se měl sám vyjádřit, vypadalo to žalostně. S bídou vytvářel obrazy symbolů v mozku, ale do vzduchu promítal místo elegantních barevných těles jenom šedivé rozplizlé patvary.
O snadnosti Gwang měl čím dál tím větší pochybnosti. Připomínala obrázkové písmo pouze na první pohled. Každý symbol sice znamenal pojem, ale důležitá byla i jeho barva, povrch a pohyb v čase a prostoru. Mnoho výrazů se popisovalo kombinacemi symbolů. Gwang měla oproti spenglish jedinou výhodu. Znaky pro konkrétní předměty většinou vycházely z jejich tvaru a neznámé věci se lehce vyjádřily jejich obrázkem. Toto ulehčení bohatě vyvážila složitost znaků pro abstraktní pojmy a stavba věty, zcela odlišná od mezinárodní spenglish.
Význam měly i úseky mezi jednotlivými symboly Gwang. Při běžné mluvě znaky plynule přecházely z jednoho na druhý a způsob jejich proměny do jisté míry závisel na hovořícím, který jejich pomocí vyjadřoval drobné nuance a vedlejší významy. Éterové s oblibou vytvářeli i celé dlouhé věty jako jeden velký obraz, kterému se říkalo struktura, a ta mnohdy vyhlížela jako nádherné umělecké dílo. Tímto způsobem dokázali ve vteřině sdělit velké objemy informací. Rychlost hovoru závisela pouze na schopnosti účastníků generovat a přijímat struktury. Žádná zvuková řeč něco podobného nesvedla.
Pro účely přenosu a záznamu informace méně vyspělou technikou existoval ke každému znaku Gwang akustický ekvivalent a značky pro jeho vyjádření. Tuto stránku Gwang vzali zběžně. Txatyas vysvětlila Tarminovi způsob používaný atomáry na Tyasvaranu, na jejím domovském světě. Zvukové přepisy Gwang závisely na druhu atomárů, na

hláskách, které dokázali vyslovit. Při zvukovém přepisu se symboly Gwang rozkládaly na základní tvary a každý z nich měl přiřazenou jednu slabiku. Přepsat složitější symboly si mnohdy žádalo velmi dlouhá slova. Například znak pro jméno Txatyas, ten krystal, který ho naučila, by k přesnému přepisu potřeboval téměř tři a půl tisíce slabik, a proto se užívaly zkrácené zvukové přepisy, první dvě až čtyři slabiky, které vystihovaly hrubý tvar znaku.
Když Tarmin ovládl základní vazby znaků, Gyrlaq mu popisoval ovládání cizích strojů.
Všechny komunikovaly ve Gwang a používaly nezvyklé povely a ovladače. V rychlosti si je zanášel do paměti. Jeho výcvik probíhal výhradně v cele na primitivních modelech přístrojů, vytvořených z kusů jídla nebo venku, jinak setrvával ve stavu bez energie, aby se neprozradil. Opakované návraty do mozku a odchody zpět do nevědomí ho neuvěřitelně ničily. Časem je zvládl provádět velmi rychle, ale nikdy si na ně nezvykl.
Když trochu pokročil, povídal si s Gyrlaqem. Ten mu každý večer s radostí předával řízení těla a přitom promítal pestré symboly, které se daly přibližně přeložit: "Ta příšerná údržba vašeho organismu. Samé nechutné věci. Udělej si to hezky sám. Být atosedem je pro étera moc těžkým trestem. Snad jen krystalizace je horší."
"Jaká krystalizace?" nechápal Tarmin, který se právě koupal.
"Vědomí provinilce se přesadí do krystalu," promítal Gyrlaq, "a ten se potopí na dno moře. Kdyby šéfové objevili, že jsem tě zatajil, potká mě to. Než krystalizace, radši se rychle rozmetat. To znamená jako vaše zemřít. U éterů se tomu říká rozmetání. Zkus ten znak, je hodně častý."
"Rozmetání," trénoval Tarmin chvíli válcovitý tvar plný hrotů a mihotavých šedých tónů, pak se zeptal: "Mohu se také stát krystalem?"
"Dávej pozor! Neužívej stát se - lidé stojí, ale mnohé bytosti ne. Vhodnější je vazba změněn či zformován," napomenul ho Gyrlaq a odpověděl: "Každé vědomí může být zformováno do krystalu. Ten se hodí mezi nějakou havěť. Je to strašlivé. Trčet bezmocný uprostřed kreatur veletucty cyklů. To moc vašich let. Jeden cyklus jich má dvacet sedm."
"A mohu být také změněn do éterské formy?" napadlo Tarmina.
"Atomár v těle étera se nazývá étesedem. Velcí zločinci se občas přesadí do nižší éterionské formy, třeba do kalega. Nepřej si to. Zešílel bys z toho. Pro tebe by byly vjemy éterionského těla stejně nesnesitelné jako vaše emoce pro nás."
"Ten kaleg, co to je zač?"
"Vytvarovals opět hrubou vazbu - co je to zač? - vhodnější je obrat - jaké podstaty je kaleg?" nabádal ho Gyrlaq.
"Jaké podstaty je kaleg?" opravil se Tarmin.
"Máloměrný éterionský tvor příbuzný vaší chobotnici."
"Nechápu. Co znamená máloměrný? Mám tři rozměry. Vy jich snad vlastníte více?" zarazil se nezvyklou myšlenkou.
"Rozměr nelze vlastnit. Je pouze jednou z měr. Ukážu ti to," promítl Gyrlaq rozlehlý barevný obraz složený z mnoha znaků Gwang. "Tahle struktura obsahuje deset měr a její póly směřují do tří rozměrů. Dávej pozor. Zachovám počet měr a póly přestavím do čtyř rozměrů."
Struktura vybuchla v děsivé duhové záplavě. Tarminovy oči se zběsile míhaly po vodopádu barev a tvarů ve snaze najít záchytný bod. Po chvíli se obraz vrátil do původního stavu a Gyrlaq ukázal: "Lidské smysly rozlišují pouze pár měr jako tvar, barvy, pohyby, dojemnosti.
Časem se jich naučíš zachytit více - mikrovibrace, vhledy, časové mezipřechody.
Ale v rozměrech nikdy nepostoupíš. Zůstaneš u tří."
"Kolik rozměrů mají éteři?" žasl, nedokázal si představit vícerozměrné bytosti.
"To závisí na módě. Většinou si jich drží pět, vznešenější i tucet."
"Moje dýka má naštěstí tři," vzpomněl si na Kiutlanuxsiwaj.
"Ona má do dýky daleko," promítl Gyrlaq. "Podle toho, co jsi mi ukazoval, ji obklopuje ochranný éteasón, pancíř vázaný z vysoceměrné energie. Odhaduji, že ten bude mít póly seřízené do dvou tuctů rozměrů. Pouze díky němu přežila déle než ostatní."
"Ale ona je normální předmět!" namítl Tarmin.
"Zdá se jím být. Kvalitní víceměrné vazby se tak zdánlivě chovají; některé se stahují do bubliny prostoru."
"To bych chtěl někdy zažít," vyhodil vesele, "požádám ji, aby mi éteasón půjčila."
"Nebude s tím rezonovat. Éteasón je vzácná a drahá věc. Umí maskovat za libovolné předměty a měnit tempo individuálního času. Jako atomár éteasón stejně nevyužiješ. Pro vás se vyrábějí aituasóny, štíty vyladěné na tři rozměry."
"A aituasón se dá získat?"
"Zajisté, ale cenou převyšuje všechny hyperlodě KosmoFlotily," promítl Gyrlaq pestře, "protože jeho formování trvá tucty cyklů. Vysoceměrné štíty užívají jen vysocí vojenští velitelé anebo důležité osoby."
"Že by dýka velela armádě? Které?" vytřeštil Tarmin oči.
"Zvukový přepis jejího jména - KIUTLANUXSIWAJ - bude asi zkreslený. Neznám tvar s přepisem KIUTL, ale kdyby byl zkomoleninou od QYIUL, pak by byla éterem z Aqyiulnawonu, ze soustavy blízké mému domovu," ukázal Gyrlaq.
"Škoda jen, že nebudeme moci tvou dýku navštívit. K jejím atomárům nás půjdou hledat ze všeho nejdřív."
Tarmin se zasmušil. V tomhle měl Gyrlaq pravdu. Hebkou Kadeř, svou novou sestřičku, hned tak neuvidí. Smutně prohodil: "Můžete-li mít čtyři rozměry, proč neutečete z trojrozměrného majlekenu sami?"
"To ti těžko vysvětlím. Jsi atomár a máš jen tři rozměry," promítl Gyrlaq pobaveně.
"Viděl jsem jednou váš naučný film o vícerozměrných prostorech. Docela zábava. Jedna bezměrnost za druhou. Ignorujete spoustu věcí, třeba vazební podmínky. Považ, že většina kosmu má tři rozměry."
"Hyperprostor jich má víc, prý až sedm," namítl Tarmin celý zmatený.
"Někde i čtyři tucty. Jenže struktury s více než třemi rozměry ztrácí trvalost a pevné roviny neopustíš lehce. Napřed musíš vyrovnat jejich únikové energie, podobně jako když startuješ z planety nebo vnikáš do hyperprostoru. Lze to

provést jenom někde a ještě s námahou. Takový skok do hyperprostoru si žádá řádnou dávku energie. Musíš zvolit místo, které má oslabené vazby, aby se ti vůbec povedl. Proto taky většina hyperkanálů začíná poblíž hvězdných soustav, neboť kolem nich jsou zlomy prostoru."
"Ukaž mi ještě tu víceměrnou strukturu," vrátil se Tarmin k předchozímu tématu a zkoumal Gyrlaqův rozlehlý obraz, připomínající abstraktní sousoší. Chyběla mu zkušenost a nedokázal z něho nic vyčíst.
"Všechny tvary mně připadají strašně zamotané," zobrazil zvlněnými tvary.
"A přitom je vytvořil atomár se znakem Keulnaičalang. Pravda, pocházel z poněkud méně zaostalé civilizace, než je ta vaše."
"Zaostalé!" zaplály Tarminovy zlostné symboly. "Promítáš, jako by člověk bylo jen zvíře na práci!"
"Už dost," ukázal mdle Gyrlaq, "vraťme se radši ke studiu povelů pro uzávěry."
"Ne! Chci napřed vědět, jak u vás berete atomáry!" vypustil Tarmin výrazně tvarované znaky. Gyrlaq dlouze mlčel, než zobrazil: "Jsme dvě zcela odlišné podstaty bytostí. Spolupracujeme.
To je vše."
"Gyrlaqu, promítni mi, jaké je u vás postavení atomárů!"
"Planetě a armádě velí éterové," zobrazil Gyrlaq, "atomáři si sami spravují své obce a zastávají nižší planetární úřady, vyspělejší druhy občas i vyšší. Jako u nás na Iralaqsuinu.
Jinde jsou na tom hůře, ale nikde nepovažují atomáry za zvěř, jen za vývojově nižší druh.
Mezi člověkem a zvířetem je velký skok v inteligenci, ale my éterové nejsme chytřejší než atomáři. Máme jen lepší smysly, delší věk a vyšší odolnost proti poškození."
"Naštěstí na Zemi žádní éteři nejsou!" vymetl Tarmin.
"Naštěstí?" zobrazil Gyrlaq jedovatými tóny. "Bez éterů nelze létat hyperprostorem.
Pouze my v něm umíme pilotovat lodě, protože vidíme vyšší míry na rozdíl od vás atomárů.
A na lidské hyperlodě nemysli! Létají hyperprostorem po vytyčených trasách podobným způsobem, jakým se u nás běžně provozuje samočinná doprava."
"Ví o tom KosmoFlotila?" ukázal Tarmin roztřepené znaky.
"Ne, nechala se obalamutit primitivním trikem," promítl mu Gyrlaq vesele a vygeneroval dlouhý řetězec znaků, který Tarmin luštil jen s krajními obtížemi. Neznal spoustu použitých vazeb a musel se na ně ptát. Teprve za dlouhou dobu odhadl přibližný význam výroku:
"Dajukévové si z KosmoFlotily naformovali svoji službu. Prodali jí hypermotory a návod na stavbu automatických hyperlodí. Ty jsou během průletu hyperprostorem řízené komorovými rezonátory, které přijímají navigační údaje od éterských majáků, umístěných v hyperprostoru podél všech tras vašich lodí, odtud až na Zem. Jenže majáky se musí neustále kalibrovat, protože hyperkosmos stále variuje a bez pravidelných korekcí navigačních vektorů by se lety brzy změnily v sázky na seberozmetání. Dajukévové ovládají KosmoFlotilu hrozbami, že zanechají údržby majáků a tím ukončí její kosmický sen. Té nezbývá, než je pokorně poslouchat."
"Ohrožují dvě miliardy lidí," připomněl mu Tarmin ostrými konturami. "Pokud zastaví dopravu hyperprostorem, všechny mimozemské kolonie se změní v druhé Narky!" přerušil projekci a jako pravý Narčan dodal ostré formy:
"Ostatně dobře jim tak, TĚM NAFOUKANCŮM!
Aspoň na vlastní kůži zažijí naši bídu, kvůli které se nám pořád vysmívají."
"Nechali jste se přechytračit. Pouhý důkaz vaší totální bezměrnosti," promítl mu Gyrlaq strakatě. "Vy lidé jste si nadšeně zakoupili vlastní zkázu a zaplatili za ni svými bližními. A ještě při ní spolupracujete....," přerušil svoje znaky a na jejich konci se objevila nepatrná šmouha, jako by chtěl něco dodat, ale v poslední chvíli si to rozmyslel. Tarmin si toho nevšiml.
Byl zcela ponořený do vlastních úvah.
"Možná, že existuje i jiný způsob než hyperskoky," napadlo ho po chvíli.
"Je jich víc," potvrdil Gyrlaq pestře. "Atomáři na Amiarasenu zkoušejí nadsvětelné pohony.
Fungují, ale žádají mnohoveletucetkrát více energie než ty nejnáročnější hyperskoky.
Prorazit světelnou bariéru není jen tak. Na Urertu zase testují teleporty. To, co se jim objeví na druhé straně, se občas podobá i odeslanému. Jsou dobré leda k odvozu odpadků. Hyperkanály jsou zatím jedinou levnou a spolehlivou dopravou, kterou známe. A k nim potřebuješ étery. Smiř se s tím."
"Co se stane, když vám pomohu utéct?" vrátil se Tarmin k palčivé otázce.
"Budete na tom lépe než teď," vygeneroval Gyrlaq ostře. "Uniknete přeformování v kvílející kreatury."
"Místo toho se změníme v otroky Tyasvaranu!" promítl Tarmin žhavými tóny.
"Otroky? Těmi jste už dávno, jen se podívej kolem sebe," zobrazil Gyrlaq černě. "Potřebujete pouze získat lepšího pána. Tyasvaran jím bude. Je mocný, ochrání vás."
"Nevěřím ti!"
"Měl bys hlavně trénovat Gwang!" vypálil ostře Gyrlaq. "Obrat nevěřím je nešikovný," vymetl ohnivě. "Toužíš-li někoho urazit, promítni mu - nech si své zmršené obrazy, nebo ještě lépe - vážeš křivoměrné tvary - u vás odvozujete nadávky od činnosti těla, u nás zase od měr," ukázal temně. "Ostatně ta velká struktura, kterou jsem ti před chvílí ukázal, když jsme hovořili o vyšších mírách, je moc slavná a plná nadávek. Trénuj ji," vyhodil výrazně.
"Má zkrácený zvukový přepis - Aitvár čuesyk l'geyvár čuesyk. Khilan vidan e'hailan ridan," promítl řetězec zvukových značek, pak znovu zobrazil pestrou strukturu a rozložil ji na jednotlivé symboly, které ukázal odděleně, jeden za druhým.
Teprve nyní pochopil Tarmin zhruba význam, který šel přibližně přeložit verši:
"Zmršenej boj pro zmršenej sen, ztratil jsem se v něm a už nevím, kdo jsem."
"Nechápu smysl výroku," namítl Tarmin zaraženě.

"Chce to praxi. Struktury generované étery jsou mnohonásobně spletitější."
"A ten atomár Keulnaičalang, co ji vytvořil?"
"Byl vojákem Ohgeinecae a zahynul v bitvě u Asuscionu, o níž ti vyprávěla Txatyas. Ta proběhla před dvě stě šedesáti cykly; což odpovídá přibližně sedmi tisícům pozemských roků," odvětil Gyrlaq výraznými tvary. "A dnes tvá zvědavost končí! Musíš trénovat obsluhu propustí v majlekenu, chceš-li nadále vířit mezi těmi, kteří jsou."
"Tím si právě nejsem jist. Utečeme z majlekenu, ale co dál?"
"Zmršení Dajukévové se budou roztékat děsem," ukázal rudými symboly Gyrlaq, "protože Txatyas sestavila mnohoměrný plán," zobrazil ohnivě, "a je vhodné, aby ti ho promítla sama," sdělil hranatě. "Dozvíš se ho, až zvládneš bezpečnostní vstupy. Jsi-li zvědavý, tak se snaž," dodal strakatě a začal popisovat chování zdejších zámků, kterým se mezi atosedy přezdívalo protiměrci, což znamenalo něco jako drzouni.

Kapitola 32 - Mnohoměrný plán
Po třech měsících nešlo útěk dále odkládat. Blížila se doba odchodu KosmoFlotily z Narky. Txatyas se konečně uvolila objasnit Tarminovi svůj plán. Celou diskusi vedli v projekcích na poslední společné vycházce, s velkými pauzami mezi jednotlivými větami, během nichž Tarmin usilovně překládal obrazy do spenglish, aspoň zhruba; přesné převody byly prakticky neproveditelné pro odlišné významy mnoha pojmů.
"Než ti vše povím, věnuji ti dárek," promítla Txatyas do vzduchu velmi složitý znak a k němu doplnila znaky. "Zahrnuje veletucet tvarů a má začátek zvukového přepisu TAEMIEN," naznačila zvukovými značkami. "Je tvůj, nauč se ho."
"Mám nové jméno," sdělil pastelově Tarmin. Netušil, co si o tom má myslet.
"Sestavit znak s přepisem TARMIN se mi nepodařilo," odvětila, "a zvukový přepis symbolů stejně nic neznamená. Ty znáš metodu atomárů Tyasvaranu, ale jiné druhy bytostí převádějí Gwang odlišně, podle zvuků svých těl, a přepisy se od sebe hodně liší. Pozor, nahoře přidej zaoblení, a ne tak velké vibrace," opravila Tarmina, který zkoušel svůj symbol. Moc mu nešel, a přesto ukázal pestře: "Je krásný, komu patřil?"
"Je pouze tvůj a formovala jsem ho tři měsíce," zobrazila jemnými tvary. "Vložila jsem do něho nízkoměrné variety odvozené od víceměrných vibrací tvého těla. Každý éter pozná, že byl sestaven pro tebe."
"Škoda jen, že ho lidé neuvidí."
"Není pro lidi, ale pro étery. Pouze významní atomáři mají svoje vlastní éterské symboly.
Na znamení jejich důležitosti pro svět éterů. Ostatní užívají jen zvukové značky. V tvém symbolu Taemien leží i část mých tvarů. Dostaneš-li se někdy na Tyasvaran, moje uskupení tě přijme jako sourezonujícího atomára a to znamená hodně."
"Děkuji ti," ukázal malebnými tvary, kterými zastřel fakt, že ho nezvyklý dar spíše zmátl, protože nechápal přesně jeho dosah.
"Ukáži ti teď něco o hyperkanálech," promítla. "Hyperprostor se stále mění. Představuje divoké vření gigantických energií schopných tvarovat hvězdy, obrovských vírů času vázajících hmotu po miliardy let, prostorových zlomů, které do sebe nasávají celé galaxie. Hyperlodě v něm mohou cestovat pouze pásy klidných zón - hyperkanály, mimo ně jim hrozí rozmetání silami dostatečně mocnými na tvorbu a ničení celých vesmírů. Občas se stává, že se hyperprostor rozvíří a poruchy izolují některou oblast od ostatních."
"Odříznou ji od ostatního vesmíru?" nechápal Tarmin.
"Ano i ne," sdělila pestře, "hyperkanály umožňují rychlé cesty mezi hvězdami. Jejich sítě jsou zhruba podobné vašim silnicím mezi osadami uprostřed divočiny. Pokud hyperkanál existuje, lze se rychle dostat z jedné hvězdy na druhou, čili jet pohodlnou stezkou do další osady. Stává se však, že hyperkanály spojují několik planet jenom mezi sebou a vytvářejí izolovaný shluk. Ten je jako nepřístupné horské údolí, v němž vedou silnice pouze mezi osadami, ale žádná z nich nemíří za bariéru skal. Ocitnout se tam, znamená uvíznout v pasti."
"Ale hory mohu přelézt," namítl.
"I izolovaný shluk můžeš opustit, ale musíš z něho odletět přes mezihvězdný prostor a taková cesta ti bude trvat celá staletí. Místo rychlé jízdy po silnici se budeš prodírat vražednou divočinou a přes kameny. A nachází-li se cíl v jiném třírozměrném prostoru, bez hyperkanálu se k němu vůbec nedostaneš. Jedině hyperprostor umí rychle překlenout propast mezi dimenzemi."
"A cesta z NARKY a dalších planet, kde žijí lidé?" zeptal se. Pro Narku neznal znak a její jméno přepsal zvukovými značkami. V tomhle směru měl Ravenang výhodu, KosmoFlotila ho pojmenovala podle éterů. Narka by sice šla vyjádřit jako Nový Eden, ale neměl tenhle název rád.
"Cesta k vám se vytvořila nedávno a je pouze jediná. Všechny vám přístupné světy -
Země, Ravenang, NARKA - se nacházejí ve výduti. Tak se označuje shluk hyperkanálů, do něhož vede jediný přístup, osamělý tunel dovnitř uzavřeného údolí," objasnila a ze zdvořilosti použila stejně jako on lidové jméno planety, vyjádřené zvukovými značkami.
"Aha, ten východ je u NARKY!" dovtípil se Tarmin.
"Ano. Začíná nedaleko ústí hyperkanálu, kterým vaše hyperlodě skáčou na Ravenang.
Z NARKY vedou tři hyperkanály - na Ravenang, Socoaberu a Dajukérii, ale KosmoFlotila zná jenom jeden, ten vedoucí na Ravenang."
"Stop! Vy znáte jména hvězdných soustav, ale já se v nich ztrácím," vymetl Tarmin pokřivené znaky.
"Promítnu ti zjednodušenou mapu okolí NARKY," odvětila. Když se Tarmin v mapě trochu zorientoval, vysvětlila: "Mapa popisuje pohled z hyperprostoru, ve kterém cestujeme. Z něho vystupujeme do více trojrozměrných vesmírů. Vzdálenost proto měříme dobou letu hyperprostorem, a nikoliv trojrozměrnou délkou, jako to děláte vy. Hvězdné soustavy, mezi kterými vaše lidstvo létá, se nacházejí celkem v sedmi vesmírech a leží od sebe nekonečně daleko v

třírozměrném prostoru, ale velmi blízko ve víceměrné hypervarii."
Tarmin jen vytřeštil oči. Gyrlaq si všiml jeho úžasu a dodal: "Planety spojené hyperkanály nemusí nutně ležet ve stejných prostorech. Zrovna tady u NARKY je hezká hyperprostorová vidlička. Jeden hyperkanál vede z ní na Ravenang, který leží ve zcela jiném vesmíru.
Druhý ji spojuje s Dajukérií, kde jsou trosky bitevních lodí, pozůstatků dávné bitvy u Asuscionu; zase jiný vesmír. Poslední míří ke hvězdě Socoabera. Opět další vesmír."
"Z NARKY lze letět třemi směry?" podivil se Tarmin.
"Když máš hyperloď, tak ano," potvrdila Txatyas.
"Ale jak ji získáme?" zajímal se.
"Trénuj se v hádankách," namítla, "už jsem ti řekla dost," zobrazila vyčítavě. "Zkus na zbytek přijít sám. Ptej se, odpovím na tvé otázky."
"Otázky, odpovědi, hra na hádanky!"
"Tak se u nás jedná," objasňovala. "Svět je energie a jeho záležitosti se sluší vázat do jemných forem, aby se náležitě kultivovaly. Víceměrná bytost odpovídá na dotazy pravdivými, ale mlhavými obrazy, aby sdělila co nejméně. Vytváří zajímavé příměry, ukrývající podivuhodné hádanky, jež protistrana s potěšením luští a oplácí za ně novými záhadami."
"Jsem z toho zmaten. Zkus jednou udělat výjimku z vašich pravidel a vysypat jedy na stůl, jak se u nás říká," navrhl unaveně.
"U vás snad! U nás ne! A proto buď zdvořilý a snaž se hádat," odmítla ostře. Vzdychl, ale zvědavost mu nedala, a tak přemýšlel. Požádal ji opět o zobrazení mapy hyperkosmu, chvíli ji zkoumal a pak dostal nápad: "Tyasvaran, tvůj domov, je blízko a lidské lodě na Ravenang létají kolem výstupního kanálu z naší výdutě, toho by šlo využít," opět se dlouze zahloubal. "Lze odklonit hyperloď od trasy?"
"Jsi blízko, ale únos hyperlodi je mimo naše síly," promítla Txatyas.
"Vzkaz! Pošleme signál!" napadlo náhle Tarmina.
"Ano," potvrdila spokojeně Txatyas, "na Tyasvaranu se neví o téhle planetě. Hyperkanál vedoucí sem se otevřel teprve před několika sty lety a Dajukévové ho náhodou našli. Zkazíme jejich tajemství a vyšleme na Tyasvaran havarijní signál," zavlnila spokojeně svými znaky. "Při úpravách v podzemí majlekenu našel jeden atosed se znakem Fwerekhg starý hypervibr, vojenské zařízení pro vyslání nouzového signálu, zřejmě pozůstatek dávné války. Fwerekhg nevydržel být atosedem a před pár lety se seberozmetal, ale před svým zánikem mi promítl informaci, kam schoval hypervibr."
"Proč tedy nevyšlete signál rovnou?"
"Ze dvou důvodů," vygeneroval tentokrát Gyrlaq. "Za prvé by byl hodně slabý. Vstupy do hyperprostoru jsou příliš daleko od planety, a proto hypervibr musíme dopravit do blízkosti lidské hyperlodě. Naprogramoval jsem ho, aby se sám zavrtal do jejího trupu a spustil se v blízkosti hyperkanálu na Socoaberu. Ten lidské hyperlodě míjejí devět hodin před svým skokem na Ravenang."
"Ale to zařídíme snadno!" promítl Tarmin vesele. "Na orbitální stanici se běžně létá. Na hyperlodě se pořádají exkurze, teda, když máte peníze na lístek. Lehce můžeme hypervibr propašovat i dovnitř lodi."
"Zbytečné riziko," odmítl Gyrlaq, "stačí se přiblížit k trupu hyperlodi na dva kilometry a vše ostatní zařídí program hypervibru."
"A ten druhý důvod?" zajímal se Tarmin.
"Hypervibr je určen pro použití v kosmu. Jeho mohutná hypervibrace zabije vše živé v širokém okolí. Vytvořil jsem program i pro tenhle případ. V nouzi ho spustíme. Škoda jen, že majleken je stíněn proti hypervibracím a nelze jimi zničit Dajukévy."
"A ta hyperloď, která hypervibr poveze?"
"Zanikne. Bude to nutná oběť válce. Doufáme, že s tím souhlasíš?"
"Co se dá dělat. Zmršená válka," zakabonil se Tarmin. Deset tisíc pasažérů odvezeno na onen svět. S omluvou - válka. Vlastně ve válce se to tak dělá. Vznešenost existovala vždycky jen mimo ní. Ve slovech.
"A jak je velký ten hypervibr?" zeptal se.
"Ve třírozměrném pohledu je malý, asi takhle," promítla Txatyas a dala vedle sebe ruce zaťaté v pěst. "Ukryli jsme ho v podzemí majlekenu, poblíž místa, kde jsou i naše éterská těla. Musíš ho vynést ven a ukrást naše těla."
Tarmin se zamyslel. Představa hodného strýčka, který jim sem přiletí vyřešit palčivé problémy byla lákavá, ale nějak jí nevěřil.
"Txatyas, promítni mi, co se stane, až sem přiletí vojska Tyasvaranu," vybídl ji.
"Předbíháš čas," ukázala šedě, "a vytváříš zbytečné vazby. Se symbolem, který jsem ti naformovala, se nemusíš ničeho obávat. Éterové z Tyasvaranu budou sledovat tvé znaky."
"A když je o něco požádám, vyhoví mi?"
"Vytvoříš-li smysluplnou vazbu, přihlédnou k ní," promítla ploše. "Éterské uskupení, ke kterému náležím, má mnohoměrné vazby. Šetři ale svými obrazy. Neznič si dojem."
"Tak. Jsem atomár," ukázal roztrpčeně. "Shlédnete na moje obrazy a to bude vše. Co kdybych si přál, aby jste nás nechali samotné v naší výduti? Budeme si tu žít svým máloměrným životem. Vyhovuje nám to tak."
"Ano, chcete tu vířit sami," ukázala klikatými strakatými tvary, "v oblasti protkané dávným nepřátelstvím, blízko Dajukérie s vraky bitevních lodí, vydatného zdroje cenných víceměrných zbraní. I kdyby Tyasvaran souhlasil s touhle hyperkosmickou atomařinou, tipni si, jak dlouho by jste tu přežili. Dajukévové objevili cestu k vám. Najdou ji i jiní."
"Nějací éterové," vyhodil jedovatými tóny, "co se budou zobrazovat jako víceměrní a přitom formovat jedno křivoměrstvo za druhým. A ty vaše pekelné formovače jsou tím nejhorším patvarem ze všech!"

"Nejsou naše. Vymysleli je atomáři," ukázal temně Gyrlaq, "asurianští atomáři. My éterové jsme je pouze uměli využít lépe než oni."
"K cestě za mocí," doplnil Tarmin.
"Formovače nám pomohly k tomu, co nám právem patřilo. I vy lidé jste získali převahu nad zvířaty více způsoby. Nejen svými skvělými zbraněmi," ukázal mu Gyrlaq jedovatými řvavými barvami.
"Hádám, že před vznikem formovačů, jste nad námi neměli převahu. Ale určitě jste o ní tehdy už usilovali. Jak proti vám bojovali atomáři?" zajímal se Tarmin. Txatyas zbledla a zírala na něho skoro pět minut bez pohnutí. Pouze občas se před ní objevovaly složité struktury planoucí barvami, které mizely dříve, než je Tarmin nestačil zachytit. Gyrlaq uvnitř Tarminova těla se také chvěl rozhořčením a odpovídal jí podobným způsobem.
"Co se stalo, proč nic nepromítáte?" ukázal Tarmin po chvíli nejistě. Žádný obraz mu neodpověděl. Oba éterové ho ignorovali. Až po deseti minutách se ve vzduchu ukázal plochý neforemný řetězec od Gyrlaqa: "Atomáre, hrubě jsi znevážil Txatyas. Naformovala ti drahocenný symbol jména a ty místo spolupráce přemýšlíš o jejím rozmetání."
"Uvažoval jsem o historii, zajímalo mě...," bránil se Tarmin.
"Nezhoršuj dál svoje nestabilní vazby!" smetl jeho znaky Gyrlaq. "Txatyas uvažuje o zrušení celého plánu."
Tarmin suše polknul. Chápal, co by to pro něho mělo za následky. Opatrně ukázal:
"Txatyas, já se ti...," chtěl zobrazit slovo omluvám, ale zjistil, že pro něj nezná žádný znak.
Promítl tedy Gyrlaqovi: "Nevím, co se u vás dělá v téhle situaci."
"Jedině činy. Malebnými obrázky nic nenapravíš," konstatoval bezvýrazně Gyrlaq. Tarmin chvíli dumal, pak si vzpomněl na éterskou hru na hádanky.
"Txatyas, ten útěk z majlekenu. Pomůže nám někdo z šéfů majlekenu?" promítl jí těmi nejjemnějšími tóny, které svedl.
"Šišoměrná atomárština! Mít nějakého Dajukéva za spojence, už jsme dávno pryč," ukázala mu šedivé kostrbaté nehezké placky. Tarmin se znovu ponořil do úvah a usilovně se snažil rozlousknout předloženou záhadu. Zlobila se na něho a nepomohla mu ani nejmenším náznakem. Odpovídala mu jedině jízlivými poznámkami a nechala ho lámat si hlavu.
Teprve před soumrakem, když měl mozek už téměř uvařený usilovným bádáním, odkryl všechny taje.
Plán Txatyas spočíval na jeho schopnosti procházet silové zábrany. Éterové dokázali proniknout tenkou hmotou a dveře by musely mít tloušťku aspoň půl metru, aby je zastavily, a proto důležitá místa majlekenu chránila silová pole. Pánové majlekenu úmyslně používali typ bariér, který bránil pouze průniku vědomí éterů, ale lidská mysl jimi prošla bez nebezpečí. Čuegájové pracující v majlekenu byli lidmi změněnými ve stroje a měli v mozku vypálenou slepou poslušnost. U nich vzpoura nehrozila a jejich volný pohyb po majlekenu dovoloval, aby chodili bez doprovodu a řízení pouze rozkazy, které jim Dajukévové udíleli prostřednictvím zlatých kroužků.
Celá akce vyžadovala, aby Tarmin cestu ven uvolnil také pro atosedy. Nešlo čekat na vycházku. Vynesení těl éterů a ukrytého hypervibru šlo provést pouze v noci, kdy v majlekenu neprobíhaly stavební práce, a zatajit jen do rána. Naštěstí silová pole blokující pohyb zajatých éterů po majlekenu se dala dálkově ovládat z terminálů v řídícím centru.
"Zmršenej boj! Tohle nebude legrace!" zaklel Tarmin.
"Ale uspějeme-li," ukázala Txatyas, konečně nepatrně usmířená, velký obraz, "prvotní proud energie pozdraví Dajukévy, neboť jejich čas mezi těmi, kteří jsou, již brzy dovíří!"

Kapitola 33 - Tam život, zde smrt!

Útěk začal uprostřed hluboké noci. Gyrlaq opustil tělo a přenechal ho celé Tarminovi.
Ten se asi hodinu pomalu rozcvičoval, aby získal jistotu pohybů, a pak se rozloučil s malým obláčkem Gyrlaqova vědomí. Pouze pět hodin mohl Gyrlaq existovat bez těla, aniž by se začal rozpadávat.
S mrazením na duši otevřel Tarmin dveře a prošel silovým polem, které blokovalo východ z cely. Když se v něm utišily nepříjemné pocity, vyvolané průchodem bariéry, rozhlédl se po temné chodbě, která spojovala luxusní cely atosedů. Různé výhody poskytované atosedům jako kompenzace za jejich těžkou službu v lidském těle a také strach před krystalizací způsobily, že Txatyas získala pro svůj plán kromě Gyrlaqa už jen atoseda se začátkem přepisu jména Ecdy. Ostatním buď nevěřila, nebo se k ní odmítli připojit.
Tarmin teď zamířil k Ecdymu. Dal se temnou chodbou vlevo a minul dvoje dveře. Třetí našel pootevřené. Za nimi čekal černoch, který hostil atoseda Ecdyho. Tarmin vklouzl do jeho cely, která vypadala stejně jako Gyrlaqova. Ecdy mu dal pracovní uniformu, kterou pro něho ukradl, a pomohl mu přestrojit se za čuegáje. Na krk mu nasadil zlatý povelový kroužek a pečlivě překontroloval jeho činnost. Spokojen s výsledkem se rozloučil s Tarminem větou, kterou ze zdvořilosti namáhavě vykoktal ve spenglish: "Já teď... promítat... k velikému megalovi... a ukazovat mu... že tvoje akce.. být taky... v jeho vlastní zájem...."
"Kdo je to megal?" promítl mu na oplátku Tarmin ve Gwang. Ecdy ho povzbudivě poklepal po rameni a zobrazil znaky: "Obrovská bytost patřící do jiné podstaty. Je velká jako vesmír a my všichni víříme uvnitř ní. Její přízeň budeš teď hodně potřebovat. Raději už běž a neztrácej čas."
Tarmin mu odpověděl úsměvem; o přízni bohů si myslel své; a vyšel z jeho cely. Kráčel tmou dále doleva až k silové bariéře, která uzavírala celou sekci atosedů. Skrz ní pronikl na širokou, slabě osvětlenou chodbu, po jejíž podlaze se táhla dlouhá žlutá čára. Rychle na ni vběhl a začal po ní pochodovat s pohledem upřeným dva metry před sebe. V duchu si dokolečka opakoval: "Příkaz od Grvel přinést mab z modrého sektoru."
Kroužek vytvořil ve vzduchu před ním projekci měnícího se symbolu Gwang, který informoval étery o úkolu v mysli čuegáje. Tarmin rázoval dlouhou chodbou až k průsečíku žluté čáry s červenou, kde odbočil, a po spirálovité nakloněné rovině sešel úplně dolů do modrého sektoru. Jeho kroky nyní duněly po modrém pruhu, který vedl po kraji široké chodby, kolem níž ležely vstupy do ubikací Dajukévů, většinou prázdných. Žila v nich zatím stovka formovatelů,

jakési éterské obdoby pozemských stavařů, a dvacet vojáků strážní služby. Občas míjel obláčky, ale neotočil se za nimi. Oči čuegájů neviděly étery. Neustále upíral zrak na podlahu za neustálého drmolení příkazu. Nikdo si ho nevšímal. Tarmin plnil běžný rozkaz vedení majlekenu. Šel pro mab, malé pouzdro, které obsahovalo jakousi pro étery opojnou věc.
"Příkaz přerušit. Nový povel stát!" promluvil náhle jeho kroužek strojovým hlasem.
"Do děsů!" zaklel v duchu Tarmin. Od Gyrlaqa věděl, že občas vojáci pozastaví činnost čuegáje a použijí ho k vykonání krátké práce. Rychle zareagoval. Postavil se do pozoru a v mysli opakoval: "Stát!"
"Jít do osvětleného otvoru!" zaznělo opět z jeho kroužku. Tarmin větu memoroval, udělal vpravo bok a po čtyřech vlezl do kruhové díry, ze které vycházela modravá záře.
U jejího vstupu zahlédl bělavý obláček s rudým nádechem nahoře, což znamenalo vyššího komandanta. Tarmin zbledl. Éter přerušil příkaz Grvelu, nejvyššího velení. Pokud o tom pošle na Grvel zprávu, ihned zjistí, že nikdo ze šéfů neposlal čuegáje pro mab.
Vnitřek podivné prostory připomínal polokouli. Ve stěnách, na boku i nahoře se černaly oválné otvory plné obláčků, které visely na stropě podobné hladovým mouchám. Na podlaze spočívalo tělo malé čuegájky; bylo jí sotva dvanáct; a vedle ní stejně starý čuegáj. Oba leželi bezvládně, nazí, pokrytí modřinami a krvavými drápanci a z úst jim vytékaly praménky krve. U stěny stál udýchaný čuegáj rozložité postavy ve věku asi čtyřiceti let.
"Gyrlaqu, budu mít na tebe hodně otázek!" zakvílel v duchu Tarmin a náhle uviděl, že jeho kroužek začíná opakovat jeho myšlenku ve Gwang.
"Jít do osvětleného otvoru!" počal zděšeně drmolit. Vzor před ním zarazil pohyb a počal novou frází. Naštěstí si éterové jeho zakolísání nevšimli.
"Vzít jedno mládě do hnědého sektoru," uslyšel Tarmin rozkaz z kroužku.
"Vzít jedno mládě do hnědého sektoru," opakoval v duchu mechanicky a sehnul se pro lehčí čuegájku, která neměla víc než třicet kilo. Druhého zraněného vzal dospělý čuegáj, zřejmě přivolaný k odnešení obou těl. Neunesl je sám, a proto mu zavolali na pomoc otroka, který šel právě kolem.
Tarmin s čuegájkou v náručí udělal nepatrné kolečko a pustil druhého napřed. Prolezl za ním kruhovým otvorem. Na chodbě si oba hodili těla kolem ramen. Čuegáj se vracel chodbou proti směru, kterým Tarmin šel prve. Po několika metrech zabočili na zelenou čáru vedoucí dlouhou úzkou chodbou. Tarmin přemýšlel, jestli má položit čuegájku na zem a pokusit se projít. Uvidí-li ho ale komandant Dajukévů, podiví se, že se vrací tak brzy, a zraněné tělo by bylo na chodbě nápadné. Na druhou stranu hnědý sektor znamenal cely čuegájů a mohou tam poznat, že Tarmin je cizí. Obě řešení znamenala riziko. Malá čuegájka kolem jeho ramen zasténala a její povelový kroužek zobrazil myšlenku, kterou měla v hlavě, ve Gwang: "Bojovat proti samec."
No nazdar, oni snad pořádají zápasy, zaklel Tarmin. Jeho myšlenka se opět zavlnila ve Gwang před povelovým kroužkem. Rychle ji smetl zesíleným soustředěním na rozkaz "Vzít jedno mládě do hnědého sektoru" a šel dál. Ještě dvakrát zahnuli, než vystoupali o patro výše a dostali se na hnědou čáru. V prostoře panovalo teplo a silně to tam páchlo. Míjeli cely se širokými vstupy bez dveří, vedle nichž visely na stěnách oděvy, a uvnitř leželi na pryčnách nazí čuegájové obého pohlaví. Viděl tam i pářící se dvojice, které se kroutily mezi spáči, a u mnohých čekali samci na vystřídání. Z jedné kobky zaslechl i tlumený dětský křik. Proběhl mu z toho mráz po zádech. Šel kolem stájí čuegájů, biologických robotů šéfů majlekenu vyrobených z lidí, které jim prodala KosmoFlotila.
Čuegáj dopochodoval k širokému stolu a položil zraněné tělo, které nesl. Tarmin vedle něho dal čuegájku. Potom se oba postavili ke stěně vedle stolu do pozoru a v mysli opakovali:
"Vzít jedno mládě do hnědého sektoru."
Z otvoru ve stěně vyklouzl rozespalý atosed, který hlídal celou sekci. Tarmin ho znal z vyprávění Gyrlaqa. Jmenoval se Jvaselian. Nevšímal si Tarmina a čuegáje, kteří stáli v pozoru u stěny. Pouze se letmo podíval na malé čuegáje položené na stole, pak znuděně došel ke kroužku komunikátoru a opřel se o něj čelem. Po chvíli přinesly čtyři čuegájky dvoje nosítka. Před krky jim zářily symboly: "Ošetřit rány mláďat."
Naložily zraněné a odpochodovaly chodbou. Nyní promluvily kroužky na hrdlech Tarmina a čuegáje vedle něho: "Volno, jít cela!"
Čuegáj odpochodoval. Tarmin se však nepohnul a v mysli vyvolal slova: "Přerušen příkaz od Grvel přinést mab z modrého sektoru."
Nic se nedělo. Tarmin stál u zdi, opakoval v duchu slova o přerušeném příkazu a napínal veškerou svoji vůli, aby se nerozklepal nervozitou. Jvaselian přešlapoval opodál a zamyšleně si ho prohlížel a vypadalo to, jako když nad něčím váhá.
"Dokončit přerušený příkaz," promluvil po nekonečně dlouhé minutě povelový kroužek.
Tarmin rychle rázoval zpět chodbou a s úlevou opakoval v duchu: "Příkaz od Grvel přinést mab z modrého sektoru."
Trvalo mu dobrých deset minut než se vrátil na modrou čáru. Otvor, kde ho chytili, již potemněl. Podle Gyrlaqa éterové používali světlo, stejně jako podlahy, jenom kvůli lidským čuegájům, sami takové věci nepotřebovali. Tarmin pochodoval ještě padesát metrů. Modrá čára na podlaze nyní prudce zahýbala ke skladům mabu. Zastavil se a otočil. Nikoho za sebou neviděl. Rychlým během těsně podél stěny překonal dalších dvacet metrů a vklouzl do boční chodby. Po cestě si sejmul z krku zlatý kroužek a zahodil ho do temného kouta.
Obsahoval výstražný maják, který by prozradil jeho přítomnost v nedovolených částech majlekenu. Zastavil se před ocelovými dveřmi na konci tunelu a dotkl se jich. Ve vzduchu se mihla věta ve Gwang: "Co chceš?"
Znamenala běžnou otázku zdejších drzých zámků, zvaných protiměrové. Tarmin se skrčil, dal své čelo těsně před snímač a vyvolal před sebou symbol: "Služba."
"A znáš heslo?" zajímal se protiměr.

"Mnohoměrný mab a vítězství nás vždy rozvíří," ukázal mu Tarmin. Dveře cvakly a odsunuly se do boku. Měly tloušťku nejméně jednoho metru. Proběhl jimi. Uzavřely se za ním. Obklopila ho tma. Poslepu, jenom s rukou na zdi, utíkal dolů po točité spirále, která znamenala nebezpečný úsek cesty. Pokud na ní někoho potká, bude ztracen. Čuegájové bez doprovodu éterů zde neměli co dělat.
S úlevou dorazil dolů. Dal se doleva. Přimáčknul se k nepravidelné stěně a hmatem našel druhé dveře. Nebyly zamčené a odsunuly se na pouhou odpověď vstoupit. Vklouzl dovnitř.
Panoval tam mráz. Ve středu místnosti uviděl oválnou průhlednou nádrž, ze které vycházelo slabé růžové světlo. Chránila ji mohutná kruhová silová bariéra, která měla zesílenou tloušťku a představovala největší riziko celé operace. Její vypnutí, ať k němu došlo z jakéhokoliv důvodu, automaticky spouštělo poplach, aby každý v majlekenu věděl, že někdo manipuluje s těly atosedů, a pokus o její překonání rozmetal spolehlivě vědomí každého étera. I lidskému vědomí hrozila smrt, ale podle Gyrlaqa by člověk mohl přežít, kdyby se zaštítil ochranným vzorem energie. Možná. Byla to pouze Gyrlaqova domněnka. Zatím nevyzkoušená.
Tarmin došel až těsně k zábraně a v duchu vyvolal představu tvaru jednoduchého ochranného vzoru a drmolil jeho zvukový přepis. Soustředil se skoro deset minut, než získal jistotu, že jeho ochrana dosáhla tvaru, který ho naučil Gyrlaq. Potom proskočil dovnitř.
Ihned ho zkroutily deprese a halucinace a nekonečně dlouhé minuty po něm lezly iluze chlupatých červů a pavouků, které si pamatoval ze svého ošetření. Třásl se, kroutil křečemi a dávil. Vší silou ale udržoval v mysli tvar a zvukový přepis ochrany. Když se vše uklidnilo, oddechl si. Snad přečká i cestu ven.
Zvedl víko nádrže. Vyvalil se z ní závan ledového vzduchu. Uvnitř stálo padesát kapslí, o průměru pět a délce dvacet centimetrů, které obsahovaly éterská těla atosedů. Očima vyhledal tři se symboly vězeň AS-17, AS-05 a AS-27, které patřily Gyrlaqovi, Txatyas a Ecdymu.
Svlékl si triko, které měl pod oděvem, obalil si jím ruce a hmátl pro první pouzdro.
Jeho ruka bolestně udeřila do hrbolaté zábrany. Co se to děje?
Naklonil se nad mrazivou nádrž a zkoumal překážku. Objevil síť z průhledného materiálu.
Udeřil do ní, napřed slabě, pak vší silou. Místností zazněla pronikavá rána, až se sám vyděsil, ale mříž nepovolila.
Prohlížel okraje a narazil na tři masivní zámky s vyrytými značkami ve spenglish - Krystalsklo třídy 10-KTH. Vyrobil Alidium, m.s.ea, Ravenang, což znamenalo krystalické sklo nejvyšší kvality, odolné vůči explozi o síle deseti kilogramů tritolhexonu. Proti éterům chránilo nádrž silové pole a proti atomárům stála neviditelná mříž. Útěk selhal hned na začátku.
Co teď? Především musel ven. Opět vytvořil ochranný vzor a proskočil polem. Na druhé straně se svalil k zemi.
Deprese a halucinace byly tentokrát mnohem horší než prve a trápily ho skoro půl hodiny. Když dozněly, s drkotajícími zuby vyšel na teplou chodbu, a chvíli nerozhodně přešlapoval. Vrátit se nemělo cenu. Gyrlaq se bez pomoci přístrojů nemohl nasoukat zpět do jeho těla. Tarmin potřeboval pokyny.
Šel asi šedesát metrů vpravo k širokému průchodu do řídícího centra, za nímž světélkovaly podivné tvary cizí techniky. Nad dveřmi uviděl otvor strážní kukaně. Naštěstí prázdný.
Šéfové zde stavěli stráže, ale podle Txatyas éterské hlídky plnily v noci službu nedbale.
Tvrdila, že vojáci Dajukévů mají kázeň stejně mizernou jako viry, které vyrábějí ve svých laboratořích. Strážní považovali za zbytečné hlídat prázdnou chodbu a místo toho se zdržovali většinu času na obchůzce ve středu komory, kde zaháněli nudu společně s obsluhou centra.
Opatrně proklouzl vstupní silovou bariérou a vyhledal vlnité ježice druhého terminálu od dveří, jehož světlo bylo seřízeno na oči atosedů, kteří u něho občas pracovali. Vyslal příkaz k zapnutí. Vzápětí se ukázal prostorový symbol vstupu do operačního systému. Natočil ho tak, aby trojbarevnou spirálou směřoval vzhůru, a poslal žádost o vyvolání ovládání bezpečnostního systému majlekenu. Tvar se zavlnil a potemněl. Tarmina obklopilo pole, které ho chránilo před pohledy jiných. Systém žádal o klíč. Tarmin s hlubokým soustředěním promítal do vzduchu řetězec složený ze dvaceti devíti symbolů, které představovaly Gyrlaqův velký úspěch. Jeden neopatrný důstojník kdysi zapomněl vedle terminálu paměťový memor, na kterém měl heslo poznamenané, a dříve, než si uvědomil svou chybu, Gyrlaq se heslo naučil, aniž vzbudil sebemenší podezření.
Tmavé pole zmizelo. Ježice opět zaplály a ukázaly mapu majlekenu, která z Tarminova pohledu představovala zběsilý chuchvalec čar. Dostal však přesnou instruktáž, na které body má sáhnout a po malé chvíli už uviděl jedinou čáru s třiceti výklenky - celami v sekci atosedů. Našel značku cely Txatyas a zapojil spojovací zařízení. Ukázal se kout místnosti zabíraný seshora, v něm netrpělivě čekala Txatyas.
"Nádrž kryje mříž," promítl Tarmin hranatě, "co mám dělat?"
"To není možné, zabloudil jsi!" objevily se její znaky roztřesené děsem, "byla jsem u ní dvakrát. Žádná mříž tam nebyla! Chceš nás rozmetat! Už venku jsi na to myslel. Proč? Proč to chceš?" bortily se její symboly.
"Nechci, věř mi, Txatyas," promítl jí pevnými tvary. "Je to pravda. Kruhová nádrž a v ní kapsle," ukázal obrázek místnosti, "těsně nad nimi je průhledná mříž. Není vidět. Drží ji mechanické zámky, které odemknu," zobrazil jejich tvar.
"Ne, ne... Já nechci...," vymetla pokřivené tvary a sevřela si hlavu do dlaní. Teprve po minutě se uklidnila a promítla: "V uniformě čuegáje, kterou jsem ti dala, je fólie s pokyny od Gyrlaqa, máš ji?" upřela na něj bledou tvář. Zarazil se. Svůj oblek dostal od Ecdyho a měj jedinou zcela prázdnou kapsu. Pak mu došlo, že jejich hovor se automaticky nahrává, a Txatyas chtěla zachránit aspoň Ecdyho.
"Mám ji," potvrdil neexistující věc. Hořce se usmála, že zareagoval správně, a výraznými symboly mu ukázala: "Zkus utéct sám. Řiď se pokyny na fólii," přerušila na moment projekci a rozloučila se: "Souznění s megaly, atomáre. Odemkni mou a Gyrlaqovu celu, ať s ním mohu naposledy zavířit."
Neuvedla symbol jeho jména Taemien, což ve světě éterů znamenalo neúctu, ale i to chápal. Nechtěla, aby se o něm

dozvěděli Dajukévové. Odvětil: "Souznění cílů, Txatyas.
Přenes Gyrlaqovi mé mnohoměrné vibrace. Otevírám na veletucet vteřin obě cely."
Přerušil projekci a vypnul silová pole, která uzavírala vchody, aby poskytl Txatyas čas doběhnout ke Gyrlaqovi. V duchu počítal do veletuctu, oblíbeného čísla éterů používajících dvanáctkovou číselnou soustavu, a nervózně prohlížel temnou prostoru před sebou. Vpředu zářila nepatrná světla a občas se tam mihly bělavé obláčky.
Opět zapnul obě bariéry, aby se jejich zrušení nikdo nevšiml, a se smutnou myšlenkou na oba étery, kteří budou nuceni seberozmetat se, aby unikli krystalizaci, zhasnul terminál a vyběhl z řídícího centra. Klusal tmou podél zdi až do malého záhybu, kde nahmatal průchod do velkého sálu. Šel jím velmi opatrně kolem stěny na druhou stranu. Podlaha nesla stopy stavebních aktivit, zakopával o pohozené předměty a narážel do strojů. Po hmatu vyhledal velkého hranatého robota stojícího na mechanických nohách a na druhý pokus otevřel zdrojový panel. V něm objevil malý vak, který tam odpoledne přichystal Gyrlaq. V něm se ukrýval válec s hypervibrem a tyč víceměrného vrhače, staré ruční zbraně, kterou atosedové našli při pracích v podzemí, bohužel schopné jen jediného výstřelu.
Hodil si vak na záda a pokračoval podél stěny k silové bariéře před rozměrnými vraty pomocné štoly, která sloužila k vyvážení vytěžené zeminy z podzemí. Proskočil skrz ní a dotkl se jejich zámku, který reagoval na stejné heslo jako vstup do podzemí a pustil ho dále.
Stoupal poslepu strmou chodbou s kamennou nerovnou podlahou. Konečně vylezl k východu, který uzavíraly dveře. Nařídil jim, aby se otevřely. Ani se nepohnuly a zeptaly se ho: "Co chceš?"
Zbledl. Z vnitřní strany neměl být nastaven klíč. Nejistě promítl: "Služba."
"Použij hlavní východ," odpověděl mu protiměrný zámek. Tarminovi se z toho udělaly mžitky před očima. Věděl, že při pokusu o neoprávněné otevření se posílá hlášení do centrály.
Váhal, má-li se vrátit dolů a odblokovat dveře z terminálu, ale cesta zpět by vyžadovala nejméně půl hodiny a za tu dobu si někdo z lelkujících stráží může všimnout výstražného symbolu použití špatného klíče a Tarmin vběhne rovnou do pasti. Zkusil otevřít zámek slovy: "Práce."
"V tuto dobu neaktivní," odsekl uzávěr. Druhý omyl. Rozklepaly se mu ruce. Splete-li se potřetí, vyvolá poplach. Se staženým hrdlem učinil poslední zoufalý pokus a opět se dotknul dveří, které hned promítly: "Co zas chceš?"
"Nutná kontrola," ukázal zoufale a po zádech mu nervozitou tekla řeka potu.
"Znáš heslo?" zajímaly se. Ukázal klíč ke vstupu do podzemí.
"Dobré heslo, ale na mě nestačí, znáš lepší heslo?" odsekly protiměrná vrata. Tarmin se zhluboka nadechl, aby se uklidnil, a potom ze sebe vysoukal řetězec dvaceti devíti symbolů pro přístup k bezpečnostnímu systému. Dveře chvíli mlčely a nakonec prohodily: "Udáno jiné heslo, avšak s nadřazenou prioritou. Pustím tě, ale podám o tom zprávu."
Cesta se uvolnila. Bledý Tarmin vylétl ven. Kolem panovala tma, kterou ozařoval pouze srpek menšího měsíce, probleskující skrz maskovací projekci nad majlekenem. Rozhlédl se tmou a intuitivně vyrazil tam, kde tušil cestu dolů. Klusal po jakémsi ochozu a na jeho konci objevil svažující se rampu. Seběhl po ní dolu a sprintoval po louce k vysokým sloupům ve tvaru rohů, které tvořily emitory vnitřních ochranných polí majlekenu. Dvakrát ve tmě zakopnul o kořeny a slušně si natloukl, ale hned se zase zvedl a uháněl dál.
Když překonal obranný val, oddechl si a zpomalil. Zem pod jeho chodidly se hemžila dírami, naštěstí doposud neobsazenými. V budoucnu tady budou výpustě válečných biotů.
Opatrně kličkoval mezi otvory. Konečně se dostal k nízké rozestavěné bariéře, která se připravovala pro trysky vnějšího štítu, a se značnou úlevou na ni vylezl. Pod sebou uviděl široký oranžový pás senzorů. Dovnitř majlekenu nešlo proniknout nepozorovaně, ale s útěkem se moc nepočítalo.
Ohlédl se. Emitory vnitřních polí slabě žhnuly. Poplach! Už si všimli jeho útěku. Rychle seskočil ze zídky a vyrazil přes pruh čidel. Vydrápal se na malé návrší a prchal k lesu. Po několika krocích za ním zaduněl aktivovaný štít, porazila ho tlaková vlna a zježily se mu chlupy po celém těle od energie ve vzduchu. Majleken teď zakrývala jasně červená zářící polokoule, po které tančily modravé blesky, a vypadala jako rozhněvané obří mraveniště.
Z jejího vrcholu vylétla zelená koule a chraplavě řvala jako rozzuřená šelma. Dopadla v gejzíru světla pár desítek metrů od Tarmina. Věděl, co to je, a otřásl se při pomyšlení na hrůzu, kterou za ním poslali.
Zběsile vyrazil k prvním stromům. Když je dostihl, ušními bubínky mu zacloumal ryk přicházející zprava. Zůstal stát paralyzovaný hrůzou. Z křovin na něho koukala hlava ještěra posetá ostny. V rozevřené tlamě jí zářily rudé tesáky a nad nimi pás zelených očí. Válečný biot, biologický robot sestavený na zabíjení, kterého za ním vystřelili. Netvor natáhl tlapu, ale nedosáhl. Tarmin aktivoval víceměrný vrhač. Tyč v jeho ruce zaplála jako prskavka, vylétl z ní mrak bílé energie a zakryl biotovi pruh očí. Ten zařval děsem z hrůzy, která zmučila jeho mozek, a zřítil se do křovin s tlapami vymrštěnými k obloze.
Tarmin zahodil vyčerpaný víceměrný vrhač a v hlavě mu hučelo pronikavým řevem bestie, která v křečích dodělávala vedle něho v marném zápase s iluzemi. Rychle se zorientoval a rozběhl se k malému návrší, na místo, které mu popsal Gyrlaq jako vhodný úkryt.
Opodál dopadla další kapsle se stíhacím biotem. Tohle vypadalo zle!
Prodíral se skrz křoviny. Vyplašil v nich jakési zvíře. U nohou mu zasyčel had. Kličkoval mezi porosty, středem nočního jedovatého života. Hra na štěstí. Mezi stromy uviděl světlo a podvědomě k němu zamířil. Doběhl na malou mýtinu. Znaveně klesl na kolena, na zem bez trávy. Zachvěl se a zvedl oči. Pár metrů před ním světélkovaly tři narudlé homole hnízd, zahalené bělavým oparem. Zaslechl chřestění kusadel. Ze všech stran ho obklopily nízké čočkovité krunýře.
Právě vyčerpal svůj příděl štěstí! Nastal čas umírat.
"Jdi k hnízdům!" zahořely před ním ostré, špatně rozeznatelné symboly.
"NE!" zobrazil zděšeně. Najednou pocítil, jak se mu točí hlava.
"TAM ŽIVOT, ZDE SMRT!" oslepily ho znaky a s nimi přišla bodavá bolest. Hnala ho jako údery biče. Ustupoval před

ní uličkou, kterou mu vymezili kusadláci. Zakopl a svalil se úzkým otvorem dovnitř jedné homole. Pohltila ho tma.

Kapitola 34 - Zčernalý osud

Přicházel zvolna k sobě. Zpropadená bolest mu sužovala každou část těla a nos mu dráždil protivně nasládlý pach rozkladu. Zdálo se mu, že ho zajala zem a rve z něho kusy masa. Vešel do hnízda kusadláků a měl by být mrtev. Nechápal však, proč stále přemýšlí.
Přišel snad i o poslední milost a čeká ho věčný konec bez opravdového konce? Zaslechl slabé chřestění, jako kdyby o sebe narážely kosti. Možná, že sama zubatá mu prokázala čest a přišla si ho odvést do svého domu. Slušelo by se na ni zavolat, aby ho neminula a nezůstal ležet v mrákotách až do skonání světa. Otevřel ústa a na rtech ucítil kyselý sliz. Chtělo se mu dávit, ale jeho žaludek neměl co a bručel zoufalou prázdnotou. Zmohl se pouze na ubohé křečovité záškuby. Tarmin se pohnul. Ležel na zádech na vrstvě podivného rosolu a kolem sebe vnímal desítky jemných zvuků, které zněly jako broušení nožů.
‚Kde se vlastně nacházím?', vibrovala otázka v jeho hlavě. Zkusil pohnout víčky. Nepatrně se otevřela a ukázala mu šero, zaplněné divnými bochánky, které visely nad jeho hlavou.
Dříve než stačil rozeznat, co jsou zač, zakryl je povel v divně pokroucené Gwang:
"Nedívej se a lez pomalu vpřed!"
"Kde to jsem?" promluvil Tarmin hlasem. Ve chvíli, kdy svou otázku dořekl, již na ni znal odpověď. Vzpomněl si. Nad ním viseli kusadláci. Udeřila do něho hrůza a ústa se sama otevírala, aby z nich vylétl jeho strach.
"NEMYSLET!" zaplála dvojice ostrých symbolů. Zcela zbytečný povel. Jeho mozek ztratil schopnost uvažovat. Roztékal se uvnitř lebečních kostí děsem, podoben shnilému kusu masa.
"NEDÍVEJ SE A LEZ VPŘED! Neublíží ti!" explodovaly jasné znaky přímo jeho v mysli.
Rozkaz měl stejný efekt, jako kdyby nad ním na gumičce skákal dětský šášulka. Jeho svaly odmítly poslechnout.
"Není zde nebezpečí. Bojíš se pouze svých představ," ukázal se řetěz výrazných znaků a po chvíli se k nim připojilo: "Zkus to udělat. Jsem po včerejšku hodně vyčerpaný, nemohu tě vést."
Bojím se pouze svých představ, opakoval si v duchu Tarmin a pokoušel se tomu uvěřit.
Nicméně stále žil, ač ze všech stran obklopen smrtí. Zatím ještě nezabíjela. Zavřel oči a pomalu se posouval po zádech. Snažil se soustředit pouze na pokyny, které se mu objevovaly v hlavě a korigovaly směr jeho lezení. Po dvou metrech dorazil k úzkému otvoru a protáhl se jím na holou zem.
Nyní se již směl podívat. Prohlížel si svou kombinézu čuegáje, potřísněnou kyselým zeleným rosolem, který ho palčivě svědil po těle. Serval ji ze sebe, otřel si nahé tělo a teprve pak se nechápavě rozhlížel. Nacházel se mezi třemi homolemi z rudé hlíny, které měřily na výšku skoro deset metrů. V jejich základnách se černaly čočkovité otvory. Z jednoho z nich právě vylezl. Kusadláky nikde neviděl, asi se schovali, aby neprovokovali jeho strach. Nad vrcholky hnízd vibroval bělavý opar. Před očima se mu ukázaly podivně tvarované symboly, jejichž význam zhruba odhadl: "Mým obrazem je euregwof. Pečuji o své malé tvory."
"Mým symbolem je Taemien," odpověděl váhavě.
"Známo mi. Txatyas mi promítla, ale čekal jsem i ji," ukázal obláček.
"Útěk selhal. Těla atosedů byla jištěna mříží."
"Cizáci samá odpornost, přivezli mříže i oheň," odvětil euregwof rudě. Tarmin se zarazil nad odpovědí, ale pak si uvědomil, že v lese žádné mříže nejsou. Euregwof je neznal.
"Jsi potomek předchozích obyvatel této planety?" zajímal se zvědavě Tarmin.
"Šišoměrné obrazy promítáš," objevily se šedé znaky euregwofa, "my euregwofové neničíme vše jako křivoměrní étegiurové," jeho znaky zaplály temně. "Ty hledej někde na severovýchodě pevniny. Tam zalezli. Můj druh, co tam sídlí, sténá, že mu vraždí zem."
"Étegiurové?" nechápal Tarmin znak.
"Degenerovaní éterové, bezměrní patvarové," konstatoval ostře euregwof, "pro ně je škoda svítícího vejce, cos přinesl. Líbí se mi, nechám si ho."
"Je to hypervibr," odvětil Tarmin. "Netoužím jít za étegiury, ale na orbit. Zničím Dajukévy, když tam dopravím vejce. Přivolá pomoc."
"Škoda, vysaje-li vejce orbit, ale dobře, když zhubí cizáky," promítal temně euregwof.
"Vyhnali nás z teplých plání do studených lesů, aby vytvořili místo pro váš druh. Mnoho nás přitom rozmetali. I mou sourezonu, s níž jsem mnohoměrně vířil přes pět tuctů cyklů.
Zánik pro ně dobrá záležitost. Daruji ti vejce."
"Vířím radostí," přitakal Tarmin nad zmatky euregwofa ve světě kolem něho.
"V času, jenž před tebou, těžkosti. Hledají tě. Musíš pryč. Mám kolegu, který pečuje o malé tvory u tekoucí vody a dobře zná váš druh. Dám ti průvodce a pro něho larvy."
"Jak mi pomohou larvy?"
"Trojměrný atomáre, larvy základem všeho. Můj dar vnese novou sílu mezi malé tvory kolegy a příznivě naladí jeho vibrace k tvé pomoci. Pro mé malé jsou však příliš těžké. Musíš je přemístit sám," promítl euregwof opovržlivě nad Tarminovou nechápavostí a ukázal na vyhlodaný kus dřeva, který stál zabořený vedle vchodu. Uvnitř něho se svíjelo pět červů tlustých jako prsty, zárodků kusadláků. Tarmin je podle pokynů zakryl listím, aby měli dost potravy, a z hromady země vyhrabal svůj ranec s hypervibrem.
Z jednoho hnízda vyběhla trojice kusadláků a zamířila do lesa. Tarmin si ještě jednou prohlédl kombinézu čuegáje nasáklou slizem, ale zahodil ji a radši zůstal nahý. Rozloučil se s euregwofem a zvedl kus dřeva, těžký dobrých deset kilo. Namáhavě se vydal do lesa za svými průvodci. Po pár minutách chůze na něho zasyčel mezi kameny bílý had.

Vyhříval se opodál, pohazoval hlavou do stran a hřeben na zádech se mu naléval do ruda.
"Přítel, přítel," promítl na něj Tarmin ve Gwang. Plaz nedal najevo, umí-li její symboly.
Stále se zlostně kymácel, pouze mírně stáhl trojklaný jazyk dovnitř otevřené tlamy. Tarmin se mu opatrně vyhnul a málem šlápnul na ještěrku.
"Tohle nebude snadná cesta," zamračil se. Nacházel se v hloubi jedovatého lesa a doslova s holým zadkem. Zastavil se. Kusadláci si po chvíli všimli, že za nimi nejde, vrátili se a rozzlobeně cvakali kusadly. Ještěrka se ihned poplašeně stáhla a bílý had bleskurychle zmizel pod kamenem.
"Držte se kolem mě," promítl Tarmin svým třem průvodcům, kteří podle toho, co mu u Azmayů řekla iluze Aily vytvořená Kiutlanuxsiwaj, byli zdivočelými ochrannými bioty Asurianů. Kusadláci mu neodpověděli, ale zvolnili a umožnili mu, aby kráčel v jejich blízkosti.
Cítil se u nich v bezpečí a musel se tomu smát. Včera z nich šílel hrůzou.
Putovali mnoho hodin lesem, přelezli přes velký kopec a přebrodili mělkou říčku. Teprve po soumraku kusadláci zastavili na malé pasece a začali hloubit malou jamku pro špalek s larvami. Tarmin pochopil, že zde zůstanou na noc. Sotva stál na nohou a hlady skoro šílhal.
Charo začal zapadat a vzduchem se míhaly lesklé tečky típáků a modřic, kteří se slétali k večeři s hladově vystrčenými sosáky.
"Divoch nemá snadný život," posteskl si, když ho hejno hmyzu obklopilo rozzlobeným bzučením, a zaúpěl nad nespravedlností: "Vy nás ano, my vás ne."
Tvorové Narky mohli jíst lidské maso a krev, ale opačně to neplatilo. Prohledal okolní porosty, ale nenašel nic jedlého. Stočil se těsně vedle kusadláků do klubíčka a spal o hladu.
Druhý den za úsvitu pokračovali. Naštěstí po pár hodinách minuli keř modravce, jehož plody byly jedlé a vyvolávaly jen svědění kůže. Pár jich snědl, aby zahnal nejhorší hlad, a zbytek dne se drbal po těle, ale šlo se mu lehčeji. Na noc opět zastavili poblíž lesního jezírka a tady ke své radosti objevil vysoký porost owedruin, dužnatých hořkých stébel, které se daly jíst bez větších následků a působily jenom čichové přeludy. Pořádně se najedl a měl dojem, že spadl do žumpy, ale brzy zemdlel únavou a usnul i přes halucinace smradu.
Teprve další večer před soumrakem se dostali k cíli, k velké řece. Chvíli se prodírali po jejím břehu a potom zabočili do skalní průrvy, ze které vytékal malý potok. Byla hluboká skoro padesát metrů, ale široká sotva dvacet kroků a svíraly ji strmé skalní stěny, pokryté popínavými porosty jedovatých erjitů. Uvnitř ní vyrůstala mezi balvany změť různých křovin.
Chvíli mezi nimi kličkovali, pak se údolí rozestoupilo a na široké mýtině, pečlivě vyhryzané až na holou zem, stála trojice desetimetrových načervenalých kuželů hnízd.
Zvykl si na své průvodce a klidně by šel dál, ale včas si vzpomněl na opatrnost a zarazil se těsně před vykousanou plochou. Ihned se k němu přiřítilo několik rozzlobených kusadláků, kteří strkali rozhněvaně do jeho průvodců.
"Mým znakem je Taemien, nesu larvy!" ukázal rychle. Tvorové se zarazili. Nedali najevo, jestli znají obrazovou řeč, ale natáčeli se ke špalku. Zdálo se, že zachytili pach larev.
"Jsem euregwof, vetřelče znalý projekcí," ukázaly se neforemné špatně čitelné znaky a nad Tarmina vplul bílý oblak. Představil se stejně jako jeho druh. Euregwofové neměli jména, jenom svoje malé tvory.
"Larvy jsou darem od euregwofa z blízkosti majlekenu," promítl Tarmin.
"O majlekenu nevím. Ale moji malí tvorové tvrdí podle pachu, že jsou z návrší."
"Jsou z návrší. Majleken jeho název používaný vetřelci."
"Nemám rád vetřelce! Nemám rád jejich názvy! Postav larvy k hnízdu," ukázal euregwof hranatě. Tarmin vstoupil na vyhryzanou zem a opatrně prošel mezi kusadláky. Vedle stěny hnízda postavil válec do malé prohlubně. Když se zvedal, zahlédl cosi černého.
Shnilou lidskou dlaň, za ní celou paži a děsem zkřivený obličej. O kus dál se kroutilo jiné tělo. Udělalo se mu mdlo.
"Vešli do hnízda bez dovolení. Nakrmili moje malé tvory a dali mi své engosy," ukázal pestře euregwof potěšený Tarminovou reakcí. "Rád chytám váš druh. Má dobré engosy."
Tarminovi se rozběhl mráz po zádech jako stádo hladových svatebčanů a zachvěl se při vzpomínce na zbitou čuegájku, kterou nesl v majlekenu, a promítl kostrbatě: "Engosy! Čemu se dává tenhle znak?"
"Parazitu na zádech. Ty ho tam nemáš. Škoda. Engosy moc dobré!"
"Nerozumím!" vyhodil Tarmin poplašeně. Euregwof mu vysvětloval pojem engos pestrými a zvlněnými znaky, jejichž význam se dal zhruba přeložit: "Engos je místní éterionský tvor. Povzbuzuje vás v plození potomků a saje vaši energii. Soustřeďuje ji a odevzdává sběračům. Na engosy dostáváte reakce. Záchvaty hrůzy. Divím se, že vy máloměrní atomáři je na sobě trpíte."
"Každý mého druhu má engos?" ukázal Tarmin s nejvyšším sebeovládáním. O tomhle mu éterové nepromítali. V majlekenu se engosy nepoužívaly.
"Dříve jsem sídlil jinde a do hnízda se tam vetřela dvě mláďata tvého druhu. Ta engos neměla, ale všichni velcí, které jsem lapil, ho měli. Jen ty ne. Jsi divný. Nedáváš energii."
"Čím se vlastně živí éterové?" vygeneroval Tarmin se šíleným podezřením.
"Bezměrný atome. Tvé znalosti jsou divně kusé. Čím se udržuješ naživu ty?"
"Obilím, vepřouny,..." ukazoval mu Tarmin obrazy jídel.
"Sílu hvězd a skal mění atomarionské rostliny na hrubé podoby a ty tvarují zvířata na jemnější formy. Z těch vy atomáři děláte máloměrné formy, jimiž živíte nás víceměrné."
"Pijete naši krev?" promítl Tarmin kostrbatě a otřásl se odporem.
"A jak, křivoměrný atome? Nemáme ani zuby ani žaludek," promítl mu euregwof ostrými rozzlobenými konturami.

"Sajeme z vás pouze jemnou energii, která se ve vašem těle tvoří z hrubé hmoty," zavlnil znaky.
"Existujete jen díky nám...," zbělel Tarmin.
"Každý někoho živí, nevzdělaný atome," ukázal mu euregwof černě. "My éterové zase posilujeme megaly, ze kterých povstávají hvězdy. A v těch se sféra hypervarie uzavírá."
Tarmin se zachvěl a klesl na kolena. Tupě zíral na vyschlé mrtvoly vedle hnízda, z jejichž zčernalých tváří ještě teď vyvěralo nekonečné zoufalství. Viděl tam svůj budoucí osud.

III. intermezzo
Velvyslanec KosmoFlotily Harpeg Ageru se pokoušel zahnat tupou bolest hlavy. Chvíli kroužil dlaněmi po spáncích a poté si rychlými údery masíroval nadočnicové oblouky. Nepomáhalo to. Vzal si proto další pilulku, i když věděl, že nezabere, stejně jako těch pět předchozích, které již spolknul. V poslední době se mu nic nedařilo. Shrbil se nešťastně v křesle a očima těkal po trojici krychlí projektorů, které zářily v prostoru před ním. Koutky úst mu ochable visely dolů a vytékaly z nich dlouhé bezbarvé čůrky slin. Třásl se a cítil v sobě sípavý dech blízké smrti. Šedesát pět let by mu k ní snad dávalo důvod, avšak jeho zoufalý stav věk nezavinil, pouze podpořil.
Dlouhá léta stál Harpeg Ageru na Novém Edenu v pozadí událostí. Nikdy se neoháněl silou. Teď musel. Nastala výjimečná situace, která ho donutila rozlepit obálky ukryté v trezoru a vytáhnout z nich mimořádná pověření. Vláda Nového Edenu se před nimi pokorně sklonila. Nikdo se neodvážil ignorovat pokyny muže, který mohl jediným slovem zastavit dopravu hyperprostorem. Harpeg Ageru teď velel elitnímu i pravidelnému vojsku, mohl prohledat jakýkoliv dům, kohokoliv uvěznit a popravit bez soudu, vyžádat si posily z Ravenangu. Směl prostě cokoliv, co on sám považoval za nutné k překonání krize. KosmoFlotila ho poctila svou důvěrou a svěřila mu obrovskou pravomoc diktovanou nutností.
Nešlo čekat týdny na pokyny ze Země. Harpeg Ageru hořce zklamal. Znal čím krizi řešit, ale nikoliv jak.
"...měl slib války přízrakům..." zasténal hlas z pravého projektoru. Analyzátor řeči zachytil důležitou informaci a automaticky zesílil zvuk z výslechové cely. Velvyslanec s nadějí přilepil oči ke stěně obrazu, který ukazoval nahé tělo v průhledné samosvorné kazajce.
Stálo upoutané za ruce k tyčím nad hlavou a svěrky mu kotvily rozkročené nohy k podlaze. Z kůže mu trčely desítky vývodů tenkých jehliček, spojené kablíky s velkým panelem na stěně, které vzaly postavě lidství a změnily ji na štětinaté X. Hlavu jí držela rudá helmice, která zahrnovala projektor, mozková tykadla a pachový generátor.
Zobrazená osoba prodělávala výslech pomocí neurosond. Každou reakci jejího organismu snímaly desítky čidel. Počítač vyhodnocoval odezvy těla a vytvářel pro něj iluze pomocí obrazů, zvuků, doteků i vůní. Klidně vám nasimuloval debatu s bohem na Onom světě nebo zážitky z milostné noci s obživlou haldou štěrku. Neurosondy nešlo oklamat. Každý řekl vše, co věděl, pokud něco věděl. Dokonce i pouhá zmínka o nich často měnila otrlé vrahouny v uslzené kajícníky.
Technika zabíjela hrůzněji než zvířata a lidé se neurosond báli víc než pádu do hnízda kusadláků. Mýlili se. Málokdo znal pravdu. Vyšetřovaní netrpěli a jejich jazyk nepoháněla hrůza z bolesti, ale neuvěřitelná rozkoš. Tajemství výslechu pomocí neurosond leželo v narkotikách a psychodrogy z Narky neměly v tomto směru konkurenci. Stačilo podat jejich vhodně namíchanou kombinaci a mysl lotrů se upoutala k jediné myšlence, se vším se svěřit. Mluvili a mluvili. Každé slovo, které sdělili, je přivádělo k extázi blaha.
Složitá elektronika neurosond nemučila, ale hlídala pravdu. Pod vlivem drogy se odsouzení snažili zavděčit. Snadno sklouzávali do světa fantazie a museli být vraceni zpět do reality. Pokud počítač detekoval, že si vymýšlejí, promítl jim obraz kárající postavy, kterou vybral podle nálady a nátury sledované osoby. Když sdělili důležitý fakt, obdařil je gesty vděčnosti. Dále pečlivě analyzoval jejich výroky a kladl otázky. Sporné nebo zajímavé body předkládal k posouzení elitním operátorům.
"... viděl je při Děsech. Jako kluk, když mu bylo dvanáct. Přísahal jim pomstu...," drmolil hlas z cely závratnou rychlostí.
Zase nic. Analyzátor opět utlumil zvuk z cely a pečlivě porovnával obsah výroku s předchozími projevy. Všechny odchylky v normě. Velvyslanec zlostně mávnul rukou na vedlejší projektor, který ukazoval sousední výslechovou celu a pokynem zesílil zvuk.
"...poslal mě k děsům, když jsem na něj šáhla. Bolelo to...," řinulo se nesmyslné blábolení.
Nic. Nic. POŘÁD NIC!
Harpeg Ageru objal svým zoufalým pohledem oba projektory. Ukazovaly výslech dvou zatčených osob ženského pohlaví. Než to začalo, jedna svým zjevem rozechvívala srdce a druhá žaludek. Jedna udivovala svými krásnými hebkými vlasy a mladičkou půvabnou postavou a druhá svou neskutečnou šeredností. Nyní obě vypadaly stejně. Pouhé rozbředlé trosky, strhané z přemíry rozkoše, které se jim dostávalo. Krátce se zamyslel nad tím podivným paradoxem a pak se s bolestným výrazem ve tváři vrátil k povinnostem. Sklouzl pohledem na poslední projektor, který znázorňoval výslech čtyřiadvacetiletého mladíka.
Jeho tělo se znatelně chvělo bezmezným blahem a do daleka vysílalo stopy závratného opojení. Velvyslanec na pár vteřin zesílil zvuk. Zazněl zběsilý tok řeči: "...chytli jsme ho u vodopádu. Říkal, že přišel o člun..."
Podle indikace toto vyšetřovaný vykládal už po páté. Žádný rozdíl. Vše v normě. Pusto a prázdno. PUSTO A PRÁZDNO! Poslední trojice z dvanácti zadržených. Devět jich už pohltily kremační pece. I tito se k nim brzy připojí. Jsou na neurosondách skoro tři hodiny a jejich organismy brzy zkolabují. Zemřou uprostřed závratného opojení. Musí se tak stát, aby neprozradili tajemství neurosond. Jejich smrt bude chránit legendu o hrůznosti výslechu, která vznikla v dobách, kdy ještě neexistovaly psychodrogy z Narky. Tehdy odsouzení opravdu trpěli. Nyní by jim mnozí záviděli. Dvanáct životů obětovaných pro zachování přízraku strachu. A asi zcela zbytečně.
"Teroristickej šmejde! Podívej se, cos způsobil. Maříš životy nevinných!" zasyčel velvyslanec a zahleděl se na portrét

zločince, který visel na stěně. Vypnul zvuk. Sepjal zoufalstvím ruce a zabědoval: "Bože můj, proč jsi jen dopustil takovou zkázu?"
Před očima velvyslance se znovu rozeběhly hrůzné momenty jeho posledního rozhovoru s jednatelem Neznámých.
Před pouhými třemi týdny. Děsivé setkání se konalo venku, přímo u letadla na betonové terase. Nezavedli ho ani dovnitř. Jednatel ho zaskočil nepřipraveného a promluvil na něho bez pozdravu, hned jak vyšel z pancéřovaných dveří pevnosti: "Blahopřeji.
Váš agent tentokrát uspěl."
"Zřejmě půjde o omyl. Prosím o bližší upřesnění!" odpověděl mu velvyslanec zaraženě, nicméně profesionálně. Ještě se ovládal.
"On se s vámi nespojil?" usmál se jednatel záhadně.
"Opravdu netuším, o čem je řeč."
"Vyslali jste k nám třináct špehů, kteří uměli přesunout vědomí a oklamat transpersonaci.
Poslední uspěl. Přiznávám, že z velké části naší chybou. Přeji vám hodně zdaru."
"My k vám nikoho neposlali!" vykřikl velvyslanec s předstíraným překvapením.
"Lžete, stále jenom lžete. Unavujete nás tím," odsekl otráveně jednatel a otočil se k odchodu. Rychlými kroky mířil zpět do černého otvoru.
"Prosím stůjte, vše se určitě nějak vysvětlí!" běžel za ním velvyslanec. Dostihl ho až těsně u pancéřovaných vrat.
Jednatel se pomalu obrátil, z jeho výrazu vyvěrala zloba a ostře odměřoval slova: "Za šedesát let jsme vám nikdy nelhali. Netvrdím, že se vám svěřujeme se vším, ale pokud něco řekneme, je to vždy pravda!"
Harpeg Ageru suše polknul. Pro tuhle situaci mu chyběly pokyny. Bleskurychle zvážil všechny možnosti a potom pokorně připustil: "Dobře, připouštím, že jsme k vám pár zvědů poslali, ale posledního před pěti lety. Pokud se objevil další, není od nás."
"Opět lžete. Toho mladíčka z Gilgameše jste připravovali vy!" vybuchl jednatel. Velvyslanec si pamatoval, že v okamžiku, kdy uslyšel slovo Gilgameš, se mu podlomila kolena.
Zrak mu zahalila mlha a málem upadl. Přízrak oné prokleté lodi ho strašil celá léta a podobal se legendárnímu Bludnému Holanďanu. Právě kvůli němu padl jeho předchůdce. Bohužel, nevzal Gilgameše s sebou do hrobu. Vracel se plný rozkladu. Loď Mrtvých! Ze všeho kolem ní vanul odporný puch potíží. Pod jeho závanem velvyslanec ztratil svou profesionální tvář a zmateně koktal: "Prosím... o ničem... nevím... co se stalo?"
Jednatel ho svou reakcí přivedl téměř k infarktu. Nepásl se na jeho zděšení, jako to s oblibou dělal dříve. Lehce zbledl a zádumčivě pronesl jakoby z dálky: "Včera utekl a odnesl s sebou pouzdro s velmi nebezpečným obsahem."
Šok. Obrovský a nesmírný. Za padesát let kolonizace Nového Edenu vyškolila KosmoFlotila dvanáct agentů, které vybrala z těch nejlepších možných, a jejich výcvik vedli špičkoví odborníci. Své superzvědy poslala k Neznámým a všichni zmizeli beze stopy. Najednou někdo cizí uspěl.
"Jaké pouzdro?" soukal ze sebe roztřeseně velvyslanec.
"Jde o vojenské zařízení, které při aktivaci zničí okruh několika set kilometrů," sdělil jednatel suše.
"Cože? On vám vzal atomovou bombu?" zhrozil se velvyslanec.
"Ne, hypervibr," odvětil jednatel. "Jeho podstata je složitější a naše stavba je proti jeho účinku stíněná. Uprchlík to ví, a proto ho nechce aktivovat zde. Touží pomstít se KosmoFlotile.
Plánuje proniknout na orbit a propašovat hypervibr na vaší hyperloď."
"Prosím vás, máte na ně nějaké detektory?" zakvílel zoufalý velvyslanec. V duchu již viděl hory mrtvol na Ravenangu a mezi nimi rodinu své dcery.
"Poskytneme vám vše, co máme. Sedm tuctů ručních detektorů. Mají sice dosah jen půl metru, ale hypervibr objeví s naprostou jistotou."
"Moc vám děkujeme!"
"Snímače musíte používat na povrchu planety, aby byly účinné. Především na kosmodromu.
Půjčíme vám našeho technika, který vám udělá instruktáž. Dáme vám i záznam očního pozadí toho mladíčka. Prodělal úpravu zraku a jeho sítnice má teď velmi specifické rysy.
Sejměte oči každému, kdo bude chtít z planety pryč."
"Uděláme to tak. A pokud bychom hypervibr našli, brali byste to jako ukázku našich dobrých úmyslů?"
"Uvažovali bychom o tom velmi příznivě."
"A v opačném případě?" zeptal se velvyslanec váhavě.
"Pokud ho nenajdete, snažte se opustit Nový Eden ve stanovené lhůtě a bez dalších problémů.
Zaparkujte vaše hyperlodě kolem Země a čekejte. Zastavíme dopravu hyperprostorem a obnovíme ji, až se zdejší populace zvýší na sto milionů," pronesl jednatel ledovým tónem a bez rozloučení odešel do nitra tmavé pevnosti.
Ozvěna jeho těžkých kroků zněla velvyslanci jako rachot zborcené klenby. Počet lidí se na Novém Edenu zvyšoval o pouhá dvě procenta ročně a na sto milionů by tímto tempem narostl až za čtyřicet sedm let. Vnější světy by bez dovozu techniky ze Země čekal nemilosrdný úpadek.
Slíbený technik přiletěl se snímači hned druhý den. Nacházel se v těle muže, kterého Neznámým prodali před dvěma roky, a při instruktáži hlavně ukazoval. Mluvil málo a lámanou spenglish a na otázky odpovídal jen pokrčením ramen.
Harpeg Ageru se usilovně snažil domluvit další schůzku s jednatelem. Bez úspěchu. Neznámí odmítali o čemkoliv jednat, dokud se nenalezne hypervibr. Harpeg Ageru ho hledal. Vojáci zběsile prolézali celý Norwick a všude stály přísné kontroly. NIC! Harpeg Ageru prohrál svůj život.
Před hodinou u orbitální stanice zakotvila mimořádná hyperloď jménem Mávající Hvězda a přivezla z Ravenangu prapor elitního vojska a nového velvyslance KosmoFlotily na Novém Edenu. Harpeg Ageru byl odvolán z funkce. Muž, který

přiletěl převzít jeho úřad, právě seděl na palubě přípojného raketoplánu a klesal k povrchu Nového Edenu. S jeho příchodem definitivně mizel Harpeg Agerův sen o satelitu Fénix, kde zasloužilí pracovníci KosmoFlotily dostávali nová těla jako odměnu za dlouhá léta, po která strážili tajemství letů hyperprostorem. Harpeg Ageru už nepatřil mezi vyvolené. Zklamal.
"Isabel!" zasténal Harpeg Ageru a pohladil snímek rodiny své dcery, svého nejmilejšího dítěte. Pod dotekem zobrazené postavy ožily a všechny se na něj mile usmály. Dvě holčičky udělaly drobná pukrlata a dva patnáctiletí chlapci, dvojčata, mu zamávali. Úspěšný ravenangský průmyslník mu pokynul pravou rukou a levou paží k sobě přitiskl jeho kouzelnou dceru Isabel. Měla na sobě řasenku a na štíhlých bosých nohách průhledné vznášečky. Slušelo jí to. I malebný zámeček v pozadí vypadal nádherně. Hodila se k němu.
"Isabel! Proč jsi mě neposlechla?" zahořekoval. Nabádal ji, aby zůstala na Zemi. Byla tvrdohlavá a energická stejně jako on a přes jeho četná varování odletěla na Ravenang. Teď ji tam čekala samota.
"Bože, proč nás trestáš tím pekelným zplozencem?" sepjal Harpeg Ageru ruce a se slzami v očích vyndal další obrázek. Jeho syn Frederick z prvního manželství. Opatrné budižkničemu jako jeho máma. Vzal si přitroublou holku, udělal jí jednoho haranta povoleného pozemskými úřady a za další dva zaplatil tučné pokuty. Po nich mu zbylo leda na chatrč na okraji pouště. A přesto se bude mít lépe než snaživá Isabel. Velvyslanec vzdychl. Vůle nejvyššího mu zůstala nepochopitelná.
Firmy KosmoFlotily kontrolovaly sedmdesát procent hospodářství Země. Vlastnily zásoby prvotřídních materiálů na dvě stě let a při trošce šetření možná i na víc. Na Marsu už deset let pracovala jejich první továrna na vzduch a druhá se dokončovala horečným tempem.
Ve sklenících na Měsíci se pěstovaly záplavy jídla, Sahara a Amazonská poušť se opět zalesňovaly, čistily se oceány, likvidovaly se skládky odpadků. Země se měnila v ráj mezi hvězdami. Stávala se nebesy, jimž poroučela KosmoFlotila.
"Generál John Lawar, mimořádný zmocněnec všeguvernéra KosmoFlotily," ozval se strohý hlas eliťáka Gerarda.
"Bože, milostivě přijmi duši svého věrného služebníka, který se celý život staral o blaho svých bližních," pronesl tiše Harpeg Ageru, dotknul se naposledy silné knihy se zlatým křížem na deskách, která ho provázela celým životem, a pak si vsunul do úst malou kapsli s psychojedem. Těžce vstal a obrátil se. U dveří viděl statného energického čtyřicátníka v uniformě generála hyperloďstva, nového velvyslance KosmoFlotily. Vedle něho stál v křečovitém pozoru elitní voják Gerard a držel generálovu příruční databanku.
"Vítám vás. Vše nutné k předání mé funkce jsem připravil zde," ukázal Harpeg Ageru na hromady fasciklů a memorů složených na velkém stole u stěny.
"Děkuji, jste velmi pečlivý. Vše si projdu a kdybych potřeboval nějaké informace, zavolám vás," pronesl zdvořile generál. Pouhé pokrytectví - z postavení, které Harpeg Ageru zastával, se povoloval odchod výhradně dvěma směry. Na ten lepší z nich už ztratil nárok a s jistými věcmi nemá člověk obtěžovat svoje okolí.
"Nevím... jestli vás uslyším.. podal jsem si přihlášku... do iwedagova penzijního fondu," pronesl Harpeg Ageru pomalu a pokusil se o žertovný úsměv. Nepovedl se mu. Na jeho tváři pokryté potem se zjevil jen bolestný škleb. Velvyslanec se rukama chytil za břicho a zaťal zuby, aby nekřičel. Těžce padl na kolena a udeřil čelem o podlahu. Zaryl prsty do koberce a sám pro sebe tiše zakvílel ztýraný křečemi: "Odcházím za Všemohoucím! Dělej, psychojede!"
"Zastřel ho!" nařídil generál Gerardovi. Nečekal na výsledek a přešel přímo ke stolu plnému věcí. Nevzrušeně si je prohlédl. Nezajímaly ho, od většiny údajů už studoval kopie.
Když se ozvalo tiché prasknutí a sténání Harpega Ageru ustalo, ani se neotočil a přešel k projektorům. Jedna z dvou vyšetřovaných byla již mrtvá, druhá a mládenec ještě žili a z posledních sil zuřivě žvanili. Prodělávali své závěrečné extáze.
"Ať to zastaví!" rozkázal generál suše. Gerard ihned něco řekl do mikrofonu na své uniformě.
K vyšetřovaným přiskočilo pár postav. Generál se otočil zpět ke Geradovi: "Co si o tom myslíš?"
Zaskočil ho tím. Gerard se zatvářil nechápavě a opatrně řekl: "Jsem voják, pane. Poslouchám rozkazy. Neuvažuji o nich."
"Ale toho teroristu jsi znal. Proto jsem si tě vyžádal. Četl jsem, žes byl jeho kamarád!"
"Bavili jsme se spolu hodně, pane. Byl z farmy. Jako já."
"Tvůj názor na něho? Máš přece nějaký?"
"To ano, pane."
"Poslouchám."
"Byl jako my, pane. Pěšec. Tutově znal o celé věci tak málo jako já. Ani z něho bychom nic nedostali a z jeho blízkých teprve ne. Sofie, moje holka, by vám taky prd řekla."
"Dvanáct našich agentů selhalo. On uspěl. Co o tom soudíš?"
"Na beton dostal lepší výcvik, pane. Jenomže od koho? Naše kluky trénují ti nejlepší instruktoři, co jsou k mání, a jeho pouze pár fanatických mnichů, co si říkali Oddaní. To je málo. Musel ho doškolit někdo od přízraků. Utekl až za tři měsíce pobytu u nich."
Generál se na Gerarda uznale usmál: "Dospěls ke stejnému závěru jako štáb. Občas není špatné přemýšlet. Časem, až tě povýší na velitele, bude se ti to hodit."
"Děkuji, pane."
"Naši průhlední Neznámí se perou mezi sebou a neúspěchy svádí na nás. Musíme vyčkat, kdo u nich vyhraje."
"Pane, smím ještě poznámku?" ozval se Gerard, "říkal jsem ji už vašemu předchůdci."
"Samozřejmě, Gerarde, rád si ji poslechnu také."
"Jde o ten atorezonér, kterej jsme našli u Azmayů. Patřil eliťákovi Danymu, mýmu kámošovi, který padl při tý akci na severovýchodě Norwicku. Jednou jsem si nechal od Tarmina popsat jeho setkání s kanibaly. Vylíčil mi ho podrobně a

shodně s výpověďmi vyslýchaných, pouze zaměnil atorezonér za ohňomet. To je pochopitelné."
"Ano, četl jsem o tom v hlášení," zachmuřil se generál. "A co z toho vyvozuješ?"
"Ti kanibalové se Azmayi nechali nachytat jako telata. Jsem přesvědčen, že takoví lemplové by nikdy nepřemohli eliťáka. Faktem je, že mi před dvěma lety zabili jiného kámoše, Mikiho. Ale ten havaroval s letadlem a byl těžce raněný. Jenže Dany byl fit a nešel tam sám. Byla tam s ním celá četa. Deset eliťáků! A zařvali do jednoho. Dalších deset, co jim šlo pomoct, tam zůstalo taky."
"Mohlo je zabít něco jiného. Lidojedi si jen vzali jejich zbraně a nějakým trikem rozluštili kódy jejich spouští," namítl generál.
"Pane, nejste z Narky," zavrtěl Gerard hlavou, "a proto neznáte místní potvory. Napadaj psychiku a proti nim jsou energetický štíty na prd. Eliťáci se zrychlenými reflexy vydrželi na severovýchodě Norwicku tři neděle. Kanibalové by tam zdechli do půl hodiny. Pokud se tam potulovali, nutně je musel někdo chránit."
Generál se dlouze zamyslel a řekl: "Domníváš se, že za nimi někdo stojí?"
"Ano, pane. Nechápu jen, proč si vybral takovou nenápadnou profesi."
"Ve hře osudu je mnoho neznámých," pronesl generál pomalu. "Nezapomínejme ani na Všemohoucího. Snad bude i nadále nakloněn našim snahám," pokřižoval se. "Mám rozkaz zachránit naše demokratické světy za každou cenu! A TEN SPLNÍM!" udeřil dlaní do stolu.
"Toho prašivého teroristu vyženu z díry, ať je, kde chce, i kdyby zalezl k samotným lidožroutům! Uspořádám na něj takovou štvanici, jakou vesmír ještě nezažil! ANI ĎÁBEL SÁM MU NEPOMŮŽE!"
Gerard kývl drobně hlavou. Intuicí vojáka tušil v pozadí celou armádu ďáblů. Očima sjel k projektorům. Mládenec a děvče, jediní, kteří přežili výslech, se zmítali v křečích a stále zuřivě žvanili. Byli mladí. Když se hlásil do armády, takhle si svou službu nepředstavoval.
Teskně se díval, jak je čtveřice plynařů poutá na černé vozíky se značkami krematoria.
"A co si myslíš o tomhle?" všimnul si generál jeho nešťastného pohledu.
"Pane, pokud mohu bejt upřímnej, je mi z toho na blití. A klukům taky. Vod začátku bylo jasný, že ti zatčení věděj rozbředlej prd. Váš předchůdce je přesto dal mordovat neurosondami, aby měl pocit, že něco dělá."
"Nejsme politici," překročil generál opatrně mrtvolu bývalého velvyslance, "neválčíme s civilisty. Ať vyšetřované vrazí do regeneračních děloh. Těch nejlepších, co seženou. Snad se vzpamatují. Pokud ano, pustíme je domů. Tajemství neurosond nemohou ohrozit a domorodcům z téhle jedovaté díry stejně nikdo nevěří. Navíc brzy tu nebude už nikdo, kdo by je poslouchal."
"Provedu, pane!" vyštěkl radostně Gerard a ihned sdělil příkaz do komunikátoru. Když mluvil do mikrofonu, přelétl po generálově tváři spokojený úsměv. Drobným ústupkem si získal místní elitní četu, která dobře znala prostředí Narky.

Kapitola 35 - Každý někoho živí

Irg Fogvar se považoval za jednoho z těch šťastnějších Narčanů, kteří se nemusí dřít celé dny na polích. Miloval svobodu a kvůli ní si nepořídil ani rodinu. Netoužil poslouchat stížnosti na málo peněz a jekot dětí. Toho koncertu si užil dost, když občas navštívil nějakého kámoše, který tu pitomost udělal. Místo starostí o fakany pečoval o člun jménem Majka, plavil se s ním od jara do podzimu po řekách Norwicku a obchodoval. Nedařilo se mu zvlášť skvěle, ale vždy sehnal dost prostředků na zaplacení klidného přezimování na některé usedlosti a nechyběly mu ani džífy na radovánky. Zkoušel je všechny a nešetřil sebe ani peníze. Co jiného taky na Narce dělat? Za deset let, po které člunařil, poznal víc rozkoší než stovky jiných za celý život.
Žil i stárnul rychle. Ve třiceti vypadal na padesát. Plánoval si vydržet ještě pět let a pak si šlehnout tučnou dávku Magoráku. Možná, že měl někde i potomky, ale nevěděl o nich a oni o něm také ne. Určitě ho nebudou na stáří živit. Nebál se o svou profesi po ústupu civilizace, vždy bude potřeba šikovného člunaře, který odveze sedlákům jejich zboží a vymění je za jiné. Netoužil ani po cestě na Ravenang. Slyšel o něm špatné zvěsti. Prý tam uvězní každého, kdo si uleví na ulici, a chlapy posílají na Katovnu pro pouhé povalení děvčete.
Tamní Domy Snů si údajně účtovaly tisíc džífů za špetku Smaragdové Rozkoše, která na Narce rostla v každém lese.
Motor Majky začal vynechávat. Docházel dřevoplyn. Irg otevřel dvířka a naházel do kotle špalky z tenčících se zásob. Brzy bude nutné zastavit a pokácet pár hadovců, spirálovitých stromů s tvrdým výhřevným dřevem. Pravidelný tepot ventilů se pomalu obnovil a Irg se svalil do svého oblíbeného křesla na palubě, ve kterém trávil většinu cesty. Letmo překontroloval činnost automatického kurzoru, který z přídě sondoval cestu a vedl loď zákrutami řeky. V jeho paměti ležela celá trasa plavby a zásah vyžadoval pouze výjimečně.
Irgova ruka sama sjela k dýmce a k zásobám Smaragdové Rozkoše a Toniky. Třesoucími prsty si nacpal dýmku, zapálil ji a nedočkavě vdechnul první obláček. Zuřivě bafal z fajfky a hladil její troubel, která dostávala obrysy lýtka spanilé víly. Zajásal blahem, hladil svou iluzi, klouzal prsty po nebesky hebké pokožce a opatrně odhrnoval jemnou třpytivou tkaninu, která ji halila. Nechal se zcela pohltit snem a vznášel se nádherným světem zaplněným zelenými odlesky, po kterých droga získala jméno. Kroužil mezi nimi, křičel touhou a plašil ptáky nad řekou.
"Vydrž holka," zašeptal, když se jeho krásný přelud počal rozplývat a navracel se k němu jedovatý svět Narky. Jako obvykle nestály konce fetu za nic. Irg se probral zkroucený na podlaze člunu a s obličejem zabořeným do špinavé celtoviny. Vyplivl nitě ze zubů a chytil se za břicho, které ho bolelo pořád víc a víc. Za pár let dostane Červí Radost a nastane čas na tučnou dávku Magoráku.
Rozhlédl se kolem. Majka stála zakotvená v úzké zátoce tvořené malým bočním přítokem.
Automatické řízení detekovalo nízké zásoby dřeva a samo zavedlo loď na místo, kde Irg na jaře otrávil pár hadovců defolianty, aby uschly. Každý člunař si dělal podobné zásoby.
Irg se zamračil při vyhlídce dřiny, která ho čekala, hodil si na záda revolverovou prachovku a vyndal z bedny

ultrazvukovou pilu a samočinný odvětvovač. Vydrápal se na břeh a spatřil podivně širokou stezku vedoucí do lesa. Naplnilo ho neblahé tušení.
Rozběhl se vpřed. Nemýlil se. Našel devatenáct čerstvých pařezů, které svítily na široké mýtině jako zuby vyceněné v ironickém úšklebku, a kolem nich se kroutily hromady větví a odštěpky. Neznámý zloděj mu nechal jen tři soušky a na jednu z nich přibil prkénko se vzkazem:
P r o m i ň , k á m o . S p ě c h a l j s e m .
"Spadni mezi kusadláky, nenažranče!" zaklel Irg při představě, že bude plout na špatně hořlavé dřevo zelených hadovců, což ho bude stát nejméně den zdržení navíc. Už takhle jel pozdě. Od Kosmocity ho dělilo ještě osm set kilometrů a na nich dvě menší převlaky, kde bude nejméně hodinu čekat na přetažení lodě, a potom ho ještě čeká dlouhá fronta na parní ozubnicovou dráhu, spojující Štítovou řeku a Ohňovici, tekoucí skrz Kosmocity. Naposledy to trvalo pět hodin, než na Majku přišla řada a jeřáb ji naložil na vlak. Dnes to bude určitě dvojnásobek. A pašerák Čeng nerad čekal na sjednané odvozce.
"Ahoj, příteli, pomůžeš mi?" ozvalo se z houští naproti němu.
"VYLEZ VEN!" zařval Irg. Zahodil pilu a odvětvovač a strhnul ze zad prachovku. Větve se pohnuly a mezi nimi se objevil nahý vyhublý mládenec s kůží temně opálenou a posetou drobnými drápanci. Ruce držel zvednuté nad hlavou a hlasitě volal: "Nemám zbraň! Měl jsem nehodu. Havaroval jsem s člunem. Prosím tě, vezmi mě do Kosmocity."
"S žebráky si zásadně netykám. Chcípni si tady, ty holozadku," ušklíbl se Irg na vetřelce, "ale napřed sebou plácni na bachor a vzpaž. Svážu tě. Pustím tě, až pojedu pryč," zakýval výhružně hlavní pušky. Nikdy nebral stopaře a pokud kácel les, měl rád krytá záda.
"Jsi dobrá duše," odvětil naháč ironicky, "dík, udělals mi to snazší," ušklíbl se a cosi tiše zašeptal. Irgovi se zatmělo před očima a jeho tělo ztuhlo v křeči. V ten moment uslyšel podivné chřestění a týtkem mu projela palčivá bolest. Padl zády do trávy. Skulil se přímo pod pětici fasetových rudých očí ukrytých v zářezu podobném zduřelé ráně a nad hlavou mu zacvakala černá ostrá kusadla, noční můra všech Narčanů. Tuhly mu končetiny, jeho srdce divoce tlouklo strachem a plíce přerývavě dýchaly. Zaječel děsem.
"Na rozdíl od tebe, on je kámoš," pohladil naháč kusadláka po hnědém žilkovaném krunýři.
Irg se vůbec neupokojil. Nabral dech jen k tomu, aby vyhrknul: "CO ODE MĚ CHCEŠ?"
"Dobrý muži," odvětil naháč s jízlivým úšklebkem, "vezmu ti vše, co máš."
"Snad nejsi...?" zakvílel zkoprnělý Irg.
"Tarmin," potvrdil mu naháč a teprve teď se Irg rozvřeštěl pravou hrůzou. Znal to jméno.
V těchto dnech ho Narčané opakovali s mrazením v zádech a báli se ho víc než kusadláků.
Tarmin si jeho křiku nevšímal a odešel mu vykrást člun. Potřeboval oblečení a potraviny. Když se vrátil s napěchovaným batohem na zádech, Irg už ležel klidně a apaticky zíral na trojici kusadláků, která ho strážila.
"Bude to rychlé, budeš-li mluvit, jinak zdlouhavé," ukázal Tarmin na kusadláky, "kdes tohle sebral?" strčil před Irga projekční tablo, které našel na lodi. Ukazovalo jeho vlastní tvář a rudý zářící text: "Odměna 10 milionů GFU za jakoukoliv informaci vedoucí k dopadení Tarmina, alias Jaquela, úchylného masového vraha."
"Rozdávaj to každýmu a je toho plná Narka," vychrlil Irg.
"Bojí se mě a mají proč," potvrdil Tarmin. Dotýkal se kontaktních plošek a zvědavě vyvolával dokumenty otřesných zločinů, kterých se údajně dopustil. Vypálené a vybité usedlosti.
Záběry zohavených žen ležících s vytřeštěnýma očima a s široce roztaženýma nohama.
Jejich manželé stažení z kůže. Opečené a napůl ohlodané mrtvolky dětí. Těla mládenců umučená těmi nejbestiálnějšími způsoby. Každý snímek uváděl čas a místo, kde se to stalo, a byl doplněný údaji o oběti, fotografiemi zoufalých pozůstalých a záznamy jejich srdceryvných proseb za dopadení ďábla v lidské podobě, z jehož každého činu čišela hrůza a bezedné šílenství. A taky lež. To jediné, co zatím Tarmin spáchal, to tam chybělo.
O zcizeném hypervibru se mlčelo.
Přemýšlel o pachatelích. Nepochyboval, že všechna zvěrstva se opravdu stala, ale nevěřil, že je provedli eliťáci. Nedokázal si představit Gerarda, jak znásilňuje a podřezává ženy.
Do té role mu nepasovala ani regena. Objevil ji na záběru z velké mše, sloužené za brzké dopadení satanova zplozence. Pokorně klečela v první řadě s želízky na rukou, podle vysvětlivek připravená na odvoz k vyšetřovacímu soudu na Ravenangu, a sledovala, jak biskup a dva kněží žehnají zbraním armády. Zkoušel si ji představit, jak opéká nad ohněm nemluvňata. Ne, tohle se k ní opravdu nehodilo. Tohle by odpovídalo leda kanibalům, jenže ty KosmoFlotila nedirigovala. Zato se přátelila s jinými lumpy - s pašeráky. Jeden zvlášť děsivý snímek ukazoval prádelní kotel se zaživa uvařeným mileneckým párem. Právě touhle popravou proslul pašerák Čeng. Patřila k jeho nejoblíbenějším.
"Jak to vypadá na kosmoportu?" zeptal se Tarmin v nejhlubších obavách. Vypadalo to proklatě špatně. KosmoFlotila, zahnaná do kouta, proti němu nasadila úplně vše. Poštvala na něho čtyřicet milionů Narčanů.
"Je tam prapor eliťáků z Ravenangu a šílený fronty," drmolil Irg. "Když jsem naposledy letěl pro zboží na orbit, čekal jsem na odbavení tři dny a skrz kontroly jsem musel nahatej.
Všichni tak choděj. Ženský taky. Je z toho hroznej poprask. Každýho rentgenují, odebírají mu vzorky tkáně a snímají oči. Bagáž měří takovými divnými rezatými plechy, které vypadají jako prostřílená křídla. Nevím, co jsou zač."
"Detektory na tohle," zamával mu Tarmin před očima hypervibrem.
"Proč mi to říkáš? Ty mě zabiješ! Viď!" zasténal Irg.
"Padls do zajetí. Jsi žoldnéř nepřátelské strany."
"Lžeš! Lapil bys mě, i kdybych byl světec! Potřebovals mě okrást!"
"Ve válce padají bomby a zasahují i nevinné," souhlasil Tarmin. "Skutečnost, že vozíš zboží pašeráků, katů KosmoFlotily, mě potěšila. Budu spát klidněji."

"Obchodoval jsem podle zákonů!"
"Kašlu na předpisy KosmoFlotily. Žiji podle svých vlastních," vzal Tarmin do ruky revolverovou prachovku.
"Proto tě taky hledaj jak šílení!" úpěl Irg. "Řeka se hemží hlídkami, obloha ječí vrtulníky a všude dupou vojáci. Moc tě prosím, nech mě naživu, stejně tě chytí!"
"Potřebuji vydatné jídlo pro své malé průvodce a nemohu riskovat, že na mě pošleš eliťáky," odvětil mu ledově a Tarmin namířil na jeho hlavu.
"Budu mlčet! Pro smilování boží, pusť mě! Jsem přece Narčan jako ty!"
"Zmršenej boj pro zmršenej sen. Ztratil jsem se v něm a už nevím, kdo jsem," odrecitoval mu Tarmin strukturu, sestavenou atomárem Keulnaičalangem, padlým v bitvě u Asuscionu před sedmi tisíci lety, a stisknul spoušť aktivující piezoelektrickou roznětku.
Každý někoho živí.

Kapitola 36 - Nula tuctů
Klášter zmizel. V údolí, kde stával, se rozlévalo mělké jezero, obklopené pásem ohořelých a zuražených stromů. Dokonce i okolní skály zčernaly žárem a zbrázdily je hluboké pukliny. Vše připomínalo zásah jaderné pumy až na to, že tu chybělo záření. Rostliny a zvěř, které přežily, vyhlížely zdravě. Tarmin klesl na ohořelou zem na kraji lesa, zdrcený jak taramík, kterému rozryli noru, a srdce mu svíral strach o Azmaye. Zíral na kalnou bahnitou vodu a cedil mezi zuby:
"Zmršení křivoměrové!"
KosmoFlotila ho připravila o spojence. Zbyla mu jen trojice kusadláků, jeho malých průvodců, Irgova prachovka a primitivní bojový vzor energie s tuctem měr, který ho naučil euregwof bydlící u vody výměnou za larvy. Tarmin jím dokázal zmrazit pohyby člověka na pět vteřin, tedy, když se mu povedl, což se stávalo málokdy. Většinou ho vytvořil jen se sedmi či devíti mírami místo dvanácti a nehybnost oběti trvala krátce, vteřinu či dvě. Příliš málo proti elitní armádě. Prohrál svou osamělou válku. Vlastně ne, měl ještě hypervibr.
Vyndal ho z kapsy a poslal mu pokyny ve Gwang, aby spustil program pro vyslání signálu přímo z planety. Bude slabý a asi ho nikdo nezachytí, ale proč by to nezkusil. Bylo to už jedno.
"Zahájena posloupnost. Opusťte zónu o řezu tuctu rykanů. Za půl veletuctu sigů ji rozvíří signální hypervibrace," varoval hypervibr a rozzářil se pulzujícím mdlým fialovým světlem.
Tarmin se ani nehnul. Udaná oblast měla poloměr tři sta kilometrů. Dosáhne až ke Kosmocity a mine Azmaye. Nad hypervibrem se ukázaly první symboly: "Šest tuctů jedenáct."
Nevzrušeně sáhl do kapsy a vyndal odtud dva váčky, jeden s Tonikou a druhý se Smaragdovou Rozkoší. Vzal si je od Irga právě pro tuhle situaci. Nikdy neužíval drogy, ale proč by je před smrtí nevyzkoušel? Tonika byla slabá a kouřily ji i děti. Po chvíli váhání ji zahodil a nacpal si dýmku stébly Smaragdové rozkoše. Když ji zapálil, objevily se v dýmu znaky:
"Šest tuctů deset."
Klidně vdechl první doušek a soustředil se na přivolání přeludu krásné Ilky. Zdařilo se!
Objevila se u něho na klíně jako tenkrát u jezera a sama si rozepínala knoflíčky jemnými, mazlivými pohyby prstů. Její šaty se zvolna rozevíraly a lákaly zapomenout na jedovatý svět. Pohladil ji po dlouhých temných vlasech, po nichž tančily smaragdové odlesky, a toužebně zašeptal: "Lásko, dnes můžeme roztrhat kalendář. Dnes končí svět."
Sevřel ji pevně do objetí a najednou ucítil ve středu svého hrudníku zvláštní hřejivý pocit.
Zdálo se mu, že pod jeho prsní kostí vyrůstá do běla rozpálená koule, která ho pohlcuje svým teplem. Vnímal zároveň, že něco podobného pulzuje i v iluzi Ilky, kterou svíral ve svých pažích, a její žhnoucí koule si hledala cestu k té jeho. Nedokázal si vybavit, kdy přesně se oba zárodky ohně setkaly, a neuměl ani popsat, co potom následovalo. Pro neznámé vjemy, které ho zaplavily, mu chyběla slova. Jeho i Ilku zahalil oblak společné extáze a stoupali uvnitř něho ve vzájemném objetí do nekonečných výšin radosti.
Iluze se pomalu rozplývala. Tarmin ležel v trávě, vyčerpaný divokými zážitky a cítil se šťastný. Poprvé po dlouhé době. Roztouženě vdechl příjemnou vůni popela spálené psychodrogy a náhle si všiml chvění hypervibru a symbolů: "Nula tuctů devět."
"Jsem to ale užorybák!" vyhrkl a zastavil program. Dělá ale pitomosti. Vzpomněl si na silové štíty elitní armády. Musí jít blíž ke Kosmocity, aby měl jistotu, že zmetky z KosmoFlotily, kteří zničili klášter, smete hypervibrace. Pečlivě uložil dýmku do Irgova váčku se Smaragdovou Rozkoší a prozkoumal jeho obsah. Zbývaly v něm pouhé dvě dávky a bude třeba, aby si rychle natrhal nové zásoby.
Zvedl se ze spálené země a vydal se na cestu ke Kosmocity. Zamířil proti proudu Osamělé řeky k průsmyku, kterým kdysi prošel s Oddaným Kameinem. Kusadláci se semkli kolem něho a chránili ho před nástrahami zdejší přírody. Jeho poslední spojenci! Zamiloval si je. Učil se od nich vnímat mysl okolních tvorů stejně, jako to dělali poniové, a rozumět zdejšímu jedovatému životu. Líbilo se mu, že se v jejich společnosti může prodírat středem vražedného lesa, v němž by sám zahynul po několika minutách.
Trvalo mu tři týdny, než se dostal na druhou stranu hor. Nad průsmykem, kterým kdysi šel s mnichem, kroužily vrtulníky a musel se vrátit zpět ke zničenému klášteru, obejít hřeben skal podél moře a jít ke Kosmocity krajinou držav, svým bývalým domovem. Bojoval s urputnou touhou zajít na Andulčí državu a navštívit Ilku, ale asi by ji tím nepotěšil. Raději si s ní povídal jen ve svých snech. Dvakrát, třikrát, nakonec i sedmkrát denně.
Zvláštní bylo, že se mu třásly ruce a začínal se podobat mrtvému Irgovi. Ten však k cestě na vrakoviště potřeboval deset let. Tarmin tam dorazil už po třech týdnech. Asi něco dělal špatně, ale netušil co. Vlekl se lesem se svými průvodci a širokými oblouky obcházel opevněné državy, aby ho nezahlédli. Vybíral si ty nejnebezpečnější porosty, aby minul lovce lidí a vojáky. Většinou se mu to dařilo.

Zahlédlo ho jen osm lidí a tvář lidského vraku ho vždy zachránila. Všichni ho považovali za feťáka, který hledá další dávku, a než zjistili svůj omyl, smetl je stejně jako Irga.
Doplnil si z jejich batohů zásoby jídla a laxně se díval, jak je lačně požírají jeho věčně hladoví průvodci. I to ho chránilo. Jen zavilý sebevrah masochista by po něčem pátral kolem mrtvoly ohryzané od kusadláků.
Stával se stále apatičtějším. Smířil se s tím, že prohrál. On i celá Narka. Část obyvatel zhyne hypervibrem a zbytek zdeformuje šílenství formovače. Skvělý výběr.
Starosti si dělal jenom o svá opojení. Podivně slábla a párkrát se mu už stalo, že za ním iluze Ilky nedorazila, přestože ji ze všech sil přivolával. Opouštěla ho jako tenkrát a vlastně se jí ani nedivil, kdo by taky stál o lidskou trosku. I jemu samotnému bylo ze sebe na blití.
Pouze oči se mu lepšily. Čím víc podléhal Smaragdové Rozkoši, tím víc ožíval svět kolem něj. Už neviděl éterionská zvířata a rostliny jako mlžné obláčky, ale rozeznával jejich tvary a barvy. Snažil se od kusadláků vyzvědět i jejich názvy. Chápali jeho projekce Gwang, ale odpovídali mu divně tvarovanými formami, snad prastarými znaky Asurianů, jejichž nezvyklé vazby ho mátly. Ale pár jmen přece jen pochytil.
Jak postupoval návyk na psychodrogu, jeho vidění se měnilo v muzeum nočních můr a vzdalovalo se realitě. Kusadláci mu stále častěji na otázku "co tam je?" odpovídali, že oni nic nevidí. Nakonec se jich přestal ptát na názvy úplně a staral se jen o své přežití. Jeho dny se proměnily v nepřetržité horory a před spaním si bral trojitou dávku Smaragdové Rozkoše, aby vůbec usnul.
Pás lesů končil třicet kilometrů před Kosmocity a za ním začínala otevřená krajina. Zastavil se u bažiny, v níž ho tehdy v noci polapili, a pozoroval drenážnici, teď již opuštěnou.
Většina drénů byla již zavalená a můstky se propadly do bahna. Průchod se přerušil. Nastal čas na poslední zoufalou akci. Na aktivaci hypervibru. KosmoFlotila z něho udělala masového šíleného vraha a neměl by ji zklamat.
Šeřilo se. Vytáhl dýmku. Tu poslední. Náhle na kraji bažiny zahlédl světlo, asi dva kilometry od něho. V dalekohledu, laskavě věnovaným jedním lovcem lidí, rozeznal zářící nápis:
V & V - L í h e ň s l i z á k ů Vzpomněl si, že Frankí se mu představila jako Viridiana Valamos a že se zmínila o slizácích, které pěstovala pro archeokopy. Překvapilo ho, že její líheň stále existuje. Domníval se, že mu KosmoFlotila vyvraždila všechny spojence. Že by jim bojovná Frankí unikla? Možné by to bylo; o tom, že mu tehdy v noci pomohla, věděl pouze Oddaný Kamein.
Namáhavě se postavil a vydal se k líhni. Jeho tři věrní průvodci, tvorové lesa, zlostně zacvakali kusadly. Nechtělo se jim do mokřin. Nedivil se jim.
"Díky za doprovod," promítl jim. "Můžete se vrátit a sdělte moje mnohoměrné vibrace euregwofovi," ukázal jim obraz jejich domovského hnízda na návrší poblíž majlekenu.
Klapli kusadly, znělo to radostně, skoro až moc vesele, a ztratili se v lese. Pocítil lítost, že je smete hypervibrace. Možná, že by mohl s odpálením hypervibru počkat ještě pár dnů.
Vlastně proč ne? Dá si mezitím pár dýmek. Je to dobrý nápad, usoudil a vyrazil na cestu.
Chránila ho mysl vytrénovaná pochodem lesem a otrávená psychodrogou. Hravě vnímal slizáky v drénech i savé éterionské kreatury. Vyhnul se všem podezřelým místům a na zvlášť nebezpečných úsecích se zaštítil obranným vzorem, který ho v majlekenu naučil Gyrlaq.
Za necelou hodinu se dostal k osvětlené budově. Nic v ní nebylo. Jenom neón na střeše, poháněný solárními akumulátory, ponechaný asi z nostalgie. Ostatní zařízení kdosi vytrhal a zanechal po sobě dřevěnou boudu, vhodnou leda jako dřevo na topení. Uvnitř ní se válely trosky prázdných kádí, roztroušených po bahnité podlaze, úlomky trubek a kusy izolace.
Všechny dveře chyběly, jediné okno nezůstalo celé a ve stěnách zely vyštípané otvory. Zabydlel se tu éterionský život lidem neviditelný. V prostoru se klikatily závoje omnií, éterionské obdoby pavouků, stěny pokrývaly fialovobílé koláče wewialmů a podlahou prorůstaly šedivé spirály gyfbi, podobných kopřivám, avšak nežahajících, ale sajících energii. V koutě zahlédl i zelenkavého kaqricyie, tvarově něco mezi ježkem a slimákem.
Vmáčkl se do rohu budovy, jediného místa bez potvor, sedl si na prkna a opřel se o silný trám. Jiskra naděje pohasla. Vytáhl aspoň váček s drogu. Zničehonic se mu roztřásly ruce.
Skoro polovinu stébel Smaragdové Rozkoše rozsypal, než se mu podařilo nacpat si plnou dýmku. U iwedaga, co se děje? Dalších pět minut se mořil se zapalovačem a bolestně si přitom popálil prsty. Konečně uspěl a vdechnul první obláček. Jeho organismus zajásal a ihned požádal o další. Bolesti krásně ustupovaly, mizelo svědění kůže a pálení žaludku.
Ztrácely se příšerné deprese, jeho věrné společnice. Opět si na pár prchavých okamžiků připadal jako zcela normální člověk.
Mezi smaragdovými odlesky se cosi pohnulo. Cosi v dlouhých bílých šatech. Ilka? Že by za ním opět přišla? S nadějí pohlédl na blížící se postavu. Nedokázal rozeznat její tvář.
Skrýval ji závoj dlouhých tmavých vlasů. Chtěl je odhrnout do strany, ale ruka mu jimi volně projela. Vanul z nich chlad a hořká výčitka.
Podivná vidina. Mrazivá a žalující. Přišla za ním, jako kdyby dlouho bloudila světem a hledala ho, aby mu věnovala svoji nekonečnou bolest. Bolest, zakrytou jemnými a hebkými kadeřemi. Podobnými jako měla Ilka. A také Aila. Pak jeho sestřička HEBKÁ KADEŘ!
"Co se ti stalo?" vykřikl Tarmin poplašeně, ale vidina se rozplynula a nechala jeho otázku nezodpovězenou. Pomalu končilo i smaragdové opojení. Trvalo jen půl minuty a opět se k němu vracely bolestivé stahy břicha a pronikavé pálení očí.
Chtělo to další dýmku! Hmátl po ní, ale ta potvora mu vyklouzla z dlaně a zapadla do štěrbiny mezi prkny. Vztekle udeřil

do prohnilé podlahy. Držela. Zmršená bezměra! Válel se po ní, ječel vzteky a zuřivě tloukl do prken.
Konečně jedno prasklo! Dychtivě se zakousl do úlomku zuby jako hladové zvíře. Trhal.
Ze všech sil trhal!
"Ty pitomče!" houknul na něj ostrý hlas, "Smaragdovou nemůžeš kouřit čistou!" do ramene ho bodl hrot injekce.
"Musíš ji míchat s Tonikou, abys zpomalil Červí Radost."
"Aspoň někdo bude mít radost," vzdychnul napůl omámen. Zadíval se na ženu se zohyzděnou půlkou tváře, která stála nad ním s lékařskou brašnou. Na zádech jí seděl nažloutlý engos stejně jako všem dospělým Narčanům. Ten její se však trochu lišil.
"Máš zloděje energie, co má jen půlku sosáku... Je jako ty... Fakt, nakazilas ho... Podobá se ti...," prohodil přerývavě.
Ignorovala jeho poznámku. Považovala ji za pouhé blekotání a mateřským tónem řekla: "Dostals Červí Radost. Tak se říká raketovému nárůstu závislosti.
Bulvy se při něm pokryjí černými nitkami. Tak jako tobě. Normálně to přijde až po deseti či patnácti letech kouření Smaragdové. Tys ji ale bral čistou, a tak šlo rychle. Zbyly ti dva týdny života."
"To je dobře, nepotřebuji víc," znovu se chytil za břicho.
"Dva týdny ukrutných bolestí, ty děse. Máš štěstí, že jsem se tady zastavila odmontovat neón, jinak bys řval jako polapený slizákem. Svíjel by ses v křečích, protože by sis už nedokázal nacpat další dýmku. Pro třes rukou. Je to hrozná smrt. Nedá se to léčit, ale píchnu ti silnou dávku Magoráku, jestli chceš. Usneš po ní a už se neprobudíš."
"Díky za pomoc Frankí," zašeptal. "Co se vlastně stalo s klášterem Oddaných?"
"Ty mě znáš?" podivila se. "Vlastně mě si každý pamatuje pro to blinkání z prvních dojmů. Už sis to prodělal, viď?" řekla teskně. "Na klášter spadl kus orbitální stanice. Jaksi omylem během její demontáže. Shazovali ji po částech do oceánu a jednou se holt netrefili.
Vybrali si k tomu vhodnou dobu - den oslav narozenin Nejsvětějšího Proroka."
"A u Azmayů? Přihodilo se tam něco?"
"Jejich sídlo stojí," prohodila zamyšleně, "ale proč se zrovna ptáš na Azmaye?" zarazila se. Posvítila mu do tváře a nejistě se zeptala: "Snad nejsi...?"
"Jsem," odvětil a její úžas nemohl být větší, ani kdyby odpálil hypervibr.
Kdosi mu dal do úst zapálenou dýmku Smaragdové Rozkoše a Tarmin vdechl dlouhý doušek kouře sacím reflexem nedočkavého kojence. Kořeněný kouř mu pohladil jazyk, příjemně ho šimral v krku a naplňoval mu plíce hřejivým pocitem, který mu pomalu pronikal do každé částečky těla a rozpouštěl ho v zelenavém oparu. S ním mizela celá Narka, éterové a KosmoFlotila. Neexistovalo už vůbec nic. Nebýt je rozkoš.
"Proč?" zasténal, když se po pár vteřinách vracel zpět. Prchavé momenty radosti opět pomíjely. Zatraceně brzy. Už nebyl v bažinách, ale seděl na křesle v rohu malé, spoře osvětlené místnosti. Před ním stáli Oddaný Kamein a Frankí.
"My ti dali kódy a spojovací adresy. PROČ TY NEVYUŽÍT?" vykřikl mnich. "Ty víc štěstí než mozek, že živ! Že všechny informace nepřijít vniveč!"
"Myslel jsem, že vás zabili," pronesl smutně Tarmin.
"Naštěstí dvacet tři Oddaných se oslav nezúčastnit pro jiná povinnost."
"Dvacet tři proti KosmoFlotile."
"Sehnali jsme pár dalších, co mají KosmoFlotily plný zuby," ozvala se Frankí, "a uneseme poslední hyperloď. Patnáct let jsem zkoumala zdejší život. Má pozoruhodné vlastnosti a pár mršek jsem si nasbírala. Jeden pluk vojáků a prapor eliťáků zvládnou hravě. Řekneš-li nám, co víš, dovezeme zprávu na Ravenang a zveřejníme ji."
"Tím si nepomůžeš. Všechno je jinak," posteskl si a začal vykládat. Trpělivě chytali jeho slova přerušovaná jeho záchvaty kašle stejně obludnými jako celá Narka a zapalovali mu dýmky Smaragdové Rozkoše, jedinou věc, která ho na pár minut vracela mezi živé, aby ho poté zamáčkla ještě hlouběji mezi hnijící. Ptali se málokdy, jen Oddaný Kamein se nechal od něho zmrazit bojovým vzorem a poté si důkladně prohlédl svítící válec signálního majáku.
"Dokážete hypervibr dopravit na orbit?" zeptal se Tarmin.
"Bude to těžké," odvětil Oddaný Kamein zamyšleně. Tarmin znovu ukázal na dýmku, ale mnich tentokrát stroze odmítl: "Konec! Teď už jed nepotřebovat!"
"Předávám vám štafetu a beru si dovolenou," sdělil Tarmin mdlým hlasem.
"Nemáš nárok," ozvala se Frankí. "Víš, proč jsem se nepicla, když se mi vyrostl nádor a trpělivě snáším posměšky? Přísahala jsem, že smím umřít jen v boji! Se zbraní v ruce, jako padli moji kolegové na Ravenangu! Tebe donutíme udělat totéž! Právě jsi byl jmenován poručíkem pro záležitosti éterů."
"Jakým poručíkem?" zakvílel Tarmin.
"V armádě Velkého Boje," odvětil mu mnich chladně. "Ty složit přísahu a pak výcvik."
"Válčete beze mě. Zbyly mi dva týdny života. Moc klidu jsem si letos neužil a vyberu si ho nyní!" zašklebil se bolestí. Jeho žaludek se znovu stával kusem rozpáleného železa.
"Říkals, že máš upravený organismus - virové ochrany a zrychlenou regeneraci," pronesla ostře Frankí. "Tvoje ochranné viry by si mohly poradit i s Červí Radostí. Jen musíš přestat fetovat. Zařídíme to. Spolehni se!"
"TÁHNI K DĚSŮM!" vykřikl vztekle. "Vždycky jsem si od života přál jen hodnou ženu. A mladou, aby mi neumřela! Chápeš to? Všechny moje sny jsou v prdeli! Tak mě nech aspoň v klidu zdechnout!"
"BEZ NÁROKU!" odsekl mnich ostře. "TY SLIB SMRTI!"
"Máš smůlu, ty křivoměrnej uctívači," sykl na něho Tarmin, "já totiž zvysoka seru na rozmetání. Jen si mě hoď mezi kusadláky! Nebojím se jich, já si totiž s nima umím promítat."
"A s červy v latríně taky?" otázal se ho jízlivě Oddaný Kamein. "Já zase dostat od KosmoFlotily hodně zajímavé obrázky. Se spoustou skvělých nápadů. Proberu je s tebou do jednoho!"

"TO MI NEMŮŽEŠ UDĚLAT!" zavřeštěl Tarmin hystericky.
"Vyber si - buď dál boj nebo krutá poprava," pronesl Oddaný Kamein ledově. "Ty Slib Smrti, že zničit KosmoFlotilu. A ta stále trvá!"

Kapitola 37 - Nosička lampy

Osud rád vytváří paradoxy. Údolí, kde stával klášter Oddaných Nejsvětějšího Proroka, zatopila řeka a mělké bahnité jezero se stalo rájem užorybek, ale hluboká jeskyně, v níž se nacházel tajný muniční sklad kláštera, přečkala zkázu bez úhony a v ní přežilo pět zbrojních techniků chtivých pomsty. V době katastrofy několik mnichů putovalo po Narce a další skrytí přívrženci žili v osadách. Vraceli se a neúnavně verbovali všechny bojechtivé jedince.
Zrodila se armáda Velkého Boje a usídlila se v opuštěné Kasární čtvrti v Kosmocity, eliťákům přímo pod nosem, podle hesla pod svícnem je tma. Navenek vystupovala jako fanatická do sebe uzavřená společnost. Podobných tady bylo jako jedů a tahle se navíc jevila dost nezajímavě. Pořád se snažila kázat o spáse světa a ctnostných mravech. Na Narce! Všichni ji považovali za nějakou radikální odnož Svatých Panen a nechávali ji být. Planeta nabízela dost jiného místa, a proto žádný člověk při smyslech nevstupoval za pás varovných cedulí, které světélkujícími písmeny hlásaly: M r a v n í v í t á n í , h ř í š n í c i p o p r a v e n i .
Nikdo se ani nedivil, že se usídlila tady. Kolem Kosmocity vyčkávalo víc skupin, přichystaných vyrabovat vládní budovy, jakmile budou volné. Na jihovýchodě se houfovaly ozbrojené frakce člunařů a špeditérů a plánovaly po zmizení vojáků zabrat Galanet. Na severu tábořili archeokopové, kterým se nepodařilo včas odletět, a brousili si zuby na automatické továrny. Mluvilo se i velké tlupě jiarlandských otrokářů, která se na plachetnicích přeplavila přes moře s úmyslem získat technická zařízení kosmoportu. Uvnitř ve městě se pak schovávaly desítky menších skupin nazývaných Bezové, protože se většinou skládaly z bezcharakterních a bezprizorních osob, smutných produktů zdejší planety. Doufaly, že si stihnou nakrást pár drobností a zmizet před příchodem velkých dravců.
Policistům a vojákům končila za pár týdnů nevlídná služba na Narce a odlétali na Ravenang.
Netoužili po nebezpečných akcích a soustředili se na střežení kosmoportu. Na něm závisela jejich budoucnost. Planeta je přestala zajímat a hledaný terorista také. Obrátili Narku vzhůru nohama. A marně. Nevěřili, že je ještě naživu.
Novým opatem byl zvolený Oddaný Kamein a náležel mu tím i titul věrozvěsta. Výrazně pokročil ve spenglish od doby, kdy ho Tarmin potkal poprvé. Hovořil již plynule a srozumitelně, pouze občas užíval nesprávné tvary slov. To mu však nebránilo v kázání. Jeho dnešní řeč patřila k zvlášť ohnivým. Pronášel ji z montážní lávky ve staré tovární hale k zástupu Stínů, jak se vojáci Velkého Boje nazývali na památku mrtvých mnichů. Všichni Stínové byli v plné polní a jejich hlavy se proplétaly s hlavněmi zbraní, které Tarmin v životě neviděl. Nejmodernější válečná technika.
"Náš bratr zraněn v boj proti zrádná KosmoFlotila," hřímá věrozvěst Kamein, "dostat Červí Radost, kterou nikdo ještě nepřežil. To říká se. Ale před udatným vojákem Velkého Boje i smrt ustoupí!"
"Před námi i smrt ustoupí!" opakuje dav jeho poslední myšlenku.
"Náš bratr teď složit přísahu armádě Velkého Boje a my ho podpořit ve válce se smrtí.
Žádný voják Velkého Boje nebýt sám!" káže dál věrozvěst. Zástup Stínů opět zabouří ozvěnou: "Nikdo z nás není sám!"
Tarmin přísahá. Mechanicky opakuje slova, která mu předříkává Frankí. Už nemá sílu bránit se. Plete se mu jazyk a ze stran ho podpírají silné ruce. Chvěje se horečkou. Už sedm hodin neměl Smaragdovou Rozkoš. Místo ní dostává jen utišující léky. Kašle na ně. Myslí na poslední zbytky drogy. Několik stébel se mu před několika dny vysypalo z váčku a propadlo dírou v kapse do podšívky. Zůstaly tam a čekají na něho, musí najít jenom trošku klidu a malou škvírku, kam by zalezl. Docela nepatrný koutek soukromí.
Přísaha skončila a Tarmin se potácí na bok haly. Věrozvěst Kamein káže dál: "Náš bratr vloudit se do pevnosti nepřátel. Uspět tam, kde jiní ne, a přinést šokující zprávy, které tvrdit naše obavy. Strůjci zdejší situace nyní zuřit, protože děsit se o svá tajemství. Cenit si jich na deset milionů. Ale nás nekoupit. Velký Boj zničí zločinnou KosmoFlotilu!"
"Zničíme zločinnou KosmoFlotilu!" naplňuje halu nadšené volání. Stovky očí si zvědavě prohlížejí Tarmina, který se choulí na zemi u zdi. Všichni vědí o astronomické odměně vypsané na jeho hlavu a divoké honičce, kterou na něho uspořádala KosmoFlotila. Dychtivě čekají na novinky, za které jejich nepřátelé nabízejí takové závratné sumy. Touží vědět, kvůli čemu byl zničen klášter.
"Vězte," hřímá dál věrozvěst, "že KosmoFlotila z nás udělat maso na pultě u řezníka.
Prodala nás neviditelným přízrakům! Za hypermotory! Proto je tak schovává, ony nebýt dílem lidských rukou, ale jiné civilizace! Rovnice hyperprostoru - to nestydatý podvod!"
Tovární halu naplní pochybovačný šum. Lidé se nejistě koukají na Tarmina, který se svíjí u zdi v křečích, a padají poznámky o feťácích. Věrozvěst se klidně opírá se o zábradlí na visuté montážní lávce, ze které hovoří k zástupu, a teprve po chvíli zvolá do všeobecné nervozity: "Vy nevěřit a pochybovat o má slova! Ale já pro vás důkaz, vy málověrní," zvedá vysoko do vzduchu válec. "Právě tohle hledat KosmoFlotila jako posedlá. Je to hypervibr - signální maják, který nám zavolat pomoc hvězdných vojsk."
Dav se pomalu ztiší. Všichni upírají oči na temný válec a zmocňuje se jich zvědavost.
Tarmin radostně zpozoruje, že si ho nikdo nevšímá. Konečně příhodná chvíle! Pomalu se stahuje dozadu. Vpředu zní věrozvěstův hlas: "Stačí ho dopravit na orbitální stanici a zkáza KosmoFlotily jest dokonána. Velký Boj slavně zvítězí!"
Tarmin se dostává k východu a dychtivě se jím protahuje do tmy. Šmátrá podél stěny staré továrny. Skrz ni slyší váhavou odpověď dvou set nevěřících hrdel: "Slavně zvítězíme!"
"Velký Boj mít teď jasný cíl! Soustředíme se na něj!" mluví Kamein dál, ale Tarmin ho už nevnímá. Venku panuje hluboká černota. Obloha je zamračená a stará továrna má zatemněná okna. Jenom v dálce září nad obrysy střech okolních budov jas osvětlení civilizovanější části města. Pod Tarminovýma nohama křupají kusy skla a plechu. Potácí

se ulicí kamsi do noci a zakopává o kameny. Dostane se k dřevěné stěně a nahmatá v ní dveře.
Vklouzne dovnitř opuštěné budovy a usedá na zem pokrytou sutí. Ze zadní kapsy vytahuje papírový ubrousek.
Uloupil ho přímo před pozornýma očima Franki. Ta potvora má jen půl tváře. Vyzraje na ni.
Utrhne kus ubrousku a nedočkavě si rozpáře celou kapsu. Zajíždí rukou do podšívky a loví z ní drahocenný poklad.
Několik stébel Smaragdové Rozkoše. Opatrně je skládá do pruhu ubrousku. Jsou úžasně jemné jako praménky vlasů jeho sestry Aily. Když byl malým klukem, směl jí je rozčesávat. Říkal jí přitom princezno. Smála se tomu. Hrozně hezky se tomu smála. Takovým zvonivým hlasem. I Ilka měla jemné vlasy. A taky Hebká Kadeř měla jemné vlasy. Právě tak jemné jako stébla, která drží v dlani. Jsou tady s ním. Všechny.
Mazlí se s nimi lehkými doteky. Musí se dobře srovnat. To je moc důležité, jinak cigareta nezíská správný tvar a špatně hoří. A její stáčení vyžaduje trpělivost, aby se papír neprotrhnul.
Chce to kutálet ho citlivě po bříškách prstů tam a zpět, dokud se nestane pevnou roličkou.
Takovou, jakou právě teď drží v rukách. Povedla se mu. Opravdu je nádherná. Odtrhává její přebytečné kraje a pomocí slin ji důkladně zalepí.
Vsouvá si cigaretu mezi rty a vyndá z kapsy zapalovač. Stiskne ho. Nic. Zuřivě mačká knoflík. Před očima mu vyletují svazky modravých jisker, ale plamen nikde. Proč? Plyn!
V zapalovači není plyn. Tarmin propadá zoufalství. Jak je to možné? Byl zcela plný. Ta ohyzda! Vypustila mu ho, když spal. Okradla ho!
Celý svět je hnusný zmetek, který ho akorát okrádá. Ukradl mu rodiče, Ailu, sen o Ilce a teď ještě plyn ze zapalovače. Mizerný a prašivý život. Plný odporných zlodějů. Okradli ho o vše. I o plyn ze zapalovače. Ani ten mu nenechali. Ani pitomý plyn v zapalovači mu nenechali!
OHEŇ! Musí nějaký najít. Určitě ho najde. Přece musí někde být. Tarmin opatrně vsouvá drahocennou cigaretu do kapsy u bundy. Vyleze ze dveří budovy. Všude tma. Ale v dálce je slabá záře. Vidí ji nad obrysy budov. Půjde tam. Najde někoho, kdo má oheň.
Vydává se do noci. Za pruhem světla na obzoru. Je daleko. Ale vlevo je něco bližšího.
Opravdu. Lampa. Zakrytá lampa. Někdo s ní jde tmou. Uvnitř ní bude plamínek. Našel svůj oheň. Míří k němu. Už jen pár metrů.
"Potřebuju oheň!" osloví lampu.
"Ach, tady jsi. Všichni tě hledají," ozve se hlas. Světlo ukáže ženu v koženém kabátě temně hnědé barvy kůry jimrovníku. Ten se musí hledat. Kolem něho se pnou výhonky Smaragdové Rozkoše. Září žlutými květy. Jako ty boty. Na bosých nohou před ním. Ty z kovoplastu. A taky spirála na fialovém účesu. Tak šplhá rostlina. Otáčí se podél kmenu vzhůru. Lesknou se na ní kapičky mízy. Podobně jako drobný nos příchozí. Dívá se na něj.
Kryje ho stříbrný plátek. Pod ním se usmívají rty. Široké. Vybarvené do dlouhých křídel.
Mezi nimi probleskuje zuběnka. Bledě modrá. Kryje zoubky příchozí. Vykukují tak i konečky tenkých stébel. Musí se opatrně vytrhávat z dlouhých květů. Hodně opatrně. Dávat pozor na žahavky, které odpočívají na dně kalichů. Jsou tam stočené jako plastika hada, kterou má nosička lampy na čele. Znamení gangu hadlinek - zlodějek a erotek dohromady.
"Dej mi oheň!" vyzve ji.
"Zahoď jedy. Vem si mě. Dávám radost, která nezabíjí," vyzývá ho hadlinka. Nezabíjí!
Lže! Hadlinka Kia Meigy podřezala zákazníka. Transplan ji koupil za 33 tisíc a senátor ji odvezl na Ravenang. Tarmin to dobře ví. Ta mrcha před ním ho chce obalamutit, aby mu nemusela dát oheň. Podobá se těm, kteří mu zavraždili Ailu. Schovali ji do rakve. Nechtěli mu ji vůbec ukázat. Doběhl je. Vyškubl se jim. Prodral se zástupem. Viděl její popelavě šedé vlasy a tvář pokrytou temnými skvrnami. Políbil ji. Krátce. Strašně krátce. Odtrhli ho od ní. A pak víko rakve. To ji uzavřelo. Tenkrát hustě pršelo. Už od rána. Blížila se zima. A Aila ležela jen v tenké bílé košili. Koukaly jí z ní bosé nohy. Ani punčochy jí nedali. A oheň taky ne. Všechno jí ukradli. Tak jako teď jemu. Všude jsou samí zmetci. Nikomu nedají oheň. Chtějí ho jen pro sebe! Jako tahle špinavá coura. Chce mu sebrat lampu! Jeho lampu s ohněm!
"Chci svůj oheň! VRAŤ MI MŮJ PLYN!" zaječí.
"Zahoď drogu. Ukážu ti mnohem hezčí oheň," šeptá hadlinka a ustupuje dozadu.
"DĚVKO! SOBECKÁ MRCHO!" zařve na ni Tarmin. Vymrští ruku. Zasáhne její rty. Kopancem jí podráží nohy. Smete ji do prachu. Válí se tam u jeho nohou. Kope do té hnusné zlodějské kreatury. Ukradla mu jeho plyn a nechtěla mu dát lampu, aby měla všechen oheň na světě jen sama pro sebe. Ohyzdná smrdutá čubka!
Konečně. Opatrně vyndává z kapsy svůj poklad. Krásný a běloučký. Má štěstí. Cigareta se Smaragdovou Rozkoší přečkala bez úhony. Báječně voní. Po koření. Už ji má mezi rty.
Kleká si. Sklání se k lampě. Hoří v ní krásný modravý lihový plamínek. Mihotá se. Čeká tam na něj. Stačí jenom nadzvednout kryt.
"ZLODĚJI!" zakvílí Tarmin zoufale. Velká bota mu sebrala jeho lampu. Odkopla ji těsně před ním. Kolem něho je teď spousta těžkých pevných bot. A taky ruce. Drží ho pevně.
Uloupili mu i jeho cigaretu. Řve zoufalstvím. Váží ho na nosítka. Je mu strašně. Všichni mu ubližují. Týrají ho. Odporní sadisti. Banda hnusných zlodějů a ohyzdných sobců, kteří chtějí všechny ohně na světě jen pro sebe.
"Klid, dáme ti lék, bude to dobré," říká mu soucitně hadlinka. Před ústy si drží kapesník.
Skrz něj prosakuje krev. Druhou rukou hladí Tarmina lehce po čele a přitom ho slabě škrábe svými dlouhými nehty. Chvějí se na nich obrazy hadích hlaviček. Drobných jako žahavky.
Číhají uvnitř kalichů Smaragdové Rozkoše na neopatrné sběrače. Dostaly ho. Nic se mu už nedaří.
"Je už v posledním stadiu. Nemá to cenu. Zbytečně se trápí. Zastřelím ho," říká hluboký mužský hlas ledově. Kužel baterky padá na Tarminovy oči. Cvakne uzávěr pistole.

"NE!" zaráží ho rezolutní hlas. Hlaveň namířená na Tarminovo čelo se zase odkloní. Ze tmy vystupuje Frankí doprovázená věrozvěstem Kameinem a za nimi kráčí několik mnichů v temně modrých hábitech.
"Má už černé nitky na bulvách," namítne muž, "umírá a červíci se na něj už chystají.
Rychlá smrt je nejlepším lékem na jeho bolesti."
"Má šanci přežít!" vykřikne Frankí zlostně. "Viděli jste maják, ale nestačil vám! Smáli jste se, že jde o výmysly feťáka, a dožadovali jste se dalšího důkazu. Zde je. Náš bratr v sobě nosí ochranné víceměrné viry cizí civilizace," zarazí se, když pruh světla její baterky dopadne na hadlinku. Starostlivě k ní přistoupí a jemně jí otře krev ze rtů.
"Dělal jsem ve špitále a viděl jsem tam stovky podobných případů," namítne muž. "Nervy se neregenerují. S tím už nikdo nic neudělá!"
"A když ano, ty uvěřit?" zahřímá věrozvěst Kamein a namíří na něj prst.
"Přežije-li, přijmu to jako důkaz," souhlasí muž po chvíli.
"A vy ostatní?" věrozvěst přejede dav pohledem. Váhavě kývají.
"Vy budete mít svůj důkaz!" pronáší věrozvěst pevně, "protože konec KosmoFlotily se už blíží. Já již slyšet rachot její těžký pád!"

Kapitola 38 - Velký Boj
"Velký zázrak!" volají Stíni, kdykoliv si vzpomenou na Tarmina, který se vrátil z říše mrtvých za pouhé tři týdny. Zatváří se však smutně, jakmile přijde řeč na úkol Velkého Boje. Nastal podzim a za dvanáct dnů odlétá Stříbrný Paprsek, předposlední lidská hyperloď.
Týden bude akcelerovat na rychlost osm tisíc třicet dva kilometry za vteřinu, kterou vyžaduje automaticky řízený hyperskok, a pak dalších osm dnů poletí k ústí hyperkanálu na Ravenang setrvačností. Devět hodin před hyperskokem mine vstup do hyperkanálu, který vede na hvězdu Socoabera a KosmoFlotila ho nezná. Vhodné místo k vyslání tísňové hypervibrace armádě Tyasvaranu. Nestane se tak. Mimořádně přísné kontroly zabránily provezení hypervibru na orbit.
Oddaní v zoufalství kontaktovali i pašeráky a nabídli jim milionové úplatky, ale pašeráci neměli zájem. KosmoFlotila jim věnovala volné letenky a vykoupila od nich veškeré zásoby psychodrog a psychojedů za tržní ceny platné na Ravenangu. Celkem jim zaplatila dvě stě milionů džífů. Elegantně je odměnila za špinavou práci, kterou pro ni odvedli, a současně je tím vyřadila ze hry. Proti ní zůstali jen ubozí amatéři, kteří neměli šanci vyzrát na elitní armádu. Za svůj čin sklidila hluboký obdiv ostatních světů, jejichž osadníci se dychtivě těšili na brzké ukončení dovozu nenáviděných psychodrog a psychojedů z Narky.
"Velký Boj!" duní opuštěnou kasární čtvrtí. Přesně v době, kdy Stříbrný Paprsek zmizí v kanálu na Ravenang, budou z Narky odlétat poslední zbytky vojáků a úředníků Země, necelých šest tisíc duší, které poveze malá hyperloď velvyslance KosmoFlotily s příznačným názvem Mávající Hvězda. Ideální doba pro akci. Již teď byly všechny družice odstraněné, orbitální stanice demontovaná a po částech shozená do moře. Přesněji řečeno - převážně do moře. Na oběžné dráze zůstal pouze hyperdok, zajištěný náložemi, které ho rozdrtí na prach hned po startu Mávající Hvězdy, aby v budoucnosti nespadl Narčanům na hlavy.
Věrozvěst Kamein denně hřímá z kazatelny v polorozbořené tovární hale a rozněcuje válečné nálady. Mluví především o bídě, do které je KosmoFlotila uvrhla, aby z ní sama profitovala. Spíná ruce, když vykládá o její zrádné smlouvě:
"Namyšlená a arogantní KosmoFlotila zavést lidstvo na práh zkázy. Ona přisluhovat přízrakům budujícím ďábelské monstrum na výrobu zbraní mnohem děsivějších, než si kdokoliv z nás dokázat představit.
Stačí málo a ze všech lidských světů budou planety zmučené bolestí!"
K této myšlence dospěl věrozvěst sám od sebe. Prý boží vnuknutí. Tarmin se mračí.
O možné zkáze všech lidských světů mu éterové nepromítali, ale znal příliš málo o jejich bitvách, aby to mohl vyvrátit. Ví jen, že se při nich hroutí celé vesmíry.
Mnohem více Tarmina děsí jiná kázaní, zejména ta proti demokracii. O ní věrozvěst Kamein mluví často: "My vězni nejen pro obtíže cesty pryč z Narky, ale i díky demokracii, kterou propagovat KosmoFlotila. Ona ji cpát světu jako drahocenný poklad. Kdo podle ní nedodržovat demokracii, ten je méněcenný tvor. Ten podle ní pouhé zvíře, které bez nároku na slušný život. Takového vyvrhele třeba poslat na Katovnu na nucené práce! A když někdo mluvit o svých problémech, ona znát jediné řešení. Třeba více demokracie. Té její demokracie.
Výhodné pro ni! Té demokracie, v níž pašeráci, jejichž jména celý vesmír dobře znát, moci beztrestně pašovat drogy a krutě zabíjet občany. Protože proti nim žádný živý důkaz. A bez důkazu přece nedemokratické někoho zatknout! Na Jiarlandu se zas dlužníci prodávají do otroctví! V demokracii KosmoFlotily být možné vše! Stačí, když to schválit podplacený parlament! Padesát let v té její demokracie kšeftovat Vampové s lidmi. Protože to svobodné podnikání! Ona zahájit proces s Vampy, až těsně před jejich konec, když už je nepotřebovat. Tak je to! KosmoFlotila vždy demokratická jen na sebe! Na své zisky!"
Věrozvěst stojí na montážní lávce, oči mu planou a se vztyčenýma rukama poslouchá nadšené volání rozvášněného zástupu. Teprve po pár minutách pohybem ruky utiší dav a pokračuje: "Stejná demagogie jako demokracie je i propagace ctnosti. Každý pán totiž toužit po pravdomluvných a poctivých otrocích, ale on sám se neštítit žádná hanebnost pro získání a udržení své moci! Tak jako KosmoFlotila! Vězte, že dnes nastal čas odhodit nejen hmotné okovy, ale i ty vyrobené z líbivých slov! Ničeho se proto nebojte a zahoďte veškeré svědomí! Pravda Velkého Boje spočívat jen ve vítězství!"
Lidé opakují jeho výroky a řvou nadšením zejména v závěru řeči, když jim slibuje:
"Velký Boj štědře odměnit své oběti. Na jeho padlé čekat věčná blaženost. Jejich duše sto branami vniknou do ráje Vznešené Bohyně, kde se ženy změnit na oslnivě krásné a věčné panny, jež nikdy nekončící láskou těšit statečné

hrdiny. Umřít ve Velkém Boji, to neskutečná radost jakou vy dosud nepoznat! Již teď se ni těšte. Ona nepopsatelně nádherná!"
Tarmin nejistě přešlapuje v rohu tovární haly schovaný v hlubokém stínu. Řeč se mu pranic nelíbí. Obává se, aby se jejich případné slavné vítězství nestalo současně tristní porážkou.
Aby svoje okovy nevyměnili za těžké řetězy fanatismu. Jenže už nemají z čeho si vybírat. Všichni trčí v pasti Narky podobně jako kdysi Tarmin v Ditrově jámě a zůstalo jim zoufalství a poslední boj. A vojákům přesvědčeným, že umírají za velikou věc, se svět opouští lehčeji. A desetimilionovou odměnu vypsanou na Tarminovu hlavu dokážou ignorovat jedině zběsilí fanatici, naprosto zbavení rozumu a prosáklí plamennými výroky jako umírající feťák psychodrogou. Fanatismus chránil Velký Boj před zradou.
"Velká prázdnota! My selhat! Nedokážeme dostat maják na orbit!" zuřil věrozvěst Kamein po jednom ze svých ohnivých kázání na ranní poradě štábu. "Třeba najít jiný cíl!" kroužil kolem dlouhého stolu, u něhož sedělo nevyspalé vedení armády. Už páté jednání o palčivé otázce v posledních dvou dnech. Veleli skvělé armádě plné vojáků toužících umírat ve válce, touze každého generála, ale chyběl jim pro ni úkol.
"Pořád máme původní plán. Únos raketoplánu a přepadení Mávající Hvězdy," prosazovala Frankí svůj dávný sen.
Tarmin se choulil v koutě, již v hodnosti kapitána, vyčerpaný po celonoční drezúře. Nedůvěřivě zvedl hlavu: "Frankí, let hyperprostorem řídí automatické majáky! S hyperlodí nikam neodletíme. Éterové je vypnou. Smiř se s tím!"
"Nepoletíme s ní, ale zničíme ji," odsekla, "naštveme tím KosmoFlotilu."
"A taky zabijeme vojáky, kteří zničili náš klášter. Jejich smrt bude spravedlivá!" podpořil ji jako obvykle Oddaný Jabb, zbrojní specialista. Ostatní členové štábu přikyvují. Vyčerpali už všechny možnosti.
"Nezachrání to Narku. U iwedaga, přece to teď nevzdáme!" vykřikl Tarmin.
"Před třemi nedělemi jsi skučel něco jiného," připomenula mu Frankí, dychtivá v praxi vyzkoušet svoje dlouholeté výzkumy, za něž draze zaplatila nádorem na tváři.
"Jak sama říkáš, prach ze cvičáku dělá z chlapů bejky," připomněl jí ironicky.
"Ale sem tam i něco jednoduššího," odsekla.
"Zkázu Narky my stejně neumět odvrátit," konstatoval suše Kamein, "my zkusit úplně vše," odmlčel se na moment. "Já dnes v noci mobilní sítí odeslal zprávu velvyslanci KosmoFlotily.
Já v ní vylíčil záměry pánů majlekenu a hrozící nebezpečí a žádat ho o zásah."
"COŽE?" vykřiklo několik členů štábu překvapeně.
"Jako náčelník štábu, já považoval za nutné SKUTEČNĚ vyčerpat všechny možnosti!" zarazil věrozvěst Kamein protesty. "Velvyslanec na můj vzkaz odpověděl těmito slovy, cituji - feťácké nesmysly mě nezajímají," hodil na stůl fólii s radiogramem. Několik lidí po ní sáhlo a četlo ji.
"Přesto sis měl NAPŘED vyžádat náš souhlas!" rozzlobil se Oddaný Jabb.
"Já to vysvětlím později. My se k tomu ještě vrátit hned po hovor o plánu."
"Útok na hyperloď nepřinese užitek," ozval se Oddaný Ilbu, černý pyrotechnik, a udeřil pěstí do stolu, "ale pomstíme se vrahům našich druhů!"
"Hlavní lumpové jsou v majlekenu," pronesl Tarmin zklamaně, "chráněni energetickým štítem a vrhači biotů."
"Energetický štít a vrhače nejsou problém, dají se zničit," prohodil Oddaný Jabb.
"Jak?" vydechl Tarmin užasle.
"Snadno!" uchechtla se Frankí. "Hele, farmáři, naučil ses už celkem obstojně střílet, ale ve válce jsi zelenáč. Přenech ji laskavě odborníkům. Jdeme na tu hyperloď! Patnáct let jsem na to sbírala psychojedy. Už se těším na ten super tanec, až je vypustíme."
"Počkej, Frankí!" zarazil ji Tarmin a otočil se na zbrojního specialistu, "opravdu byste dokázali zničit štít a vrhače?"
"Ano," řekl Oddaný Jabb. "V době, když jsi se léčil z následků psychodrogy, analyzovali jsme tuhle možnost. Uvažovali jsme o útoku na majleken, ale zamítli jsme to. Neumíme se chránit proti bojovým vzorům éterů."
"Ty sám mi demonstrovat bojový vzor a lehce mě zamést," dodal věrozvěst Kamein, "přestože ty stále prohlašovat, že tvůj vzor mizerný. Jak se tedy ubráníme éterům? Ostatně, může atomár zabít étera?"
"Snad ano," pokrčil Tarmin rameny, "na Zemi éterové nejsou. Buď někam zalezli, nebo je lidé povraždili."
"To jsou dohady. Zajímají nás fakta!" okřikla ho Frankí.
"Ptal jsem se na to kdysi éterky Txatyas, mé učitelky obrazové řeči Gwang," odpověděl jí. "Neuvěřitelně se urazila, že se starám o takové věci. Podle toho soudím, že nějaký způsob existuje, ale já ho neznám."
"Dobře," ušklíbla se Frankí, "kolik lidí zmrazí jeden éter?"
"Má-li dost energie, paralyzuje pět až deset osob. Podle situace."
"A existuje ochrana?"
"Ochranný aituasón," vrtěl Tarmin hlavou, "ale jeho výroba je nákladnější než tisíce hyperlodí."
"Takže dvacet éterů nám zmrazí celou armádu a vzápětí ji postřílí."
"Nepoužívají střelné zbraně," opravil ji, "vrhají víceměrné energie různých vzorů, které vyvolají vlny deprese a šílenství, záchvaty masových sebevražd, zabíjení a podobně."
"Používají zbraně hromadného ničení, ale nikoliv ruční?" užasl Oddaný Jabb.
"Nepotřebují je. Vedou války hlavně v kosmickém prostoru," zopakoval mu Tarmin to, co se dozvěděl od éterů. "Jejich bojové lodě vrhají jemné a hrubé vzory energie."
"Jaké jemné energie," nechápal věrozvěst Kamein, "neříkej nám, že si poradit s atomovou bombou?"
"Gyrlaq mi tvrdil, že lehce," pokrčil Tarmin rameny. "Štěpením hmoty se vytvoří neovladatelná masa hrubé síly. Vrhače astrenů k ní přidají vzor víceměrné energie, který vdechne mraku hrubé energie něco jako vědomí a udělá z něho primitivní bytost. Ta se dá řídit. Můžeš jí dávat pokyny. My lidé jsme přece také energie. Jen jinak zformovaná."

"Vyprávíš nám pěkná tunchua," zasmál se Oddaný Chi-Yang, specialista na elektroniku, na druhém konci stolu. "I šutry energie. Když jim to rozkazem, budují samy baráky?"
"Ale jo, postaví je," přikývl Tarmin, "ale musíš být hodně trpělivý. Bude jim to trvat tak sto až dvě stě tisíc let. Kameny mají pevné atomové vazby a na práci s nimi jsou mnohem vhodnější naše běžné atomárské metody, jako lámání, osekávání, spojování maltou.
S energií si naopak snáze poradí jemné éterionské formy."
"Plácáš tlamou jako užorobka!" ušklíbla se Frankí.
"Opakuji ti jen to, co mi promítali éterové," odsekl jí nakvašeně, "a ti tvrdí, že kolem nás vše žije. Prý v tom stačí jen probudit vědomí. Ale neptej se, jak je to možné. Já to opravdu nevím! Souvisí to nějak s mírami prostoru a vyššími dimenzemi. A ty mi Gyrlaq vysvětloval nejméně sedmkrát, Txatyas dvakrát a euregwof třikrát a ze všech těch výkladů jsem mnoho nezmoudřel."
"My také ne, a proto jdeme na tu hyperloď," potvrdila Frankí jízlivě.
"Je to nejlepší, co můžeme udělat," podpořil ji znovu Oddaný Jabb.
"Souhlasím," připojovali se další členové štábu.
"A co ty?" zeptal se věrozvěst Kamein nakonec zamračeného Tarmina.
"Říkáte, že problém je pouze v obraně proti éterským bojovým vzorům," přemýšlel Tarmin. "Kdybych vám sehnal podporu éterů, zaútočili byste na majleken?"
"DEJ NÁM S MAJLEKENEM UŽ SVÁTEK!" okřikla ho Frankí zuřivě. "Musíme potrestat vrahy, kteří zničili klášter!"
"STOP!" okřikl ji věrozvěst Kamein. "Já znát tvá vášeň pro hyperloď. Ty oheň v srdci a zapomínat, že pouze přítomnost existovat! Touha po pomstě za mrtvé - ta být dobrý motivem pro vojáky, ale špatným rádcem pro jejich velitele." Otočil se k Tarminovi: "Kde chceš sehnat étery? Podpořit nás snad euregwofové?"
"Ti ne. Nejsou schopni existovat bez kusadláků. Nikdy neopouštějí hnízda. Proto je Dajukévové nevybili úplně," odpověděl mu Tarmin. "Ale na Narce jsou ještě jiní éterové - étegiurové. Schovávají se kdesi na severovýchodě Norwicku."
"Étegiurové?" vykřikla Frankí a chytila za hlavu.
"Vypadají na potomky zdejší civilizace, kterou jsi tak pracně hledala," pokrčil Tarmin rameny. "Zobrazovali se jako Asuriané a před padesáti tisíci lety se vyvraždili, ale pár jich údajně přežilo."
"A za ta tisíciletí úpadku poněkud zblbli," zašklebila se Frankí výsměšně. "Už si vzpomínám, jednou jsi mi o nich vyprávěl. Tvrdils, že znak étegiurové označuje úchylné a degenerované étery, kteří vraždí a ničí na potkání."
"Proto báječně zapadnou do naší povedené party," oponoval Tarmin. "Vraždí vetřelce -
Velký Boj přece taky. Jsou úchylní? Proč ne?" rozhodil rukama. "Ze mě je úchylný masový vrah, z Frankí úchylná zrůda a z mnichů úchylní fanatici."
"Fanatici? Co ty tím říct?" zachmuřil se věrozvěst Kamein.
"Éterové z majlekenu opovrhují étegiury a KosmoFlotila zase opovrhuje námi," objasňoval mu Tarmin, "není to dobrý základ pro spojenectví?"
"Pěkná blbost!" vyprskl Oddaný Jabb. "Kdyby étegiurové měli prostředky ke zničení pánů majlekenu, už dávno by to udělali."
"Pro ně je obtížné zasáhnout do světa atomů," namítl Tarmin, "nepřekonají ocelová vrata majlekenu. K tomu potřebují atomáry. A dobrovolně spolupracující. Plně ovládají jen bezduché idioty s poškozeným mozkem. Zdravé lidi ovlivňují halucinacemi, třeba hrůzou vysílanou do podvědomí. Zmrazí nás, donutí i k sebevraždě, ale ne ke spolupráci."
"Jak vypadá taková jejich pozemní bitva?" zamračil se Oddaný Jabb.
"Opravdu nevím. Většinu sporů řeší v kosmu a na povrchu bojují jen bioty, upravenými zvířaty, aby neničili krajinu."
"Válka bez palebné podpory? Tomu nevěřím!" kroutil Oddaný Jabb hlavou. "Taktická pravidla platí pro každého! Od nepaměti bitvy začínají bombardováním nepřítele a to úměrně vyspělosti civilizace - házením kamenů a oštěpů, střelbou šípů, koulí, šrapnelů a atomových bomb... Každý vojevůdce tohle musí vědět!"
"Jenomže u nich velí bitvám éteři a jejich svět vypadá jinak než náš."
"O tomhle ty nikdy nemluvil! Co pro ně vlastně jsme?" zamračil se věrozvěst Kamein.
"Pouhé zásobníky víceměrné energie?"
"Závisí na planetě. Někde atomáři mají slušné postavení, jinde horší," objasňoval mu Tarmin těžký fakt a v duchu klel. Nejraději by si ukousnul jazyk.
"Takže kdybysme hypervibr dopravili na orbit, přivolali bysme sem NOVÉ OTROKÁŘE MÍSTO TĚCH STARÝCH!" zařvala Frankí nepříčetně.
"MOŽNÁ!" vybuchl Tarmin, "ale hlavně bysme zabránili Dajukévům spustit formovač.
Pokud ho uvedou do činnosti, celá Narka se změní v peklo! K čemu bude svoboda, když s tebe bude kvílící šílenec?"
"Není, o čem dál jednat," zvedla ruce, "volím smrt - svobodnou a při zdravém rozumu," rozhlédla se tázavě kolem. U všech nacházela podporu, jen Tarmin se tvářil jako zemědělec po povodni.
"Jeden proti, ostatní pro, útok na hyperloď schválen," konstatoval věrozvěst Kamein.
Frankí si spokojeně promnula ruce a zdravá půlka tváře se jí rozzářila. Její psychojedy nepřijdou nazmar.
"Dále vážná věc, my dnes v noci chytit špiónku," pokračoval věrozvěst.
"U jedné cynůj, to ve spenglish holka pro radost," promítl Oddaný Chi-Yang obrázek nahé ženy s vyzývavou postavou, "byl nalezen nahrávač ukrytý v žuda, to ženský postroj pro vyztužení naj. Cynůj raketově vysála psychojed. K'esy! Ale já vyšetřil její nahrávač.
Ten od elitní vojsko. Žádná ši chao'y."
"Vem ji děs! Patřila k nám?" vyhrkla Frankí poplašeně a nejistě pohlédla na Tarmina.

"Ne, cynůj ze sousední čtvrť, ale naše lidi k ní často chodit. Málo žen mezi námi."
"Pokud všichni mlčeli, nemohla o mně vědět," poznamenal Tarmin lakonicky. "Nechodím po bordelech. Jsem pouhý farmář, žádný pořádný voják."
"V tom máš pravdu," potvrdila s úlevou Frankí a rejpavě poznamenala: "Ale jinak mě mrzíš. Pořád jsem doufala, že to děláš z lásky ke mně."
"Jo, láska," řekl Oddaný Jabb zamyšleně. "Na mlčení našich vojáků bych nespoléhal. Ta holka byla přímo zázračně zručná. Věčná škoda, že pracovala pro špatnou stranu."
"Jsem stejný názor," ozval se věrozvěst Kamein, "a proto já také odeslal zprávu velvyslanci KosmoFlotily. On o nás určitě už vědět. A my teď nutno bleskem přemístit. Dříve než zjistit smrt té špiónky. Dokud myslet, že ona žije, bude čekat na nová informace."
"Potřebujeme skrytou základnu," promluvil Oddaný Ilbu. "Naštěstí vojáci už nechali marné smejčení a zmizeli z lesů," otočil se k Tarminovi. "Azmayové obývají velké sídlo."
"Vynechte je z toho, měli značné ztráty," odmítl to nazlobený Tarmin rezolutně.
"Z tebe sálá hněv, že tvůj plán v drtiči," napomenul ho věrozvěst Kamein.
"Nedostatek mužů u Azmayů je faktem, a ne věcí vzteku. I když ten mám taky."
"Azmayové mají duši udatných bojovníků," ozval se do ticha šedovlasý mnich archivář sedící vedle Frankí, "a není správné, že před nimi tajíš Velký Boj. Proč rozhoduješ za ně?
Napiš jim. Nechť sami vše zváží. Požádáme je pouze o úkryt."
"Dobře," souhlasil po malém váhání Tarmin, "ale za podmínky, že mě dopravíte na severovýchod Norwicku. Chci zkusit najít étegiury. Majleken je totiž blízko Azmayů."
"Majleken, majleken, majleken!" vyprskla Frankí. "Vržeš to pořád jak kolečko od židle!"
"Víš, zamiloval jsem se do tebe," sykl na ni zlostně Tarmin, "a rád bych majleken naformoval podle tvé tváře."
"Hodně lákavá myšlenka," podpořil ho mnich archivář, "zničení vládců majlekenu by vyřídilo celou KosmoFlotilu, a ne jenom pár vojáků na hyperlodi."
"Výletem do liduprázdných hor nelze nic zkazit," řekl ironicky Oddaný Jabb.
"To pravda a třeba zkusit vše," potvrdil věrozvěst Kamein a zamyšleně si promnul bradu.
"Za dvacet čtyři dnů start Mávající Hvězdy. To vhodný okamžik pro přepadení majlekenu.
Počítat tři dny na pochod lesem a další tři pro secvičení našich vojáků s étegiury. Zůstat osmnáct dnů. Když do té doby Tarmin získat podporu étegiurů, pak útok na majleken.
V opačném případě, únos raketoplánu a pokus dobýt hyperloď. Třetí varianta hypervibr.
Tarmin ho nastavil na zážeh dotykem. Když všechno selže, my ho spustit. S tím už všichni souhlasí?"
"S výhradou," ozvala se nazlobená Frankí. "Nechci být nikomu podřízená! Chci společný boj a po něm společnou vládu! Je-li nebezpečí hrozící Narce tak velké, jak Tarmin tvrdí, pak étegiurové uvítají každého spojence - třeba i rovnoprávného atomára," zdůraznila jedovatě.
"Přeji si, aby to tohle bylo dojednáno jako závazná podmínka spolupráce."
"Aby tě kusadláci hryzli, Frankí! Tohle splním těžko!" bránil se Tarmin novému pokusu znesnadnit jeho plán. "Tři neděle poslouchám kázání, že demokracie je demagogií KosmoFlotily a teď tohle!"
"Ty nic nepochopit!" napomenul ho věrozvěst Kamein. "KosmoFlotila zneužila mnoha slov, a proto já mluvit proti nim. Třeba porazit její pevnost vytvořenou ze zákonů vymezujících, co je správné a co špatné. KosmoFlotila je prosadit na svou ochranu. Chápeš? Avšak po vítězství jiná situace. Naši případní éterští spojenci se pak změnit v protivníky. A my již dnes se muset moudře starat o obranu proti nim. Třeba zaujmout dobrá pozice."
Tarmin si smutně povzdechl. Slova se dnes stala pouhými zbraněmi. Lži byly chytrými politickými tahy a demagogie bytelnou pevností. Zákony a pravidla morálky se změnily v obyčejné klece pro poražené. Začínal si vážit úcty éterů k pravdě a i toho, že jako omluvu uznávali pouze činy.
"Nebudeme bojovat za pouhé střídání pánů," doplnil Oddaný Jabb a rozhlédl se po přitakávajících členech štábu.
"Schváleno," konstatoval věrozvěst Kamein a udělil pokyny: "Družice jsou už rozebrané.
Lze použít letadla, co my koupit od zrušené turistické půjčovny. Urychlí se tím náš přesun k Azmayům."
"Moment, s Azmay nelze příliš počítat!" namítl Tarmin. "Mohu jim napsat, ale to neznamená, že vám pomohou. Neradi přijímají cizince. A upozorňuji vás, že je požádám, aby se boje nezúčastnili. Opravdu mají málo lidí."
"Jsem si jist, že nám pomohou. A hned z řady důvodů," usmál se mnich archivář. "Zdaříli se tvůj plán získat étegiury a obsadit majleken, Narka získá monopol na dopravu hyperprostorem a KosmoFlotilu z toho potrefí Červí Radost!" zamnul si ruce. "A věřím, že tohle si Azmayové určitě nenechají ujít."
"Odletíme tě do středu severovýchodního cípu Norwicku," doplnil věrozvěst Kamein, "vybavíme tě vysílačkou," krátce zaváhal. "Vojenská akce bez kamarádů nudná. Ty dostat taky doprovod. Dva Stíny, kteří dlouhou dobu žili v divočině."
"Hodí se mu, kdyby tam zas zabloudil a potkal kanibaly," řekl mnich archivář vesele.
"Nemusíte mi to pořád připomínat!" vyprskl Tarmin rozhněvaně.
"Náhodou tvoje seznámení s kanibaly je moc hezká historka," odvětil archivář, "zrovna k ní generuji báječné třidégramy."

Kapitola 39 - Plápol

Výbuchu předcházelo temné dunění deroucí se ze země, zpočátku tvořené tak vysokými tóny, že ho uši ani nezaslechly, a vyvolávalo pouze stísněný pocit blížícího se nebezpečí.
O chvíli později se objevily i nepatrné obláčky páry, které rychle stoupaly vzhůru a kreslily výhružné symboly. V

okamžiku, když se voda divoce drala ústím, zvuk zesílil a uši ho zachytily jako zlostné sténání, které postupně přecházelo do táhlého syčivého tónu, a všichni věděli, že nastal nejvyšší čas na rychlý ústup. Nečekané události se stávají pouze hluchým a slepým. A není němých věcí, jenom špatných pozorovatelů, neboť i kameny mluví a sesílají varování podobná řevu dravce, ohlašujícího zahájení lovu.
Když zlověstné hřmění dospělo ke svému vrcholu, celé okolí gejzíru zelo prázdnotou.
Zem si mohla v klidu oddechnout a vyrazit ze sebe sloup vroucí vody, který vystoupil do výše dvaceti metrů a majestátně se zahalil do oblaků páry. Rychle mu však docházel dech, a tak se po chvíli opět ztratil pod povrchem, aby tam sbíral nové síly k letu vzhůru. Zanechal po sobě pár jezírek naplněných horkou vodou, ale i ta pomalu mizela. Po chvíli, o několik set metrů dál, zahřměla exploze jiného gejzíru.
Severovýchodní výběžek Norwicku splňoval nejdivočejší dobrodružné sny. Na severu ho uzavíral věčně zasněžený hřeben Dýmajícího pohoří, který tu končil svou dlouhou pouť napříč kontinentem. Tříštil se na vějíř hřebenů, které prudce padaly do moře a z jejichž středu stoupal temný sopečný dým a kroužil mezi odlesky ledovců. Magmatický oheň topil pod stovkami vřídel a chvěl zemí. Oblast nevhodná pro osídlení. Místo, kde se skrývali étegiurové. Vražedná krajina, stvořená k bloudění a šplhání nahoru a dolů.
Tarmin odvrátil oči od gejzírů v údolí pod ním a pokračoval ve výstupu. Již tři hodiny se hrabal suťovitým splazem na horský hřeben. Zezdola se zdál nízký, ale za každým zdánlivým vrcholem se pokaždé vyhoupnul další. Jednotvárná pouť. Cestu mu přehradil strmý kamenný práh, vysoký asi tři metry. Zahlédl na něm vodorovnou štěrbinu v dosahu svých rukou. Zachytil se jí a chystal se lézt nahoru.
Něco se zamihotalo. Pronikavý vjem smrti. Prudce uskočil dozadu. Ze štěrbiny vylétl šedivý živočich a pronikavě zasyčel. Ilakies, horský had s psychojedem smrtelným nejen pro lidi, ale i pro étery. Zvířata a rostliny na Narce si střežily nejen svoje životy, ale i svoji energii.
Zaklel. Pět dnů se potácel děsivou spletí skal a lesů a připadal si jako nahé dítě v pralese.
Trávil čas poblíž smrti, o níž mluvily nejen pukliny sahající do nitra země, ze kterých stoupaly jedovaté plyny, ale hlavně zdejší život, odlišný od zbytku Narky. Znal sotva pár jmen.
Po skalách se plazily oihuey, jedovaté mechy. Mezi kameny vykukovala žahavá vlákna ytreaků o tisíci tvarech. Mezi tím vším se proplétaly stejně vražedné éterionské kreatury, neviditelné pro obyčejné lidi.
Nezdravý svět pro osídlení. Dvěma Stínům, zkušeným tuláků divočinou Narky, kteří ho doprovázeli, z něho zčernaly tváře půl hodiny po výsadku. Tarmin je nestihl varovat, aby si nesedali na podezřelý kámen. Netušil ani, co se pod ním ukrývalo a co je zabilo. Když začali řvát bolestí a od úst jim odletovala fialová pěna, neodvážil se jim přispěchat na pomoc.
Věděl, že by byla marná. Zastřelil je. A potřeboval na to čtyři rány. Přes náročný výcvik zůstal napůl farmářem. Dvakrát se samou nervozitou netrefil. Na mrtvé naházel z bezpečné vzdálenosti větve a šel dál sám.
Opět divný vjem. Vyvěral z malé prohlubně před ním, uzavírající vstup do krátké průrvy, která mířila přímo na hřeben.
Znechuceně se rozhlédl po okolí. Stál na dně kotliny obklopené černými stěnami a překážka mu blokovala jedinou pohodlnou cestu vzhůru. Vyhnout se jí nebude snadné. Možná, že by šlo proplížit se podél skal. NE! Pokusil se rozšířit svou mysl a proniknout kameny. NE! Zaklel, ale nepokoušel osud.
Asi hodinu šplhal po skalách, než se dostal na konec průrvy těsně pod hřeben. Kdyby šel přímo, stačilo by mu pár minut. Neodolal a zadíval se na nebezpečné místo seshora. Vypadalo normálně. Hodil tam kámen. Nic. Vzal větší a chtěl ho vrhnout dolů za prvním. NE!
IHNED PRYČ! Potlačil svou zvědavost. Některé poznatky bývají předražené. Rozběhl se na vrchol, aniž se dozvěděl, co vlastně obcházel.
Nahoře se mu otevřel pohled na jezero zabarvené do ruda a zelená údolí za ním. Vytáhl dalekohled a pečlivě si prohlížel krajinu před ním. Stále nic. Pořád totéž, už od začátku jeho poutě; skály, porosty, hřmící voda a gejzíry. Charo právě opouštěl zenit a čas se přehoupl na odpoledne. Další marný den. Ještě devět takových a bude se muset vrátit a poslouchat jízlivé poznámky Frankí. A pak padnout při útoku na hyperloď, nebo přežít a čekat na spuštění formovače. Není nad to mít na výběr.
Náhle se u skal za jezerem cosi pohnulo. Zástup jdoucích postav! Tarmin radostně vyskočil a nedočkavě vyrazil, aby je dostihl ještě před setměním. Po hodině kličkování mezi nástrahami přírody došel k pramenu vody, který vyvěral z pukliny ve skále a padal do malé tůně. Na jejím břehu se rýsovalo několik nezřetelných, téměř setřených stop terénních bot.
Místo cizích bytostí objevil skupinku lidí.
Zklamaně kopal do okolních kamenů. Srážel je do tůně a díval se, jak víří nánosy bahna a písku na jejím dně. Chvilku se tím bavil a přemýšlel, co má podniknout. Nakonec ho posedla zvědavost. Co dělají lidé v krajině plné smrti, kde on sám přežívá pouze díky výcviku od kusadláků?
Vydal se za nimi. Jejich stopu sledoval s obtížemi a mnohdy ji spíš hádal. Pomáhalo mu, že skalní údolí neposkytovala mnoho možností kudy jít. Přesto je dvakrát ztratil a musel se vracet. Podobně jako on i neznámí se zdatně vyhýbali všem záludnostem zdejší přírody.
Velkým obloukem obešli hnízdo třásněnek ve středu nevinné loučky, mistrně kličkovali mezi žahavými mechy a v uctivých odstupech míjeli jedovaté lalokovce, kteří vypadali k nerozeznání od kamenů.
Tarminova zvědavost rostla. Dohonil je druhého dne odpoledne, ale raději se k nim nepřipojil a sledoval je ze vzdálenosti několika set metrů. Šli pomalu, v dlouhé řadě za sebou.
Odhadem šedesát osob. Vedl je muž v černém plášti, který na zádech nesl proutěný koš.
Ostatní kráčeli za ním a kladli nohy přesně do jeho stop.
K večeru vešli mezi shluky špičatých skal, kde terén nabízel desítky možných směrů, a jejich sledování se stalo krajně

obtížným. Nakonec Tarmin zůstal bezradně stát poblíž pramene malé říčky, vyvěrajícího ze široké pukliny šklebící se ve strmé skalní stěně. Stopy vedly někam sem. Zde se ztrácely.
Pečlivě prohledal celé okolí. Nakonec opřel pušku o balvan, aby se nenamočila, a zkusil proniknout i do trhliny, odkud vytékala říčka. Po pár metrech se skála zužovala na úzkou spáru, ze které pod tlakem prýštila vlažná sirnatá voda, a dál jít prostě nešlo. Celý promáčený vylezl zklamaně ven. Vylil vodu z bot, svlékl si šaty, vyždímal je a rozprostřel na plochý kámen, zalitý rudým světlem zapadajícího Chara. Co dál? Jeho úvahy přerušil závan studeného větru. Blížilo se období podzimních dešťů. Bude třeba nechat sušení oděvu a rychle si před setměním najít dobré místo na spaní.
"Vítej, bratře," zazněl za ním vlídný hlas. Otočil se a uviděl vůdce neznámých lidí, tentokrát již bez koše na zádech. V hukotu pramene říčky ho vůbec neslyšel přicházet. Kolem příchozího vlál dlouhý černý plášť, který ho halil od krku až do půli lýtek a jeho černá látka pohlcovala světlo tak dokonale, že se na jejích záhybech vůbec netvořil stín. Muž v něm připomínal vysokou hromadu rašeliny, dole opatřenou párem chodidel v kožených botách a nahoře hlavou, kterou mu zakrývala tenká fialová helma, posetá roztodivnými vrypy.
"Já... já...," koktal svlečený Tarmin nejistě a upíral zrak na neznámého. Neviděl mu na ruce ukryté pod pláštěm a pušku nechal opřenou o balvan mimo svůj dosah. Taková hloupá začátečnická chyba!
Když muž zachytil Tarminův nejistý pohled, roztáhl rty do širokého úsměvu a odhalil dokonale pravidelné bílé zuby. Chvíli na nich nechal třpytit odlesky paprsků Chara a poté rozevřel i svůj plášť. Neměl pod ním vůbec nic. Žádnou zbraň a dokonce ani šaty. Jeho nahé tělo pokrývala kresba ve tvaru divoké spleti plamenů, která mu začínala v rozkroku, a odtud stoupala spletitými křivkami přes břicho až k ramenům, kde končila mnoha jemnými hroty. Celá zářila, jakoby vytetovaná svítící barvou, vlnila se v rytmu mužova dechu a budila dojem živého ohně.
"Odkud přicházíš, bratře, že se tak zaraženě díváš na Plápola Věrných?" zeptal se muž laskavým tónem a opět se zahalil.
"Z držav na západě Norwicku," vydechl Tarmin zaskočený vývojem situace.
"Překvapuješ mě, bratře. Neslyšel jsem o Věrných v této oblasti," prohodil Plápol zamyšleně.
"A proč se touláš nebezpečnou krajinou?"
"Hledám étegiury; dřívější obyvatele Narky, které lidské oči nevidí," odpověděl mu Tarmin s mírným zaváháním v hlase. Nezvyklé oblečení černého muže určitě pocházelo od éterů. Vedl lidi, kteří se skrývali. Mohlo jít o služebného atomára étegiurů.
"Neviditelné nazývej uctivě Kianailané a tuto planetu Kianailae!" napomenul ho Plápol ostře, "jejich jméno značí Věčný Plamen Proměny."
"A jak vypadá tvar symbolu přepisu KIANAILAE?" ukázal Tarmin pomocí projekce znaků Gwang. Visela nehnutě ve vzduchu, sotva půl metru od Plápola, který na ni nereagoval.
Rozhodně postrádal upravené oči a neviděl proto éterionské energie. Pokud ho éterové naučili Gwang, museli mu obrazy promítat přímo do vědomí.
"Můžeš mě zavést za Kianailany?" otázal se Tarmin tentokrát zvukovou řečí.
"Nepatříš mezi Věrné, ale přesto vyhovím tvé žádosti, bratře," pronesl Plápol a dotknul se helmy na své hlavě, z níž vyrazil dlouhý blesk. Tarmin ani nestačil vykřiknout a padl na skálu jak kuželka.
Probral se až v malé kruhové jeskyni. Ležel na písečném dně obklopený muži, kteří byli nazí stejně tak jako on. Kolem něho stáli čtyři svalovci s velkými žlutými čtverci, vytetovanými na hrudích, a u stěny seděl hubený mladík s kresbou rudé spirály, ovíjející se kolem jeho trupu.
"Stále toužíš po osobním setkání s Kianailany, bratře?" mile se na něho usmál Spirál, zřejmě velitel celé čtveřice Žlutých Čtverců.
"Mám pro ně vzkaz. Kde jsou moje věci?" zeptal se Tarmin zaraženě a postavil se.
"Jsou v bezpečí, bratře, stejně jako ty. U nás nepotřebuješ pušku. Klidně pojď s námi," vybídl ho Spirál laskavým tónem.
Vedli ho dlouhou temnou chodbou, kde mu na cestu svítily pouze zářící obrazy na tělech jeho průvodců. Putovali mlčky snad dvacet minut a mnohokrát zahýbali. Nakonec vstoupili úzkou šikmou štolou do dlouhé jeskyně, skrz kterou kdysi protékala podzemní řeka. Ta vymlela v jejím skalnatém dně hluboké klikaté koryto, které dělily dřevěné mříže na krátké úseky. Těžko říct na kolik. Na padesát, možná i víc. Daly se rozeznat jen ty nejbližší. Rozlehlou prostoru osvětlovalo pouze pět světélkujících krápníků, které visely na stropě ve výšce přes padesát metrů a vydávaly kalné zelené světlo.
Zastavili se nad třetím kotcem. Dva předchozí měly již své obyvatele. Spirál ukázal Tarminovi na provazový žebřík visící na boku koryta a vyzval ho: "Bratře, čekej zde."
"Tady jsou Kianailané?" ptal zmatený Tarmin.
"K nim smějí pouze jejich Věrní," odvětil Spirál, "a proto napřed musíš vykonat svěřený úkol. Až prokážeš službu věci Kianailanů, budeš je moci za odměnu navštívit."
"Jaký úkol?" znejistěl Tarmin.
"Zatím slézt dolů a čekat tam," sdělil mu Spirál suše a široce se usmál. Odhalil přitom ostré hroty svých předních zubů. Lokust! Tarmin sebou zděšeně škubl, ale neměl čas snést celé poznání. Vzápětí mu ramena sevřely silné paže Žlutých Čtverců a odvlekly ho k okraji skály. Netoužil vyzkoušet volný pád, a tak raději sestoupil sám a smutně se díval, jak vytahují žebřík.
Kroužil po svém vězení a pěnil zlostí. Jedenáct kroků od jednoho boku koryta k druhému, jedenáct kroků mezi kamennými stěnami vysokými přes čtyři metry, stoupajícími ostře vzhůru, hladkými a slizkými jako celá KosmoFlotila. Už byl téměř na dosah její zkáze. Chybělo jen málo. Trocha štěstí. Nepřálo mu. Místo vítězství skončil v kleci kanibalů. Od okamžiku, kdy vstoupil na palubu Gilgameše a pokusy KosmoFlotily mu tam zabily rodiče, putoval z jednoho zajetí do druhého. Celá Narka představovala gigantický žalář vytvořený z cizích zájmů. Bosými chodidly bušil do kamenného

dna, kluzkého a zvlněného jako jeho osud. Pět kroků mezi levou a pravou mříží, obě nahoře opatřené dlouhými ostny. Skrz klec tekl v hlubokém zářezu horký potok. Pozůstatek podzemní řeky. Zbytek její dávné slávy. Dnes pouhý žlábek s vodou. Probíhal středem všech klecí. Páchl sirnatě a po zkažené potravě. Vyhříval jeskyni a sloužil jako záchod, jako umývárna i jako zdroj pitné vody. Tarmina čekala žízeň.
Obrátil svou pozornost k okolí. Klec proti proudu vody byla prázdná. V dolní brečel asi dvacetiletý mládenec a zdrceně se choulil na holých kamenech. Tarmin na něho chvíli volal, nakonec prostrčil paži mřížemi a zatahal ho za nohu. Mladík otočil hlavu a ukázal svoje oči plné slz. Pomalu se zvedl na čtyři, výhružně zavrčel jako vyrušená šelma a vycenil špičaté řezáky. Tarmin zděšeně couvl dozadu. Mládenec okamžitě zareagoval na jeho ústup.
Vymrštil se a narazil na mříže. Sevřel je. Neartikulovaně ječel a cloumal tyčemi. Přidal se k němu starší muž o celu níže. Připojily se další hlasy, křik vězňů na horním konci jeskyně, nářek skrytý za záhyby klikatého koryta podzemní řeky. Celá prostora se divoce rozhučela.
Na stropě se tříštil řev zoufalství. Fragmenty zvuků křižovaly příšeřím a týraly ušní bubínky.
Chlapec v dolní cele prskal pěnu, která se mu rojila na rtech, a Tarmin si cpal dlaně do uší.
Přilétl závan uklidňující vlny. Podél vymletého koryta běžel jeden ze Žlutých Čtverců, místní dozorce. V ruce držel dlouhou zlatou tyč a mával s ní ve vzduchu. Vyvolávala touhu spát a nic nevidět. Tarmin se svalil na záda. Těsně předtím, než ho pohltily mrákoty, zahlédl cosi těsně pod stropem jeskyně. Dva bělavé obláčky. Právě objevil étegiury, degenerované étery, kteří sami sebe zvali vznešeným názvem Kianailané.

Kapitola 40 - Šeré jeskyně
Čas okradený o východy a západy Chara se převaloval v zeleném příšeří jako kalná louže plná řas. Nořily se do ní vlny spánku, které dozorci vrhali pomocí zlatých tyčí. Místní všelék na neduhy. Tišily se jím vlny šílenství a řešily stížnosti na ubytování. Účinný prostředek.
Zabírala hned první dávka. Příděly byly hojné a zásoba neomezená. Občas jim házeli i potravu. Divné houbovité kusy. Páchly po mase a nějakých bylinkách. Kdo ví, co se dělo v sousedních jeskyních?
Tarmin dával podezřelé jídlo mládenci, který byl v cele pod ním. Stále hladový mladík chytal krmi lačně, ale bez projevu vděčnosti. Z několika slov, které v zoufalství zasyčel, se dalo usoudit, že provedl cosi nedovoleného jedné Věrné a za trest se ocitl zde. Nenáviděl za to Tarmina. Nenáviděl za to celý vesmír. Cloumal jím strach. Slyšel o tomhle místě hrůzné historky. Děs spoutal jeho duši a smrštil ji do truchlivého světa, v němž nezůstalo nic lidského, jen čekání na rozkoš, kterou přinášela dvojice žen s vytetovanými symboly zubů.
Jejich pravidelné návštěvy udávaly rytmus životu zdejších vězňů a nahrazovaly západy Chara. Dobu mezi nimi nazval Tarmin kousem a pomocí něho měřil čas, který v ponurém světle plynul vlastním tempem. Kous trval jeden až dva dny. Těžko říci.
Nastal přelom mezi třetím a čtvrtým kousem. Obě Zubatky se zastavily nad Tarminovou celou a spustily dolů průsvitné vajíčko, uvázané na dlouhé tyči. Tarmin bojoval sám se sebou.
Jako obvykle se mu chvěly ruce, zrychlil se mu dech a cítil protivné sucho v ústech.
Jeho tělo už zapomnělo na prožité hrůzy a pamatovalo si pouze úchvatná opojení, která mu poskytovala Smaragdová Rozkoš. Teď toužilo po jejich zopakování.
"NESMÍM!" procedil Tarmin mezi zuby celý vzteklý, že ho návyk na drogu neopustil úplně, a razantním zavrtěním hlavy odmítl extázi. Zubatky jeho gesto přijaly s všeznalými úsměvy a nepřesvědčovaly ho. Viděly už hodně nováčků a věděly, že každý nakonec podlehne.
Všichni občas potřebovali prožít trochu radosti a zde se povolovala pouze jediná - lokusta, pokládaná za projev věrnosti Kianailanům. Všechny ostatní rozkoše patřily mezi přísně zakázané, aby nerušily to jediné správné opojení.
Zubatky pomalu vytáhly průsvitné vajíčko a spustily ho do sousední cely. Mládenec se na něj ihned dychtivě vrhnul a s očima na vrch hlavy vsunul konečky svých prstů do obalu, kde se krčil celý smysl jeho života. Když ho zasáhly jedové zuby kobylek, uzavřené uvnitř silového pole vajíčka, krátce vykřikl štěstím a padl se slastným výrazem na podlahu. Vrhl se spolu s dalšími vězni do víru lásky ke svým bratřím a sestrám. Chrlil ze sebe slova obdivu a věrnosti Kianailanům. Zmítal se ve vytržení a upíral zrak na halucinace ve tvaru nezemských přízraků, které mu tancovaly před očima a zaháněly od něho hrůzu z tohoto místa.
Vnímal pocity ostatních a vysílal jim na oplátku ty své. Sdílel s nimi vědomí. Extáze vrcholila. Vjemy všech patřily všem a blažené pocity rotovaly mezi omámenými a násobily se do závratných výšin.
Tarmin ležel tiše na podlaze své cely a snažil se nerušit společné opojení. Trvalo velmi dlouho, než ustoupilo a starší muž i mládenec klesli zemdlení na kameny. Chvěli se vyčerpáním a jejich extáze pomalu vstupovala do oblasti snů.
Nedočkavě si sedl vedle žlábku potoka, který protékal skrz všechny cely. Oblizoval si rty popraskané žízní a čichal k horké vodě. Věznili ho na dolním konci jeskyně. Neměl představu, kolik lidí drželi nad ním.
Ukrývalo je před ním klikaté koryto. Své spoluvězně pouze slyšel a cítil.
Teprve po mnoha hodinách ztratila voda nádech výkalů a odvážil se napít. Doušek vody chutnal hořce a slaně, ale žízeň zaháněl. V jeskyni panovalo teplo, třicet stupňů, možná i více; bez tekutin se tu nedalo dlouho nevydržet. Lačně chlemtal vodu z koryta, dokud si nenaplnil břicho téměř k prasknutí. Musela mu vydržet na celý další kous - dlouhý bezvýchodný čas, plynoucí stejně líně jako sirnatý potok. Smutně si prohlížel mříže. Kolik let zde už stály? Deset? Dvacet?
Zapřel se nohama o skálu a chytil část kůlu ponořeného do vody. Pevně sevřel slizké dřevo a trhnul jím. Slabě zapraštělo. Zabral ještě jednou a pak znovu. Nahnilá tyč se zlomila a upadl s ní v rukách na záda. Chvíli zůstal ležet a poslouchal. Slyšel jen oddechování vězňů v celách pod ním. Protáhl se otvorem a vnikl k mládencovi. Prošel kolem jeho spícího těla na protější stranu a opět zapáčil za kůl, ponořený do tekoucí vody. Po chvilce námahy uspěl a dostal

se ke staršímu vězňovi, kterého drželi v poslední z dlouhé řady cel. Cestu tentokrát blokovaly mnohem bytelnější mříže, ale pomohl si již dříve vylomenými kůly jako pákami a po pár minutách hekání měl opět volnou cestu.
Protáhl se ven a brodil se vodou, která tekla stále se zužujícím korytem. Po deseti metrech mizela v oválné skalní průrvě na konci jeskyně. Pečlivě zkoumal boční stěny a těsně před místem, kde se ztrácela, nalezl trhlinu ve skále. Vrátil se pro jeden ulomený kůl, aby měl nějakou zbraň, vzal ho do zubů a vydrápal se nahoru. Zůstal několik minut nehybně ležet přitisknutý k zemi vedle cestičky dozorců a rozhlížel se po jeskyni. V šerém světle viděl jen neurčité obrysy skal a vypadalo to, že si dozorci dopřávají rozkoší drogy stejně jako jejich svěřenci.
Potřeboval by lampu, ale netušil, kde ji sebrat. Světélkující krápníky byly příliš vysoko a tak se vydal do temné chodby poslepu a kůlem sondoval cestu jako slepeckou holí. Ušel necelých padesát kroků, když narazil na rozcestí. Bosýma nohama osahával podlahu, aby zjistil, která cesta je používanější, ale nenašel výraznější rozdíly. Zaklepal kůlem na stěny a poslouchal ozvěny zvuku letící temnotou.
Chodba vpravo se mu zdála přímější. Zvolil ji a ke své radosti po pár metrech zjistil, že stoupá a rozšiřuje se. Urazil dalších tři sta kroků a tma začala řídnout, jako by se blížil k východu z podzemí. Mátl ho jedině pronikavý zápach, který naplňoval vzduch. V cestě mu však nestály žádné mříže, které by zde nutně musely být, kdyby se blížil k nějakému nebezpečí.
Tma zvolna přecházela v šero a posléze před ním zazářil oválný konec chodby. Mhouřil oči a obezřetně vdechoval stále silnější puch. Konečně vyšel ven. Přitisknul se ke skále vedle východu a držel víčka pevně sevřená, aby se chránil před oslepujícím světlem poledního Chara. Trvalo skoro deset minut, než si jeho zrak zvykl na den a mohl se podívat po okolí.
Ocitl se v kuželovitém kráteru o poloměru necelých sto kroků. Stál na kraji miskovitého dna, v jehož středu se chvěla hnědá, ostře čpavá tekutina tvořící oválné jezero široké pětadvacet kroků, z něhož vykukovaly krátké výhonky s houbovitým modrým povrchem, snad rostlin nebo živočichů, nedokázal to odhadnout. Vypadalo to jako gigantický hnijící kus masa obydlený kolonií červů a sbírkou plísní. Viděl řadu obrázků rozmanitých živočichů a rostlin na různých planetách, ale nic se tomuhle nepodobalo. Připadal si, jako kdyby vnikl do úplně jiné části vesmíru.
Jeho přemítání přerušily rychlé kroky, které se nesly z temné chodby za ním. Zmateně se rozhlédl kolem sebe. Nad ním se tyčila skalní stěna do výše téměř dvaceti metrů, zbrázděná, snad by po ní dokázal vylézt, ale určitě ne dost rychle, aby unikl příchozím. Zato zpozoroval kamennou stezku, která vedla kolem podivného jezera na druhou stranu kráteru, kde spatřil úzký černý otvor, nad nímž se leskl fialový kámen. Zaváhal a obrátil se. Nad průchodem, z něhož vyšel, se třpytil stejný kámen jako na protilehlé straně. Neměl čas ho prozkoumat, příchozí se blížili.
Ušel několik metrů k podivnému jezeru a v jeho mysli se něco pohnulo. Ucítil vtíravý vjem zániku. Cosi na něj hladově čekalo a lákalo ho vpřed. Udělal další krok a ihned ho sevřel dotek smrti, ale kupodivu mu to nevadilo. Naopak, dychtivě si to přál. Toužil být trhán na kusy a slyšet pronikavé praskání vlastních kostí i svůj bezmocný řev, až z něho bude stahována kůže, aby se jeho krev spojila s rudým jezerem.
Jen kdesi v nitru si uvědomil, že je pod vlivem éterského bojového vzoru. Vzepjal záchvěvy své mizející vůle a rychle se zaštítil svým ubohým tuctoměrným ochranným vzorem.
Překvapil tím útočníka a získal zlomek času. Využil ho a skočil vzad, zpět k chodbě, z níž přišel. Zamotal se do klubka červů, kteří se mu rozlezli po těle a bolestivě ho hryzali.
Celé provazce slizkých páchnoucích těl mu lezly do úst, kroutily se na jazyku a padaly jícnem do žaludku, skrz který se prohryzávaly do břicha a požíraly mu vnitřnosti. Nedbal na bolest, která jím pulzovala k zešílení, znal ji už z ošetření v majlekenu a věděl, že se jedná o pouhou iluzi. Vypětím veškeré vůle udržoval obranu a couval k bezpečí skály.
Sevřely ho několikeré ruce a vtáhly zpět na plošinu před vchodem. Padl na kámen a roztřásl se vyčerpáním. Když se za pár minut uklidnil, otevřel oči. Obklopovaly ho chodidla.
Tři páry. Nad ním se zableskly zlaté tyče dozorců. Přitiskl se ke skále a čekal na mučivý trest za svůj útěk, ten ale nepřicházel. Posadil se. Kolem něho stáli Spirál a dva Žlutí Čtverci a zvědavě si ho prohlíželi.
"Získals náš obdiv, bratře," řekl Spirál, "nikdo z těch, kteří opustili ochranné pole Šibwkalu," ukázal na kámen nad vchodem, "se už nedokázal vrátit zpět," zadíval se na rudou tekutinu. "K Jezeru Proměny lze vejít jen s doprovodem Kianailanů."
"Hledal jsem je," zašeptal Tarmin.
"Štěstí ti nepřálo. Oni sem chodí pouze v noci." Spirál vycenil svoje špičaté zuby a dal pokyn k návratu zpět. Šli pomalu, aby jim Tarmin stačil.
"Jezero Proměny, co to je?" zkusil se zeptat, aniž doufal v odpověď, ale Spirál mu ji beze všeho poskytl: "Ach tak! Vždyť tys ještě nebyl zasvěcen, bratře! Jezero Proměny je infocentrum lodě Kianailanů. Pouze to zachránili před nepřáteli, kteří přepadli Kianailae."
"Jsou Kianailané potomci Asurianů?" zajímal se Tarmin.
"Neznám Asuriany," pokrčil Spirál rameny, "ale Jezero Proměny ví vše. Obsahuje všechny vědomosti vesmíru," rozhodil rukama do šíře, "a všichni s ním touží hovořit. Je to velké vyznamenání a snad se mi brzy splní," prohodil zasněně. "Každý má tu šanci, když svědomitě plní svěřené úkoly."
"Přeji si pouze setkat se s Kianailany!" vykřikl zoufale. "Je to nutné pro záchranu Narky.
Mám pro ně zprávu! Velmi důležitou, která nesnese odklad!"
Vešli už zpět do jeskyně a blížili se k Tarminově cele, z níž vylézali dva Žlutí Čtverci, kteří právě dokončili výměnu ulomených kůlů. Spirál se zastavil a dlouze přemýšlel, než odpověděl: "Poslouchám tvůj vzkaz, bratře."
"Chystáme se přepadnout majleken. Chci požádat Kianailany o éterské krytí," vysvětlil mu Tarmin. Spirál se zatvářil nechápavě. Naprosto nerozuměl významu věty. Snad už slyšel pojem éterové, ale o jejich skutečné podstatě znal velmi málo.

"Sdělím tvůj vzkaz Plápolovi, zatím čekej," ukázal dolů do cely. Tarmin slezl dolů po žebříku a svalil se na kameny. Myšlenky upíral k naději, která se před ním otevřela.

Kapitola 41 - Vypij to, bratře!

Spirál se vrátil až v prostředku čtvrtého kouse. Zastavil se nad celou staršího muže a jakmile dva dozorci spustili dolů provazový žebřík, slezl po něm a přiložil zajatci na záda malou průhlednou krabici. Za chvíli ji opět oddálil a vrátil se nahoru. Dozorci ihned přemístili žebřík do kotce vedle Tarmina. Mládenec v něm uvězněný zoufale vytřeštil oči. Vyzařovala z nich touha protéci kameny do středu Narky.

"Přijmi svůj úkol, bratře," usmál se na něho Spirál přívětivě. "Tvůj prohřešek tím bude zahlazen a ty se znovu vrátíš ke svým druhům."

Mladík se uklidnil a nechal si přiložit krychli mezi lopatky. Teprve teď si ji Tarmin mohl lépe prohlédnout. Z pěti stran ji uzavírala průhledná hmota, pouze její dolní část zakrývalo modravé silové pole, za nímž poletoval poplašený hmyz a útočil na velkou plochu kůže, která teď vykukovala z energetického uzávěru a slibovala hojnost blahodárné krve. Zajatý mladík slabě kviknul děsem z neznáma, ale vzápětí se vzpamatoval a pokusil se o úsměv důstojný pravého Věrného.

Do Tarminovy cely nevstoupil Spirál sám, ale doprovázeli ho dva Žlutí Čtverci. Zbytečně.

Tarmin se nebránil a jen se zeptal: "Můj vzkaz?"

"Vyřízen Plápolovi. Teď přijmi svůj úkol, bratře," odvětil suše Spirál. Tarmin si poslušně lehl na břicho a vytvořil nad svými zády ochranný vzor. Vzápětí pocítil mrazení silového pole krabičky, přitisknuté na jeho kůži, ale bodance nepřicházely a bylo slyšet jen divoké bzučení vyděšeného hmyzu. Spirál zvedl pouzdro a zmateně si ho prohlížel. Nechápal, co se děje, a netušil, jak má na nezvyklou situaci reagovat. Nedostal pokyny pro tento případ.

Nejistě vylezl nahoru a s ním odešli i oba Žlutí Čtverci.

"Možná přijdou Kianailané," radoval se Tarmin, ale marně. Spirál se vrátil za necelou půl hodinu, opět v doprovodu čtyř Žlutých Čtverců a s malou lahvičkou.

"Vypij to, bratře!" přikázal. Nemělo cenu vzpírat se čtveřici silnějších dozorců. Tarmin si nalil její obsah do hrdla a poté brzy usnul únavou. Probudilo ho až sténání sousedů. Mládenec vedle něho žalostně vyl. Starší muž bil hlavou o skálu a přerývavě hučel. Po tváři mu běžela pavučina proužků krve, která stékala z jeho rozbitého čela. Šílenství obou nešťastníků se stále stupňovalo. Nahoře nad celami seděl Spirál a pečlivě zapisoval průběh pokusu.

Tarminovi náhle odhalil děsivý účel zdejších kobek.

Lidé ve válkách oslabují svoje protivníky tím, že jim rozbíjejí stroje, znehodnocují pohonné hmoty, pálí pole a zabíjejí dobytek, aby je vyhladověli. Éterové vedli záškodnické boje obdobným způsobem a ničili atomáry, kteří zásobovali jejich nepřátele víceměrnou energií. Vraždili je kromě jiného i bojovými bioty - viry, nakaženým hmyzem, jedovatými hady. Těmi Kianailané snižovali počet Narčanů, zdrojů víceměrné energie Dajukévů, proti kterým vedli partyzánskou válku. Pro ni neustále vyvíjeli stále vražednější mutace, které pečlivě testovali před hromadným nasazením.

Ze zdejších biologických dílen určitě pocházela i drobná kobylka zvaná ve spenglish lokusta, která přinášela extáze hromadné blaženosti. Snaha zopakovat je, postupně ovládla úvahy člověka a vymetla z jeho hlavy jiné touhy. Zůstalo pouze urputné přání dostat další kousanec a znovu prožít společné vzrušení. Když se do takto připravené oběti šikovně zanesla myšlenka věrnosti Kianailanům a jako odměna se jí slíbil hovor se vševědoucím Jezerem Proměny, stala se poslušnou služebnicí.

Poloostrov, kde dříve sídlili Azmayové, ležel nedaleko od úkrytu Kianailanů. Určitě se tam prováděly první masové zkoušky nové biologické zbraně étegiurů. Tehdy situaci zachránila její drobná konstrukční vada. Lokusta naštěstí vyvolávala chuť jíst maso vlastního druhu a brousit si přední zuby do špiček. Starý zvyk lidojedů. Kanibalismus paradoxně spasil Azmaye před zotročením, i když bolestně. A zachránil také zbytek Narky. Lokusty šlo snadno odhalit. Mohli se stát věrnými sluhy Kianailanů, ale nikoliv pátou kolonou mezi obyvateli. Museli si pečlivě chránit svoje zuby a mluvili málo nebo si na řezáky nasazovali maskovací protézy.

Tarmin se třásl horečkou. Stále silněji vnímal neviditelné viry, které se v jeho těle divoce množily a vyhlašovaly svoje územní požadavky. Drtily armády bílých krvinek a dobývaly přístupové cesty k mozku. Vše tiše sledoval a čekal. Pořád ovládal schopnost zemřít, kdykoliv si to bude přát, ale neukvapoval se. Cítil, že uvnitř něho se děje něco nezvyklého. Proti vetřelcům se v něm formovala jiná síla. Do krve mu pronikaly víceměrné mikroby, které získal od Dajukévů při virovém ošetření. Ukrývaly se kdesi v hlubinách jeho organismu a čekaly, až jich bude třeba. Nyní se zběsile násobily a vrhaly se na nepřítele. Za pár hodin zlikvidovaly celou nákazu a vlnu neviditelných bojovníků vystřídaly další záplavy, napravující škody. Nakonec mikroskopičtí bioti opustili Tarminův organismus a zůstaly v něm jen jejich drobné hlídky a spící zálohy, přichystané opět povstat v dobách nouze.

Jeho sousedům se vedlo hůře. Mládenec vibroval zběsilou horečkou a před vidinami utekl do horkého potoka, nyní chladnějšího než on sám. Nepomohlo to. Jeho vytí se změnilo v táhlé zoufalé chroptění. V záchvatu zběsilosti si zajel prsty do očních důlků a vyrval si obě bulvy. Letěly vzduchem, odrazily se od tyčí klece a zanechaly na podlaze rudé pruhy.

Jedna z nich se dokutálela až k Tarminovým nohám a z její temné zřítelnice vyvěrala nevyslyšená prosba o slepotu. Mládenec neunikl halucinacím. Usídlily se uvnitř něho a naplnily ho desítkami hřbitovních vidin.

ZEMŘÍT! Touha po smrti vibrovala v klecích pod Tarminem. Starší muž konečně uspěl a roztříštil si hlavu. Ležel v krvavém koláči a pod jeho prolomenou lebkou se chvěla šedá mozková kůra. Spočíval nehybně. Pouze občas krátce zaškubal chodidly. I teď se těšil na slíbenou návštěvu u Jezera Proměny. Oslepený mládenec zatím neměl takové štěstí a trýznila ho hloupá vůle žít, pevné pouto mezi tělem a vědomím. Ryčel děsem před vidinami. V agónii sebou mrskal v korytě potoka a zadržená voda plná výkalů zaplavovala dno jeho cely.

Bolest nešťastníků kroužila jeskyní a vyprávěla druhým vězňům o jejich vlastní budoucnosti.
Tarmin se na to díval skrz přivřená víčka a toužil schovat se před šílenstvím, které se řítilo jako zděšený ponio. Přišel za Kianailany se žádostí o spojenectví a tahle myšlenka mu teď drásala mysl. Nevěděl komu připsat zdejší krev a zkázu. Dajukévům? Kianailanům?
KosmoFlotile? Změnil se v mnohém od doby, kdy toužil stáhnout Ditra z kůže. Tehdy viděl jasně zdroj zla a věděl, koho by měl zabít k jeho vymýcení. Nyní si příliš kousnul do hořkého jablka poznání a obklopil ho pekelný rej vztahů, které měly společné jen to, že ničily Narku. Narčané zoufale potřebovali aspoň někoho za spojence.
Koncem čtvrtého kouse přivedl Spirál dvojici dozorců s dlouhým černým oštěpem na rány z milosti. Nářek mládence utichl. Muž sebou naposledy škubnul. Dobíječi zůstali stát nad Tarminovým kotcem a tázavě se dívali na Spirála, který nejistě přešlapoval opodál.
"Kianailané... ," soukal ze sebe vyčerpaný a vyhládlý Tarmin, "zaveďte mne k nim...
Splnil jsem úkol..."
"Zbytečné! Kianailané nerozumí tvému vzkazu," odvětil Spirál. "Osud ti nepřeje, bratře.
Infekce probíhá jinak, než jsme zamýšleli," zamračil se. "Sbohem, bratře, nemůžeme riskovat rozšíření nákazy," zvedl ruku. Hrot oštěpu se pohnul.
"Jak to... že mu nerozumí?" zasyčel Tarmin. "Ty pitomej kanibale... musels to poplést!"
Zmrazil dobíječe vrženým bojovým vzorem a prudce chytil oštěp za hrot. Pověsil se na něj celou vahou svého těla a trhnul s ním. Paralyzovaní muži, kteří ho svírali, ztratili rovnováhu a zřítili se dolů jako povalená polena. Dopadli na kamenné dno s pronikavým praštěním lámaných kostí a jejich dlouhý oštěp se vzpříčil mezi mřížemi.
"VY BEZDUCHÁ HOVADA!" běsnil Tarmin. Chtěl oštěp vrhnout po Spirálovi, ale měl příliš dlouhou násadu na to, aby jím vládnul jeden hladem zesláblý člověk. Ztratil rovnováhu a uklouzl. Udeřil se bolestivě do zad. Kdosi ho chytil za ruku a někdo jiný za nohu. Do cely skákali shora Žlutí Čtverci. Pevně ho svírali a mačkali ke skále. Kopali ho do žeber. Potlučený dobíječ ryčel nesrozumitelné nadávky, tiskl si zlomenou ruku k tělu a druhou ho vztekle fackoval. Krupobití ran zastavil až Spirál, který slezl dolů a odháněl rozběsněné dozorce.
"Nechtěls umřít! Splníme ti to!" cenil špičaté zuby na bezmocného Tarmina, kterému tekla krev po tváři. "Jezero Proměnny už znáš, neposlušný bratře! Za trest v něm spočine tvá duše," zvedl obočí a podíval se po svých lidech, kteří se při jeho slovech otřásli hrůzou.
"Ano, bratři, to bude jeho trestem!" vykřikl. "Čekají ho staletí mučivého utrpení, a ne jen pár hodin jako naše Věrné," ukázal na mrtvá těla.
"Ty blbej lidožroute!" plivl na něj Tarmin krvavou slinu. "Celou Narku čekají věky šílenství, až Dajukévové roztočí vír formovače v majlekenu."
"Bratře," setřel si Spirál klidně jeho plivanec z tváře, "tvůj vysněný majleken musí být zajisté děsivá věc, protože sami Kianailané ho neznali," ušklíbl se a jízlivě dodal: "Pohovoř o něm s Jezerem Proměn, až ti bude sát morek z kostí a duši z těla."
"Akustické tvary znaků!" vykřikl náhle Tarmin. "Kianailané používají jiný systém. Já jsem přepsal znak majleken metodou atomárů Tyasvaranu," vyhrkl. "Potřebuji vidět Kianailany a promítat si přímo s nimi!" zarazil se, když viděl, že Spirál zděšeně couvá ke stěně kobky, a pokusil se mu vysvětlit: "Umím Gwang, a dobře."
"Nespusťte ho z očí!" houknul Spirál na dozorce. Rychle vylezl po žebříku nahoru a odběhl do šera. Dole v cele zůstalo devět Žlutých Čtverců. Čtyři drželi Tarmina pevně za končetiny, dva potlučení dobíječi na něj mířili zakrváceným hrotem kopí, zbylí tři stáli u stěn a rukách svírali zlaté omračující tyče. Všichni pozorně střežili každý pohyb člověka, který uměl Gwang, avšak nenaučil se ji od Kianailanů.

Kapitola 42 - Zapomínání

Eskortovala ho čtveřice mužů s vytetovanými svítícími kruhy na prsou. Ruce mu pevně spoutali za zády. Šli rychlou chůzí dlouhými chodbami, kamsi do nitra hory, a na jeho dotazy neodpovídali. Dovedli ho do malé nevlídné jeskyně, kde mu svázali nohy a nechali ho sedět ve tmě na drsném štěrku. Rozklepal se zimou. Teprve za delší dobu dorazili dva Kianailané, zdejší étegiurové. Tarmin je neviděl a vnímal je pouze svou myslí. Projektovali mezi sebou, ale bez světla nedokázal zachytit jejich znaky. Kroužili kolem něho a sondovali struktury jeho těla. Jejich zájem rostl, ale nevraživost také. Představoval nepřítelův nástroj. Jaký postoj zaujmou, až se zdroje energie Dajukévů budou domáhat rovnoprávnosti?
Kianailané se téměř dotýkali Tarmina. Jeden z nich mu obklopil mozek a snažil se číst jeho vzpomínky, ale neuspěl. Narazil na energetický vzor. Primitivní, ubohou tuctoměrnou formu. Kianailan zavibroval překvapením, které se znásobilo, když Tarmin poslepu promítl:
"Nesu vám vzkaz, ale moje oči nezachytí Gwang ve tmě."
Kianailan přejel přes jeho hlavu a naznačil, že mu bude promítat přímo do vědomí, jako to běžně činil u Věrných kanibalů.
"Za světla uvidím i vaše formy," odmítl Tarmin. Nepřál si inspekci svých vzpomínek.
Vzápětí na něho dopadl bojový vzor víceměrné energie. Tarmin se zkroutil vlnou deprese.
Jeho prázdný žaludek se zmítal křečemi a tělo se mu třáslo ukrutnou touhou vše říct a ukončit nesnesitelné utrpení.
Nepodlehl. Ihned odizoloval svoje vědomí a stáhl ho z hlavy.
Útok ustal. Pochopili, že dokáže rozmetat sám sebe a oni se nic nedozvědí. Mohl vrátit vědomí zpět. Kianailané se radili. Přilétali další. Ještě párkrát osahávali jeho ochranný vzor, ale už neútočili.
Ozvaly se těžké kroky. Dovnitř vběhli muži, kteří sem Tarmina dovedli. Položili vedle něj dva kužele, které se za malou chvíli pokryly zeleným světlem a ozářily nevelkou kruhovou jeskyni. Uvnitř ní se vznášely obláčky osmi Kianailanů.

Udiveně si prohlížel spirály s klepety, chobotnice s chapadly na obě strany a vlnící se placky s tykadly a jeho zvědavost zarazily až ploché a neforemné znaky Gwang, které vybuchly před ním. Čišela z nich snaha o maximální urážku a k jejich přesnému přepsání by nestačila ani všechna lidská slova o trávení a rozmnožování. Pod nádechem hrubosti se skrývalo zhruba: "Křivoměrný atome, vyblij ze sebe, co nám upatlali vetřelci!"
"Dajukévové mě ne...," začal Tarmin ukazovat, ale jeho projekci smetly oslnivé obrazy plné urážlivých znaků, které vůbec neznal. Jejich význam odhadl přibližně na větu: "Rozteklý atomáre, nepoužívej zmršený znak Dajukévové pro křivoměrné vrahy našich blízkých.
Jejich pokroucený symbol je jedině Dajčueni!"
"Dajčueni mě neposlali. Přicházím...," opravil se Tarmin. Étegiurové ho opět přerušili žhnoucím znaky: "Vážeš zmršené obrazy! Tvé bezměrné tělo víří jejich bioty!"
"Získal jsem je podobně jako tisíce jiných. Nedobrovolně. Většina lidí slouží Dajčuenům z donucení a touží po vzpouře proti nim."
"Nechť dorazí! Máme pro ně dost místa i zásob fiwerdenary!" vyhodil kdosi pokroucené obrazy, v nichž tvar neznámého symbolu s akustickým přepisem fiwerdenara naznačoval, že se jedná o lokustu.
"Zabíjíte možné spojence...," bránil se Tarmin. Odpovědělo mu pobavení a flekaté ironické znaky: "Nespojuj étery s atomáry! I struktury posledního Dajčuena převyšují tvoje hrubé spletence."
"Zbytečně se povyšujete!" rozzlobil se Tarmin. "My hýbáme atomickými vazbami a vy zas tvoříte víceměrné formy. Vy potřebujete od nás energii a my vaše hyperprostorové navigátory," zkroutil se bolestí pod dopadem bojového vzoru. Před ním explodovaly ohnivé znaky: "Nedbáme na tvé dajčuenské křivoměry!"
"AITVÁR ČUESYK L'GEYVÁR ČUESYK! KHILAN VIDAN E'HAILAN RIDAN!" vybuchl vztekle.
Poslední větu vypálil řezavými barvami v jednom velkém obrazu, k němuž vzápětí připojil řetězec temných symbolů s ostrými hranami: "Můj úkol skončil. Nemám již, co bych vám vyřídil, vy patvarové!" ignoroval víření étegiurů pobouřených urážlivou vazbou a zlostně dodal rudé zkřivené symboly: "Až Dajčueni roztočí formovač, vzpomeňte si na dnešek.
Právě jste si zmršili šanci na vítězství!"
Stáhl se do sebe před bolestí vzoru, který po něm mrštili Kianailané. Nevšímal si děsivých halucinací příšer z jiných světů, které útočily na jeho rozum, a připravil se rozmetat své vědomí. Náhle útok ustal a nad sebou ucítil silné vibrace. Kdosi uklidňoval jeho ztýrané nervy léčivými vzory energie.
Tarmin otevřel oči a nad hlavou uviděl temný mrak s ostnatou koulí uvnitř, který promítal řetězec máloměrných a pro Tarmina dobře čitelných znaků: "Vytrvalost Keulnaičalanga, kterého jsi citoval, zasloužila obdiv. Mým obrazem je Haikeran, přední mistr vzorů."
"Mým symbolem je Taemien, vyslanec Velkého Boje," odpověděl Tarmin a pro své jméno použil znak, který mu vytvořila Txatyas. Haikeran se udiveně zavlnil a ostatní uctivě odlétali ke stěnám.
"I my pohneme atomickými vazbami energie," zobrazil Haikeran řetězec malebných znaků a Tarmin ucítil, jak jeho pouta praskají. Překulil se. Namáhavě postavil a třel si svoje prokřehlé tělo.
"Pravda, činí nám to obtíže," doplnil Haikeran. "Dvacet cyklů jsem studoval vzory k rozbití kousku hmoty. Lehký úkol pro malého atomára. Naše skutky ve světě atomů připomínají pokusy atomárů o ovládnutí víceměrných forem."
Tarmin si zděšeně uvědomil, že samým překvapením zapomněl udržovat obrannou strukturu uvnitř mysli a ta se počala hroutit. Haikeran reagoval na jeho zmatek zvlněným obrazem, který se dal zhruba přeložit: "Můj rezon formování vždy promítal, že to nejlepší k nám přilétá ze svobodného toku prvotní energie bez použití vzorů."
Tarmin se váhavě postavil a nechal své vědomí zcela bez ochrany. Cítil se poněkud nesvůj, nahý na těle i na duchu. Klepal se chladem a pomalu promítl: "Vaši Věrní k vám neradi pouštějí návštěvy. Divím se, že při jejich péči ještě vířím."
"Příchod atomára s vlastním znakem, složeným z tvarů oblíbených na Tyasvaranu, je vskutku překvapivým jevem. Zejména, je-li tvého druhu," odvětil Haikeran. Jeho obraz narušily rychlé kroky. Do jeskyně vběhly dvě ženy s modravým válcem. Uvnitř něho se nacházel měňavý plášť a helma pokrytá složitými ornamenty.
"Aituasón, ochranný šat atomárských diplomatů," promítl Haikeran. "Přijmi ho jako dar. Zakryje tvoje tělo a pomůže mu vyléčit drobná poškození."
Tarmin zalapal po dechu a vzal přilbu do rukou s nejvyšší možnou úctou. Cítil, jak v ní vibruje víceměrný život, kterému on jako atomár nerozuměl. Opatrně si ji nasadil. Obemknula mu jemně temeno hlavy a sama se přizpůsobila jeho velikosti. Se stejnou vážností si oblékl i plášť a zahalil se do jeho jemné energetické struktury. I ten ožil. Sklouzl po těle, upravil svoji délku a začal příjemně hřát a mírnit bolest modřin od ran dozorců.
"Jsem nekonečně potěšen znásobením svých měr," poděkoval Tarmin uctivě za šat cennější tisíce hypermotorů. Výraz hluboké lítosti nad nedorozuměním.
"Společnou cestu tvoří shodný zájem," zobrazil Haikeran řetězec jemně tónovaných znaků na důkaz své spokojenosti s tím, že atomár, který užívá znak s veletuctem tvarů, na první pohled uspořádaných mistrem vyšších éterských měr, náležitě ocenil hodnotu daru.
"Vrátit vazby těla prvotnímu toku energie, to lze vždy," pokračoval Haikeran. "Proč však dříve neukázat svoje obrazy Prvnímu Kianailanovi, mocnoměrovi Kianaiwagalovi Věčnému?"
"Haikerane, nevím, není-li už pozdě. Kolik času uplynulo od mého příchodu do jeskyní?" zeptal se Tarmin v obavách.
"K nám jsi přišel před šesti nocemi," sdělil mu Haikeran. Kous tedy měřil jeden a půl dne. Do srazu zbývaly dva dny.
"Přijme mě mocnoměr Kianaiwagal Věčný brzy?" zobrazil Tarmin. Vzápětí překvapením téměř poskočil.
"Již vnímáme tvé vibrace," ukázaly se jasné znaky a z chodby vyplula svítící koule s drobnými plameny na povrchu. Neskládala se z průzračné éterionské energie jako ostatní Kianailané, ale představovala velmi dobře viditelný předmět, tak jako Kiutlanuxsiwaj. Byl to éter ukrytý v éteasónu, ochranném obalu, používaném významnými vojevůdci, o kterém

mu vyprávěl Gyrlaq.
"Žár mocnoměra Kianaiwagala Věčného je oslepující," promítal Tarmin uctivě a zaclonil si oči rukama. Nevěděl, užil-li vhodný pozdrav. Uplatnil ten, který ho napadl. První Kianailan neučinil žádnou reakci, která by napověděla, jestli se Tarmin trefil. Ukázal však máloměrný řetězec symbolů, aby ho Tarmin svedl dobře sledovat, který měl přibližný význam:
"Vyslanče, předveď nám své obrazy, ať se můžeme potěšit jejich vazbami."
"Vynasnažím se vše vyjevit svým nepatrným umem projekce," zahájil Tarmin pokorně.
"Jde o majleken," zarazil se. Zaváhal, znají-li tento znak.
"Přepis symbolu majleken zvuky atomárů Kianailae je MWEJ-LENQW," reagoval První Kianailan, "zvuk je příliš nepřesný, neboť má jen dvě míry, ale při projekci omyl nehrozí.
Pokračuj, vyslanče. Tvoje vazby upoutaly naši pozornost."
"Atomárská armáda Velkého Boje chystá útok na majleken," promítal Tarmin. Mocnoměr Kianaiwagal Věčný ho přerušil temnými znaky: "Potom míří k jistému zániku. Před třinácti cykly zhubili Dajčueni ve dvou dnech jedenáct veletuctů Kianailanů. Máte snad víc vojáků?"
"Je nás jen jeden a půl veletuctu, ale disponujeme silnými bojovými stroji," zobrazil Tarmin uctivě a v duchu rychle vypočetl udanou dobu v cyklech, běžné éterské míře času.
Jeden cyklus se rovnal zhruba dvaceti sedmi rokům a třináct cyklů bylo přibližně tři sta padesát let. Nedivil se, že Dajčuenům dochází trpělivost a touží po brzkém spuštění formovače.
Tolik roků příprav planety na osídlení a výsledkem byla Narka.
"Ano, viděli jsme vaše stroje," vyhodil Kianaiwagal Věčný pestré symboly, "žádný z nich neublíží éterovi a jediný bojový vzor donutí vaše vojáky, aby se jimi sami pobili."
"Zdejší majleken není hotový," promítal Tarmin zvolna, "jeho posádku odhadujeme na deset tuctů éterů, převážně stavebních specialistů, jimž slouží sedm veletuctů čuegájů. Vojáci skupiny atomárů KosmoFlotily, kteří Dajčueny podporovali, právě opouštějí Kianailae a teprve po jejich vstupu do hyperprostoru lze očekávat, že Dajčuenům přiletí další posily.
Majleken bude po několik nocí chráněn proti pozemnímu útoku pouze silovými štíty a vrhači biotů. Naše bojové stroje je snadno zničí, využijeme-li momentu překvapení. Nedokážeme se ale chránit proti éterským bojovým vzorům energie a potřebovali bychom vaši podporu."
Kianaiwagal Věčný obeplul pomalu Haikerana, který převaloval mrak kolem svých ostnů, a vedl s ním soukromou projekci. Tarmin čekal, až skončí. Tentokrát ukazoval Haikeran:
"Smělý plán. Jen málo odvážlivců ho přežije."
"Jsme připraveni umírat," potvrdil Tarmin.
"Žádáte tedy - stát se vojáky armády Kianailae?" promítl jasně Haikeran. Nyní přišla nejhorší část vyjednání. Tarmin se staženým hrdlem generoval symboly: "Přejeme si společný boj a po něm společnou vládu jako rovnoprávné bytosti."
V jeskyni se rozprostřela tísnivá nálada. Plameny kolem koule Kianaiwagala Věčného chvílemi mizely a zase se objevovaly. Teprve po delší době První Kianailan ostře vyhodil:
"Víš vůbec, co žádáš?"
"Ano, mocnoměre," potvrdil Tarmin, "avšak v této vědomosti jsem mezi lidmi osamělý.
Útok na majleken byl můj plán a vedení Velkého Boje s ním souhlasilo pouze za podmínky rovnoprávné vlády s étery. Pokud nezískám vaši podporu, naše armáda provede sebevražedný útok na hyperloď KosmoFlotily."
Výbuch zlosti, kterého se Tarmin obával, se nekonal. Kianaiwagal Věčný visel dlouhou dobu nehnutě a ostatní jeho příkladu následovali. Uplynulo snad půl hodiny, odměřené brněním v Tarminových nohách, který stál bosý na ostrém štěrku a neodvážil se též pohnout.
"Učiníme oběť souznění cílů," zobrazil nakonec Kianaiwagal Věčný, "a přijmeme rovnoprávnost, ale jen pro ty, kteří se budou podílet na boji. A jejich potomky," přerušil na chvíli svou projekci. "Všem obyvatelům zdejší planety uznáme statut spřízněných atomárů Kianailae, avšak ostatní lidé zůstanou v našich obrazech pouhými atomáry."
"Budete je považovat za své nepřátele?" otázal se Tarmin.
"NEBUDEME!" ukázal výraznou formou První Kianailan, "ale zde končí naše ústupky.
My a vy víříme na jedné planetě a čeká nás šílenství, pokud Dajčueni evokují formovač.
Slevíte i vy ze svých nároků pro společnou záchranu?"
"Věřím, že ano," promítl spokojeně Tarmin. "Vynaložím veškerý svůj um, abych velení Velkého Boje přesvědčil o mnohoměrnosti Vaší nabídky.
"Znak mnohoměrnost není vhodné označení pro obraz krajní nutnosti," ukázal šedě mocnoměr, "a navíc tvoje vazby, vyslanče, mě udivily velmi přesnými vědomostmi o našich nepřátelích," pokračoval mdlými barvami. "Přidáš k dohodě i zdroj svých informací?"
"Je velmi prostý," zobrazil Tarmin, "za pomoci atosedů jsem uprchl ze zajetí Dajčuenů.
Euregwof žijící na návrší poblíž majlekenu dosvědčí moje znaky."
"A udělalo by totéž i sejmutí tvé mysli?" promítl mocnoměr Kianaiwagal Věčný. Čtení vzpomínek se ve světě éterů provádělo pouze velmi těžkým zločincům. Nicméně neslušelo se teď odmítnout, a proto Tarmin souhlasil: "V dané situaci je takové potvrzení mých obrazů zcela pochopitelné."
"Zachováme soukromí tvých vzpomínek. Zhlédneme je pouze my a náš mistr vzorů, který jejich čtení vykoná," zavlnil se spokojeně První Kianailan. Chvíli kroužil po jeskyni a potom dodal v jemných barvách řetězec s přibližným významem: "Řízením prvotní energie ses o nás dozvěděl více, než bychom si sami přáli. Doufáme, že se mezi tvými druhy nenachází příliš mnoho obětí našich válečných biotů?"
Tarmin zaváhal. Otázka patřila k těm nejpalčivějším problémům celého jednání. Myslel na mrtvé Azmaye, na infekci

zohavenou Pápěří, na miliony zemřelých Narčanů. Kolik z toho asi zavinily kianailanské biologické zbraně? Vzpomínal také na bezduché čuegáje v majlekenu a na Gilgameše. Na zločiny Dajčuenů a KosmoFlotily. Jeho oči zhlédly záplavy pokřivených vazeb zmršeného světa a zanechalo to v něm krutě bolestný smutek. Na Narce se lépe dařilo nenávisti než veselí. Proč by měl vytvářet další zlobu? Narčané hledali pomoc a hodně nutně ji potřebovali. Stejně jako Kianailané. Oběma stranám zůstala jediná možnost - vzít si vzor z paprsků měsíce a zachovat se jako jejich bojovník, o němž kdysi Tarminovi vyprávěl věrozvěst Džokai. Na tom místě, na němž řízením osudu spočinuly, vykonat to, co bylo potřebné k zahnání temnoty.
"Řada mých přátel pochází z poloostrova nedaleko vás, zřejmě místa vašich prvních zkoušek fiwerdenary," promítl Tarmin smutnými tóny, "ale vědomosti o jejím původu by neprospěly ani jim, ani našim budoucím vztahům. A dokonce se obávám, že by případnou dohodu zcela znemožnily," přerušil na moment projekci a pak doplnil pevnými tvary: "Uspěje-li náš Velký Boj proti Dajčuenům, zmizí důvody pro nasazení vašich válečných biotů. A proto na své zážitky zapomenu již teď."
"Taemiene, tvoje diplomatická předvídavost nás udivuje. Zdaří-li se náš plán, bude třeba víc zapomínání, než tušíš," ukázal mocnoměr Kianaiwagal Věčný a pomalu odplul z jeskyně do tmy.
Tarmin se uklonil jeho mizejícímu oblaku. Potěšilo ho, že První Kianailan použil jeho znak Taemien. Ve světě éterů to znamenalo projev úcty. Jeho poslání dopadlo přes počáteční hrůzy lépe, než očekával v těch nejdychtivějších snech. První záblesk štěstí po dlouhé sérii neúspěchů!

Kapitola 43 - Atměr Taemien
Mocnoměr Kianaiwagal Věčný nelenil a ihned svěřil Tarminovi velení nad dvěma tucty Věrných kanibalů, aby jim vysvětlil, jak mají připravit přistávací plochu pro letadlo. Další vyhledali Tarminův batoh s vysílačkou. Věrozvěst Kamein odpověděl na šifrovaný vzkaz úsporně: "Za sedm hodin."
Tarmin využil situace a najedl se. Nejraději by spořádal svoje zásoby v batohu až do dna, ale nesměl. Mohl si z nich vzít pouze pár sušenek. Po šesti dnech hladu by ho přecpání zabilo. I tak ho příšerně bolelo břicho. Následovala prohlídka jeho paměti. Přes dvě hodiny v něm vířily jeho zážitky, hlavně z pobytu v majlekenu. Jejich směr a tempo řídil Haikeran a Tarmin si připadal jako na výletě v pekle šílenství. Padal zběsilým kolotočem svých vzpomínek a pocitů, které se v něm řítily bez ohledu na jeho vůli. Když rej v jeho hlavě konečně skončil, slastně se schoulil na kameny a dlouho je hladil. Uchvacovalo ho, že se vůbec nehýbají a krásně mlčí. Připadal si vedle nich jako v ráji.
Nepříjemná procedura dopadla, podle vyjádření mocnoměra Kianaiwagala Věčného, nad míru uspokojivě a dohoda byla potvrzena. Obsahovala kromě vymezení rovnoprávnosti i podmínku stažení všech válečných biotů Kianailanů a zákaz kanibalismu. Tarmin byl vzápětí jmenován atměrem Kianailae, vrchním velitelem všech atomárských vojsk. Bránil se, že je pouhý člen štábu a nerozumí válčení, ale mocnoměr Kianaiwagal Věčný zarazil jeho protesty kontrastními znaky, kterými mu připomněl, že je jediný člověk znalý Gwang a zvyků éterů.
Skrytá vláda začala úřadovat, zatím hlavně v místních názvech. Obnovovala původní jména. Narka dostala zpět symbol Kianailae a znaky pro její části obdržely jména, která podle zvyku éterů obsahovala kus symbolu planety, a to tvar se zvukovým přepisem KIAN.
Norwick se změnil na Arwekian a Jiarland na Eliakian. Neosídlený rovníkový kontinent Ghorby, plný pouští, získal znak Liaskian, severní a jižní polární země symboly Larkian a Xuakian. Symbol Dajukévové, pro étery vládnoucí majlekenu, se nesměl vůbec používat a nahradil ho extrémně urážlivý znak Dajčuen, který vyjadřoval, jak Tarmin pochopil, zvlášť odporný odpad. Étegiurové se sami označovali jako Kianailané a považovali se za čisté étery. Označení étegiur pokládali za nedůstojné, přestože vystihovalo smutný fakt, že následkem života na planetě chudé na rozumné atomáry neměla většina těl Kianailanů tolik měr, kolik by se jich na pravé étery slušelo. Po skončení přejmenování území První Kianailan přešel k novým názvům pro řeky, moře, místní živočichy a další objekty.
"Kdo si tohle všechno má pamatovat?" povzdechl si Tarmin nad tou záplavou nových pojmů. Naštěstí se brzy mohl vymluvit na nutnou kontrolu přípravy přistávací plochy pro letadlo.
Venku se právě stmívalo. Ve večerním šeru se míhali Věrní kanibalové. Činili se a kameny nosili poklusem. Vyčistili už skoro pět set čtverečních metrů údolí. Mile se na Tarmina usmívali svými špičatými zuby a změnu jeho postavení brali jako naprostou samozřejmost, ukázku nestálosti všech věcí a pravý důkaz věčné proměny vesmíru.
Tarmin překračoval kameny v darovaném aituasónu, ochranném plášti, který na dotek připomínal jemnou tkaninu, ale měl s ní málo společného. Tvořily ho složité energetické spletence, které žily vlastním víceměrným životem, a podle potřeby hřály nebo chladily.
Bez úhony míjely všechny špičaté hroty a svým polem paralyzovaly nebezpečné živočichy.
Tarmin se brzy přestal bát, že drahý oděv potrhá o ostré kameny. Klidně se procházel po okolí a vyznačoval místa pro umístění signálních ohňů.
Jeho počínání se stalo osudné dvěma Věrným. Když viděli, že se pokouší odvalit velký balvan, vyrazili mu na pomoc. Běželi přesně v Tarminových stopách, ale samozřejmě nevěděli o jeho ochranném plášti. Než je stihnul varovat, lapily je dlouhé výhonky masožravého ytreaka. Ihned k nim přiskočil. Šedozelené šlahouny se okamžitě stáhly před jeho aituasónem do země, ale na nohách obou snaživců zanechaly hluboké rány, ze kterých koukaly naleptané kosti.
"Věčná jest proměna," zazpívali sborem jejich druhové, když viděli, co se přihodilo. Následující okamžiky připomínaly zlý sen. Místo toho, aby naříkající raněné ošetřili, dva starší muži jim proťali hrdla a vytékající krev pečlivě zachytávali do oválných nádob, kde ji usilovně míchali prsty, aby zabránili jejímu sražení. Plné nádoby nabídli Tarminovi k napití. S úctou, jako prvnímu.
"Jsem diplomat a vrchní velitel armády," drmolil Tarmin v duchu, když s křečovitým úsměvem odmítal doušek čerstvé krve. Vymluvil se, že drží půst, a s děsem na duši pozoroval, jak lidojedi lačně chlemtají krev svých kamarádů a

nedočkavě porcují jejich mrtvá těla. Spěšně zamířil zpět do jeskyní. Hodně spěšně. Skoro utíkal.
"Lidé pojídají maso jiných, ale mají odpor k svému," promítl mistr vzorů Haikeran, když mu Tarmin celou událost zobrazil.
"U nás není snad horšího zločinu. Kdyby se zjistilo, že jsem se něčeho podobného zúčastnil, i když jako divák, kterýkoliv soud by mne bez milosti popravil. Upálením v tom lepším případě."
"Při vývoji fiwerdenary, té malé kobylky," zobrazil Haikeran, "jsme vaši nechuť ke kanibalismu podcenili. Její poslední model ho už nevyvolává. Příliš pozdě. Dajčueni získali spoustu času."
"Je pojídání vlastního druhu ve vesmíru normální?" zajímal se zaraženě Tarmin.
"Vesmír je plný různorodých obyčejů. Éterové běžně pohlcují těla svých druhů. Každé se skládá z komplikovaných vazeb prvotní energie. Některé vazby tvoříme i celou naši existenci a jsou příliš drahocenné na vyhození. Takové před svým rozpadem obvykle darujeme někomu blízkému. Každý z nás má v sobě mnoho struktur z těl těch, kteří už nejsou."
"Pokud vím, éterovi se nedá sebrat tělo násilím. Váš život proto nelze srovnávat s atomáry; přijímáte mnoho věcí jinak," odporoval mu Tarmin, "ale nedokážu si představit vyspělou atomárskou společnost s kanibalismem."
"Třeba Vakerie, můj domovský svět," ukázal Haikeran rozkošně barevné znaky. "Nachází se na ní jen velmi málo vyšších druhů. Tamní rozumní atomáři smějí jíst výhradně rostliny, hady a sami sebe. Vakeřané si pokládají za čest, jsou-li zvoleni jako oběť na slavnostní pokrm, který se připravuje při významných příležitostech. Každý z něho okusí a jejich organismus se tak stane součástí všech."
"Tomu nemohu uvěřit," zavrtěl Tarmin hlavou.
"Proč? Pokud se díváš na tělo jako na pouhou schránku pro vědomí, můžeš je použít k jinému účelu, je-li opuštěné. S šaty nebo domem to tak běžně činíš."
"Haikerane, nepochybně máš pravdu," ukázal mdle Tarmin, "ale v současné době mě mravy vesmíru děsí a budu spokojenější, až odtud kanibalové zmizí."
"Po vítězství nad Dajčueny zakážeme kanibalismus našim Věrným a naše bojové bioty stáhneme tak rychle, jak to bude jenom možné," ubezpečil ho Haikeran. Tarmin pokýval hlavou. Vložil tuto podmínku už do uzavřené dohody s Kianailany, a přesto ho potěšilo její opětovné potvrzení.
"Zajímalo by mne, jak bioty vyrábíte?" zeptal se zvědavě.
"Klidně tě po jejich líhních provedu, ale budeš zklamán. Pro tvůj zrak je tam toho velmi málo k vidění," zobrazil mu Haikeran a zavedl ho do temných sálů. Ozařovalo je pouze světlo vydávané Tarminovým ochranným pláštěm a symboly spirál na tělech Věrných, kteří zde pracovali. Kolem stěn stály nádrže uzavřené silovými poli, obsahující výživné roztoky pro viry. Někde ležely vejčité obaly a uvnitř nich poletoval hmyz nebo lezli červi. Ve velkém teráriu se kroutilo pět hadů, které dva Věrní právě krmili malými taramíky.
"A chováte i větší tvory?" zeptal se po chvíli Tarmin.
"Ukazoval jsem ti, že budeš zklamán," vyhodil Haikeran pestře. "Stěží zvládneme ty malé. Na větší bioty nám chybí nutné vybavení. Přišli jsme o něj při útoku Dajčuenů."
"A jak bioty vyrábíte?" zajímal se Tarmin dál.
"Podobně jako příroda. Provádíme drobné změny jejich genetického kódu. Ověřujeme dílčí výsledky a úspěšné kombinace spojujeme dohromady. Sám ses zúčastnil takové zkoušky. Kdyby se prodloužila inkubační doba infekce, kterou jsi prodělal, zvýšila její nakažlivost a agresivita nemocných se nasměrovala vůči jejich okolí, pak by epidemie spolehlivě vyvraždila nejméně dvanáctinu zdejších obyvatel. Je to velmi nadějný model."
"Už jste někdy podobnou nákazu vypustili?" zhrozil se Tarmin. Odpověď, kterou mu Haikeran ukázal, ho vyděsila ještě víc: "Každé jaro."
"Potom je zázrak, že stále ještě žijeme," zbledl Tarmin. Po zimě opravdu přicházely nečekané epidemie a každý rok jim na državách podlehlo několik lidí. Naštěstí vždy brzy odezněly. Divné. Zpozoroval, že Haikeran převaluje kolem svých ostnů mrak, jako by se dobře bavil. Mluvil v náznacích jako všichni éterové. Ta jejich oblíbená hra na záhady byla pěkně protivným zvykem. Rádi sdělovali pouhé zlomky faktů a to ještě pouze tehdy, když dostali vhodnou otázku.
"Proč Dajčueni chtějí evokovat víceměrný formovač tady, na jedovaté pustině? Ravenang je mnohem vhodnější," zkusil rozmotat záhadu z jiného konce.
"Víceměrný vír formovače můžeš uvést do chodu kdekoliv, ale bude ti ho křivit vliv pole planety a blízkého vesmíru. Uplynou veletucty cyklů, než se vyrovnají rušivé síly a formovač lze požádat o vytvarování hypermotoru. Ale teprve za tři terciky se poměry ustálí natolik, aby v něm šel vytvořit ochranný plášť, který máš na sobě."
Opět dvanáctková soustava a cykly. Veletucet cyklů představoval skoro čtyři tisíce let a tercikem překládal Tarmin znak pro třetí mocninu dvanácti. Ta se rovnala 1728 a tři terciky cyklů se rovnaly sto čtyřiceti tisícům let.
"U vás se tedy nespěchá," ukázal, udivený časem, který byl potřebný pro éterské technologie.
Haikeran promítl složitě vázané znaky, které Tarmin s obtížemi přibližně přeložil:
"Co je to tercik cyklů proti době vývoje vesmíru? Ve srovnání s ním se formovač stabilizuje přímo závratnou rychlostí. A právě v tom je cena této planety. V jejím okolí zůstaly změny, způsobené formovačem Asurianů, na povrchu a pod zemí, ale i v blízkém hyperkosmu.
Každý kus přírody o tom vypovídá - neobvyklé schopnosti zvířat, rostlin a spousta faktorů, ničících nebezpečné infekce, které ohrožují atomáry, zdroje víceměrné energie."
"Tak proto tu lidé stále víří navzdory vašim virům!" ukázal Tarmin užasle.
"Vaše životy chránily víceměrné vibrace, pozůstatky dlouhodobého vlivu víru formovače, které zde přetrvávají dodnes," potvrdil Haikeran. "Kdyby se formovač opět roztočil, ustálil by se rychle, možná už za pouhý cyklus."
"Jeho evokace tedy není nebezpečná?" zajímal se Tarmin zvědavě.
"Roztáčení jeho víru je nejkomplikovanější zásah do hypervarie vesmíru."

"Rozumím...," ukázal nejistě. Nechápal sice, co je to hypervarie, ale raději se vyhnul marné debatě o víceměrných prostorech a místo toho se zeptal: "A vaše bojové viry?"
"Snižovaly počet atomárů," zobrazil Haikeran nevýrazně. "Formovač je symbiont. Tvaruje energii a za to žádá podíl na životě. Bytostí vašeho druhu je třeba kolem tří septimů, aby s ním mohly sdílet vědomí bez rizika zešílení. A navíc velmi spokojených a zdravých, aby měl klidné vlnění."
"Ale pak Dajčueni nemohou formovač spustit!" zaradoval se Tarmin, když si pomocí kalkulačky na svých vojenských hodinkách vypočetl hodnotu tří septimů. Rovnala se třikrát sedmé mocnině dvanácti, což bylo sto sedm milionů - dvaapůlnásobek dnešního počtu obyvatel Narky.
"Neudrží ho dlouho pod kontrolou, ale evokovat ho mohou - na to jim energie septimu atomárů stačí," promítl šedě Haikeran, "odblokují v něm zakódované bojové vrhače, které vybírají z vraků na Dajukérii, a utečou dřív, než se jim vír formovače vymkne z kontroly," ukázal rudé znaky. "Naše viry byly málo účinné."
"Netušil jsem, že někdy budu ohrožen na životě díky tomu, že mě někdo snažil zavraždit málo účinnými prostředky," promítl Tarmin ploše.
"Od nepaměti totéž platí pro zákon přirozeného výběru," odvětil Haikeran neostře, jako kdyby čekal na nějakou důležitou otázku. Kterou ale?
"A vaši předkové, ti Asuriané, co se s nimi stalo?" zajímal se Tarmin.
"Nejsme jejich potomci. Když jsme sem přišli, už zde nevířili. Rozmetali se před tercikem cyklů ve vzájemných válkách. Jejich záznamy by snad napověděly více. Část jsme jich prostudovali, ale těžko se v nich orientujeme. Jejich Gwang je prastará. Někdy ale obsahují zajímavé údaje. Škoda, že je lidé těží jako kameny a dělají si z nich ozdoby," promítl Haikeran temně. Tarmin zasténal. Vzpomněl si na měnící se útvar v holeriánu, který viděl v klášteře. Samozřejmě. Vždyť připomínal symboly Gwang. Holeriány byly staré záznamy přebroušené na obyčejné šperky. Tuny ztracených údajů!
"Nejste-li potomci Asurianů, kde je vaše domovské uskupení?"
"Jsme vojáci svazu Kianailae. Při bojích u Asuscionu se zhroutil hyperprostor a vymrštil nás sem," ukázal Haikeran jemné tvary na důkaz, že debata získala žádoucí směr.
"Na čí straně jste bojovali?"
"Proti Tyasvaranu a taky Aqyiulnawonu, odkud pocházejí tvé geny."
"Moje geny?" zobrazil Tarmin zvlněně.
"Lidé se podobají atomárům z Aqyiulnawonu, i když o tom nevědí. Po zkáze Asuscionu byly armády rozprášeny po hyperkosmu a část se zřejmě dostala až na Zemi."
"Netuším dokonce ani o co se tenkrát bojovalo," ukázal Tarmin pokřiveně a zhluboka se nadechl. Pěkně se to zamotalo!
"Bitva vypukla pro mnoho zvířeností, ale hlavní z nich byla tahle planeta. Z oblasti Asuscionu se otevíral hyperkanál na dávný svět Asurianů a každá ze stran chtěla získat zdejší formovač pro sebe. Je nejstarší ve známém hyperkosmu."
"Ale Tyasvaran má vlastní formovač a Kianailae určitě také!" vymetl Tarmin rudě.
"Samozřejmě, ale zdejší je lepší, proto jsem nemohli dovolit, aby patřil jiným."
"Právě jste u něho," konstatoval nevýraznými tvary.
"Jedno vakerienské úsloví promítá, že snít je třeba opatrně. Touhy by se mohly splnit."
"A co se tenkrát stalo?" zeptal se neostře. Haikeran mu odpověděl dlouhým řetězcem znaků, který Tarmin luštil několik minut, než ho zhruba přeložil na věty: "Nevíme přesně.
Bitvou se nějak narušil hyperprostor. Já a mocnoměr Kianaiwagal Věčný jsme sloužili na velitelském majlestrenu a když se zhroutil hyperprostor, letěli jsme zrovna hyperkanálem z centrální soustavy Kianailae do bitvy probíhající na Dajukérii. Poruchy nás mrštily na tuto planetu, na námi hledaný svět legendárních Asurianů, a s námi tu skončilo i devět doprovodných astrenů. Ale víření sil zablokovalo blízké vstupy do hyperprostoru a uvěznilo nás tady. Všechny naše hyperlodě byly poškozené a daly se z nich sestavit jenom čtyři provozuschopné astreny. Naši atomáři dýchali metan a nemohli zde žít, a tak na nich odletěli hledat volný vstup do hyperprostoru. Putovali přes mezihvězdný prostor, zapouzdření v cystách, a netušíme, kde skončili. Většina éterů zůstala a budovala druhou Kianailae, místo té první ztracené v naději, že poruchy se brzy uklidní, jenže hyperprostor se uklidňoval dvěstě čtyřicet cyklů a hodně se změnil. Vznikly nové cesty a staré se už neobnovily. Lodě, které nám zbyly, nešly opravit. Rozebrali jsme je."
"Viděl jsem infocentrum a málem mě zabilo," posteskl si Tarmin.
"Nediv se mu. Je živou hmotou pocházející z první Kianailae, jejíž atomárský život není založený na bázi uhlíku jako vaše lidské světy. A infocentrum pečlivě střeží své údaje a netušilo, kdo jsi. Kdybys mu promítl svůj symbol, vířilo by s tebou zdvořileji."
"Ach tak," povzdechl si Tarmin. To ho v tu chvíli nenapadlo. Raději se zeptal: "Je první Kianailae hodně daleko?"
"Nachází se v jiném vesmíru a vzdálenost k ní nutno měřit existencí spojovacího hyperkanálu.
Kdysi existoval, a tak byla blízko. Při bitvě u Asuscionu byl zničen a soustavy svazu Kianailae se od nás nekonečně vzdálily. Dnes už spojka do jeho hyperkanálů neexistuje a nikdy se nevrátíme domů."
"A Dajčueni?"
"Našli sem cestu, rozmetali nás jak klubko maogier a zahnali pod zem. Byli jsme bezbranní.
Nežily zde vyšší druhy atomárů. Měli jsme vrhače, ale bez víceměrné energie."
"Považujete dnes étery z Aqyiulnawonu stále za nepřátele?" vyzvídal Tarmin v obavách o Kiutlanuxsiwaj. Haikeran lehce zavibroval a pestrými barvami zobrazil: "O svou rezonu ukrytou ve tvaru dýky se nemusíš bát, nepokřivíme její vazby. Víme o ní už od okamžiku, kdy selhal náš pokus s fiwerdenarou. Má kolem sebe ochranný éteasón, výrobek první Kianailae.
Ovládáme metody, jak najít takové věci, avšak jsme vojáci, nikoliv rozmetači. Kdyby velela aspoň kónusu éterů, utkali bychom se s ní. Takhle jen žasneme nad tím, co vše zvládla s několika atomáry."

"A přijmete ji za spojence?" zajímal se dychtivě Tarmin, ale Haikeran mu místo odpovědi ukázal kontrastní řetězec znaků: "Právě jsem dostal vzkaz. Velmi urgentní! Tvoje letadlo už přiletělo a atomár, který ho přivezl, je velmi nestabilní. Musíme si pospíšit, než udělá nějakou hloupost. Stejně už víš vše podstatné."
Haikeranova ostnatá koule zamířila k východu a Tarminovi nezbylo než běžet za ní.
Proklínal pilota. Taky mohl chvíli počkat. Přiletěl zrovna teď, když Tarmin získával takové pozoruhodné informace. Věčná škoda příhodné situace. Těžko se bude opakovat. Netvořil éterům rovnocenného partnera při jejich oblíbené hře na záhady. S krajním vypětím sil luštil předkládaná tajemství, ale sám pro ně žádná nevymýšlel.

Kapitola 44 - Kamarádka
Letadlo pilotoval věrozvěst Kamein. Přiletěl sám. Zůstal v kabině a nedůvěřivě si měřil zástup Věrných, který se mihotal ve světle signálních ohňů. Jejich milé, špičaté úsměvy, se kterými ho ujišťovali, že Tarmin je již na cestě, ho dráždily, a tak raději nechal spuštěné motory. Dvě čerstvě obrané lidské kostry, které ležely opodál, udržovaly jeho ruce na spouštích palubních zbraní a vůně pečeného masa mu povážlivě chvěla prsty. Tarmin musel dojít až těsně k němu a teprve potom se věrozvěst Kamein uvolil zhasnout motory a vylézt ven. Příliš se však neuklidnil. Historce o nešťastné nehodě s masožravým ytreakem uvěřil napůl. Ostatně více pravdy v ní stejně nebylo.
Tarmin poznal v jeho stroji Blýskavici, tryskáč s měnitelnou geometrií křídel a kolmým startem, ve kterém letěl s Gerardem. Pohled na známé letadlo ho napřed potěšil, ale vzápětí zklamal. Opatrní mniši smazali paměť palubního počítače a ukecanou osobnost Kybeferu nahradili ubohým pilotním programem bez špetky humoru.
Mocnoměr Kianaiwagal Věčný vyčlenil na podporu Velkého Boje celé dva veletucty Kianailanů vedených Haikeranem. Tolik se nečekalo. Do skromného nákladního prostoru Blýskavice se vešly pouhé tři koše s ochrannými vzory, ve kterých Věrní kanibalové nosili Kianailany na zádech, aby je ukryli před detektory Dajčuenů.
Povrch košů doslova zčernal tlačenicí uvnitř a hrozilo vzplanutí, ale naštěstí doletěli dříve, než k tomu došlo. V sídlišti Azmayů se Kianailané bez problémů ukryli v dolních patrech kamenného města, kde je chránila hmota skály. Desítky ochotných rukou ihned zahájily výrobu dalších ochranných pouzder podle dovezených vzorů.
Tarmina obklopil dav Azmayů, hned jak vylezl z Blýskavice. Jako první ho přivítala Pápěří.
Oči jí svítily radostí a pouze ty se na ní nezměnily. Místo vlasů měla trestanecký sestřih na výšku pouhého milimetru a neuvěřitelně zhubla. Nyní vážila sotva dvacet kilo a působila dojmem vyschlé kostry potažené kůží, která utekla z prastarého hrobu. Téměř se jí lekl a jen s námahou se ovládl, aby nedal najevo své zděšení.
"Umřu vedle tebe!" nadšeně mu ukazovala černou kuličku. Zatrnulo v něm. Vychrtlé tělo z ní udělalo smrtku už teď.
Svým překvapením ji nesmírně potěšil a spokojeně mu objasnila:
"Jsem mezi stovkou vylosovaných, kteří s tebou půjdou do Velkého Boje!"
Tiše zaklel a zhluboka dýchal, ale nedokázal Pápěří sdělit svoje myšlenky, které v něm vřely jako žhavá láva v kráteru sopky. Místo vynadání a mnoha jiných ošklivých věcí, na které měl obrovskou chuť, ji zlehka pohladil po vyholené hlavě a s předstíraným úsměvem, který se naučil během své mise u Kianailanů, se zeptal: "Snad ses nestala mniškou?"
"Ne, mučili mě eliťáci neurosondami," řekla suše. Málem z té noviny upadl. Nevěřícným pohledem přejížděl tváře Azmayů, kteří stáli kolem nich v malém kroužku. Z jejich vážných výrazů vyčetl, že nejde o špatný vtip. Plný děsu objal Pápěří, opatrně a zlehka. Bál se, aby jejímu slabému, zbědovanému tělu neublížil. Neurosondy se používaly pouze při výslechu masovým vrahů a teroristů a neslyšel o nikom, kdo by je přežil. Narčané se jich báli ještě víc než sežrání kusadláky. Lidé uměli zabíjet nejhůř ze všech zvířat.
"Coo s tee-bou děě-lali?" vykoktal hrdlem, které se scvrklo na úplně mrňavou dírku. Pápěří se ale zatvářila, jako kdyby o nic nešlo.
"Připojili mi nervy na takhle velký počítač," rozhodila ruce do stran, zaklonila hlavu dozadu a pohledem obejmula celou oblohu.
"Bolelo tě to moc?" vydechl zkoprněle.
"Něco neuvěřitelného," prohodila ležérně. Zíral na její klidný a spokojený obličej a bál se, jestli se nezbláznila, a nejistě zkoumal dav kolem nich. Díval se do desítek očí, které je tiše pozorovaly. Určitě Pápěří už mnohokrát vyprávěla svoje zážitky a všechny udivila stejně tak jako jeho. Pár Azmayů si všimlo Tarminových pochyb a lehce přikývlo na znamení, že mluví pravdu. Nechápal. Před půl rokem se chvěla před pouhými lidojedy a najednou se vysmívá hrůzným neurosondám. Změnila se, ale on vlastně také.
"Proč ti to udělali?" zašeptal. Usmála se, že se správně zeptal, a stejně nevzrušeným tónem mu vysvětlila: "Ptali se a já jim vykecala úplně všechno. Pokaždé, když jsem zalhala, mašinka to hned poznala. Ale eliťáci na tvou mazanost neměli. Nic jsi mi neřekl, a tak se nic nedozvěděli, i když jsem žvanila tak, že mě z toho ještě teď brní pusa."
Oči Pápěří spokojeně zářily nad Tarminovým úžasem. Měla sladké tajemství a pouze kněží znali pravdu. Musela jim ji povědět, ale slíbili jí, že nic neprozradí. Ostatním nelhala, pouze jim neříkala celou pravdu. Když se jí ptali na bolest, odpovídala "bylo to neuvěřitelné", nebo "to si neumíte ani představit" a všichni si mysleli, že trpěla. Nechávala je při tom. Možná, že to nebylo zcela správné, ale v hloubi duše cítila, že má nárok aspoň na trochu odměny ve formě uznání a obdivných pohledů za dlouhá a hořká léta posměšků a také za strach, který prodělala, než začal její výslech a hrůzu z neznáma vystřídaly úchvatné zážitky. Mučila ji jediná věc, návyk na psychodrogu, kterou jí dali. Toužila se vrátit zpět na neurosondy a opět vnímat nádheru okamžiků, ve kterých se přiznávala k těm nejtajnějším myšlenkám. Mladý eliťák, který ji odvážel domů, povídal, že právě tenhle pocit je jedním důvodem, proč zločinci musí na neurosondách zemřít, jinak by byli schopni spáchat ty nejbestiálnější činy, aby opět zažili slast být jimi vyšetřováni.
Měla i jiné tajemství, o němž neřekla nikomu, dokonce ani kněžím. Byl to záznam Tarminovy noci s Vampkou, který jí eliťáci promítli. Naivně si mysleli, že ji tím zlomí. S chutí se jim vysmála. Azmayky byly zvyklé dělit se o své muže. Ale Tarminův prohřešek raději zatajila. U Azmayů žilo dost radikálních jedinců, zejména mezi těmi staršími, kteří bojovali v

Údolí Lidských Kostí, a ti by mu to nemuseli odpustit.
"Vyšetřovali jenom tebe?" zeptal se jí tiše a zoufale si přál, aby mu odpověděla ano.
Zklamala ho.
"Eliťáci k nám přišli víckrát. Zabavili nám naše zbraně a prohledali celé podzemí. Měli takové divné rezavé aparáty. Ptali se všech, ale na neurosondy vzali od nás jen tři..."
"HEBKOU KADEŘ! Já viděl jejího ducha!" zbledl Tarmin při vzpomínce na vidinu, kterou zahlédl v opuštěné líhni slizáků. Vytrhl se z náruče Pápěří a zoufale se očima rozlétl po lidech stojících kolem nich s nadějí, že se mýlí.
"Tady!" ozvalo se a jeho sestřička vyklouzla ze zástupu. Změnila se. Čas azmayských žen běžel rychle a z vytáhlé holčičky se za půl roku vyklubala slečna plná půvabů.
"U děsů, co mě tak strašíš!" vyčetl jí. "Myslel jsem..."
"Schovala jsem se," skočila mu sestřička rychle do řeči, aby ho přivedla na jiné myšlenky.
Tušila, že mluví o duchu Filomény, která zemřela při výslechu s kletbami na rtech. Pápěří jí o ní vyprávěla.
"Naschvál! Jestli si na mě ještě vzpomeneš!" zahalekala sestřička zvesela, aby upoutala jeho pozornost. Rozkošně se zhoupla v bocích, pohodila hlavou a nechala rozvlnit svoje temné vlasy. Kudrnaté prameny jí padaly až do pasu, přelévaly se po její žluté halence, ozdobené jemným červeným vyšíváním a kovově se leskly v paprscích podzimního Chara.
"Jsi božská!" podíval se na ní Tarmin okouzleně. Určitě se chystala na jeho příchod už od chvíle, kdy poslal žádost o letadlo, a dobře věděla, co se mu na ní líbí nejvíc. Mrška.
Povedlo se jí to. Uchvátila ho. Přiskočil k ní a chytil ji za ruce.
"Jenóóóm?" udělala na něho příšerně kyselý kukuč.
"Stal se z tebe anděl hvězdné noci s tvářemi ranních červánků...," zarazil se v půlce věty.
Nebyl vhodný čas na žerty, ale na nepříjemnou otázku.
"Rychlý Vítr?" vysoukal ze sebe pomalu. Odpovědělo mu mlčení.
"Vzali mě a jeho. Chtěli i Moudrého Hada, ale ten nevydržel úvodní výslech a začalo ho zlobit srdce, a tak místo něho odvedli kněžku Nebeskou Záři," ozvala se Pápěří za jeho zády. Otočil se. Z očí jí vyčetl, že druzí dopadl hůře než ona, ale přesto vložil do hlasu veškerou naději.
"Přežili?"
"Rychlý Vítr ano," odpověděla mu teskně Pápěří a v jejím hlase zazněl stesk. Tarmin se opět rozhlédl kolem, ale posledního mládence v kmeni DantheToqui nikde nenašel.
"Ale neměl tolik štěstí jako já," ozvala se tiše Pápěří, "neurosondy mu poškodily mozek a od výslechu trpěl přeludy."
"Rychlý Vítr zemřel šťastný, že přispěl k tvému boji, Vznešený Taemiene," zvolala kněžka Životodárná Síla. "Když dával svoje srdce Kiutlanuxsiwaj, vzkázal ti pozdravení a slávu. Usmíval se při oběti a tvrdil, že bolest od řezné rány je mdlým stínem té, kterou mu denně přinášely halucinace."
"Azmayové jsou udatní válečníci," odpověděl Tarmin sklesle, zcela zaskočený faktem, že se zde provádějí lidské oběti, i když pouze dobrovolné a jako náhrada sebevražd. Kněžka si jeho úžas vyložila mylně a slavnostně vykřikla:
"Neželíme našich mrtvých a nelkáme ani za atorezonérem, který nám eliťáci zabavili. Naše sídliště teď přetéká výzbrojí a ti, kteří nás zaprodali, právě nastupují do hyperlodi plní vzteku, že tě nenašli. Jejich bezmoc nás těší. A budou se rozčilovat ještě víc, až z paluby Mávající Hvězdy uvidí definitivní zánik svých plánů a slavné vítězství VELKÉHO BOJE..."
Ve chvíli, kdy padla zmínka o Velkém Boji, začali provolávat Tarminovi slávu Stíni stojící v zadních řadách davu, shromážděného kolem letadla. Azmayové se k nim ihned přidali a další slova kněžky pohltilo burácení ovací. Všichni Tarmina objímali, poplácávali ho a skandovali jeho éterské jméno: "TAEMIEN!"
Členové štábu Velkého Boje nesdíleli všeobecné nadšení. Znali podmínky dohody už od věrozvěsta Kameina a přivítali Tarmina dost chladně. Nelibě nesli jeho jmenování do funkce atměra bez jejich souhlasu a ještě méně je nadchla rovnoprávnost pouze pro vyvolené.
"Je to maximum, čeho jsem mohl dosáhnout," přesvědčoval je. "Pokud to odmítnete, Kianailané neustoupí a raději zvolí seberozmetání."
"Potřebují dohodu, ustoupí!" vykřikla Frankí vztekle.
"Mýlíš se. My i oni jsme na jedné planetě," oponoval jí. "Zahyneme, když smlouvu s nimi odmítneme."
"Kvůli čemu se nad nás povyšují?" zuřila Frankí. Tarmin tlumočil její otázku éterům, kteří napjatě sledovali vzrušenou debatu. Důkladně ji prodiskutoval s Haikeranem a s éterskými veliteli jeho útočných kónusů a teprve po deseti minutách odvětil stále rozohněné Frankí: "Kdysi jim atomáři vládli a nemají na tu dobu dobré vzpomínky. Převahu nad námi získali teprve s lety vesmírem, protože umějí řídit lodě hyperprostorem a nechtějí se jí vzdát. Tvrdí, že s námi jednají lépe, než my kdysi s nimi."
"Dávno zapomenuté historky, staré tisíce let," mračil se mnich archivář.
"Pro nás dávno, ale pro ně ne. Éterové žijí tisíce našich let," vysvětloval mu Tarmin.
"Jenže na ostatních planetách též být mniši Nejsvětějšího Proroka," mračil se věrozvěst Kamein. "Na Narce bojujeme i za ně, a přesto zůstanou pouhými atomáry! Čím se budou lišit od obyvatel Narky?"
"Kianailané s nimi nebudou jednat," odvětil Tarmin po nových konzultacích s étery.
"To je jediné omezení?" divil se zbrojní expert Oddaný Jabb.
"Hlavní a úplně stačí. Kianailané si budou jejich energii brát zdarma a bez výměny za víceměrné výrobky a nebudou řídit jejich hyperlodě."
"Takže KosmoFlotilu vystřídá NarkoFlotila!" vyhrkla Frankí jízlivě a jedovatě se zeptala:
"A co my vyvolení? Řekni nám, jaké prebendy získají vojáci Velkého Boje oproti ostatním Narčanům?"

"Spoustu," ubezpečil ji Tarmin. "Budeme rovnoprávní s étery, a proto znaky našich jmen nebudou mít omezení složitosti tvaru. Dále budeme hlasovat o vnější politice, o zásazích do hypervarie..."
"Co to je hypervarie?" vytřeštil oči mnich archivář.
"To přesně nevím," odvětil Tarmin, "ale podle Haikerana můžeme o tom rozhodovat."
"Máme takových skvělých privilegií hodně?" podivil se mnich archivář.
"Údajně půl veletuctu," potvrdil mu Tarmin.
"A ti zajatci, které jsem u Kianailanů viděl. Zdáli se mi...," ozval se věrozvěst Kamein, ale zmlknul, když zpozoroval nejistý výraz na Tarminově tváři, a raději si nechal svá podezření pro sebe. Místo nich dodal: "...poněkud divní."
"Po vítězství budou svobodní," sdělil mu Tarmin vyhýbavě.
"Zaujaly mě modřiny na tvé tváři," popíchla ho Frankí, "vypadáš, jako by ti někdo dával lekce chování. Bylo to před uzavřením dohody, nebo až poté?"
"Před ní. Lámal jsem ruce drzounům, které jsem tam potkal," zašklebil se na ni. Zlostně vyskočila ze židle, ale do cesty se jí postavil zbrojní technik Oddaný Jabb a okřikl ji:
"Frankí, tvůj plán byl výborný, ale jeho je nejlepší!"
"Dohoda sice nesplňovat naše plné očekávání," rozhodl se věrozvěst Kamein ukončit vzrušenou debatu, "ale rozhodně být lepší než vyhlídka šílenství. S tím souhlasit všichni?" rozhlédl se kolem. Frankí se tvářila naštvaně, že její výzkumy přijdou vniveč, ale mlčela stejně jako ostatní, a tak pokračoval: "My radši plán. Tarmine, zeptej se éterů, co potřeba pro obsazení majlekenu."
"Musíme proniknout dovnitř a rozbít hueraiven, generátor obranných vzorů, který chrání kosmický přístav majlekenu," objasňoval Haikeran a Tarmin překládal, "potom na něj zaútočí zbytek vojsk Kianailae, který povede mocnoměr Kianaiwagal Věčný."
"Ten hueraiven je kde?" zajímal se dychtivě Oddaný Jabb.
"Hluboko v podzemí. V samém středu komplexu," sdělil Haikeran a ukázal jeho polohu na mapě majlekenu, kterou vytvořil podle vzpomínek Tarmina na Gyrlaqovy lekce. Promítl ji za pomoci ostatních přítomných éterů přímo do vědomí členů štábu. Lidé překvapeně šeptali a teprve po delší době se ozval zbrojní expert oddaný Jabb: "Dá nám to pořádnou fušku!"
"A ještě těžší bude dostat se do blízkosti majlekenu," promítl Haikeran šedě. Otázka přesunu armády k majlekenu patřila k největším problémům operace. Éterové uměli zachytit vědomí jiných bytostí. Dajčueni by hravě objevili tři sta lidí Velkého Boje a změnili je v poslušné otroky. V otevřeném terénu jejich pozornosti uniknul leda osamocený atomár. V lese jejich schopnost rušila přítomnost nižších forem, žilo tam mnoho éterionských obdob zvířat, třeba kalekové nebo maogiery, a proto se v hustém porostu mohla skrýt i nepočetná skupinka, avšak maximálně pěti lidí a dvou až tří éterů. Přesun k majlekenu by se dal provést jenom po malých četách, ale to by si žádalo více času, než měli k dispozici. Navíc zdejší les ukrýval řadu záludnosti a lidé, s výjimkou Tarmina, neuměli vnímat nebezpečí a potřebovali doprovod a krytí. Kianailané nepředstavovali problém. Uměli se schovat tak, aby je v koších pokrytých ochranným stíněním nikdo nenašel, ale jak zamaskovat tři sta vojáků Velkého Boje?
"Vytvořím nad trasou pochodu strukturu k zakrytí atomárů," vysvětloval Haikeran, "ale nemohu ji udělat příliš silnou. Detektory majlekenu by zachytily deformace toku prvotní energie."
Nechal se odnést do nedalekého lesa, kde spolu s Tarminem a skupinou vybraných osob prováděl pokusy. Brzy zjistil, že maskování se neobejde bez pomoci samotných lidí. Zklamaně ukazoval: "Máte příliš aktivní vědomí. Schovám vás pouze tehdy, když se všichni soustředíte na tvar krycího vzoru a budete neustále opakovat zvukový přepis jeho symbolu."
"Ve dne to snad zvládneme, ale co ve spánku?" uvažoval Tarmin, ale Frankí se ušklíbla:
"Lehce! Budeme šlapat bez lenošení. Vyspíme se před pochodem a pak až zdechnem."
"Budeme jako mátohy," namítl Tarmin.
"Aspoň se nám bude lehčeji opouštět tenhle slzavý svět a odcházet do věčného ráje," zasmál se věrozvěst Kamein.
Tarmin si povzdechl a po skončení porady zkusil navštívit Kiutlanuxsiwaj, jestli by neznala nějaké řešení, ale neodpovídala na jeho symboly.
"Spí. Byl jí obětován Rychlý Vítr a když se napije něčí krve, tak pokaždé usne," řekla mu mladší kněžka Ranní Záře, nástupkyně mrtvé Nebeské Záře, která zpozorovala jeho pokusy před chrámovým stánkem.
"Nepije krev. Saje jen životní energii umírajícího," opravil ji Tarmin.
"Obět patří bohům celá a záleží pouze na nich, co si z ní vezmou," pokrčila kněžka lhostejně rameny.
"A měřili eliťáci svými detektory i Kiutlanuxsiwaj?" zeptal se.
"Samozřejmě. Ukryla se před nimi a vypadala jako starý obyčejný nůž. Vojáci tehdy prolezli celé sídliště, dokonce i nepoužívané části, a vybili tam spoustu potvor. Ušetřili nám tím hodně práce," prohodila s úsměvem. Oplatil jí ho. Pouze Hebká Kadeř věděla o Tarminovi více. Eliťáci měli smůlu. Vybrali na neurosondy špatné lidi. V klášteře Oddaných Nejsvětějšího Proroka volili lépe.
"A jaktože ji neprozradili Pápěří, Rychlý Vítr a Nebeská Záře při výslechu?" vrtěl nad tím hlavou.
"Asi jim zablokovala paměť. Nedokáže ji změnit celou, ale část vědomostí umí zakrýt," pokrčila kněžka rameny. Pokýval hlavou, zažil to sám na sobě.
"Zato v naší paměti zůstaneš navěky," ozval se Moudrý Had, který přišel opřený o hůl.
"Poprvé ode Dne příchodu naše sýpky přetékají obilím a stáje vepřouny. Vše díky penězům, které nám přinesla tvoje oběť," dusivě si odkašlal a zastřeným hlasem dodal: "Síla mě už opouští, chlapče, a můj čas vyměřený na tomto světě se rapidně krátí. Avšak jsem rád, že jsem se dožil tohohle šťastného obratu. Jsi velkým hrdinou."
"Peníze vydělává spousta lidí," namítl Tarmin.

"Odešels na cestu bez návratu, a přesto ses z ní vrátil."
"Měl jsem štěstí."
"Napálils elitní vojsko. Byli u nás dva měsíce a čekali na tebe. Jakmile zmizeli, přivedls dvě armády, lidí a neviditelných a vedeš je pomstít naše druhy a zachránit planetu před hrůzným šílenstvím."
"Pouhá shoda okolností."
"Nezpychnul jsi slávou. To je dobře," zatvářil se velekněz spokojeně. "Bohové zahánějí lidský strach z neznáma, ale hrdinové jako ty jim dávají příklad pro chvíle slabosti," usmál se na něho povzbudivě a začal se zvědavě vyptávat na étery. Určitě by o nich spolu hovořili až do rána, ale přerušila je kněžka Ranní Záře s tím, že Moudrý Had si musí vzít medicínu na posílení srdce a vrátit se na lůžko.
Tarmin odešel z chrámu a vyhledal svoji sestřičku, aby si s ní v klidu popovídal. Oči se jí zablýskly radostí. Políbil ji na uvítanou na tvář a pohladil po vlasech: "Splnil jsem svůj slib, sestřičko! Vrátil jsem se ti."
"Všechny nás to potěšilo, atměre Taemiene," sykla tiše jakoby něčím zklamaná a odklonila hlavu z dosahu jeho prstů.
Podíval se na ni překvapeně. Že by žertovala?
"Jsi teď významným mužem. Prý víc než císař," mírně se začervenala.
"To teda jsem," zazubil se vesele, "atměrovi podléhají všichni atomáři lidských planet.
Mohu dirigovat i KosmoFlotilu. Teda, jestli mě ta mrška poslechne!"
"A chceš mi dál říkat sestřičko?"
"Tou zůstaneš navěky!" ujistil ji.
"Jak si přeješ, bratře atměre Taemiene," prudce se otočila a utíkala pryč. Zmizela kdesi ve tmě. Zůstal nechápavě stát s výrazem spadlého do ledové vody. Zmatený zašel do DantheToqui a vylíčil událost Pápěří.
"Myšáčku, seš slepej jak čerstvě vyklubanej taramík. Proč jsi za ní neběžel?" vzdychla.
"Utekla. Chtěla být sama."
"Ty seš ale užorybák!" obrátila Pápěří oči v sloup. "Za měsíc půjde Hebka obětovat panenství bohyni lásky Teteoinnan a musí si k tomu vybrat muže," vysvětlovala trpělivě, "chce asi tebe, ale bojí se, že ji odmítneš."
"Vždyť je jí sotva třináct!" užasl.
"U nás ženy stárnou rychle," pokrčila rameny. "Jakmile překročí desátý rok života, každý další rok jim přidá půl roku navíc. Letos je Hebce třináct a vypadá na patnáct. Za dvacet dva let tě předhoní. Věkem jí bude třicet pět, ale ve tváři čtyřicet osm. Bude vypadat starší než ty v té době. Musí si pospíšit."
"Počkej! Stejně to nejde. Je moje sestra!"
"NENÍ!" řekla ostře, "pouze ty ji tak bereš, a proto se tak vzteká. Její matka i otec odletěli ze Země před 34 lety. Tvé Aile byly tehdy tři roky a mohla by být sestrou Hebky, ale ty ses tehdy ještě nenarodil a nemůžeš s ní mít společného některého z rodičů."
"Tak to se teda mýlíš!" opravil ji. "Létavice mi potvrdila, že její matka nechala na Zemi dvě děti, mě a Ailu. A také, že sem přiletěla později. Až po mém narození."
"Ty a Hebka jste si oba přáli sourozence," vyplázla na něho Pápěří jazyk. "Létavice vám to potvrdila, aby jste měli radost. Vyzpovídala jsem pár ženských. Všechny se shodly na tom, že máma a táta Hebky cestovali v první vlně. Před 34 lety!"
"Nejsem tedy její bratr," odtušil s bolestí na duši.
"Rozhodně s Hebkou nemáte společnou krev," potvrdila, "ale sestru Ailu můžete sdílet a být bratrem sestry a sestrou sestry."
"Nejsem ani bratr Aily," opakoval jakoby ozvěnou. Před očima se mu mihly jeho zážitky z Gilgameše. Nikdy neměl sestru. Vždy si ji jenom přál. Toužil mít někoho, kdo je s ním pevně spojený. Vysnil si sestru a uvěřil tomu.
"Aila se mě ujala na Gilgamešovi, když mi vojáci zastřelili mámu a odváželi ji na transportéru.
Běžel jsem za ní, ale Aila mě zadržela. Přijala mě za vlastního," zašeptal teskně a zachvěl se tou mučivou vzpomínkou.
"Nechtěla jsem ti ublížit, myslela jsem jen...," vyhrkla zmateně Pápěří.
"Hebka si přála bratra. Proč mě už nechce?" pronesl myšlenku, která ho zneklidňovala.
Náhle ho napadl prostý důvod - na jaře byla ještě dítě.
"Měla jsem ti to říct jinak, viď?" vzlykla Pápěří s hluboce nešťastným výrazem ve tváři.
"Zpackala jsem to. Vždycky všechno zpackám..."
"Už je moc pozdě, je čas jít na kutě," prohodil suše, "promluvím s Hebkou až zítra."
"Můžeš spát tady, jestli chceš," navrhla Pápěří nejistě a rychle k tomu doplnila: "Ber mě jako kamarádku. Fakt. Nemám tvář zrozenou pro radost. Nemoc mi ji sebrala. Jsem s tím smířená. Nebudu tě rušit. Lehnu si do druhého kouta..."
Tarmin nic neříkal. Myslel na šeré jeskyně Kianailanů a díval se Pápěří do očí. Ty jediné na ní připomínaly živou ženu. A v nich našel něco zcela odlišného, než mu říkala. Mlčky popadl přenosnou lampu, jediný zdroj světla v místnosti, ale nerozbil ji tak jako tu noc před odletem k Vampům. Civilizace už opouštěla Narku a s jejími pozůstatky se muselo úzkostlivě šetřit. Jedině kvůli tomu lampu pouze vystrčil za dveře na chodbu.

Kapitola 45 - Nerušit, Teteoinnan
Probudili ho brzy ráno, sotva po pár hodinách spánku, se záplavou nutných úkolů. Nikdo jiný neuměl Gwang. Stal se nepostradatelným, až nepříjemně, a příprava tažení si žádala obrovské množství práce v krátkém čase. Nerad opouštěl svou malou oázu klidu vedle trpělivé kamarádky Pápěří. Spěchal skrz houfy méně šťastných, zejména z řad mládenců, kterým velekněz zakázal zúčastnit se losování, a odmítal jejich prosby, aby se za ně přimluvil, s úsměvem: "Po vítězství bude třeba živých!"
"Naše atomáry učíme zjednodušenou Gwang. Práce na veletucty nocí," odpověděl mu Haikeran na žádost o povelové

kroužky. Tím nastal Velkému Boji hned vážný problém - komunikace mezi vojáky. Tarmin musel stěsnat výuku Gwang do čtyř dnů. Dvě stovky starších dětí vyráběly prostorové modely základních symbolů Gwang za přispění projekcí Kianailanů přímo do jejich hlav. Pomocí nich pak Tarmin objasňoval bojové pokyny pro koordinaci smíšených jednotek éterů a lidí. Dále dohlížel na výrobu ochranných košů a tlumočil dlouhá jednání o podrobnostech bitevního plánu. Ani éterové nelenili. Odstranili všem lidem v sídlišti ze zad engosy, a tak je zbavili mučivých děsů. Energii soustředěnou v engosech vysáli, aby měli dostatečnou zásobu na bitvu.
Teprve v hluboké noci měl Tarmin chvilku času. Zkusil opět navštívit Kiutlanuxsiwaj.
Už přijímala. Zaradoval se, že si s ní vymění obrazy, ale na pozdrav mu odpověděla jen nevýraznými šedými znaky, které vůbec nerozluštil.
"Promítni mi," zeptal se jí zvědavě, "jsi z Aqyiulnawonu?"
"Pitomej dotaz od pitomce!" odsekla mu hrubými tvary. "ZMIZ ODTUD!"
"NEJDU!" vybuchl stejně řezavě, "jsem atměr Taemien, ty bezměro!" vybuchl. "Nezobrazuj mě jako pitomce, nebo tě hodím do krbu!"
Kiutlanuxsiwaj náhle vylétla z podušky, na které ležela, bolestně se zaryla Tarminovi do krku a vymetla ohnivé symboly: "Nechám ti tu tvou protiměrnou hlavu na krku jedině kvůli tomu, že tvá dohoda s Kianailany zachrání planetu!"
"Roky se necháváš nosit na podušce a přitom umíš létat!" nezalekl se jejího výpadu.
Očekával to, nějak se za ním musela dostat do stáje, když ho léčila.
"Umím spoustu věcí, ale činím jen ty užitečné!"
"Máš kolem sebe éteasón," trval na svém, "muselas velet armádě Aqyiulnawonu!"
"Nevelela jsem, byla jsem čelní formovatelkou," odsekla. "Teď mi ukaž, jak ti ta vědomost pomůže!"
"Třeba díky ní neskončím jako MALAKI," promítl Tarmin. Pro jméno Malaki neznal symbol, a proto ho přepsal zvukovými značkami.
"To se ti nepodaří!" ukázala mu jasně. "Propásl jsi svou šanci. Ale v něčem máš pravdu.
Ten malý atomár mě mrzí. Potřebovala jsem tenkrát velkou senzaci a tučný příděl energie, abych upravila hlavy shromážděných reportérů a vložila do nich vhodné nálady."
"Kvůli energii ses stala obětní dýkou?"
"Získávala jsem tak příděly pro mou práci. Gigantické záplavy energie. Báječné doby.
Pocházejí z nich moje nejlepší objevy."
"Objevy?" zarazil se.
"Řeším vztahy měr druhého a třetího terciku. Hledám v nich stabilní uskupení."
"Jak žiješ uvnitř obětní dýky, takového malého předmětu?"
"Máloměrný atome," zobrazila mu duhovými barvičkami, "můj éteasón má tři čtvrtiny terciku měr! Uvnitř něho je více prostoru než v celém sídle AZMAYŮ."
"Avšak takových měr na něm nepozoruji!" užasl Tarmin, aby jí polichotil.
"To je dobře. Jsou obrácené dovnitř, ukryté v bublině prostoru. Na povrchu éteasónu leží pouze maskovací krytí."
"Nechápu takové věci."
"Jsi atomár. Nikdy vyšší míry nepochopíš," promítla mu pestře.
"Škoda," povzdechl si, "rád bych aspoň znal osud armády Aqyiulnawonu."
Odpověděla plochými znaky s přibližným významem: "Nic složitého. Tvořili jsme zadní voj útoku a měli jsme štěstí. Po zhroucení hyperprostoru jsme zůstali uvnitř prostorové bubliny. Ta po čase doplula až na Dajukérii. Přálo nám dvojité štěstí. Dostali jsme se tam hodně pozdě. Soustavou poletovaly kusy rozdrcených lodí. Muselo to tam být hrozné. My jsme dopadli jen o něco lépe. Dajukérie je mrtvým světem a hyperkanály vedoucí z ní pryč byly zablokované. Mohli jsme ji opustit jen přes mezihvězdný prostor, ale sotva čtvrtina našich astrenů zůstala schopná takového letu. Losovali jsme. Patřila jsem k těm šťastným a moje skupina se časem dostala až na vaši Zem. Usídlili jsme se na ní, ale moc se nám nevedlo.
Válčili jsme s Kianailany, kteří tam také dorazili, několikrát se zaostalými potomky Asurianů, jenž tam tehdy ještě žili, trochu sami mezi sebou a občas také s vámi lidmi.
Ostatně, přečti si o tom sám v bájích vašich starých národů."
Tarmin pokýval hlavou. Spousta legend vyprávěla o návštěvách mimozemšťanů, o příchodech bohů. Někteří nebešťané jednali laskavě. Jiní vraždili lidi, kteří je neposlouchali a žili si po svém, a vyvoleným jedincům udíleli jako léno cizí území. Jednání generálů.
Dochovaly se i báje o gigantických katastrofách, při kterých planety měnily dráhy, póly Země se prohazovaly, zanikly celé civilizace a zůstaly po nich fragmenty z dějin pár říší a odkazy na zničení ostatních, jako třeba pověst o zániku vyspělé Atlantidy nebo o pádu Argosu.
A taky pohádky o neviditelných bytostech - bozích, vílách, ďáblech, a zkazky o bojích s hrůznými netvory - draky, titány. Na astrenech létali nejenom éteři, ale i jejich atomáři.
"A my lidé jsme potomci atomárů z Aqyiulnawonu?" zeptal se zvědavě.
"Něco ve vás zanechali. Podobáte se jim. Ale máte v sobě i hodně zběsilosti Asurianů.
Několik jich na Zem kdysi dávno uprchlo před válkami na zdejší planetě. Hodně se podobala jejich domovu. Oni také izolovali váš shluk hyperkanálů, aby za nimi nikdo nemohl."
"Nepromítneš mi ještě, co se ti nelíbí na našem útoku na majleken?"
"Uzavřel jsi dohodu s nepřáteli Aqyiulnawonu," zobrazila neostře.
"Kianailané mi slíbili, že ti neublíží. Váží si tě!" ujistil ji pevnými vazbami.

"Neublíží, ale nikdy mě nepřijmou mezi sebe!" vyhodila prudce.
"Ty ses chtěla spojit s Dajčueny?" napadlo ho. Neodpověděla mu. Pokračoval sám:
"Ano, chtěla jsi to. Určitě jsi věděla o lidojedech, kteří připluli na poloostrov," podíval se na ni. Nedala nic najevo, a tak promítal dál: "Nechalas je tam klidně usídlit a donutila je povstat předčasně, když na to ještě nebyli plně připravení. I bitva v Údolí Lidských Kostí prospěla tvým záměrům. Jednak upozornila na Lokusty a jednak se AZMAYOVÉ bez podezření přestěhovali do blízkosti majlekenu."
"Spřádáš dohady bez důkazů," odpověděla mu zamlžený obrazem. Nepopřela jeho obvinění.
Éterové nikdy nelhali. Ani to nepotvrdila. Nečekal to od ní. Takovými činy se nikdo nechlubí.
"Situace byla tehdy velmi vážná," pokračovala po chvíli velkým šedivým obrazem, "Kianailané nasadili Lokusty na více místech. Po tragédii AZMAYŮ provedla elitní armáda rozsáhlé kontroly po celé planetě a při nich zničila ještě pět dalších základen Lokustů. Zkáza AZMAYŮ přinesla prospěch celé planetě."
"A hlavně Dajčuenům! Doufala jsi, že tvou snahu ocení. Nestalo se tak. Zkusila jsi tedy zorganizovat útěk atosedů a přivolat pomoc z vesmíru. I to selhalo. Křivoměrní Dajčueni nás přechytračili. Kdo vlastně jsou?"
"Jen protiměrní patvarové!" ukázala zborcenými tvary. "Jsem formovatelka. Jedna z nejlepších. Už jsem evokovala dva formovače a ten asurianský bych zvládla taky. Poslala jsem jim nabídku spolupráce, ale jejich odpověď byla urážlivá a neúměrná mému postavení!"
"Kianailané tě možná přijmou."
"VYPADNI!" oslepily ho jasné zlostné znaky Kiutlanuxsiwaj. Vzápětí padl na podlahu sražený úderem útočného vzoru.
"JSOU TO MOJI NEPŘÁTELÉ!" vymetla na něho řezavé znaky, "a darovali ti aituasón! Tak ho nos a neběhej s nahatým vědomím!"
V bolestech se vyplazil ven z chrámového stánku. Vykutálel se přímo před kněžku Životodárnou Sílu, která se tomu ani nedivila. Pomohla mu na nohy a posteskla si: "Včera mě Kiutlanuxsiwaj taky srazila. Nevím proč. Chtěla jsem ji pouze odnést za Kianailany. Strašně se teď vzteká, ale Velký Boj neodmítá, jen ji něco trápí."
"Nejbližší dny rozhodnou o osudu Narky," odpověděl jí a v záchvatu náhlé touhy pocítit, že není na světě sám, pohladil klikatou jizvu na tváři kněžky, připomínku dávného boje, a teskně dodal: "Pokud náš boj selže, zahyne celá planeta."
"Vím," přitakala kněžka a přitiskla jeho ruku ke své tváři. "Všichni Azmayové to vědí.
Dnes v noci jim to Kiutlanuxsiwaj ukázala ve snu."
Slova kněžky sevřela jeho srdce bolestnou vzpomínkou. Zašel za Hebkou. Našel ji samotnou v jídelně jejího kmene. Nespala, přestože bylo už po půlnoci. Seděla v koutě s hlavou v dlaních a když přišel, překvapeně zvedla zarudlé oči. Mlčky si sedl vedle ní a obejmul ji kolem ramen. Přitiskla se k němu a rozvzlykala se úlevou z dlouhého nervózního čekání. Teprve po chvíli se utišila a řekla: "Promiň, už jsem myslela, že nepřijdeš," podívala se na něho prosebně.
"Slíbíš mi zas něco?"
"Že se ti vrátím?"
"To taky...," špitla nejistě.
"...a že za měsíc obětuji tvoje panenství?" dodal.
"Všechna děvčata chtějí o tebe zažádat. Dokonce i ta ošklivá Ježura!" vyhrkla nazlobeně.
"Dnes jsem prosila Životodárnou Sílu, aby mi povolila oběť už teď. Ale ta protivná kněžura mě vyhodila!" sevřela mu dlaň. "Plácám hlouposti, viď?"
"Až se zas vrátím, tak obětujeme společně, Kudrlinko," ujistil ji dlouhým polibkem.
"Kudrlinka!" zavrtěla se spokojeně v náručí, "budeš mi tak říkat?"
"Místo sestřičky?" pohladil ji a opět dlouze souhlasil.
"Tušíš, kdy jsem se do tebe poprvé zamilovala?" prohodila zasněně. Zavrtěl hlavou. Tohle opravdu nevěděl. Vlastně ani nechápal, čím si její náklonnost zasloužil. Mrkla na něho rozpustile: "Zasáhlo mě to hned v okamžiku, když jsi k nám přišel a vylétl jsi z Čela vichrů.
Pokrýval tě led, za sebou jsi vlekl Pápěří a rval ses s celým světem. Byls jako můj oblíbený hrdina Xiogen při boji s démony mrazu. A pak...," pohlédla na něho.
"...jsem tě oslovil moje Tapailo," doplnil vesele.
V noci je kdosi našel schoulené v koutě jídelny. Seděli potmě, tiskli se k sobě a ve spánku se usmívali. Přikryl je dekou a na dveře napsal: "Nerušit!" a podepsal se Teteoinnan.

Kapitola 46 - Kusy těl

Již tři dny válčí armáda Velkého Boje s divokými porosty. Noří se do hlubin lesa i svých sil, stále tenčích. Ubírá se nepatrnou stezkou, nepoužívanou už stovky let, kterou pracně vyřezává ze zajetí vegetace. Postupuje opatrně, nástrahy číhají na každém kroku. Šetří silami i časem. Pochodující tvoří zvláštní nesourodý proud. Jsou v něm Stíni - mniši posedlí Velkým Bojem, závazkem, který jim uložil Nejsvětější Prorok, zakladatel jejich řádu. Netouží po životě a mají jediné přání - rozdrtit vládce majlekenu, aby se jim pomstili za klášter zničený KosmoFlotilou. Svoje řady doplnili narychlo naverbovanými vyvrženými dětmi Narky - věčnými buřiči, uprchlíky z rodin zničenými touhami po drogách, alkoholu či jiném omámení, těmi, kteří dosud znali jen ulici a hlad po jídle i džífech, žili ze dne na den a neměli už co ztratit. Teď se jdou pomstít za svoje neradostné existence. Velký Boj daroval jejich životu smysl a také sen o věčném ráji se sto branami. Bezmezně věří věrozvěstovi Kameinovi.
Azmayové kráčí stejně pevně. Myslí na Údolí Lidských Kostí, kde leží jejich druhové, kteří padli v bratrovražedné válce proti kanibalům. Bylo jich kdysi pětadvacet tisíc, když je sem dopravila zastaralá loď KosmoFlotily, a uvrhla je na Narku do uměle vytvořených středověkých podmínek. Cítí se zrazeni. KosmoFlotila má u nich dluh, který volá po

spravedlivém vyrovnání, a touží jí ho splatit i s úroky.
Poslední část vojsk tvoří záhadní Kianailané. Neviditelní z jiného světa. Ukrývají se na zádech lidí v podivných dřevěných truhlicích, pokrytých ornamenty. I oni mají hodně důvodů k pomstě a možná ještě mnohem víc, než si kdokoliv z lidí dokáže představit. Jejich přítomnost dává armádě Velkého Boje nádech přízračných vojsk. Bitva se povede ve dvou rovinách. Této i cizí.
Pochod na majleken začal po pouhých čtyřech dnech přípravy, hustým lesem a s těžkou vojenskou technikou. Pouze Tarmin nese jenom lehký atorezonér. Místo nákladu ho tíží silný neprůstřelný bojový oděv o váze pětadvaceti kilogramů, jediný, který armáda Velkého Boje vlastní, a pod ním má aituasón, víceměrný ochranný šat.
"Jsi nepostradatelný a nesmíš zemřít! Jsi vrchní velitel armády a jediný tlumočník Gwang!" zarazili členové štábu jeho protesty. Prosadil si alespoň, aby směl jít vpředu, těsně za řezači stezky. Za ním cupitá Pápěří s košem na zádech, v němž se skrývá Haikeran, který generuje tenký energetický kryt nad stezkou. Následuje dlouhý zástup lidí obtěžkaných výzbrojí. Všichni se soustavně soustřeďují na ochranný vzor a do nekonečna drmolí jeho zvukový přepis.
V čele průvodu se umírá nejméně. Chrání ho Tarminova schopnost vnímat nebezpečí, ale bohužel dříve, než projde konec pochodového proudu, situace se často mění.
Z dužnatých kornoutů útočí lepkavé šlahouny, nad mechem se plíží žlutý opar a pod ním se lesknou štíhlá těla hadů, z větví padají kruhovité pijavice a poznamenávají kůži napuchlými boláky. Mnozí nešťastníci, kteří se setkali s osudem všech živých příliš brzy, si sami rozsekli hrdla, aby nářkem umírající mysli neprozradili ostatní. Dalším pomohli jejich druhové.
Počet výkřiků se zvyšuje s rostoucí únavou. Živí zamačkávají mrtvým druhům vytřeštěné oči a s povzdechem si nakládají jejich věci na záda. Každý z mužů již teď nese třicet kilo výzbroje, ženy polovic.
Odpočívá se krátce, vždy po dvou hodinách pochodu, v noci po hodině. Nikdo nesmí spát. Jenom Tarmin si může dovolit dřímat, aituasón ho chrání a nemusí ve své mysli udržovat obranu. Pod jeho tkaninu schoulí pokaždé i vyčerpanou Pápěří, aby se trošku vyspala.
Vražedný pochod převyšuje síly jejího křehkého těla, a přesto mu nechce dovolit, aby místo ní nesl koš s Haikeranem.
Blíží se úsvit třetího dne. Vstupují do širokého údolí, v jehož středu se vypíná rozlehlý travnatý kopec, který ukrývá majleken. Obklopuje ho široký pás vykáceného lesa. Nad celou oblastí panuje příšeří od oválu maskovací projekce, která vytváří pro letadla iluzi korun stromů. Blízkost cíle všechny povzbudí.
Armáda se dělí na pět oddílů a opatrně obkličuje objekt. Vše probíhá v naprostém tichu, za neustálého opakování ochranného vzoru. Jednotlivé skupiny znají své úkoly, každá má svoje éterské krytí a potřebnou výzbroj.
Tarmin vede hlavní voj, jehož cílem bude zničení hueraivenu, generátoru obranných vzorů, který chrání kosmický přístav v majlekenu. Útoky z ostatních stran slouží ke zmatení obránců.
V Tarminově oddílu zůstala Pápěří; využil svého práva atměra a nechal jí tam zařadit.
Dále v něm bylo veletucet Kianailanů, vedených Haikeranem a stovka vybraných lidí včetně zbrojního technika Oddaného Jabba a Frankí, nejzkušenějších válečníků celé armády; jediných, kteří se už dříve zúčastnili vojenské operace. Frankí se už vyrovnala s tím, že její psychojedy nebudou použity, a stejně jako ostatní se dychtivě těší na okamžik zahájení útoku.
Tarmin zkoumá dalekohledem betonovou terasu, z níž uprchl tehdy v noci. Pomocná štola je podle očekávání již zasypaná. Škoda, kdyby ji Dajčueni nechali, mohli z ní zaútočit přímo na řídící centrum majlekenu. Takhle je čeká cesta hlavním vchodem skrz masivní ocelová vrata. Podívá se ještě po okolí a nalezne nepoškozené návrší, kde sídlí euregwof.
Rád by ho navštívil, ale není už čas. Útok začíná.
Ozve se řev turbín dvou letadel, naváděných radiovým majákem, která zasypou opevnění bombami vrhanými z výše několika set metrů. Pumy dopadají neškodně a většina z nich vybuchuje na obranném vzoru hueraivenu. Pouze pár z nich jím prolétne, zasáhne pás zeminy kolem objektu a vyhodí několik gejzírů hlíny. Nemohou majleken vážněji ohrozit, ale přesto jeho posádka pro jistotu zapíná silový štít. Emitory vnitřního obranného pole se lehce barví do ruda. Náhle čtyřicet z nich rozbíjejí rakety, které vylétnou z pěti stran lesa.
Za normální situace, by štít nenarušilo ani zničení stovky emitorů, ale jiný případ nastal při jejich vyřazení přesně v okamžiku zapínání štítu, když jeho energetické pole nebylo ještě stabilizované a proudil do něho zvýšený příval energie.
Ozve se dunivá rána, vzduch zapraští elektřinou a majleken se uzavírá pod rudou pokřivenou kopuli, která se divoce vlní, jak se ji automatika snaží ustabilizovat. Neuspěje. Vyřazené emitory leží v mimořádně nepříznivém uspořádání. Celá polokoule se trhá ve dví jako dětský nafukovací balónek. Rudé stěny se smrsknou a udeří do země. Okolí se naplní rachotem drceného kamene a lámáním stromů.
Vír sil utichl a zůstává praskot hořících keřů. Po zemi se plazí dým a proplétá se mezi modravými troskami emitorů, roztříštěných explozí štítu. Zhroutila se i maskovací projekce.
Skrz pruhy zvířeného prachu probleskují čáry paprsků Chara a ozařují odhalený majleken.
Travnatý kopec kryje šeď spálené trávy. Je obrovský a má průměr nejméně čtyři kilometry, avšak na výšku dosahuje sotva dvaceti metrů. Veškeré důležité části se ukrývají hluboko pod povrchem planety.
Na obvodu majlekenu se leskne šestice vrhačů biotů a Tarminovy upravené oči vidí i velký pulzující opar obranného vzoru, který stále pracuje a chrání majleken. Vylétá z centra kopce a vytváří obrovskou záklopku, která se plazí ve výšce pouhých deseti metrů nad vrškem kopce majlekenu. Vrhá ho hueraiven, cíl jejich útoku, který se nachází hluboko v nitru majlekenu.
Z obranného vzoru vystoupá černá koule a obklopí dvě letadla, kroužící nad ním ve vzduchu. Stroje se prudce zmítají.
V ten okamžik se nad stromy vyhoupne Vivam. Letí těsně nad zemí a kopíruje terén. Vklouzne pod příkrov obranného

vzoru a po stěně majlekenu vyšplhá až na vršek kopce. Jeho obě bojové věže vychrlí proud raket a paprsků na šestici vrhačů biotů. Masivní ocelové konstrukce se ihned rozžhaví do běla. Kroutí se a lámou.
"Vpřed!" vykřikne Tarmin povel lidem a projekcí pokyne Hairekenovi. Veletucet Kianailanů vyklouzne z ochranných košů a vytvoří mohutný krycí vzor energie. Lidé utíkají pod jeho příkrovem ke vstupu do majlekenu. Stejně tak učiní i další oddíly, roztroušené kolem kopce.
"Kde jste sebrali Vivam?" křičí překvapený Tarmin za běhu na Frankí.
"Půjčili jsme si ho! Od Makoranů!" zazubí se na něho.
"Od Marokanů? Vždyť jsou to ti největší otrokářští vepřouni na celém Jiarlandu!"
"Ale jediní, kteří na nás vsadili. Ostatní klany naše vyjednavače buď nakopaly nebo rovnou naházely do hladomoren."
"Cos jste za něj Marokanům slíbili?"
"No, přece Jiarland!" rozchechtá se Frankí a z očí jí září vědomí, že za pár hodin jejich sliby buď zemřou s nimi, nebo je lehce splní a po svém.
Ochranné pole generované hueraivenem se zavlní a obklopí i Vivam. Pilota zasáhne šílenství.
Stroj exploduje. Marokané nebudou nadšení.
Obránci se soustředí na útok ze vzduchu a běžících oddílů si všimnou, až když přelézají nehotovou zeď vnějšího štítu. Pokusí se na ně zacílit vzor, ale pole hueraivenu slouží spíš proti bitevním lodím. Sklání se pomalu a dříve než je ohrozí, už všichni šplhají na terasu před vstupem.
Kladou na pancéřovaná vrata čtyři determické pumy. Odpalují je. Jejich akcelerová krystalická reakce odebírá povrchu dveří teplo. Stéká po něm modravý opar ledového vzduchu, jak se ocel podchlazuje, a kov se stává křehkým. Protipancéřová závrtná střela ho tříští na drobné úlomky a do otvoru hlubokého dvacet centimetrů vkládají ihned další determické pumy.
Jedno z bombardujících letadel narazilo na kraj majlekenu a jeho trosky bubnují po zdech opevnění. Úlomek kovu zasáhl muže před Tarminem. Padá tiše, bez hlesu, současně s ním se řítí i poslední ocelové desky vrat. Tarmin mechanicky sebere vak mrtvého s klamery a opasek s ručními náložemi. Připíná si též jeho kyslíkovou bombičku do zásoby ke své masce. Jakmile ve vylámaném otvoru dohoří termitová kapsle, která ohřívá podchlazenou ocel na normální teplotu, běží za ostatními.
Sprintují dlouhou chodbou a ničí náložemi silové přepážky. Zábrany se hroutí, naříkají ohňostrojem jisker a uvolňují cestu Kianailanům, kteří letí za nimi. Uběhli přes tři sta metrů, celé dva sektory, aniž je kdokoliv ohrozil. Srazili jenom pár čuegájů. Dokonale zaskočili osádku majlekenu.
Ve světě éterů se válčí jinak a většina bojů se rozhoduje v kosmu nebo ničením silových štítů, jen výjimečně se mezi sebou utkají bojoví bioti nebo éterové. Koordinovaný útok éterů a atomárů s bojovými stroji znamená nečekanou věc. Mozkem vojáka je příručka a výcvik. Špičkovým velitelům se někdy povoluje i myslet, ale ty majleken je postrádal. Léta klidu vychovala z jeho obránců pohodlné vepřouny, kteří spoléhali na štíty a obranné vzory.
Dravci ztloustli.
Lidé sbíhají spirálou na širokou chodbu. Proti nim se řítí asi padesát čuegájů, kteří z hrdel vydávají neartikulovaný řev, divoce poulí očima a hrozivě mávají různými pracovními nástroji. Před zlatými kroužky na jejich hrdlech svítí Gwang symboly: "Mlátit člověk bez kroužku."
Tlupu vede pět dajčuenských éterů, kteří letí před čuegáji. Kianailané je v mžiku rozmetají a tři Stíni v čele útoku vystřelí dlouhý mrak výbušného aerosolu, který obalí čuegáje, přilne k nim a vzápětí exploduje.
Omráčená a ožehnutá těla čuegájů se kroutí na zemi. Pár stojících chroptí a dusí se jedovatými zplodinami. Postupně padají. Válí se po podlaze a kopou nohama do vzduchu, jako kdyby nedočkavě utíkali na onen svět.
Pouze vzadu zůstaly stát tři postavy. Atosedové v bojových oblecích a s pulsery v rukách, kteří se schovávali za čuegáji. Chybí jim výcvik. Drží zbraně jako motyky a potácejí se napůl omráčení výbuchem aerosolu. Tarmin mezi nimi zahlédne jednatele a udělá mu to příšernou radost. S maximálním potěšením na něho vypálí, velmi rychle, aby ho nikdo jiný nepředběhl. Pustí atorezonér na maximální výkon, kuželovitý paprsek roztříští tělo jednatele na déšť úlomků a ohodí jimi stěny chodby. Jeho druhy srážejí již umírněnější výstřely dvou Stínů. Z těl mrtvých atosedů se pokoušejí uniknout tři nepatrné obláčky. Vědomí éterů, uvězněných v lidských tělech. Marně. Ihned je rozmetá bojový vzor vržený jedním Kianailanem.
"Ten můj, to byl ten nejarogantnější zmetek v celém kosmu!" šklebí se Tarmin spokojeně na Frankí a velí pokračovat. S nasazenými kyslíkovými maskami překračují tváře omotané pramínky krve. Modravá ústa se široce otevírají a čouhají z nich jazyky jako přejeté užorybky.
"Mají sice tvar lidí, ale jsou to bioti. Pouhé stroje. Říká se jim čuegájové...," vysvětluje Tarmin bledé Pápěří a drží ji pevně za ruku. Má kyslíkovou masku a nesmí se jí udělat špatně, udusila by se.
Útok pokračuje. Zahýbají doleva, úzkým průchodem se žlutou čárou na podlaze vbíhají na širší chodbu, vedoucí do vyrovnávacího centra pro budoucí víceměrný formovač. Od hueraivenu je dělí necelých tři sta metrů. Situace se přiostřuje a zdá se, že se celá pozornost soustřeďuje jenom na ně. Obránci majlekenu buď už zničili ostatní skupiny, nebo odhalili jejich plán.
Z otvorů ve stěnách vyskakuje záplava hadů a divných šestinohých tvorů. Nad nimi letí bojové vzory. Haikeran a jeho válečníci proplétají své struktury se třemi tucty obránců.
Chodba vibruje nenávistí. Lidmi zmítají vlny deprese a hrůzy. Pouze Tarmin zůstává vůči nim imunní díky krytí, které mu poskytuje aituasón, a zaujímá místo v čele. Nedbá na protesty Oddaného Jabba, který jich ostatně není příliš schopný; třese se děsem a mučí ho vražedné pocity, stejně tak jako ostatní. Jeho zrak se ztrácí v halucinacích.
Tarmin vrhá na havěť střídavě proudy výbušného aerosolu a dlouhé jazyky ohně. Stovky drobných živočichů, rozdrcených explozemi a spečených na uhlík, se vrství na podlaze a vytvářejí koberec tkáně, chvějící se jako kvasící

žumpa. Jejich těla křupají pod pancéřovanými botami jeho bojového obleku a vzduch se plní černým dýmem. Naštěstí mají kyslíkové masky a nedýchají ho.
Boj je stál sedm mrtvých a mnoho zraněných. Pápěří lehce krvácí na ruce. Tarmin jí rychle ováže ránu kusem látky. Není čas na lepší ošetření. Spěchají dál. Šikmým splazem sbíhají do nehotového vyrovnávacího centra. Vystřelí světlici, která jim ukáže prostoru ve tvaru zdeformovaného kruhu o průměru zhruba sto padesáti metrů. Ze středu podlahy stoupá sedm bílých pokřivených sloupů, jejichž konce se ztrácejí nahoře v temnotě, a ze stěny vyčnívají stovky rohů, podél nichž vibruje slabý opar. Vše působí dojmem gigantického žaludku, který se je právě chystá pohltit, a iluze nemá daleko od reality.
Na druhém konci se lesknou ocelové dveře vedoucí k hueraivenu, ale cestu k nim přehrazují tři tucty velkých ještěrů, pokrytých rohovými destičkami a odhadem šest tuctů dajčuenských éterů v kulové bojové formaci, kolem nichž vibruje silný obranný vzor.
"Žádní amatéři, ale cvičení vojáci. Plní měr a energie," ukáže Haikeran Tarminovi, když zahlédne bojový tvar. Dělí svoje zbylé Kianailany. Sedm tuctů jich posílá proti obráncům.
On sám a sedmnáct dalších kryje lidi, kteří se probíjejí k vratům skrz ještěry.
Tarmin a ještě pár dalších vypouštějí klamery. Drobní robotci se rozjíždějí po podlaze a vytvářejí iluze útočících vojáků. Stovka projekcí lidí a obrněných vozidel se řítí podél opačné stěny a zbraně v jejich rukách hřmí. Zvířata se na ně vrhnou a koušou do prázdna, buší obrněnými ocasy do betonu, zatímco zezadu trhá jejich maso soustředěná palba. Vzduch se plní zvířenou krví, která světélkuje v ohni osvětlovacích raket.
Minéři kladou na ocel vrat determické pumy. Haikeranovi válečníci je kryjí před útoky obránců a boří jejich vržené struktury. Vzduch vibruje, bojové vzory energie se v něm převalují jako noční bouřka nad hřbitovem. Doprovází je vytí. Z boční chodby přibíhají bioti.
Osm hmyzích nohou nese protáhlé válcovité tělo, za nímž vlají hadovité ocasy s ostny; vepředu má hlavu podobnou vlku, až na dlouhé a špičaté jedové kly.
Lidé vytvářejí obranný kruh a zuřivě tříští střelami záplavu vlčích biotů. Další protipancéřová nálož láme podchlazenou ocel vrat. Otvor v nich má hloubku přes metr. Docházejí jim determické pumy, kladou poslední zásoby. Obránci proti nim vrhají vše, co mají.
Šupinatý pták sekl zobanem Azmayku u zaměřovače roteru. Hlava ženy odlétá do výše, dlouhé prameny rusých vlasů za ní tryskají jako oheň rakety. Zbrojnímu technikovi Oddanému Jabbovi a dvěma mužům, kteří zbraň obsluhovali, drtí další opeřenci hrudníky a lačně z nich trhají vnitřnosti. Na Tarmina se vrhají naráz hned tři bestie, ale pancíř jeho bojového obleku je mnohem tvrdší než jejich zobáky. Překrojí je všechny jediným výstřelem z atorezonéru a zuřivou palbou spolu s dalšími střelci roztříští zbytek potvor.
Pápěří teče krev z pravého obočí a zaplavuje jí oko. Přesto se vrhá sama k opuštěnému roteru, ale nedokáže uzvednout masivní zbraň. Přibíhají k ní tři starší muži. Jeden má místo zápěstí levé ruky pouze krvavý obvaz a další dva rozervané tváře. Opírají zbraň o podlahu, střílejí světlice a aktivují zaměřovač. Z trychtýře zbraně vylétne mrak malých disků, stoupající vzhůru podél laserového paprsku. Počítač ho vede přímo proti další vlně ptáků, která se snáší seshora. Disky explodují ve středu jejich hejna a každý se změní na stovku rotujících hvězdic naplněných výbušninou, trhající bestie na kusy. Obludný mrak krvavého peří se rozprostře nad hlavami lidí. Prší z něho paňáty a cáry masa.
V dálce se objeví koberec hmyzích biotů. Vydává pronikavý šum, jak se valí vpřed a přelévá přes mrtvoly. Vrhají na něj výbušný aerosol, ale jejich tvrdým krunýřům neškodí.
Spalují ho záplavami ohně, ale přes mrtvá těla lezou další a dusí čadící plameny, které stravují jejich druhy. Volný kruh kolem dveří se zmenšuje a zásoby v plamenometech se pomalu tenčí. Ruční zbraně a výbušniny jsou proti hmyzu neúčinné. Kianailané čelí zuřivým útokům Dajčuenů a z posledních zbytků energie drží nad lidmi ochranný štít.
Nemohou jim více pomoci. Obránci majlekenu našli prostředek proti vetřelcům.
Protipancéřová závrtná střela láme poslední plát ocelových vrat. Lidé nečekají až se kov ohřeje, protahují se ihned otvorem dovnitř a prchají úzkým průchodem. Zůstalo jich pouze dvacet osm a letí s nimi jenom Haikeran. Ostatní Kianailané blokují poslední zuřivý nápor Dajčuenů.
Jeden muž se neopatrně dotkne při průlezu dveřmi podchlazené ocele. Zaplatí za to těžkými popáleninami na zádech a po pár metrech klesá v bolestech na zem. Frankí ho za běhu střílí do hlavy. Ostatní vbíhají do široké kruhové prostory. Přimáčknou se ke stěnám a do přístupové chodby za sebou vrhají celé vaky s náložemi. Exploze trhá beton. Strop tunelu se hroutí a pohřbívá pod sebou živou lavinu, která leze za nimi. Dokázali naprosto nemožné.
Pronikli do nejdůležitější části celé obrany majlekenu!
"Kdybych velela majlekenu já, udělala bych tohle ihned a poslala nás k děsům už ze začátku!" komentuje Frankí radostně oblaka prachu tryskající z otvoru. Strhává si kyslíkovou masku. Nádor na obličeji má nalitý do ruda, ale zdravá část tváře se jí leskne potem a oči jí svítí radostí.

Kapitola 47 - Kapky pole slávy

Probojovali se do vysokého zvlněného válce a stojí na kraji jeho zlatavého vypouklého dna, na němž se třpytí různě tvarované prohlubně, uspořádané do nezvyklých obrazců, které budí zdání následků zuřivého útoku červotočů. Stěny prostory měří na výšku nejméně tři sta metrů a vypadají jako poskládané ze stříbrných kroužků, otlučených těžkým krupobitím, jejichž průměr kolísá od osmdesáti do sta metrů. Nahoře ústí do centra kosmického přístavu, kde kotví astreny, ale jejich trupy nejsou zespoda vidět. Pohled vzhůru jim ukazuje pouze oblohu.
Tarmin vidí i šedivý opar, který vrhá přes padesát metrů vysoký hueraiven, generátor obranného vzoru. Tyčí se ve středu válce, není silnější než čtvrt metru a připomíná gigantický zkroucený patvar, vyrobený podle plesnivého lana, ohryzaného taramíky. Z jeho horního konce tryská trychtýř víceměrné energie, který se odráží od lesklých stěn a na

cestě k obloze se rozestupuje v obrovském kuželi.
"Nádhera! Dvojveletuctoměrný hueraiven! Škoda, že ho musíme zničit," zobrazí Haikeran, uchvácený pohledem na sloup. Jeho zrak v něm pozoruje mnoho krás, které na lidské oči působí spíš odpudivě.
Dva netrpěliví muži šplhají po vypouklém dnu, vzhůru ke spodku generátoru. Haikeran si jich všimne příliš pozdě. Rychle jim ukazuje: "ZPĚT!"
Dříve než Tarmin přetlumočí jeho varování, oba nedočkavci doběhnou do půli cesty a omotají je krátká černá vlákna o tloušťce sotva pár milimetrů. Táhlý jekot se mísí s praskotem kostí a fontánami krve. Ostatní zděšeně couvají ke stěně válce a párem výstřelů umlčí křik nešťastníků. Chuchvalce mletého masa a kostí stékají dolů po vypouklé podlaze k nohám lidí. Vlákna pečlivě drtí mrtvá těla skoro minutu a nechají z nich jen beztvarou kaši. Poté odlétají k hueraivenu a stoupají podél něho vzhůru. Formují kolem jeho vrcholu malé kolo, zezdola téměř nepatrné. Tarmin vyhazuje klamery. Iluze střílejících vojáků krouží v samé blízkosti základny hueraivenu, ale vlákna se ani nehnou.
"Vypadají na jarqeiry," vysvětluje Haikeran, "na bioty sloužící k údržbě vrhačů. Pouze oni snesou silné toky energie bez poškození. Nemají oči a detekují pohyb hmoty. Levitují.
Zkrotí je jenom silné vzory, pevnější, než já sám zformuji. Naštěstí mohou existovat jen blízko vydatných zřídel energie. Jsou totiž křížení z tvorů Defarie, temné hvězdy s vydatným proudem síly, kde kdysi havaroval formovač. Ta je plná podobných potvor."
"Odpálíme tu mrchu odtud," velí Tarmin a varuje, "přimáčkněte se k zemi. Pozor na hlavy - bude šutr-déšť."
Čtyři protipancéřové střely rozmetají celý spodek hueraivenu. Sloup se zvedá na přívalu energie, který do něho vchází. Majestátně stoupá až k ústí válce a nahoře puká. jasně zvoní, když se tříští na tisíce úlomků. Většina z nich vylétá ven, pouze malá část se vrací dolů. I to stačí. Kusy se odrážejí od stěn a dna a hrají s ležícími lidmi hru na štěstí. Nepřeje nikomu.
Velký odštěpek zasáhne Tarmina do nohou, prohne pancíř jeho bojového obleku a láme mu obě holeně. Menší kus srazí helmu Pápěří. Ostatní končí podobně, tři muži dopadají nejhůře, zavalil je těžký blok. Tarmin si nevšímá svých zranění. Od vítězství je dělí pouhé minuty. Zvedá hlavu a rozhlíží se. Proud energie tancuje po stěnách a vyletuje ve zběsilých přívalech. Uhání vzhůru v dešti pestrých pruhů, podobných jiskrám v rozvášněném komíně.
Ve vzduchu, vysoko nad ústím válce, poskakuje temný mrak.
"Naši! Nemohou prorazit energetickým vzorem!" oslňují Tarmina ostré symboly. Bolestně se zvedá na loktech. Celé dno válce sebou znatelně třese a vydává táhlé, ohlušující steny. Tarminovi se zdá, že leží na gigantické pokličce, pod kterou běsní vroucí voda. Odpovídá malátně, stále na půl omráčený: "Rozbit."
"Spodek zůstal. Vzor se oslabil. Ztratil mnoho měr, ale pořád jich má dost a chrání kosmický přístav," zobrazuje Haikeran a poukazuje na střed. Vysílá do Tarminova vědomí projekci, která mu ukazuje pohled na dno seshora. Obraz je neostrý a svědčí o velkém vyčerpání mistra vzorů předchozími boji, ale přesto dává přibližnou představu o problému. Sloup se hladce uštípnul v úrovni dna. Jeho část ukrytá pod podlahou zázrakem přečkala bez úhony a částečně tvaruje tok energie. Narušený vzor tryská z kola o průměru zhruba dvacet centimetrů a nepravidelně pulzuje. Několik metrů nad ním zmateně krouží tucet jarqeirů.
"Nevydrží dlouho. Podlaha se chvěje, praskne!" promítá Tarmin.
"Pukne příliš pozdě," vyhodí temně Haikeran, "ty vibrace jsou startovací sekvencí víru formovače!"
"TO SNAD NE!" vymetl Tarmin ohnivě.
"Zmršení Dajčueni poznali, že prohráli," ukázal ostrými tvary Haikeran, "a zkoušejí roztočit vír formovače, aby nás strhli do záhuby! Musíme rychle zničit zbytky štítu, aby naši mohli zasáhnout!"
Tarmin tahá za nohu Frankí, která leží opodál. Vysvětluje jí, co se stalo. Frankí se zvedá do sedu, drží se za pohmožděný hrudník. Namáhavě překřikuje hřmot, který panuje kolem:
"Do hajzlu... Cíl daleko... Moc malý... Dno je vyšpulené jako zadek před vejpraskem... Potřebovali bysme křidýlka... Vznést se aspoň do deseti metrů... Jinak to ručními zbraněmi netrefíme... Náloží tak daleko a přesně nehodíme... A blíž nás ty tenký mrchy nepustí...
Naváděcí střely už nemáme... Jsme v řiti..."
"FRANKÍ, MUSÍŠ NĚCO VYMYSLET!" vykřikne na ni.
"Proč já... Ty seš přece atměr... Vrchní velitel...," zašeptá Frankí odevzdaně, opírá o stěnu a kašle krev. Nereaguje na další pokusy pokračovat v hovoru. Tarmin se plazí a táhne zlomené nohy za sebou. Hovoří s potlučenými lidmi, kteří přežili. Dopadá podobně, nikoho nic nenapadá. Doleze zpět a křísí Pápěří. Neúspěšně. Leží v hlubokých mdlobách.
"Je čas na seberozmetání," zobrazí Haikeran mdle, "neboť megalové neshlédli v souznění na náš skvělý boj."
"NESHLÉDLI!" uvědomí si Tarmin a rychle dodá: "Haikerane, oči ostatních lidí nevidí éterionské energie! Pozorují pouze prázdný válec a nerozumí, proč je nutné zničit základnu hueraivenu."
"Pomohlo by naší věci, kdyby prohlédli?" otáže se Haikeran.
"Nevím, ale nic lepšího mě nenapadá," ukáže mu popravdě Tarmin.
"Dobře, zkusme to. Znám takový vzor. Energeticky náročný. Víc než mám teď k dispozici. Bude to vhodné zakončení existence mistra vzorů," odpoví Haikeran projekcí v tklivých barvách. Ve vzduchu se utváří žlutý opar, který se pomalu formuje do složité a jemné struktury. Lidé udiveně zvedají hlavy, mnozí poprvé vidí svět éterů. Křičí úžasem, ale jejich projevy zanikají v hluku.
Frankí překvapeně vstává a uvědomuje si blízkost vítězství. Hned se chopí velení. Řve do rámusu: "ROZSTŘÍLEJTE TY POTVORY!"
Kroužící jarqeiry ihned zasype krupobití střel a paprsků. Ignorují ho. Náhle jedno vlákno sklouzne po dlouhé dávce z řezače a ve vteřině překrojí střelce v pase. Jakmile rudý proud z ústí zbraně zhasne, jarqeir se vrací zpět k základně hueraivenu.

"STOP!" zakřičí Franki. Zamyslí se a zahuláká: "Ti šmejdi se živí energií! Na kulky jsou tenký a daleko! Nu což! Zdechneme v každém případě!"
Vyzývá dva nejvíce pohyblivé, muže a ženu, aby si vzali ruční nálože a obešli dno válce podél stěn na druhou stranu. S ostatními se rozhodne zaútočit zepředu a strhnout na sebe pozornost jarqeirů. Nikdo neprotestuje. Smrt známá a pro dobrou věc znamená lepší variantu, než sebevražda či děsivé šílenství formovače.
"Pomohlo to!" promítne Tarmin nadšeně. Mistra vzorů nikde nevidí. Místo něho visí ve vzduchu drobný obláček a kostrbatě ukazuje: "Jsem rád... že energie mých vazeb stvořila užitek... Dej pryč helmu od aituasón... Zbytek... můj poslední malá dar... pro tebe a tvou kamarádku... Kdyby se probrala z mrákot... můj dar vám umožní zemřít společně... jako jedna bytost... jako my éterové..."
Tarmin váhavě sundává pancéřovanou přilbu svého bojového obleku. Položí ji na zem a poté sejme tenkou helmici aituasónu, kterou má navlečenou přímo na hlavě. Obláček se pohne a obklopí jeho a bezvládnou Pápěří. Tarminem prostupují víceměrné vazby energie.
Před očima mu vybuchují oslepující gejzíry barev. Protéká jím záplava dosud nepoznaných vjemů. Jeho tělo reaguje zmateně. Kroutí se směsicí příjemných i krutě bolestných pocitů.
Vše skončilo. Tarmin zhluboka dýchá úlevou. Pomalu si nasadí obě helmy. Rozhlédne se. Zviditelňovací vzor se zvolna rozplývá, ale lidé ho už nepotřebují. Pápěří stále leží v bezvědomí a skupina kolem Franki čeká u stěny. Dvojici, která obchází válec, přes vypouklé dno nevidí. Převalí se na záda a nad sebou zahlédne průsvitný nezřetelný opar, který pluje ve výšce několika metrů.
"Zůstal ještě malá chvíle... Já zvědavý... Máme čas... Ti dva teprve v třetině cesty... na druhou stranu... Jdou pomalu... Opatrně," objeví se řetězec šedých plochých symbolů. Tarmin upře pohled vzhůru na černý mrak nad štítem, v jehož středu kmitá cosi rudého. Něco se snaží proniknout štítem.
"Víceměrné vrhače?" ptá se Haikerana. Ten odpoví téměř průhlednými, neostrými znaky:
"Ano... uvolní zásoba.... víceměrné energie... a tak zastaví evokaci... Vnímej náš osud!"
Akce právě začíná. Tarmin zírá na Franki, která se šine vpřed a musí se opírat o pulsér, aby neupadla na dně válce zmítaném stále zběsilejšími vibracemi startovací sekvence. Za ní se belhá třináct postav schopných chůze. Tristní průvod armádních invalidů do předem prohrané bitvy. Chybí zde jenom potrhané prapory a pláč budoucích vdov a sirotků. Jediné slzy tu roní Tarmin, ale pramení ze zoufalství, že jim nemůže nijak pomoct; zlomené nohy mu nedovolují větší pohyb. Namáhavě se zvedá v leže na loktech a sleduje pochod lidského masa do mlýnků spolu se třemi podobně nepohyblivými. Pozoruje hru o osud.
Jarqeirové zaútočí na lidi v třetině cesty ke středu. Výkřiky jejich utrpení zanikají v okolním hřmotu. O bolesti padajících postav vypovídají pouze jejich široce otevřená ústa a čáry krve, které stékají po lesklém dně a klikatí se v prohlubních. Franki stále kráčí, přestože má již rozdrcený hrudník. Nekřičí. Heroicky zvedá hlavu. Dívá se vzhůru k nebesům a padá teprve tehdy, když jí vlákno přeřízne krk. Její hlava poskakuje na nerovnostech a dokutálí se nedaleko Tarmina. Zdravá část obličeje Franki se šťastně usmívá.
Splnil se jí životní sen - padnout v boji.
Dvojice s náložemi dobíhá z druhé strany téměř k základně hueraivenu. Tři z jarqeirů zaregistrují pohyb hmoty. Přeruší nedokončené krájení zbytků lidí a vrhnou se na nové přírůstky, které lapí necelých pět metrů od cíle. Muž ve své poslední křeči hází nálož na zbytek generátoru, ale mine ho. Výbušnina exploduje neškodně pouhý metr od něho a v záblesku její detonace se hroutí celý plán.
"My prohrát... Vír se již pohnul...," vyhodí Haikeran téměř nezřetelné symboly a jeho opar se rozplyne.
Náhle se cosi pohne vpředu. Přikrčená Pápěří běží kolem chuchvalců rozdrcených těl a v rukách svírá malé ruční nálože. Musela se nějakým zázrakem probrat z bezvědomí, snad jí pomohla dávka víceměrné energie od Haikerana. Hlavu má mírně otočenou do strany.
Kouká vpřed levým okem a druhé jí zakrývá zaschlá krev z roztrženého obočí. Jarqeiři jsou zaměstnáni krájení mrtvol a jejich smyslům citlivým na pohyb hmoty uniká vychrtlé tělo Pápěří o váze sotva dvaceti kilogramů.
"Rychle!" vykřikne na ni Tarmin a s nadějí se zadívá se na rudé skvrny víceměrných vrhačů Kianailanů. Jasně žhnou. Cosi ve výšce se rozprskne, jako by právě jeden z člunů puknul. Zatím vítězí zbytky štítu.
Pápěří dobíhá skoro dva metry před střed dna, když ji postřehne nejbližší jarqeir. Přeruší krájení mrtvého těla a přilétne k ní. Omotá se jí kolem nohou a drtí jí stehenní kosti. Pápěří se vrhá z posledních sil vpřed, ale její zlomené nohy jí neposkytují oporu a kácí se dozadu.
Tarmin pohotově přepne atorezonér na široký kuželovitý paprsek a střílí ji do zad. Její oděv exploduje a rozletí se na hořící útržky. Jeho výbuch usměrňuje pád k základně hueraivenu. Pápěří odpaluje nálože přímo v rukách a ty roztříští zbytek generátoru. Oslnivý záblesk detonace překryje její poslední pohled zářící štěstím. Svedla to, v čem jiní selhali. Drobné kapky krve pokropí Tarminovu tvář jako teskné sbohem.
Obranný vzor se zcela hroutí. Štít padá a cesta je volná. Ze středu dna proudí sloup netvarované víceměrné energie a s ním se proplétají dlouhé blesky, které chrlí rudé elipsovité čluny Kianailanů, klesající dolů z velkého černého mraku. Tarmin reaguje zcela automaticky tak, jak se to učil při výcviku. Rychle si nasadí kyslíkovou masku, převalí se tváří k podlaze a ruce si schová pod tělem. V poslední chvíli.
Střed válce zazáří oslepujícím jasem, trhá se na kusy a vylétá z něho zvířená záplava živé energie. Zprvu naplní celý válec, ale pak vytryskne vzhůru k obloze a spodek válce se po krátkém prvním náporu uklidní. Naštěstí! I tak se Tarminův bojový oblek nepříjemně ohřívá a aituasón se chvěje pod náporem, který na něho dopadá. Jeho ochranné pole dokáže vražedný příval zmírnit jen na divoké křeče a halucinace. Všude kolem vybuchuje munice.
Zbraně lidí explodují. Nahoře hřmí detonace, jak v kosmickém přístavu pukají hypermotory astrenů. Tarmin se dusí v masce a na zádech mu ostře syčí přetlakový ventil kyslíkové bombičky, utržený žárem. Vteřiny se podobají věkům.

Konečně se vír energií utiší a nastává vytoužený klid. Tarmin přetrhne přívodní hadici k nefunkční masce a dychtivě lapá po proudu vzduchu, tryskajícím z poškozené kyslíkové bombičky, jediném závanu chladu ve žhavém okolním vzduchu, který mu spaluje plíce.
Shazuje si horkou přilbu svého bojového oděvu. Z hlavy mu sklouzne helma aituasónu, kutálí se podél stěny celá šedivá přetížením a zastavuje se až u kusu ožehnutého těla, jednoho z mnoha, které leží kolem. Tváře padlých pohltil oheň a ve smrti se podobají jeden druhému.
Tarmin přežil jenom díky svému ochrannému oblečení. Zatím přežil. Rozpálené okolí ho pomalu zabíjí. Je mu to jedno. Mohl by sice odpoutat svoje vědomí, ale nechce se mu. Raději stiskne tlačítko injektoru na nákrčníku bojového obleku. Naštěstí funguje a na rameni pocítí vpich jehly. Když droga tišící bolest zabere, Tarmin se překulí na záda a uvolněně vychutnává kouzelné ticho. Vše zmizelo. Vítězství! Snad. I kdyby ne, udělali pro něj vše, co mohli.
Cosi se nad ním zamihotá. Malá kapička. Roztomilý svítící brouček. Natáhne po něm zakrvácenou rukou pokrytou rudými puchýři spálenin. Zářící bod mu sám usedne na dlaň.
Živá energie, pozůstatek bitvy o majleken.
"Mým obrazem je atměr Taemien," promítne jí, ale živá energie mu neodpoví znaky, jen se jemně zavlní.
Tarmina náhle zavalí smutek. Zůstal tady jen on sám a kapička energie. Před očima mu běží vzpomínky na jeho vlastní život. Vidí vysoká balónová kola čvachtající po ocelové podlaze Gilgameše, na nichž se otáčejí krvavé skvrny. Opět vězí v páchnoucí Ditrově jámě, stojí u kůlu mezi mrtvými v klášterní hrobce, klečí před lidojedy, plazí se Čelem vichrů a utíká z majlekenu, aby se později podílel na jeho dobití. Pozoruje záplavy krve z rozdrcených těl, mezi nimiž se šklebí utržená hlava Frankí a směje se hořící Pápěří. Keulnaičalang, voják planety Ohgeinecae, který padl v dávné válce o Narku, měl pravdu -
Zmršenej boj pro zmršenej sen.
Kdesi vysoko ve vesmíru uniká hyperloď Mávající Hvězda a odváží velvyslance KosmoFlotily a elitní vojáky, kteří zničili klášter. Zabít je? Nechat vybuchnout reaktor lodi?
Ne, odmítá Tarmin podivný nápad, boj už skončil. Kdyby tam tak byla proradná regena, pak snad, ale ta je už dávno v bezpečí u soudu na Ravenangu, snu všech Narčanů. Na hyperlodi letí jenom úředníci, hlavní viníci jsou schovaní jinde. Na Zemi.
Zničit Zemi? Pomstit se jí za dlouhá léta výsměchu a opovržení. Vyslat hyperprostorem živou energii, která ji zmučí vražedným šílenstvím a pokryje kusy těl, jako chodby majlekenu?
Tarminovi se míhají před očima hvězdy, smíšené se složitými obrazci, v jejichž středu vidí modrou planetu. Stačí pouhý jeho povel a odveta za Narku vyrazí hyperprostorem po cestě vytyčené navigačními majáky Dajčuenů a smete hlavní sídlo KosmoFlotily.
"Jsem nasáklý krví," zahání Tarmin vražedné představy a lehce pohladí kapičku energie, která přežila zkázu spolu s ním. Cítí její chvění a vzpomene si na šílenství v jeskyni kanibalů.
Možná aspoň vyvraždit lidojedy? Přidat další mrtvé?
"U IWEDAGA!" zakleje zvukovou řečí, když pozná zdroj svých myšlenek, a napomene jiskřící energii ostře tvarovaným obrazem: "Tvé vibrace jsou pěkně zmršené! Jsi pravá Asurianka! Pořád bys jen ničila!"
Kapička černě prskne a vzápětí mu hlavou prolétnou jeho zážitky.
"Ach tak, ty čteš mé vzpomínky a napodobuješ je!" ukáže pestře. "Ale ty všechny jsou z boje proti světu, který vytvořili zmršení patvarové, s nimiž já nerezonuji."
Uvidí obraz hadovitého prstence rotujícího kolem Narky a dovtípí se, že jde o formovač.
Asi s ním má kapička něco společného. Možná, že zde zůstala z dob Asurianů a vzpomíná na svého druha. Odpoví jí: "Lituji, ale tvůj sourezon tady zatím nemůže vířit."
Kapička divoce zavibruje a celá zčerná. Tarminovi se zdá, že je součástí gigantické bytosti, jejíž život záleží na životech druhých, stejně tak jako existence každého tvora vesmíru potřebuje pro své zachování jiné existence. Náhle vše pohltí temná bolestná prázdnota, snad z počátků času. Pochopí. Sám to zažil a také se mu nelíbil pobyt v nicotě.
"Dej nám jenom trochu času," promítne jí rychle. "Když chvíli počkáš, ztvárníme lepší podmínky, v nichž formovač bude mnohoměrně vířit celé věky," suše polkne popáleným hrdlem.
Rozzlobená energie dávných Asurianů se mírně uklidní. Přestává se výhružně chvět a trochu zesvětlá. Tarmin v sobě vyvolá vzpomínku na jídelnu a Hebkou Kadeř, aby jí názorně ukázal, co myslí tím lepším světem. Pak se rozhlédne, jak na to zareagovala, ale už ji nespatří. Snad se rozplynula.
Zůstal na poli slávy jen on sám. Jediný živý. Doléhá na něho únava z boje a nedostatku vzduchu. Dusí se. Jeho popálené plíce ho bodají při každém nádechu. Omdlévá vedrem a už nevidí, jak do válce klesá gigantická koule živé energie, která má průměr skoro osmdesáti metrů. Zastaví se až těsně nad dnem a zvolna se otáčí jako víry na toku líné řeky. Na Tarmina střídavě dopadají paprsky Chara i obou měsíců.

IV. intermezzo
Mávající Hvězda, poslední loď KosmoFlotily v soustavě Nového Edenu, se blížila k ústí hyperkanálu a odvážela s sebou generála Johna Lawara, velvyslance KosmoFlotily, a s ním zbylé vojáky a úředníky - necelých šest tisíc duší, momentálně v zajetí opileckého šílenství.
Pili skoro všichni. Uhlazené dámy držely láhve za hrdla a zpívaly odrhovačky. I policisté hlídkující na chodbách vrávorali a bušili pendreky do stěn v rytmu pijáckých písní. Analyzátor bezpečnostního systému odhaloval desítky prohřešků proti kázni a vypisoval je zmateně na projektor, jeden přes druhý, ale poplach nehlásil. Generál John Lawar ho zablokoval.
Lidé si zasluhovali trochu zábavy a uvolnění za dlouhou nervozitu, vyvolanou nečekanými událostmi. Sotva spálili na

prach zbytky orbitální stanice a odpoutali se od Nového Edenu, zahlédli z kosmu boje u pevnosti Neznámých. Vypukla válka přízraků, kterou sledovali zcela bezmocní. Mávající Hvězda byla navržená jen pro lety v kosmickém prostoru a nedokázala přistát na planetě. Nesla pouze malý havarijní planetární modul pro pětadvacet vojáků a nemělo cenu poslat je zbytečně na smrt.
Za dvě hodiny nastal další zvrat. Ze středu pevnosti Neznámých vyrazil gigantický kužel modrého ohně a utvořil kolem planety rotující zvlněný prstenec. S ním přišly halucinace.
Záplavy hlíny, dusící ze všech stran. Průvody polorozpadlých mrtvol, které se kymácely po chodbách. Tlupy kanibalů s ostnatými biči. Víření sněhových uragánů. Gejzíry krve stříkající z hrdel. Kusy těl rozházené po chodbách a hrůzná zvířata.
Komunikační kanály mlčely. Obchodní partneři KosmoFlotily neodpovídali. Generál John Lawar rozkázal zrychlovat s dvojnásobným přetížení, ale heroickým činem, který je stál třicet dva mrtvé, si zkrátili cestu k ústí hyperkanálu na Ravenang jen o dvacet sedm hodin. Za čtyři a půl dne dosáhla Mávající Hvězda cestovní rychlosti osm tisíc třicet dva kilometry za vteřinu, kterou vyžadoval hyperskok, současně s ní i mezí odolnosti trupu a účinnosti svých protimeteorických štítů. Museli vypnout pohony a pokračovat dál setrvačností.
Deset dlouhých dnů vyplněných tklivými žalmy a děsivými přízraky. Sto pět osob spáchalo sebevraždu, aby jim uniklo, a mnozí ze své smrti učinili ještě větší hrůzu než vidiny, které je pronásledovaly.
Teď Mávající Hvězda plula ve vzdálenosti osmi miliard kilometrů od Nového Edenu a k ústí hyperkanálu jí chybělo šedesát devět minut letu. Před sedmi hodinami halucinace skončily tak náhle, jak začaly. Prstenec kolem Nového Edenu zmizel a lidé, pološílení několikadenní nervozitou, začali divoce oslavovat.
Generál John Lawar nepil. Tušil zdroj halucinací. Jako jeden z mála na palubě. Část z nich popisovala hlášení líčící osudy hledaného teroristy jako příhody muže, kterého měl chytit. Naléčil na něho léčku na kosmodromu, kde se podle zpráv špiónky měl zúčastnit únosu raketoplánu, ale teroristé nečekaně změnili cíl úderu a zničili pevnost Neznámých, na níž si vylámali zuby desítky elitních vojáků. Stvořili tím záhadu a smutnou baladu o konci éry vlády KosmoFlotily.
Generálův pobočník elitní voják Gerard zůstal také střízlivý. Řídil se příkladem svého velitele a znechuceně se díval na hypertechnika Michaela Wenaka, navigátora Mávající Hvězdy, který právě dopíjel druhou láhev vodky a načínal třetí krabičku cigaret. Klidně ignoroval zákaz kouření, který platil ve všech prostorách lodi, a klepal popel tam, kam mu zrovna spadl. Byl hypertechnikem, jedním z mála, kteří rozuměli aparátům Neznámých, a nyní zapíjel svoje ztracené sny o tajemství navigace hyperlodí a výrobě hypermotorů. Zasvětil jim celý svůj život, a tušil, že mu unikly navždy.
"Něco nového v hyperkanálu?" prohodil zamračeně generál John Lawar. Položil tuto otázku v poslední hodině už sedmkrát.
"Jeho geometrie se stále zakřivuje, pochopte to!" vyprskl hypertechnik nad zbytečnou otázkou. "Začalo to hned, jak zmizel ten prstenec. Hyperkanál se uzavírá! Musíme se vrátit na Narku!"
"Ne, naprogramujte hypermotory pro skok!" odmítl generál a sevřel v ruce svinutou zlatou pásku, do níž nechal vyrýt obsah zprávy, obdržené přes mobilní síť. Nevěřil jí a udělal chybu. Tu chtěl napravit. Přál si vědomosti o éterech a formovači dopravit pobočce KosmoFlotily na Ravenangu.
"Je to šílenství, generále! Jedna bečka už omylem skočila do kanálu s posuvem geometrie a objevila se až za sedmnáct let! Plná sušenejch mrtvol!" zasténal hypertechnik.
"PROVEĎTE ROZKAZ!" zařval zlostně generál, "KosmoFlotila potřebuje tyhle vědomosti!" udeřil pěstí do svitku, "i kdyby jí je měla přivézt BEČKA SUŠENEJCH MRTVOL!"
Hypertechnik se zoufalým výrazem zadal pár příkazů počítači. Nalil si do hrdla další doušek vodky a sdělil odevzdaně: "Přepnul jsem to automatiku. Poletí to i beze mě. Vždycky to lítalo bez nás. Jen jsme se vozili..."
Zamířil vrávoravým krokem ke dveřím svého apartmá. Generál ho nezastavil. Se sevřenými rty se díval na velký projektor, na němž běžel údaj o času, který jim ještě zbýval do hyperskoku. Padesát dvě minuty.
"Promiňte, pane," ozval se Gerard, "budete mě před skokem ještě potřebovat?"
"Ty si také myslíš, že zahyneme?" zamračeně se ho zeptal generál.
"Jsem elitní voják, pane!" pronesl Gerard hrdě. "Na smrt kálím. Ale moje holka Sofie ještě nikdy neletěla hyperprostorem. Rád bych byl při skoku vedle ní."
"Povoluji ti odchod. Ale před skokem nezapomeňte se Sofií na společnou modlitbu, aby Všemohoucí stál při nás," přikázal mu generál.
"Provedu, pane!" potvrdil Gerard komisně, otočil se na patách a vyběhl na chodbu právě ve chvíli, kdy loď dělilo od hyperprostoru čtyřicet osm minut a třináct vteřin.

Kapitola 48 - Na jedné planetě

Kdysi si plánoval poklidný život s Ilkou a jeho skromné přání se roztříštilo v okamžiku, kdy ho Ditr uvrhnul nahého do jámy vyhrabané v zemi a nechal ho v ní ve společnosti bezmocného zoufalství a malých taramíků. Od toho okamžiku se jeho dny proměnily v nekonečnou štvanici. Ta skončila. Právě teď. Vznášel se v modrém oválném sále, podél jehož stěn a stropu se převalovala silná vrstva fialové mlhy. Vězel uvnitř těsného obalu z namodralého průhledného materiálu. Necítil bolest, necítil téměř nic. Plaval v tekutině jako hadrový panák. Mohl pohybovat jen očima. Pomalu se jimi rozkoukával.
Vlevo od něho plul hlouček několika éterů jednoduchých forem a metr před nimi se chvěl velký oblak étera, který si zvolil za formu elipsoid posetý zářícími tykadly. Na druhé straně se vznášel éter ve formě zeleného kola, z jehož osy vyčnívala krátká průsvitná chapadla, zdobená jasně fialovými spirálami. Vedle něho se pohupoval protáhlý předmět o velikosti lidského těla, který měl tvar sedmi velmi tenkých láhví s dlouhými hrdly na obou stranách, která se do sebe na začátku zaplétala, na konci se ohýbala zpět a mířila skrz stěny dovnitř láhví. V dutinách mezi hrdly neustále poletovaly

malé purpurové disky, kolem kterých zvolna kroužily žluté klikaté blesky. Celý povrch předmětu se vlnil a neustále vířil temnými odstíny barev v tak záhadném rytmu, že se místy zdálo, jako by se ztrácel z tohoto světa a znovu se v něm objevoval.
Tarmin si v úžasu prohlížel složitou láhvoformu, v níž tušil ochranný éteasón. Nikdy předtím neviděl tak komplikovaný tvar. Vzápětí užasl ještě víc, když do sálu vešli dva atomáři z jiného světa, kteří měřili na výšku sotva metr a jejich krátké tělo nesly dvě silné nohy, zakryté černým obutím. Zavalitý trup jim ovíjely nařasené pruhy temně fialové tkaniny, z nichž vyčnívaly dvě dlouhé ruce, které z dálky připomínaly chapadla s drápy na koncích.
Mylný dojem vytvářel větší počet kloubů na nich. Ohýbaly se na čtyřech místech a každá končila šesticí velmi tenkých prstů, seřazených do kruhu.
Hlavy obou atomárů se tvarem i velikostí blížily lidským, ale nepodobaly se jim. Seděly na krátkém krku a nerostly na nich žádné vlasy nebo chlupy. Skoro tři čtvrtiny tváře jim zabíralo holé čelo, pod kterým se nacházely dvě úzké protáhlé oči, jednolité temně modré barvy, jakoby odlité z matného skla, mezi nimiž vyčníval dlouhý kuželovitý výčnělek, vyvolávající dojem nosu z pohádky o prolhaném klukovi. Ústa jim na tvářích chyběla. Nejvíce se Tarmin podivil věku obou bytostí. Přestože vůbec neznal rasu, ze které pocházely, ihned v něm vzbudily dojem prastarých. Jejich tmavohnědá kůže se krabatila. Pohybovaly se zvolna a z očí jim vyvěralo, že už dlouho prožívají pouze opakování toho, co už dávno znaly.
"Vidíš mé obrazy?" ukázala láhvoforma.
"Kde jsem?" zobrazil Tarmin kostrbaté symboly. "Proč se nemohu hýbat?"
"Jsi v regenerační lázni. Utrpěl jsi řadu těžkých narušení formy a přepojili jsme tvé nervy na bioty," pomalu promítala láhvoforma výrazné symboly.
"A kdo jsi?" zeptal se jí mdle, "jaký je tvůj obraz?"
"Mým symbolem je Qyiulanuxzwy. Znáš mě spíš pod jeho zkomoleným přepisem a v jiném tvaru," odvětila láhvoforma.
Tarmin užasl: "Ty?"
"Jsem teď První éterka. Znak našeho uskupení ještě není zformován a prozatím používá lidský název NARKA," ukázala mu pastelově a jméno Narka vyjádřila znakem složeným z písmen spenglish.
"Na čí straně teď stojíš?" zajímal se. V otázce úmyslně vynechal její symbol. Neměl zatím chuť ho používat.
"Vždy jsem hájila zájmy NARKY, i když tomu nevěříš," zobrazila výraznými barvami.
"Chci jen vědět, jestli jsme zvítězili nebo prohráli?"
"Právě na to se chci zeptat já tebe. Našli jsme tě uvnitř bubliny silně zpomaleného času.
Ležel jsi v ní skoro měsíc, ale pro tebe naštěstí uplynulo sotva pár minut, jinak bys zahynul.
Nad tebou se vznášel formovač. Dali jsem tě do regenerace a začali s ním komunikovat, ale neodpovídá nám. Víří zpomaleně, jako by plul v jiném čase."
"Formovač?" podivil se, "zničili jsme přece hueraiven. Kianailané uvolnili energii a zablokovali jeho spuštění."
"Nestihli to. Zpomalili jenom nárůst formovače a prodloužili jeho stabilní fázi."
"Škoda, že jsem ho nezahlédl. Byl jsem asi už v bezvědomí," promítl zklamaně.
"Opravdu jsi ho neviděl vířit?" zavlnila symboly. "Pokoušeli jsme se číst tvoje vzpomínky, ale poslední okamžiky cosi blokuje. To určitě není bez příčiny."
"Nevím," ukázal šedivě, "pamatuji si jen na kapičku energie. Pozůstatek bojů."
"Vypadala takhle?" pomítla mu jiskřící tečku.
"Podobně. Promítal jsem si s ní. Měla vražedné nápady, ale po chvíli se rozplynula."
"O čem sis s ní promítal?" zobrazila mu silně roztřepenými konturami.
"Nabízela mi zničení hyperlodě, Země, kanibalů. Pořád chtěla jen zabíjet. Inspirovala se asi mými zážitky. Nakonec se ptala na formovač. Velmi se rozbouřila, když jsem jí promítl, že tu nemůže vířit. Tak jsem ji uklidnil slibem, že pro něj ztvárníme lepší svět, když chvíli počká a dá nám trochu času."
Éterové kolem se zavlnili a kolovitý éter ze skupiny vlevo výsměšně promítl: "Promítáš křivoměry! Víceměrný formovač nerezonuje s máloměrnými atomáry!"
"Tenhle je dílem asurianských atomárů," namítla láhvoforma, "a byl na ně zvyklý."
"Formovač se opravdu spustil?" ukázal kostrbatě Tarmin.
"Vířil deset dnů. Tys ležel v jeho centru, uvnitř zpomaleného času. Ta kapička byla oimalwaion, jeho víceměrný ovladač."
"Taková malá slza?" žasl Tarmin.
"Bezměrný člověče," promítl se jeden z prastarých atomárů, "ceníš si jen hmoty s velkými rozměry. Zapomínáš, že jsou i jiné míry než váha a počet."
"Skutečně jsem řídil formovač?" vyhodil Tarmin ostrými barvami.
"Naštěstí ne, Taemiene, ač si žádal tvých příkazů," ukázala mu láhvoforma malebné formy. "Kdybys mu rozkázal zasáhnout ve světě atomů, jako třeba zničit hyperloď, začal by na to sbírat energii a jelikož nebyl ještě ustálený, zhroutil by se a Narka by zahynula. Totéž by se stalo, kdybys mu poručil, aby se vrátil zpět do nicoty. Svou žádostí o čas jsi mu zadal jedinou přípustnou rezonanci s okamžitým bodem hypervarie. Naformoval jsi ji sice dost nevhodně, ale na to, že o vyšších mírách nic nevíš, jsi projevil obdivuhodnou mnohoměrnost.
Tvé obrazy mírní naše vibrace narušené tím, že formovač zablokoval okolní hyperkanály."
"To mohl? Vždyť nebyl ustálený."
"On je částí hypervarie a změny v ní dělá snadno."
"A uvěznil nás na této planetě. I tu hyperloď Mávající Hvězdu?"
"Skočila do hyperkanálu těsně před jeho uzavřením. Cesta na Ravenang se jí sice hodně protáhne, ale má dost slušné

šance tam doletět."
"Formovač nám nevěří," promítl Tarmin, "bojí se, že odtud utečeme."
"Už jednou byl opuštěn Asuriany," promítla láhvoforma pestře, "a jeho znovuspuštění neproběhlo zrovna vyrovnaně."
Tarmin se zamyslel. Požádal o trochu času pro Narku a jeho přání bylo vyplněno do detailu.
Čas dostali úplně všichni. Formovač zajistil celé planetě nerušený klid a donutil étery, aby Tarminovi zachránili život. Jinak by nezjistili, co se vlastně přihodilo. A teď, když to věděli, už se neodváží vědomě mu uškodit.
Pocítil vlnu hluboké náklonnosti k živé energii zaniklých Asurianů. Kdyby mohl hýbat tváří, asi by se divoce rozesmál. Atomár rezonující s jemu nepochopitelným vírem víceměrných sil! Idea stejně tak pošetilá jako jeho sen o vlastní rodině. Proč však ne? Vždyť věnoval formovači svoje vzpomínky a měl s ním mnoho společného. Oba dva si přáli vířit v lepším světě.
"Taemiene, mým znakem je Ecdy," přerušil jeho úvahy éter ve tvaru elipsoidu, který plul opodál. "Jsem bývalý atosed. Ukradl jsem pro tebe uniformu čuegáje."
"Ecdy, víš, co se stalo s Txatyas a Gyrlaqem?" zeptal se ho Tarmin.
"Gyrlaq se stihl seberozmetat, ale Txatyas se pokusila pouze smazat si vzpomínky. Nepovedlo se jí to. Zničila si jich jen část a nepomohla si tím. Krystalizovali ji a hodili ji někam mezi slizáky. Časem ji snad vylovíme."
"Až ji najdete!" ukázal mu jedovatě jeden z prastarých atomárů.
"Vy jste atomáři Kianailanů?" podíval se na něho nejistě Tarmin.
"Na Narce zůstala jediná bytost hlásící se k těm křivoměrům - ty, ATMĚRE PATVARŮ!" odsekl atomár pokroucenými znaky. "Já pocházím z Ohgeinecae, ze stejného světa jako mnohoměrný tvarovatel Keulnaičalang, jehož strukturu sis tak oblíbil."
"Kianailané prohráli," promítl Tarmin šedě.
"NAOPAK - VYHRÁLI!" zobrazil atomár temně, "ale jen bitvu o majleken. Avšak nezískali jediný bitevní astren! Jediný vrhač! Vše bylo zničené výronem energie. Těsně před příletem našich sil z Dajukérie se seberozmetali. Škoda, že to neprovedli už před dvě stě šedesáti cykly, dříve než zničili můj mírumilovný svět," otočil se k láhvoformě, "když se u Asuscionu utkali s vojáky Aqyiulnawonu a Tyasvaranu."
"To už je dávno a nikdo z lidí o tom neví," promítl Tarmin šedě.
"Krátkověcí lidé snad, já viděl můj rod spálený," ukázal atomár hranatě. "Na Ohgeinecae nás kdysi vířilo třikrát tolik, než dnes čítá vaše lidstvo. Po její zkáze nás zůstalo jen necelých sedm veletuctů. A hluboce želím, že díky tobě se nestala planeta, o kterou se tehdy vedl spor, zdrojem zkázy všech stran. Bylo by to dokonalé uzavření příčinností!"
"Vy jste..." ukázal Tarmin mdle.
"...spojenci, kteří se ti NEBUDOU LÍBIT...," zobrazil mu atomár ohnivě, ale nedokončil svou myšlenku.
"Nutnost tvoří propletené kompromisy, Taemiene. To přece dobře víš sám," smetly jeho projekci pevně vázané znaky Ecdyho. "Jsme uvěznění na jedné planetě s bezpočtem formovacích úkolů a s málem éterů. Vzájemné spory by nás rozmetaly všechny. Raději teď spi, probudíme tě, až ti dorostou poškozené tkáně."

Kapitola 49 - Tarminův Kotel

Probral se na širokém lůžku pod světlovodem, zářícím vedle černého otvoru ventilace, ve skromné místnosti o délce sotva tří metrů a se stěnami pokrytými bílou izolační hmotou, jako vše ve skalním městě. Svíral ho ukrutný hlad, dobré znamení konce nemoci. Zkusil vstát, ale cítil se příšerně zesláblý na takové experimenty. Na stolku vedle postele zahlédl sklenici s vodou. Půlku jí vylil na deku, než se z ní dokázal trochu napít, pak mu vyklouzla z prstů a střepy se rozprchly po podlaze. Podíval se za nimi a všiml si lesklé fólie opřené o stěnu. Rozbalil ji a vytřeštil oči. Nevěřícně zíral na slaboduché blekotání načmárané kostrbatým, špatně čitelným písmem a číslované po odstavcích v éterské dvanáctkové soustavě:

___ _____ _____ _____ _____
_____ _____ ___ __!_____"_____"____
__"_____"_____#__$___"_____ _____%____"_____
_____#_"_____ _ _____"_____"_____ ___ __&_____"___
_____$_____ _____$_____#____
_____$_____ _'___
____"_____"_____(_____(_____%__
_____)_____$_____ ___
__*_"_____"____#_____%_____ ___(_____"__ Znechuceně odplivl nad tou sbírkou hloupostí a přeskočil pár odstavců.
___ _____+___%____"(_____ "____#_____
,_____-_____"_____+_____$__ ___
__.__+_____$_____#_"_____"_____#_____
_____"_____$_/_____) ___ __+___"_____(_____
_____"_____$_____ __)___0___"__ __ __1____0___"_____ _"_____(_____"_
_____"_____#__##_____"_____"___'_____
234__5___"____ _____5_____+_ _____$____0___"__ _+_"
_____#__ _____ ___(_____$___ _____$_____"_____#___ ___#_____
___"__#_____ _____"___ Fajn, ušklíbl se v duchu. Fakta souhlasí, ale jejich výklad je poněkud všelijaký. Přeskočil na konec.

_ __ __'_____ _____$_6_(__%_____)___ _____
_____)_____"_(_____7_____(_____"____ __
304

"TAEMIENE, NEČTI TO!" vběhla do pokoje Hebká Kadeř a vytrhla mu z ruky svitek.
"Chtěla jsem ti napřed všechno vysvětlit," rozervala fólii. "U IWEDAGA! Tři dny čekám u tebe, až se probereš z odpojení od biotů," zalomila rukama. "Na moment jsem si musela odběhnout a nějaký užorybák všechno zpackal! Aby ho kusadlák sežral..."
"...kdo sepsal tu pitomost?" přerušil ji.
"Je to soutěž," řekla otráveně. "Přihlásilo se do ní víc uchazečů. O vítězném díle se bude hlasovat až za měsíc. Máme tu středověk a potřebujeme něco na sjednocení lidí. Kdo ti sem ale strčil svůj žvást, to nevím," sebrala jeden útržek a podívala se: "Asi Býčí Šíje. Ten píše takhle kostrbatě. Je jedním z pěti, kteří přežili boje uvnitř majlekenu. Má teď velké slovo."
"V ostatních dílech jsem taky démonem?" rozohnil se.
"Ve většině, ale vyjadřují se trochu obratněji."
"Mstíte se mi? Vždyť ta dohoda byla nutnost!"
"Nemstíme se ti! Pro hodně Azmayů jsi velkým hrdinou," odpověděla bezbarvým hlasem.
"Bohužel pár dutých hlav vidí jen špičatý zuby a mají tě za zrádce," vztekle zmačkala útržek do kuličky. "I kvůli tomu jsem tady taky. Raději jsem blízko tebe," vzdychla. "Většina lidí chápe, cos udělal, ale říkají, že ty zas musíš pochopit tohle."
"Moudrý Had také?"
"Zemřel den před útokem," pronesla smutně, "nedožil se toho. V textu se o tom píše.
Nečetl jsi to celé, viď? Nebo ano?" zeptala se starostlivě. V některých zvlášť pomstychtivých dílech se psalo o jedné dlouhovlasé farmářce Filoméně, která umírala s kletbou na rtech, a citovala se její slova plná nenávisti. Časem se to Tarmin určitě dozví, ale raději by ho s tím seznámila, až bude trochu silnější.
"Ne, koukal jsem jen na začátek a kus konce," přimhouřil znechuceně oči.
"Taemiene, je už léto," řekla mu uklidňujícím tónem, "spálené tkáně ti rostly půl roku.
Za tu dobu se hodně změnilo. Byla uzavřena dohoda o souznění cílů mezi znepřátelenými stranami atomárů a éterů. A její hlavní podmínkou bylo, že napíšeme vhodné vysvětlení, v němž vyložíme skutečné události tak, aby z toho vyplývalo, že všechno zavinil člověk."
"A jak jste objasnili sto padesát tisíc bezduchých čuegájů?" otázal se jí jedovatě.
"O nich se tam nepíše... "
"A co takhle kšefty KosmoFlotily s přízraky?"
"To se tam také nehodí," pokrčila rameny a veselým tónem doplnila: "Ale zato tam bude Pápěří! Jako velká zachránkyně!"
Posmutněl. Pápěří! Před očima se mu mihl její šťastný úsměv a drobné kapky krve, doteky na rozloučenou.
"Záleželo ti na ní, viď? Vidíš a ona si myslela, že ne," pohladila ho po vlasech. "Její sen se splnil. Je slavná. Až moc slavná. Už jí stavějí chrám," pokusila se o úsměv. "Víš, lidé opravdu potřebují nějaké vhodné vysvětlení. Něco, aby se smířili s existencí éterů a věřili v lepší svět. Když začal vířit formovač, bylo to děsivé. Desetitisíce spáchaly sebevraždy z hrůzných halucinací..."
"...které éterové spustili!" skočil jí do řeči.
"Jenže oni nechtějí, aby se o tom lidstvo dozvědělo," pokrčila rameny, "a nabídli nám, že potvrdí podmínky tvojí dohody s Kianailany, pokud to zatajíme. A tak jsme s nimi udělali výhodný obchod. Za mlčení o zlé minulosti jsme si koupili dobrou budoucnost."
"Povýšení přízraci! Pořád se musí cítit lepší než atomáři! Zas je ze mě ZBOŽÍ!" vybuchl vztekle. Bylo mu zle. Deka, pod kterou ležel, měla mimořádné štěstí, že půl roku nic nejedl.
"Možná do třetice," pokrčila rameny. "Víš, nevyznám se příliš v takových věcech, ale vyzpovídala jsem Životodárnou Sílu a ta mi tvrdila, že povídání o všemocných éterech, které málem zničil naštvaný farmář, a o jedné vychrtlé holce, spasitelce světa, skrývá v sobě mnohá mystéria a dotěrné otázky pro ty, kteří dovedou číst mezi řádky."
"Snad! Proč jste si ale za Knížete Pekel vybrali zrovna mě? Jsou tady tisíce dalších!
Vždyť já jsem bojoval za Narku!"
"Jméno Tarmin bylo logickým výběrem. Celá Narka ho znala díky desetimilionové odměně," odmlčela se a povzbudivým tónem dodala: "Ale tvůj éterský znak Taemien ve vyprávění nebude nikde uveden. První éterka to prosadila a vzkazuje ti, že část jeho tvarů vloží i do symbolu Narky, který formuje," stiskla mu ruku. "Buď Taemienem a na Tarmina zapomeň. Nenos v sobě mrtvé," mrkla na něho. "Pamatuješ si? Byla to rada, kterou jsi mi dal, když jsi odlétal k Vampům."
Zahleděl se na zeď. Válka už skončila. Prožil ji v mnoha rolích a na čtyřech stranách a její vítězové teď upevňovali svoje pozice všemi prostředky. Včetně pro ně vhodného výkladu faktů. A také se vyplácel žold. První éterka mu nabídla mnohoměrnou úctu éterů, náplast na prokletí ze strany lidí a taky odměnu za jeho mlčení a za spolupráci, za tu minulou i za tu budoucí s živou energií, která ji zatím ignorovala. Může to přijmout nebo odmítnout.
Jako obvykle - moc možností neměl.
"Od dětství toužím jen po malé farmě a skončím v pekle," vzdychl teskně.
"To záleží na tobě. Víš, už není důvod, proč se schovávat. Musíme stvořit ten tvůj příhodnější svět, aby šla obnovit doprava v hyperkanálech. Teď v ní máme hlavní slovo a je třeba ho důkladně využít."

"Budete druhou KosmoFlotilou?" otázal se teskně.
"Doufáme, že mnohem lepší než ona," odvětila. "Zatím nás čeká dost úkolů na Narce.
Dali jsme se do díla raději hned. Pár nás odešlo ven a zabrali jsme si velkou opevněnou osadu, jejíž obyvatelé spáchali sebevraždy během halucinací. Zvykáme si tam na život pod dřevěnými střechami a také ve stálých rodinách."
"Kde to máte?" zeptal se dychtivě.
"Asi dvacet kilometrů odtud. Není nás zatím moc, pouze patnáct dospělých a devět dětí, ale rozhodli jsme se venku přečkat i letošní zimu. Do skalního města jsem se vrátila jen kvůli tobě," kousla se do rtů a rychle doplnila: "Tlumočit ti společné pozvání mezi nás.
Všichni u nás chápou, cos učinil, a váží si tě."
"Kdo tam všechno bydlí?" zeptal se nejistě na něco jiného, než si přál dozvědět se.
"Zatím žiji s Ohnivou Střelou a Diblicí. Zabrali jsme si pro sebe dvoupatrový dům, hezký a bytelný," odpověděla mu na jeho nevyslovenou otázku. "Nezlobíš, že jsem na tebe nečekala?" svěsila hlavu víc svůdně než provinile. Určitě ten pohyb odkoukala a dobře věděl od koho.
"A trpělas jako tehdy já u vás? Vždyť Ohnivá Střela je můj kamarád," prohodil s předstíranou veselostí. Když to dořekl, uvědomil si, že zas tak moc nelhal. To až Ilka ho naučila vážit si postu prvního. Ale kde je jí konec? Teď se stával Azmayem a dbal víc na současnost. Jedině ta skutečně existovala. Minulost byla mrtvá a budoucnost pouze naší touhou.
"Diblice na tebe taky hodně drží. Mám ti vzkázat, že její slib stále platí!" mrkla na něho rozpustile, potěšená úžasem, který postřehla na jeho tváři, a šelmovsky dodala: "Ohnivá Střela ti navrhuje, abychom bydleli společně, ve čtyřčlenné rodině, budeš-li souhlasit. Nám ženským by nebylo tak smutno, až se budeme motat kolem dětí. A taky to bude lepší, když někdo onemocní."
"Jsem pro," přitakal. Na jedovaté Narce měly dvojice hodně těžký život.
"A nakonec ta nejlepší zpráva!" pokračovala radostně. "Chceme naši osadu pojmenovat, že neuhodneš jak?" zatvářila se záhadně. "Nachází se v kotlině a žijí v ní lidé se skvělými jmény; jako Diblice, Ohnivá Střela, Děsilka, Raraška, Plíživý Ďas, neboli Pližda. Tak nás napadlo pokřtít ji z legrace na Tarminův Kotel. Fakt, bude to skvělý fór! A těšíme se, že ty sám osobně vykonáš křest. Teda, až trošku zesílíš..."
Zmlkla, když spatřila jeho mrtvolně bledý výraz. Strnule zíral do stropu a snažil se zvyknout si na to, že jeho staré jméno se propadlo mezi navěky zatracené. Chápal to. Potřeboval jen čas, aby se smířil se svým zvláštním, ale pro budoucnost Narky velmi významným posláním, které se bolestně nesnášelo s lidskou slávou a poctami.
Ale Frankí něco podobného dokázala, Pápěří nakonec také a paprsky měsíce to činily každou noc.
~ konec ~

Příloha - publikované recenze románu
¨Server sci-fi
Není častým jevem, aby se na našem SF knižním trhu objevovaly větší romány domácího původu. V nakladatelství Netopejr se již podobné věci pomalu stávají zvykem. Po úspěchu s fantasy x-logií Františky Vrbenské se zřejmě historie zopakuje v osobě Richarda Šusty a jeho románu Narka.
Vlastní děj románu začíná v budoucnosti, kdy se několik členů tajného konzorcia Makro-
Banky tajně dohodne s mimozemšťany na "koupi" technologie hypermotorů a technologie jejich výroby. Cenou má být kolonizace určené planety a dosažení populace jednosto milionů obyvatel do šedesáti let. Potom mají mimozemšťané převzít správu nad planetou, ovšem nikdo neví, co s ní (a obyvateli) zamýšlejí dál. Obchod je však uzavřen a lidstvo se díky "objevu" profesora Trekinse vydává ke hvězdám, aby nalezlo trasy ke čtyřem obyvatelným planetám. Kolonizace může začít...
Globální situace je načrtnuta a tak se můžeme začít věnovat hlavnímu hrdinovi jménem Tarmin, který je sirotkem vychovávaným na drsné planetě Nový Eden, ovšem díky jedovaté fauně a omamné flóře zvané spíše Narka. Pod falešnou záminkou pokusu o znásilnění a útoku na pěstouna je Tarmin odsouzen k trestu smrti, ovšem díky jeho unikátnímu genetickému základu DNA (téměř neporušená cestou hyperprostorem) má být prodán genetickým inženýrům Transplantu, což byl ovšem původní záměr žalobců, kteří si chtěli přivydělat a pomoci ve svých mocenských ambicích.
Tarminovi se (s pomocí) podaří uprchnout a tak začíná jeho strastiplná pouť, během které se setká prakticky se všemi obyvateli (a rasami) obývajícími Narku. U mnichů Nejsvětějšího Proroka dostává jeho život cíl - pomsta všem, kteří mohou za jeho utrpení, a hlavně lidem z KosmoFlotily. Naučí se několik "triků" s vlastním vědomím a dobrovolně se jde vydat Transplantu, aby zjistil pro koho potřebují lidská těla...
Od této chvíle dostává děj další rozměr, neboť opouští původní linii děje omezenou jen na lidské problémy a nechává vstoupit i mimozemšťany, kteří se na Narce taktéž vyskytují, i když se zatím dovedně maskují. Tarmin postupně odhaluje komplot kosmických rozměrů a vidí katastrofu, která se na obyvatele Narky řítí. Díky svému neuvěřitelnému štěstí a "troše" pomoci i od mimozemšťanů se mu podaří udržet se ve víru událostí s relativně zdravou kůží a zachránit obyvatele před šíleným a zničujícím plánem mimozemšťanů zvaných Dajukévové.
Jen závěr se mi zdál poněkud cukrátkově oslavný a happyendový, ovšem je to jen cca 5
posledních stránek a pokud přežijete i prvních cca 30-40 stránek kypící vulgarismy (řeč se přizpůsobila drsnému životu kolonistů), neváhejte a kupujte!
Nu což, olupte mne... jak říká klasik. Kniha hýří netradičními nápady a postrádá jakékoliv reference na české prostředí (velká přítěž domácích autorů ve srovnání s importovanou produkcí), takže jsem z počátku měl dojem, že Šusta není Čech ale profík z angloamerického světa. Osobně mne však ujistil, že se jedná o zkrácenou verzi jeho románu v soutěži

O cenu Karla Čapka (2.místo za rok 1997), a dalo by se říci, že jako jeden z mála českých autorů by mohl být i "exportován". I když je to samozřejmě spíše fantazie, protože potenciální cílový anglo-americký trh je přesycen nadprodukcí rodilých autorů, že tu zřejmě není šance na román, který by navíc potřeboval přeložit.
Dalším kladem této knihy je i cena - při zpětném pohledu zjistíte, že jsem Netopejrovi v recenzích tuto oblast neustále vytýkal (což jsme si vzájemně vyjasnili při příjemném posezení v zahrádce jedné malé hospůdky v centru Brna, o čemž se mi snad podaří napsat v jiné části SF serveru) - která je tentokráte vzhledem k tloušťce překvapivě nízká (porovnejte např. s knihou Ohňové moře z nakl. Návrat, která má o 80 stran méně a stojí o 30 Kč více).
I když se to tedy bude zdát překvapivé, zařadím Narku na osobní "TOP" seznam letošních knih (i když jsem měl smůlu a zrovna dostal vadný výtisk obsahující dvakrát strany 103 a
389).
13.05.1999 (PeS+) Žerte se, perte se aneb Narka Tak Narka - planeta překypující životem - pro lidi ovšem smrtelně nebezpečným. Jediné, čeho je na Narce dostatek jsou jedy. Jedy a narkotika, proto se planetě Nový Eden říká Narka. Kromě jedů a jedovatých potvor je na Narce dostatek jen podivných událostí. Proč chtějí mimozemšťané vyměnit hypermotory za lidmi kolonizovanou Narku? Proč právě za jedovatou Narku? Proč je vlastně Narka jedovatá? Co jsou ti mimozemšťané zač? A co s tím má společného Jan Tleskač? A proč píše Piter bláboly o Janu Tleskačovi? Prostě záhad je víc než dost.
Hrdinové knihy jsou stejní jako jejich planeta - jedovatí. Dobráky kniha skutečně neoplývá ... spíše cyniky. Nepřipomíná Vám to něco? Ne, Kulhánek to není a krve rozhodně není po kolena. Možná ani po kotníky, ale akce je dost a dost.
Abych se vrátil k původnímu tématu: Postavy jsou v knize pěkné bestie a i relativně kladný hlavní hrdina jedná vlastně ze msty. Jen ta msta míří - s přibývajícími informacemi - stále víš a víš. A vždycky se najde někdo, kdo si myslí, že hrdina riskuje jen kvůli němu. Ani náhodou! Je až s podivem, že ho po zjištění pravdy neukamenují.
Je to prostě příběh podle českého gusta - lidi jsou svině a mimozemšťané nejsou o nic lepší.
Všichni by se kvůli moci požrali a liší se jen měřítkem. A happyend? Inu, jak se to vezme - rozhodně nepočítejte s tím, že jsou všichni neprůstřelní - nejsme v Hollywoodu.
Richardu Šustovi se podařilo napsat velmi čtivý román a dokonce ani moje pátravé oko nenašlo příliš mnoho logických děr v příběhu a gramatických chyb. Obrázek na obálce a úprava také bez připomínek.
Závěr: Nadprůměrný akční román žánru hard SF. Doporučuji.
Zapůjčeno z knihkupectví Arrakis, Brno 04.06.1999 (Piter) Recenze: Radio 1, 26.5.1999, Knižní servis I na sci-fi dnes dojde, a to dokonce na domácí produkci. Kniha Richarda Šusty NARKA nás zavádí na stejnojmennou planetu. Její původní název sice zněl Nový Eden, všechno živé na planetě je ovšem člověku nebezpečné a v lepším případě mu způsobí pořádné halucinace, takže spíše než rájem je pro kolonizátory ze Země peklem. Navíc peklem, do kterého přišli dobrovolně. Nikdo z nich netuší, že za vším stojí mimozemšťani, kteří si osídlení Narky vyžádali od akciové společnosti KosmoFlotila jako cenu za odhalení tajemství hypermotorů, umožňujících lidstvu cesty do vesmíru. Po šedesáti letech mají mimozemšťané převzít správu nad planetou - a pomalu se začíná odhalovat velký podfuk.
Hrdinou rozsáhlého románu je mladík Tarmin, který se původně chce pouze pomstít KosmoFlotile za smrt rodičů, a nakonec se stane zachráncem Narky a jejích nejen pozemských obyvatel. Tarmin toho na své cestě zažije hodně - odsoudí jej pro zvrhlictví a prodají mimozemšťanům na pokusy, na útěku jej málem zničí jedovatá příroda Narky a později téměř sežerou kanibalové, projde namáhavým výcvikem v klášteru oddaných proroka, kde se naučí dokonale ovládat tělo i mysl, aby jako tajný agent s implantovaným cizím vědomím pronikl do ležení nepřítele.
Kniha je skutečně obsáhlá a nabitá dějem, zároveň je ale znát, že se její autor zajímá o orientální
metody práce s myslí, dechem a energií, takže si v ní počtou i čtenáři, kteří nepotřebují bloumat po vzdálených koutech vesmíru. Knihu NARKA seženete u distribuční firmy Seqoy v Čáslavské ulici a ve scifistických obchodech.

Tip Ikarie 8/99
Neznámý český autor, pěkná obálka, tlustospis, podivný název. Tak takhle vypadá na první pohled další kniha vydaná spojeným úsilím nakladatelství Poutník a Netopejr. Jde o čistou dobrodružnou sci-fi.
Pozemšťané se poprvé setkávají s mimozemšťany. Kontakt je tajný a ryze obchodní a účastní se ho jen vybraní jedinci, kteří za osídlení vybraných planet dostávají do rukou nadsvětelné motory, díky nimž lze invazi do vesmíru uskutečnit. Jednou z kolonizovaných planet a ostatně jedinou, na níž mají momozemšťani eminentní zájem, je velmi nehostinná planeta, jíž kolonisté dávají jméno Narka. Jméno pochází od všemožných jedů, psychojedů a narkotik, které planeta produkuje v hojné míře, zatímco ostatnímu životu se tu nedaří ani zdaleka tak dobře.
Hlavním hrdinou je mladík Tarmin, jehož rodiče zahynuli na kosmické lodi při prakticky nezvládnuté epidemii. Tarmin má životní sen, chce se oženit se svou láskou a prožít předpokládaně krátký život v klidu a pokoji, jak to jen na Narce jde. Je však uvězněn a odsouzen k smrti. Tím okamžikem se roztáčí neuvěřitelný kolotoč dobrodružství zprvu prostého mladíka, který se postupně změní až v nadlidské monstrum, vycvičené k boji s mimozemšťany, který díky tomu zachrání lidstvo od otroctví... Nebo tomu tak není?
Šustova kniha je rozsáhlé epické dílo s vcelku dobře zvládnutou dějovou linkou. Řádově v třetí čtvrtině románu se na určitou dobu mění bouřlivě plynoucí děj v mírně dějepravný výklad, kterým autor uvede na pravou míru mnohé nejasné okolnosti a důvody, proč děj plyne tak, jak plyne. Po několika desítkách stran se děj znovu rozběhne jako rozvodněná bystřina. (Nakladatel tuto záležitost zdůvodňoval nutným zredukováním původního "neúnosného" rozsahu knihy.) Závěr knihy je hektický, ale autor si dovolil vymyslet zvrat v ději, který knihu posunul o něco výš. Možná se chystá pokračování, protože mnohé věci byly sice vysvětleny, ale na jejich řešení se už nedostalo. Svět Narky a ostatního Vesmíru je vybudován dobře a logicky a autor píše o svých lidičkách se znalostí věci, jeho hrdinové

mají své silné stránky i slabiny, a proto je vcelku možné bez problémů s nimi žít a radovat se z jejich úspěchů a vztekat se kvůli prohrám.
Šustova kniha je dobré dobrodružné čtení, které nám na našem českém trhu tak trochu chybělo.
(Richard Šusta: Narka. Obálka Kevin Jenkins. Il. M. Dvořáková. Praha, KJV a Netopejr
1999. 487 s. 169 Kč) hodnocení: ***1/2 Vlado Ríša (Tip Ikarie 8/1999 strana 55).
A jedna mírně negativní recenze: Z přednášky do přednášky Když se na stěně knihkupectví Jirky Pavlovského objevil reklamní letáček Poutníka s černobílými zmenšeninami obálek chystaných knih, něco v mé paměti se ozvalo. Richard Šusta. To jméno jsem už někdy někde slyšel. Po delším úsilí jsem si vybavil, že bych měl zalistovat staršími čísly Interkomu, a díky jeho webovské podobě (http://www.ikarie.cz/interkom/ nebo http://www.sci-fi.cz/ik/interkom.htm) jsem záhy měl to, co jsem hledal. V Interkomu 13/1994 publikoval Richard Šusta článek "Nad Fomalhiwou se smějí démoni," nejinteligentnější kritiku "Stavitelů věží" Vilmy Kadlečkové, jaká se tenkrát objevila; škoda, že ji přehlušilo bezduché hulákání Rigor Mortis. Začal jsem být zvědavý, jak vypadá Šustův vlastní román Narka.
A naletěl jsem. Tedy aspoň z části. Co se fabulace týče, prokázal Šusta značné schopnosti, ale vypravěčský talent nemá. Neudělá-li nic se svou potřebou neustále čtenáři něco mnohomluvně vysvětlovat, měl by psát náměty pro film. Připadá mi, že v Narce napsal Richard Šusta své vlastní "Stavitele věží." Podobně jako Kadlečková přivádí Šusta své hrdiny do světa vyšších bytostí odkudsi z dalekého vesmíru. Po vědecké stránce je ten svět ještě pitomější ("Rozměr. je pouze jednou z měr. Lidské smysly rozlišují pouze pár měr jako tvar, barvy, pohyby, dojemnosti. Časem se jich naučíš zachytit více - mikrovibrace, vhledy, časové mezipřechody. Ale v rozměrech nepostoupíš. Zůstaneš u tří."), tak jako si Kadlečková nedokáže představit hypnózu bez použití magenergie z argenitu, neobejde se v Šustových představách halucinogenní účinek bez mnohaměrné éterské složky psychojedů (což jsou mimochodem pozůstatky představ našich primitivních předků, že duše musí být něco jako kámen - nějaký jiný, byť nepochybně "vyšší" druh hmoty, energie), ale kdo čte sci-fi pro vědu? Záleží na příběhu.
Příběh je hodně zajímavý. Věren svým názorům na "Stavitele věží" zavrhl Šusta představu, že vznešení nadřazení mimozemšťané nás vysoce morálně převyšují, a představuje nám ty "vyšší bytosti" jako bezohledné sobecké intrikány, jejichž nadřazenost je především výplodem jejich vlastní pýchy. Šusta nedělá žádné zásadní rozdíly mezi mocnými mimozemšťany a mocnými, vysoce postavenými lidmi - ti i oni neustále někoho pronásledují, zrazují, prodávají nebo kupují, mučí a vraždí. Žádat o pomoc má cenu jen toho, kdo na tom vydělá, a jednat o spojenectví lze sotva s někým, komu nejde o krk. Škoda, že to není lépe napsáno!
Šusta, narozdíl od Kadlečkové, neopatřil svůj román dodatky pro pána jeskyně. Budiž mu za to dík? Snad - kdyby je nerozprostřel po celém vyprávění. Kniha je plná přednášek. Neustále někdo někomu něco vysvětluje, ať už postava postavě nebo autor čtenáři. Mám dokonce neblahé tušení, že některé věci jsou pro jistotu odpřednášeny vícekrát. Až žasnu, když si uvědomím, kolik se v té záplavě slov skrývá akce. Být ty přednášky shrnuté do dodatků, aspoň byste je nemuseli číst.
Narka je prý už vyprodána. Možná to má na svědomí efektní obálka (která s obsahem nesouvisí).
Divím se však, že nikoho neodradil úryvek umístěný na začátku jako upoutávka.
Dost přesně vystihuje, co vás dále čeká. Dejte dobrý pozor na větu: ".zvedla prst a začala přeochotně vysvětlovat," - Šusta má prst zdvižený neustále. Zvažte včas, zda jste jeho přednášky ochotni přetrpět, zda vám ten příběh za to stojí. Už dvěma recenzentům za to nepochybně stál - možná jsou u nás čtenáři odolnější a tolerantnější, než bych čekal. Přesto se však odvážím Narku doporučit jen tomu, kdo se se mnou vydrží bavit déle než hodinu, aniž by mi jedinkrát skočil do řeči, a ještě odejde s představou, jaký jsem úžasný společník.
Všem ostatním radím počkat, co napíše Richard Šusta příště. Nebo až bude jeho námět zfilmován. (Richard Šusta: Narka, Klub Julese Vernea, Netopejr a United Fans a. s. Praha
1999, 481 stran, 169,- Kč) Honza